

เล่ม ๒

๔๘ ปี บนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค
พ่อครูสมณโพธิรักษ์

ย่างเข้าสู่ปีที่ ๒๕ หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
สำนักพิมพ์กัลลีนแทน

รวม

คุณ
จะมีธรรมะ
ได้อย่างไร?

พิมพ์ที่วัดพุทธมณฑลราชบุรี
พ.ศ. ๒๕๖๖

รวมคนจะมีธรรมะได้อย่างไร? (เล่ม ๒)

สมณะโพธิรักษ์

ISBN 978-616-91398-7-4

พิมพ์ครั้งแรก : พุทธจิกายน ๒๕๖๑
จำนวนพิมพ์ : ๗,๒๐๐ เล่ม
แบบปก : แสงศิลป์ เดือนหงาย
เพชรพันศิลป์ มณีเวช
จัดพิมพ์โดย : สำนักพิมพ์กัลลั่นแก่น
โทรศัพท์/โทรสาร : ๐ ๒๗๓๓ ๖๒๔๕
พิมพ์ที่ : บริษัท ฟาอภัย จำกัด
๖๔๔ ช.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : นางสาวลัดดา ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
จัดจำหน่ายโดย : สำนักพิมพ์กัลลั่นแก่น
๖๔๔ ช.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทรศัพท์/โทรสาร : ๐ ๒๗๓๓ ๖๒๔๕
ราคาบุญนิยม : ๙๕ บาท

♦ คำนำ ♦

“รวมคนจะมีธรรมะได้อย่างไร? (เล่ม ๒)” เป็นการรวบรวมเนื้อหาจากคอลัมน์ “คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?” โดย**สมณะโพธิรักษ์** ในหนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ตั้งแต่ฉบับที่ ๓๐๒ เดือนกันยายน ๒๕๕๔ จนถึงฉบับที่ ๓๑๘ เดือนมกราคม ๒๕๖๐ เป็นรวมเล่มต่อจาก **“รวมคนจะมีธรรมะได้อย่างไร? (เล่ม ๑)”** ซึ่งมอบเป็นบรรณาการแด่สมาชิกเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๖๐ ที่ผ่านมา

สมณะโพธิรักษ์เผยแผ่ธรรมะผ่านทั้งการเทศน์บรรยายและการเขียนอรรถาธิบายแจกแจงธรรมะอย่างลึกซึ้ง อีกทั้งใช้ศิลปกรรมองค์ประกอบนานาเพื่อสืบทอดแก่นธรรมคำสอนของพระบรมศาสดาอย่างต่อเนื่องแน่วแน่ในชีวิตนักบวชมาตลอด ๔๔ พรรษา ด้วยเห็นทีลึความหลงผิดมากมายไกลสุดกู่ของชาวพุทธส่วนใหญ่ จึงจำเป็นต้องมาไขลึจะความเห็นผิดมีฉันทาต่าง ๆ เพื่อชี้แนะการปฏิบัติให้เป็นลัสมถูกต้องตรงทางพุทธแท้ มิฉะนั้นต่อให้คร่ำเคร่งปฏิบัติหลายสิบปีก็เปล่าตาย ไม่ได้บรรลุมรรคผลโลกุตระอันใด

ยกตัวอย่างความเข้าใจผิดคำว่า ‘กาย’ สมณะโพธิรักษ์ท่านชี้เป็เรียงเลยทีเดียวว่า “หากเข้าใจความเป็น ‘กาย’ ไม่ลัสมมาทีลึ ไม่มีทางบรรลุธรรมที่เป็น ‘โลกุตระ’ ของพุทธเด็ดขาด” นอกจากนี้ยังเข้าใจผิดเรื่องต่าง ๆ อีกนับไม่ถ้วนไม่ว่าจะเป็นนั่งหลับตาทำสมาธิเพื่อบรรลุธรรม ทำบุญหวังผลไปสวรรค์ ฯลฯ

การรินน้ำชาลัคนีตออกจากถ้วย น่าจะช่วยให้ผู้อ่านผู้ศึกษาได้อานึสงลัชัดแจ้งรายละเอียดนัยแท้ปริยัติปฏิบัติจากมุมมองมูใหม่ได้กระจ่างยิ่งขึ้น

กราบนมัสการขอบพระคุณพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ผู้เป็นลัสมมาลัสมพุทธสาวก ที่กรุณาถ่ายทอดโลกุตระธรรมใน “รวมคนจะมีธรรมะได้อย่างไร?” เพื่อเป็นแสงสว่างแด่ผู้แสวงหาหนทางก้าวพ้นจากหลุมดำมืดมืดแห่งกิเลสบาปชั่วทั้งปวง และขอขอบพระคุณญาติธรรมที่ร่วมบริจาคสนับสนุนการพิมพ์ด้วยใจยินดี

ก้าวสู่ปีที่ ๒๕ “เราคิดอะไร” ขอน้อมมอบ “รวมคนจะมีธรรมะได้อย่างไร? (เล่ม ๒)” เพื่อประโยชน์แด่มวลสมาชิกและผู้มีอุปการคุณทุกท่านด้วยจริงใจ

ด้วยความปรารถนาดี

กองบรรณาธิการ “เราคิดอะไร” สำนักพิมพ์กัลล้นแก่น

คำว่า “ธรรม ๒”(เทว ธัมมา)นี้แหละ
ที่คือ“กาย” ที่จะต้องเรียนรู้ศึกษา
หากเข้าใจความเป็น“กาย”ไม่ล้นมาทิฐิ
ก็ไม่มีทางบรรลุธรรม
ที่เป็น“โลกุตระ”ของพุทธเด็ดขาด

ฉบับที่ ๓๐๒ กันยายน ๒๕๕๘

ฉบับที่แล้วเรากำลังมี “ธรรมวิชัย”(วิตกริการ)กัน อย่างสำคัญ
ยิ่ง เพราะมันเข้าถึงชั้น“โลกุตระลัจจะ”ที่ละเอียดลึกล้ำ(นิพฺพนา)

ที่สำคัญยิ่งของพุทธนั้นคือ สามารถทำธรรมชาติแห่ง
“ธรรม ๒”ให้เป็น“ธรรมเดียว”(เอกธรรม คือ เอกโมสรณา เป็นต้น หรือ
เอกัคคตาแบบสัมมามาน-สัมมาสมาธิ) และหรือถ้าสูงสุดก็ทำให้เป็น
“ธรรมสุญ”(สุญญตธรรม)ได้อย่างเป็นจริงอีกด้วย

คำว่า “ธรรม ๒”(เทว ธัมมา)นี้แหละ ที่คือ “กาย”ที่
นักปฏิบัติธรรมทุกคนจะต้องเรียนรู้ศึกษาเป็นสำคัญ หากเข้าใจ
ความเป็น“กาย” ไม่สัมมาทิฏฐิ ก็ไม่มีทางบรรลุธรรมที่เป็น
“โลกุตระ”ของพุทธเด็ดขาด

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

และ“ธรรม ๒”นี้เอง ที่พระพุทธเจ้าสรุปจุดที่จะต้องศึกษา
หานิพพานกันไว้ให้อย่างชัดที่สุดแล้ว คือ พระองค์ตรัสว่า

“ธรรม ๒”(เทว ธัมมา)นี้แหละ “รวมเป็นหนึ่งในเวทนา”
(ทเวยเน เวทนาย เอกสโมสธมมา ภวันติ) หรือที่ท่านแปลกันในพระไตรปิฎก
ว่า“รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนา”ซึ่งความว่า“รวมเป็นอันเดียวกัน
กับเวทนา”(เวทนาย เอกสโมสธมมา)ก็ดี “มีเวทนาเป็นที่ประชุมลง”
(เวทนาสโมสธมมา)ก็ดี มีความหมายเดียวกันแท้

ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ชัดเจนว่า “มีเวทนา เป็นที่
ประชุมลง” เช่น ใน“มูลสูตร ๑๐”ก็มีว่า “มีเวทนาเป็นที่ประชุมลง”
(พตปฏ. เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๘๙) หรือใน“สมิทธิสูตร” พระสารีบุตรก็ยืนยัน
ไว้อีกว่า “มีเวทนาเป็นที่ประชุมลง”(พตปฏ. เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๑๔) และใน
พระไตรปิฎกเล่ม ๒๔ ข้อ ๕๔ ก็มียืนยัน“มูลสูตร ๑๐”ชัดๆตรงกันอยู่อีก
อ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าซ้ำดูอีกที

เพราะผัสสะเป็นปัจจัยจึงเกิดเวทนา

ดูกรอานนท ก็ถ้าผัสสะมิได้มีแก่ใครๆ ในภพไหนๆ ทั่วไป
ทุกแห่งหน คือจักขุสัมผัส ผัส โสตสัมผัส ฆานสัมผัส ชิวหาสัมผัส
กายสัมผัส มโนสัมผัส(ไม่มีสัมผัสทั้งภายนอก-ภายในครบสัมผัส ๖)

เมื่อไม่มีผัสสะโดยประการทั้งปวง

เพราะดับผัสสะเสียได้ เวทนาจะพึงปรากฏได้บ้างไหมฯ
(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

ก็ยอม“มีเวทนาใดๆไม่ได้” ใช่มั้ย?

แต่คำว่า “ดับผัสสะเสียได้”ในที่นี้ นี่แหละเป็น“นัยสำคัญ”
ที่จะต้องชัดเจนให้ดีกว่า “ผัสสะ”ที่“ถูกดับ”นี้ หมายถึง “ดับผัสสะ”

ตรงไหน? “ดับอะไรในผัสสะ”ที่สำคัญยิ่งแท้

นั่นก็คือ “ดับผัสสะ”ที่ยังมี“เวทนา”อยู่พร้อม ไม่ใช่ “ไร้เวทนา”หมดสิ้น ไม่มีเหลือ“ความรู้สึก-ความรู้”ใดๆเลย

ถ้าไม่มี“ผัสสะ”จากภายนอกเลย ก็แน่นอน “ผัสสะใดๆ”ทั้งภายนอกหรือภายในนั้นไม่มี แต่ที่ลึกซึ่งซับซ้อนก็คือ ผลสำเร็จของศาสนาพุทธที่พิเศษคือ “ดับเวทนา”ในกามภพขั้นต้นเท่ากับ “ดับผัสสะ”ใน“กามภพ”ได้ก่อน แล้วขั้นตอนไปจึงจะ“ดับเวทนา”ในรูปภพ-อรุภพไปตามลำดับ

แต่ที่ลึกซึ่งซับซ้อนยิ่งก็คือ ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ ยังขึ้นรับวิธี มี“สัมผัสสชาเวทนา”(ความเสวยอารมณ์อันเกิดจากสัมผัส)รับรู้ภายนอกอยู่ทุกทวาร และ“เวทนา”รับรู้อยู่เต็มสภาพ แต่ก็“ดับเวทนา-ดับผัสสะ”ในส่วนหนึ่งที่เป็นอกุศลเวทนาได้จริง

ซึ่งผู้ปฏิบัติธรรมสามารถ“ดับเวทนาในเวทนา”ขณะที่มี“ผัสสะ”(มีสัมผัสสชาเวทนา)อยู่นั่นเอง จึงเป็น“เวทนา ๒”(เวทนาที่เป็นโลกียะ กับเวทนาที่เป็นโลกุตระ หรือเป็นเคลติดกับเนกขัมมลิต) ที่สามารถทำให้“รวมลงเป็นหนึ่ง”(เอกสโมสรณา)คือ เป็น“เวทนาที่เป็นโลกุตระอันเดียว”ได้ โดยอารมณ์โลกียะไม่มี ทั้งๆที่“เวทนา ๒”รับรู้โลกียะ“กามภพ”ก็สัมผัสสัมผัสพันร้ออยู่แท้ๆ

ฉะนั้นแล ที่ในพระไตรปิฎก ฉบับหลวงท่านแปลว่า“ธรรมทั้งสองเหล่านี้ รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนา โดยส่วนสอง”หรือฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ท่านแปล ไว้ว่า “ธรรม ๒ อย่างนี้ ทั้ง ๒ ส่วน รวมลงเป็นอันเดียวกับเวทนา”

อันแปลมาจากบาลีว่า “เทว ธัมมา ทวเณน เวทนาย

เอกสโมสรวณา ภวันติ”

สำหรับอาตมาก็เห็นว่า “ธรรม ๒ คือเวทนา ๒ กลายเป็น (ภวันติ)เวทนาเดียวได้”

หมายความว่า ไม่ว่า รูปกับนาม ก็เป็นธรรม ๒”ทั้งกว้างทั้ง ลึกหรือไม่ว่า โลกียธรรมกับโลกุตระธรรม ที่สามารถทำให้เหลือเป็น “เวทนา”(อารมณ์)เดียว ในขณะที่ยังอยู่พร้อมทั้ง ๒ เวทนานั้นได้จริง

“ดับผัสสะเสียได้”ในที่นี้ จึงหมายถึง ความละเอียดลึกซึ้ง ทั้งในคำว่า“ผัสสะและเวทนา”ว่า จะผัสสะหรือไม่ผัสสะ ก็“ไม่มีภาวะ โลกียะ” หรือจะมีโลกียะอยู่ก็“ไม่มีภาวะโลกียะ”ใน“เวทนา”ของท่าน ผู้นี้ก็ มีอยู่แต่ภาวะ“โลกุตระ”หนึ่งเดียวเสมอ จึงอยู่ใน“ธรรม ๒” ที่เป็น“เวทนา ๑ ใน ๒”

ในพระไตรปิฎก ฉบับหลวงนี้ ท่านแปลความที่ว่า “เมื่อไม่มี ผัสสะโดยประการทั้งปวง เพราะดับผัสสะเสียได้ เวทนาจะพึง ปรากฏได้บ้างไหม ฯ” หรือในฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ท่านแปลว่า “เมื่อผัสสะไม่มีโดยประการทั้งปวง เพราะผัสสะดับไป เวทนาจะปรากฏได้หรือ”

จากบาลีที่ว่า “สัพพะโส ผัสเส อสติ ผัสสนิโรธา อปี นุ โข เวทนา ปัญญาเยถาติฯ”

ซึ่ง“สัพพะโส ผัสเส อสติ”นั้น ก็ชัดแล้วว่า “เมื่อไม่มีผัสสะ โดยประการทั้งปวง” แต่ต่อมา “ผัสสนิโรธา” นี้สื ที่แปลว่า “เพราะ ดับผัสสะเสียได้” หรือ“เพราะผัสสะดับไป” มันทำให้คลุมเครือ

“เมื่อไม่มีผัสสะโดยประการทั้งปวง”คือไม่มีผัสสะทั้ง ๖ ทวาร ก็คือ ไม่มี“ผัสสะ”เลย แล้วจะไป“ดับผัสสะ”อะไร กันตรงไหน

มี“อปิ นุ โข” อีกเป็นองค์ประกอบในการแปลด้วย ซึ่งในที่นี้อาตมาเห็นว่า เป็นคำส่งเสริมให้เห็นความชัดเจนว่า ก็เพราะอย่างนั้นจึงแน่อนอยู่แล้วว่า “ไม่ต้องดับผัสสะ” เพราะไม่มี“ผัสสะ”ใดจะให้ดับกันเลย

“ผัสสณิโรธา”ในที่นี้จึงไม่น่าจะแปลว่า “เพราะดับผัสสะเสียได้” ถ้าจะว่าไปแล้วที่แปลว่า“เพราะผัสสะดับไป” ยังพอจะเข้าใจได้ว่า เพราะมัน“ไม่มีการดับผัสสะ” เพียงแต่“ผัสสะดับไป”อยู่ ซึ่งที่จริงมันไม่ได้ดับ“ผัสสะ” หรือ“ผัสสะดับ”อะไรเลย เมื่อไม่มี“ผัสสะ”โดยประการทั้งปวงอยู่แล้ว จะ“ดับ”อะไรกันอีกล่ะ

“ผัสสณิโรธา”จึงได้แก่ ภาวะของ“ผัสสะ” “ไม่มี”มาก่อนที่จะ“ดับ” หรือ“ความดับของผัสสะ” ก็เท่ากับ“ผัสสะดับอยู่ก่อนแล้ว” “เมื่อไม่มีผัสสะโดยประการทั้งปวง” ก็ชัดแล้วว่า “ผัสสะ”ไม่มี“ผัสสะ”ดับอยู่แล้ว หรือ“ความดับของผัสสะ”มันมีอยู่ก่อนแล้ว

จึงไม่ใช่..“เพราะดับผัสสะเสียได้” หรือแม้แต่“เพราะผัสสะดับไป”เสียด้วยซ้ำ

มันไม่ต้อง“ดับ”ใดๆเลย ต่างหาก

ดังนั้น เมื่อไม่มี“ผัสสะ” ก็แน่อน(โข) ว่า“เวทนา”ย่อมไม่ปรากฏในที่ไหนๆเด็ดขาด

เพราะเมื่อไม่มี“ผัสสะ” ก็มี“เวทนา”ใน“ภพ”ใดๆไม่ได้

ขยายความ“นัยสำคัญ”ที่สำคัญยิ่งนี้อีกก็คือ ในขณะที่มี“กามาวจร”(คือจิตยังทำงานมีผัสสะมีเวทนาพร้อมในขณะที่มีกามภพนั้นแหละ) อยู่หลุดๆเป็นปัจจุบันนั่นเอง ก็มี“การดับเวทนาเสียได้”เป็น“เอกสมิสรณ”โดยส่วน ๒ หรือในขณะที่มี“ธรรม ๒”คือ มี“รูปกับนาม”

ครบอยู่ทั้ง ๒ นี้แล ก็“ดับเวทนา”เฉพาะส่วนนั้นๆ ที่หมายเฉพาะ
“เวทนา”ส่วนนั้น(คือ อารมณ์สุขหรือทุกข์ เป็นต้น) ผู้ปฏิบัติเจตนาดับ
ส่วนใดเฉพาะส่วนนั้น ซึ่งได้กำหนดหมาย(สัญญา)ลงไปชัดแล้ว เป็น
“การดับเวทนาในเวทนา”ขณะมี“ผัสสะ”อยู่ในปัจจุบันนั้นเลย

การปฏิบัติของพุทธ ปฏิบัติอย่างนี้ มี“ผัสสะเป็นปัจจัย”
อย่างนี้ และอ่านจิตเราอ่านใจเราในขณะที่มี“ผัสสะ”อยู่นี้แหละ
แล้วใช้“ธัมมวิจย”(วิจยธรรมอันมี จิต-เจตสิก-รูป) เพื่อทำให้เกิด “ไฟ”
คือ “ฉมาน”นั่นเอง เผากิเลสแล้วจิตก็สะอาดขึ้นตกผลึกเป็นสมาธิ
เรียกว่า “สมาธิ” “สัมมาอารยมรรคทั้ง ๗ องค์”สั่งสมลงในจิตเป็น
“สัมมาผล”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้บริบูรณ์ใน“มหาจิตตาริสกสูตร”
(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑) จนกระทั่งบรรลุมรรคผลเป็น
“การตรัสรู้”(สัมโพชฌงค์ ในโพชฌงค์ ๗ ทั้ง ๗ องค์) ครบสัมมามรรค-
สัมมาผลถ้วนบริบูรณ์เกิดจิตเป็น“สัมมาสมาธิ”(นี่คือ สมาธิแบบพุทธ)

เช่นว่า “องค์ประชุมของรูปกับนาม”ที่มีภาวะอย่างนี้ๆ เรียกว่า
“ความรู้สึกลึกสุข”(สุขเวทนา) ซึ่งบัญญัติว่าเป็น“เวทนา”ชนิดหนึ่ง
ผู้ปฏิบัติก็ต้องพยายามอ่าน“อาการ”ของจิตตนในตนให้รู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงภาวนานั้นๆให้ได้ แล้วใช้“ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์”แยกหา“เหตุ”

จนกระทั่งสามารถอ่านรู้“ตัวเหตุ”ที่เป็น“สมุทัย”ของ“ทุกข์”
ซึ่งมันหลอกคนให้หลงว่า“สุข” แท้ๆแล้วนั้นมันเป็น“ความเท็จ”
เป็น“สุขเท็จ”(สุขัลลิกะ = สุข + อลิกะ “อลิกะ”แปลว่า เท็จ)

ผู้ปฏิบัติก็พยายาม“ดับเหตุ”ที่จะเกิดสุข-ทุกข์นั้นๆ “เหตุ”
ก็คือ “ตัณหา”เป็นต้นหรือตัวการสำคัญได้แก่ “อุปาทาน” ๔ อย่าง
“องค์ประชุมของรูปกับนาม”ที่มีภาวะ“ธรรม ๒”อย่างนี้ๆ

และใน“ธรรม ๒”นั้นมี“ตัณหา”เป็นตัว“เหตุ”อยู่ในนั้น เรียกว่า
“ความอยากในกาม”(กามตัณหา) ซึ่งมีสภาวะที่เรียกด้วยชื่อว่า
“ตัณหา”ชนิดหนึ่งใน ๓ ตัณหา(กามตัณหา-ภวตัณหา-วิภวตัณหา)

เมื่อคนได้เสพสสมใจในความอยากคือ“กาม” ก็เกิดความรู้สึกชอบ เรียกว่า “มีอารมณ์สุข” นั่นก็คือ “สุขเวทนา” ถ้าไม่ชอบ
ไม่สสมใจตามที่ยึดไว้ ก็เกิด“ความรู้สึกไม่ชอบ” นั่นก็คือ “ทุกข์เวทนา”
ซึ่งบางทีก็มีความรู้สึกเฉยๆ ไม่สุขไม่ทุกข์ กลางๆ เรียกว่า“อทุกขม-สุข
เวทนา” หรือ“อุเบกขาเวทนา” เป็น“เวทนา ๓” ที่ต้องเรียนให้รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง แล้วทำให้เป็น“อุเบกขา ๕”จนถาวรยั่งยืน ฯลฯ

ความรู้สึกหรืออารมณ์ ฉะนั้น คือ เวทนา

“เวทนา”ดังที่ยกตัวอย่างนี้ หรือ“ตัณหา”ดังที่ยกตัวอย่างมา
เช่นนี้แลคือ “ธรรม” ซึ่งอยู่ใน“กาย”อันเป็น“ธรรม ๒” ที่ผู้ปฏิบัติ
สามารถทำให้“ใจในใจ”ของตนกลายเป็น(ภวันติ)“ธรรม ๑”ได้ใน
“ธรรม ๒”นี้แหละสำเร็จพันทุกข์แก้[ทวเณ เวทนาย เอกสโมสธนา ภวันติ]

และที่สุดผู้เป็นอรหันต์ก็อยู่กับโลกที่มี“ตัณหา” หรือมี“ความ
ต้องการหรือความประสงค์”เป็นสามัญของคนผู้ยังมีชีวิตอยู่
ทั้งหลาย คือ มี“โมโนสญฺเจตนา” ตามปกติของคนเป็นธรรมดา แต่
อรหันต์ท่านไม่มี“ตัณหา”ที่เป็น“กาม”แล้ว แม้แต่“ภวตัณหา”
ภายในท่านก็ไม่มีด้วย ซึ่งท่านก็อยู่ท่ามกลาง“กามภพ”นั้นแหละ แต่
ท่านไม่มี“ตัณหาที่เป็นกามและเป็นภพ”แล้วในจิตใจท่าน ท่านจึง
เหลือแต่“วิภวตัณหา” อันเป็น“ตัณหาที่ไม่มีภพ” ซึ่งเป็นความ
มุ่งหมาย หรือความประสงค์ จะเรียกกันว่าความอยากก็ได้ แต่เป็น
“ความอยาก”ที่ไม่มิกิเลส“อยาก”มาให้ตน หรือ“อยาก”เสพรส

โลกียารมณ์อยู่ในจิตใจของท่านแล้วเด็ดขาด ท่านเป็น“อรหันต์”แล้ว

อรหันต์จึงยังมี“มโนสัญญาเจตนา” ย่อมมี“ตัณหาเดียว”คือ “วิภวตัณหา”(ตัณหาไม่มีภพ) ก็คือ“องค์รวมของธรรม ๒” หรือ “องค์ประชุมของรูปกับนาม” เรียกเต็มภาษาว่า นามกาย

ดังนั้น “กาย”เป็นอย่างนี้ๆ “เวทนา” เป็นอย่างนี้ๆ “จิต”เป็น อย่างนี้ๆ แล้วมันก็เป็น“ธรรม ๒”(เทว ธัมมา)นั่นเองเป็นอย่างนี้ๆ

“รูป”ก็คือ “ภาวะที่ถูกรู้”ด้วย“ธาตุรู้”ของตนหรือด้วย “จิต”ของคนแต่ละคนเอง เช่น รู้จัก“รูป”และรู้จัก“นาม”ในความ เป็น“กาย” ได้แก่“รูป ๒๘” ซึ่งแยกเป็น“มหาภูตรูป ๔” และ “อุปาทายรูป ๒๔” เป็นต้น

มหาภูตรูป ๔ นั่นคือ ดิน,น้ำ,ลม,ไฟ

ส่วน“อุปาทายรูป ๒๔”ก็มีทั้ง“รูปธรรม และนามธรรม” ตั้งแต่เริ่มมี“ปสาทรูป ๕ และโคจรรูป ๕” แล้วก็“ผัสสะ”ขึ้น เกิด “การรูป ๒ -หทัยรูป ๑ -ชีวิตรูป ๑ -อาหารรูป ๑ -ปริเฉทรูป ๑ -วิญญัตติรูป ๒ -วิการรูป ๕ -ลักษณะรูป ๔” ไปทีเดียวรวมเป็น “๒๔ รูป”

ซึ่ง“ปสาทรูป ๕”นั้นมี..ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย และจะ เป็น“กาย”ก็คือ ต้องมีรูปกับนาม“สัมผัสกันเข้า” จึงจะเป็น“กาย”

ส่วน“โคจรรูป ๕”มี..รูป-เสียง-กลิ่น-รส-สัมผัส ซึ่งจะเป็น “กาย”ก็ต้องมีรูปกับนาม“สัมผัสกันเข้า”เช่นกัน จึงจะเป็น“กาย”

“สัมผัส” จึงคือ การกระทบกันของ“รูป”กับ“นาม”เรียกว่า “ปฏิสมผัสผัสโส” ถ้าไม่มี“การกระทบกันของรูปกับนาม”ก็ไม่มี “กาย” หรือถ้าไม่มี“กาย”ก็คือ “รูป”ก็อยู่ส่วนรูป “นาม”ก็อยู่ส่วน นาม ไม่“สัมผัส”กัน

“กาย”จึงได้แก่ องค์รวมของรูปกับนาม ที่ต้อง“สัมผัสกันเข้า” จึงจะเรียกว่า“กาย” ถ้าไม่สัมผัสกัน(ไม่มีปฏิสัมพันธ์) ก็เป็นแค่“รูป” แค่“นาม” ที่ต่างก็อิสระ ต่างคนต่างอยู่ “รูป”ก็อยู่ส่วน“รูป” “นาม”ก็อยู่ส่วน“นาม” ไม่เกี่ยวกัน ไม่สัมผัสกัน ก็ยังไม่เกิด“กาย”

แม้ใน“รูปกาย”ก็ไม่มีชื่อให้เรียก นั่นคือ “ไม่มีอริยจนะ”(ไม่มีชื่อที่เกิดจาก“ผัสสะ” ดังนั้น แม้มี“สัมผัส”ก็ไม่มีชื่อ ไม่ได้ตั้งชื่อ

ดังที่ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๖๐ ที่ว่า “ดูกรอานนท์ เธอพึงทราบความข้อนี้โดยปริยายแม่นี้ เหมือนที่เราได้กล่าวไว้ว่า เพราะนามรูปเป็นปัจจัยจึงเกิดผัสสะ ดูกรอานนท์ การบัญญัติ“นามกาย” ต้องพร้อมด้วยอาการ เพศ(ลิงคะ) นิमित อุเทศฯ

เมื่ออาการ เพศ(ลิงคะ) นิमित อุเทศนั้นๆ ไม่มี การสัมผัสเพียงแต่ชื่อ(อริยจนสัมผัส = ชื่อที่ตั้งขึ้นจากผัสสะนั้นๆ)ใน“รูปกาย” จะพึงปรากฏได้บ้างไหมฯ

ไม่ได้เลย พระเจ้าข้าฯ

ดูกรอานนท์ การบัญญัติ“รูปกาย” ต้องพร้อมด้วยอาการ เพศ(ลิงคะ) นิमित อุเทศ เมื่ออาการ เพศ(ลิงคะ) นิमित อุเทศนั้นๆ ไม่มี การสัมผัสโดยการกระทบ(ปฏิสัมพันธ์)จะพึงปรากฏใน“นามกาย” ได้บ้างไหมฯ

ไม่ได้เลย พระเจ้าข้าฯ

ดูกรอานนท์ การบัญญัติ“นามกาย”ก็ดี “รูปกาย”ก็ดี ต้องพร้อมด้วยอาการ เพศ(ลิงคะ) นิमित อุเทศนั้นๆ ไม่มี การสัมผัสเพียงแต่ชื่อ(อริยจนสัมผัส ซึ่งที่จริงคือ ชื่อที่ตั้งขึ้นจากผัสสะนั้นๆ)ก็ดี การสัมผัสโดยการกระทบ(ปฏิสัมพันธ์)ก็ดี จะพึงปรากฏได้บ้างไหมฯ

ไม่ได้เลย พระเจ้าข้าฯ

ดูกรอานนท์ การบัญญัตินามรูปต้องพร้อมด้วยอาการ เพศ (ลิงคะ) นิमित อุเทศ เมื่ออาการ เพศ(ลิงคะ) นิमित อุเทศ ไม่มี ผัสสะ จะพึงปรากฏได้ไหม

ไม่ได้เลย พระเจ้าข้าฯ

เพราะเหตุนั้นแหละ อานนท์ เหตุ นิทาน(เรื่องราว,นิยาย,นวนิยาย ของคนของสัตว์) สมุทัย ปัจจัยแห่งผัสสะ ก็คือ นามรูปนั่นเองฯ

เห็นชัดขึ้นมัยว่า เหตุ-สมุทัย-ปัจจัยแห่งผัสสะ ก็คือ นามรูป นั้นแหละคือ องค์ประกอบที่ทำให้เกิด“นวนิยาย,นิยาย,นิทาน,เรื่องราว ของชีวิตคนแต่ละคน แม้แต่สัตว์ทั้งหลายที่สะสมลงใน“สัญญา”

องค์ประชุมของเหตุ-ปัจจัย หรือของรูป-นาม หรือของ สสาร-พลังงาน(จิต,มโน,วิญญาณ)จึงคือ“กาย” กายจึงไม่ใช่“ธรรมหนึ่งเดียว” มันไม่ได้หมายถึง“รูป”อย่างเดียว หรือ“นาม”อย่างเดียว โดยเฉพาะหลงผิดความเป็น“กาย”ว่าเป็น“วัตถุรูป”อย่างเดียว หรือ เป็น“สรีระ”ภายนอกด้านเดียวเท่านั้น ถ้าเป็นรูปอย่างเดียวผิดแท้

เพราะ“กาย”นั้นคือ “ธรรม ๒”(เทว ธัมมา)

“กาย”จึงไม่มีรูปกับนามไม่ได้ จะขาดอย่างใดอย่างหนึ่งก็ไม่ได้ แม้มีทั้งรูปทั้งนามอยู่แท้ๆ แต่ไม่มี“การกระทบกัน”(ไม่เกิดการ สัมผัสกัน)“กาย”ก็ไม่เกิดขึ้น ไม่มี“กาย”ให้เห็น

แม้ว่าจะเป็น“อาการ”ภายในถึงขั้นมีแต่ความเป็น“นาม”กับ “นาม” เช่น “สัญญา”ก็ยังมีใช้“ปัญญา”(ซึ่งเป็นนามธรรม)เข้าไป “สัมผัส”กับ“นาม”(ซึ่งเป็นอาการต่างๆภายในจิต)เป็นต้นว่า“สัญญา” ที่ได้พัฒนาเป็น“ปัญญา”หรือ“ญาณ”ของตนแล้วเข้าไปกระทบ

อาการของ“สุขเวทนา”(อารมณ์สุข)ของตน หรือกระทบกับ“อาการ
โกรธ”(จิตมีอาการไม่ชอบใจ)ของตนภาวะหรือ“อาการ”ที่“สุข”-
ที่“โกรธ”นั้น ก็เป็น“ภาวะที่ถูกรู้”ด้วย“สัญญาหรือด้วยปัญญา”
ของตน เรียก“นามธรรม”ที่“ถูกรู้”นี้ว่า“รูป”หรือ“นามรูป”ก็ได้
มี“นาม”ด้วยจึงเรียกได้ว่า“นามกาย” ถ้าไม่มี“นาม”ร่วมด้วย
เป็น“กาย”ไม่ได้เลย

“กาย”จึงหมายถึง“นาม”เป็นหลัก ไม่ใช่“ร่าง”(สรีระ)ภายนอก
เป็น“หลัก” พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า “กาย”นั้นตถาคตเรียกว่า
“จิตบ้าง-มโนบ้าง-วิญญาณบ้าง”(พระไตรปิฎก เล่ม๑๖ ข้อ ๒๓๐) ด้วย
ประการอย่างนี้เอง แต่ทุกวันนี้เข้าใจ“กาย”ไม่ถูกกันเลย

“นามรูป”คือ ภาวะที่“ถูกรู้”ด้วยการกระทบซึ่งเป็น“นาม
ธาตุ”หรือ“นามธรรม” ซึ่ง“นาม”เป็น“ผู้รู้”

ส่วน“นามกาย”คือ “องค์ประชุมที่มีปฏิริยากันของรูปกับ
นาม”ซึ่งตอนนี้“เน้น”มาชี้ความสำคัญกันที่อาการของ“นาม”คือใจ

ซึ่ง“นามกาย”นี้ ถ้าหากไม่มี“ภายนอก”เกี่ยวข้องเลย
ตัดขาดจากภายนอกสิ้น ก็เรียกว่า “ไม่สัมผัสวิโมกข์ ๘”ด้วย“กาย”

“กาย”ต้องมี“ภายนอก” ไม่ตัดขาดจากภายนอก แม้จะ
เหลือเพียงส่วนใดส่วนหนึ่งของภายนอกอยู่ก็ยังเรียกว่า มี“กาย”
เช่น ผู้หลับตาทำสมาธิเข้าไปในภวังค์ ต้องยังเหลือความรับรู้กับ
ภายนอก แม้แค่“ลมหายใจ”ก็ต้องกำหนดการสัมผัสมีความรับรู้
ภายนอกนี้อยู่จึงจะเรียกว่าไม่ขาดความเป็น“กาย” หากไม่รับรู้
“ลมหายใจ”แล้ว หลบเข้าไปอยู่แต่ภายใน นั่นคือ หมดความเป็น
“กาย”แล้ว การพิจารณา“กายในกาย” ก็มีไม่ได้ เพราะขณะนั้น

“ไม่มีกาย” มีแต่“นามธรรม”คือ “เวทนา-จิต-ธรรม” เป็นต้น

การปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔”นั้น “กาย-เวทนา-จิต-ธรรม”ต้องเป็นปฏิสัมพันธ์กันอยู่ พร้อมทั้ง ๔ คือต้องมีครบทั้งกาย-ทั้งเวทนา-ทั้งจิต-ทั้งธรรมไม่ขาดอย่างใดอย่างหนึ่ง

ผู้ที่ตัดแบ่งไปพิจารณาเฉพาะแต่ละส่วนจึงเป็นผู้ปฏิบัติผิด ไม่ครบ“อปัณณกปฏิปทา ๓”(สำรวจอินทรีย์ ๖ -โภชนมัตตัญญูตา-ชาคริยานุโยคะ) และปฏิบัติตาม“อวิชชาสูตร”ที่มี“อาหาร ๙”และอาหาร ๑๐”ไม่บริบูรณ์แน่ๆ (พระไตรปิฎกเล่ม ๒๔ ข้อ ๖๑)

เงื่อนไขหลักของคนที่จะบรรลุอรหัตต์ ที่สามารถกำจัด“อาสวะ”หมดสิ้นสำเร็จได้(ผู้ปัญญาวิมุตีเป็นต้นไป) จึงต้อง“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” จึงจะบริบูรณ์ครบถ้วน“กายลักขิ”ทั้งภายนอก-ภายใน แคมี“กายลักขิ”ภายในเท่านั้น แม้จะมี“อาสวะ”บางอย่างสิ้นไปบ้าง ก็ไม่ครบบริบูรณ์สมบูรณ์“สังโยชน ๑๐”ได้

[เนื้ออธิบายแก่ผู้มี“ปัญญาวิมุตี”ที่สิ้น“อาสวะ”เท่านั้นต้อง“พ้นสังโยชน ๑๐” ยังไม่ได้อธิบายไปถึงขั้นสิ้น“อนุสัย ๗”เป็นผู้“อุกโตภาควิมุตี”ครบปัญญาวิมุตี-เจโตวิมุตี]

ดังนั้น“สัมผัสวิโมกข์ด้วยกาย”ก็จะต้องมีภาวะเป็นไปตามที่“วิโมกข์ทั้ง ๘”ข้อนั้นกำหนดไว้ ซึ่งต้องอยู่ในภาวะที่อยู่พร้อมทั้งภายนอกทั้งภายใน ทั้ง“รูป”และ“อรูป” ซึ่งจะต้องเรียนรู้ถึงขั้น“อรูปมาณ ๔” ถึง“สัญญาเวทยิตนิโรธ” จึงจะชื่อว่า“สัมผัสวิโมกข์ ๘”ด้วย“กาย” ต้องมี“กายลักขิ”อยู่พร้อมทั้ง ๓ ภพ ชนิดตื้นๆลึ้มตา เห็นแจ้งครบ“จักขุ-ปัญญา-ญาณ-วิชชา-แสงสว่าง”

จึงต้องเรียนรู้“กาย”ขณะที่มี“วิญญาณฐิติ” ตามที่พระพุทธเจ้า

ตรัสไว้ใน“วิญญานฐิติ ๓” จึงจะสิ้น“อาสวะ”ของ“สัตตาวาส ๙”

“วิญญานฐิติ”คือ ขณะที่มี“วิญญาน” ปรากฏอยู่ต่างๆ “ตั้งอยู่”(ฐิติให้ตน“เห็น”(ปััสสติ)หลายๆขณะนั้น ด้วยการมี“รูปกับนาม สัมผัสกัน”เป็น“สัมผัส ๓” วิญญานจึงเกิดให้เห็น(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๖๑ เป็นต้น)

สรุป ความเป็น“กาย”คือ ภาวะ“รูป”กับ“นาม” ที่ต้องมี “การสัมผัสด้วยการกระทบกันเข้า”(ปฏิขัมผัสโส)จึงเป็นภาวะ “ธรรม ๒”เสมอ แล้วภาวะที่เรียกว่า “กาย”จึงจะเกิดขึ้น

ถ้าไม่มี“การสัมผัสด้วยการกระทบกันจนเกิดปฏิกิริยา”ให้ เป็น“ปฏิม”(ปฏิขัมผัสโส) คือ มี“ธรรม ๒”กระทบกันเป็น“ภาวะใหม่” ขึ้นมา ก็ไม่เรียกว่า“กาย” หรือไม่เกิด“กาย”ในภาวะ“รูปกาย” ให้มี“สิ่งถูกรู้”(รูป)ขึ้นมาให้“นาม”เป็น“ผู้รู้”ได้เลย

“รูป”คือ “ภาวะหรือสิ่งที่ถูกรู้”ได้ด้วย“ธาตุรู้”อันเป็น“นาม” หากไม่มี“รูป”ก็ไม่มีอะไรให้“รู้”เลย

และการจะเรียกชื่อ(บัญญัติ) หรือการจะตั้งชื่อ(บัญญัติ)ใน “นามกาย”นั้นๆ ก็ต้อง“รู้ได้ด้วยอาการภายใน” จึงจะ“กำหนดรู้ชื่อ” หรือการจะตั้งชื่อ(บัญญัติ) “ขานชื่อรูปกาย”นั้นได้ด้วย“เครื่องหมาย”(นิमित)ที่เราเคยกำหนดหมายรู้มาแล้วว่าตรงกับ“รูปกาย”ใดที่เราเคย เรียก เคยขานชื่อ เราจึงจะเรียกชื่อ(บัญญัติ) ภาวะนั้นได้ แต่ถ้า ไม่“เห็น”อาการ”ภายในใจเลย และภายนอกก็ไม่รู้“อาการ”เลย เราจะสัมผัสเพียงแต่ชื่อ(อริยจนสัมผัสโส)ในรูปกาย ก็ไม่ได้ เพราะไม่มี อะไรปรากฏให้“สัมผัส”

และภาวะใดที่ยังไม่เคยมีชื่อเรียก เราก็มารู้ได้แต่“สภาวะ”นั้น

ด้วย“นิมิต” ยังไม่มีชื่อเคยรู้ หรือเคยกำหนดเรียกมัน ก็ต้องตั้งขึ้น หรือจะ“เรียกชื่อ”(บัญญัติ) การจะตั้งชื่อ(บัญญัติ) “ขานชื่อนามกาย”นั้นๆได้ด้วย“เครื่องหมาย”(นิมิต)ที่เราเคยกำหนดหมายรู้ มาแล้วว่าตรงกับ“รูปราย”ใดที่เราเคยเรียก เคยขานชื่อ เราจึงจะเรียกชื่อ(บัญญัติ)ภาวนานั้นได้ แต่ถ้าไม่“เห็นอาการ”ภายในใจเลย เราจะไม่สัมผัสเพียงแต่ชื่อ(อริยสัมผัสโส)ในรูปราย ก็ไม่ได้ เพราะไม่มีอะไรปรากฏเลย

เช่น “อาการ”ที่กำลังสัมผัสอยู่ขณะนี้คือ“อาการ”ของ “ความสุข”หรือ“ความรัก” เป็นต้น หรือจะเป็น“ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม-คน-สัตว์-สิ่งของ-ที่ว่าง-วิญญาน”เป็นภาวะมหากุตรูป เป็น“รูป”ต่างๆ ที่มี“ร่าง”(สรีระ) ก็ต้องปรากฏ“องค์ประชุมของภาวะที่ถูกรู้”(รูปราย) ขณะนั้นว่ามี“อาการ”ที่ชื่อว่า “ความสุข”หรือ“ความรัก” หรืออาการของแห่ง-ก้อน-กลุ่ม-องค์รวมแห่งภาวนานั้นๆ เพราะมี “อาการ”ที่เรากำลังสัมผัสอยู่นี้ เช่น “อาการ ๓๒”ในร่างกายคน แต่ละอย่างเป็นต้น หรืออาการอื่นๆ

หรือเช่น อาการของ“ความสุข”ก็ย่อมมี“อาการ”ต่างจาก “อาการ”ของ“ความรัก”(นี่คือ เพศหรือความแตกต่าง) หรืออาการของ“ดิน” ก็แตกต่างจากอาการของ“น้ำ” อาการของ“ตับ”ก็แตกต่างจากอาการของ“เลือด” อาการของ “ไต”ก็ต่างจากอาการของ“น้ำมูก” ฯลฯ

ยังเป็น“ภายนอก” ถ้ายังไม่ได้“สัมผัส” จากภายนอกเลย แล้วเราจะได้“ความจริงของภายนอก”นั้นอย่างไร นอกจากเดาเด้น คั่นคิดอยู่แต่ในใจเท่านั้น “รูปราย”ก็ไม่ได้

ผู้ปฏิบัติสามารถกำหนด“นิมิต”คือ ทำ “เครื่องหมาย”

ให้ตนรู้ว่า “อาการ” อย่างนี้ๆ คือ “อาการของความสุข” และ “อาการ” อย่างนั้นๆ คือ “อาการของความรัก” เป็นต้น

หรือภายนอก ก็กำหนดรู้ว่า “อาการ” อย่างนี้ คือไฟ คือลม คือน้ำ คือดิน คือคน คือสัตว์ คืออวัยวะ อย่างนั้นอย่างนี้ แม้แต่วัตถุที่ละเอียดลออขึ้นอะตอม-ปรมาณู

และจำ“เครื่องหมาย”(นิมิต)สำหรับตนรู้ได้ ว่า ๒ “อาการ”นี้ “ต่างกัน”(สิงคะ)นะ ตามที่ได้“ฟังคำสาธยายของผู้รู้อย่างสัมมาทิฏฐิ ที่ท่านอธิบายมา”(อุเทศ) หากอ่าน“อาการ”ไม่เป็น อ่าน“อาการ” ไม่ออก การสัมผัสเพียงแต่ชื่อ(เป็นอริยจนสัมผัส)ใน“รูปรกาย” ก็จะ ปรากฏไม่ได้

“รูปรกาย”คือ “องค์ประชุมของธรรม ๒”(กาย) ที่“ผู้มีภาวะ หรือมีสิ่งนั้นให้ถูกรู้(ชานาต)-เห็น”(ปัสสติ)ก็ต้อง“รู้-เห็นภาวะนั้นหรือ สิ่งนั้น”ได้(รูปิ รูปานิ ปัสสติ : วิโมกข์ ๘ ข้อที่ ๑) นี่คือ “รูป” โดย“ธาตุรู้” ได้แก่ “จิต-มโน-วิญญาณ” นี่คือ “นาม” นามที่เจริญสูงเข้าชั้น อารยะหรือโลกุตระก็คือ “วิมุตติญาณทัสสนะ”

หมายความว่าชัฏๆก็คือ ภาวะที่เกิดขึ้นนั้น เรารู้ได้ด้วย “อาการ”ที่ให้สัมผัส ถ้าไม่มี“อาการ”ก็รู้ไม่ได้ หรืออ่าน“อาการ” ไม่เป็น ก็รู้ไม่ได้เหมือนกัน ดังนั้น นักปฏิบัติธรรมต้องอ่าน “อาการ”ของ“นามธรรม”เป็น จึงจะสามารถ“รู้”และแล้วจึงอ่านถึง “ความเกิดของภาวะนั้น” ว่า มันคือ “อาการ”ของ“รูปรกาย”

ต้องมี“การสัมผัส”ถึงขั้นมีปฏิภาณจนเกิดภาวะใหม่เกิดขึ้น จึงเรียกได้ว่า มี“กาย”ของ“นาม”แล้วจึงจะบัญญัติชื่อของ“นามกาย” ขึ้นมาได้ หรือเรียกชื่อตามบัญญัติที่เคยมีมาแล้วได้ หากเหมือน

“กาย”หรือ“การสัมผัสของรูปกับนาม”
จึงเป็นภาวะที่อยู่ด้วยกัน
ถ้าไม่มี“การกระทบสัมผัสของรูปกับนาม”
ก็ไม่มี“กาย”เกิดขึ้นมาในโลก
หรือถ้าไม่มี“กาย”นั้นก็คือไม่มี
“การสัมผัสของรูปกับนาม”นั่นเอง

กับ“รูปกาย”ที่เคยรู้ ถ้าไม่เหมือนที่เคยรู้ ก็จะเห็นว่ามันแปลกไป

ส่วน“รูปกาย”แท้นั้นคือ ภาวะที่เห็นหรือรู้“อาการ”ต่างๆ เมื่อได้กระทบทาง“ปสาทรูป ๕”คือ ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย(ปฐมสัมผัสโส) ก็จะเกิด“โคจรรูป ๕”ให้เจ้าตัวได้รู้ว่า เป็น“รูป-เสียง-กลิ่น-รส-ภาวะ”ที่เกิดจากการสัมผัสของรูปกับนาม”

“กาย”หรือ“การสัมผัสของรูปกับนาม”จึงเป็นภาวะที่อยู่ด้วยกัน ถ้าไม่มี“การกระทบสัมผัสของรูปกับนาม”ก็ไม่มี“กาย”เกิดขึ้นมาในโลก หรือถ้าไม่มี“กาย”นั้นก็คือ ไม่มี“การสัมผัสของรูปกับนาม”นั่นเอง

เป็นต้นว่า มีการกระทบสัมผัสของ“รูป”กับ“รูป”ก็มีแต่พลังงานทางวัตถุฟิสิกส์เท่านั้นเกิดขึ้น ไม่มีพลังงานทาง“จิต”หรือทาง“วิญญาณ”เกิดเลย จึงเรียกได้ว่า“รูปรูป”เท่านั้น เรียก“รูปกาย”ไม่ได้ หรือเรียกว่า“กาย”ไม่ได้เพราะไม่มี“นาม”ร่วม

หรือมีการกระทบสัมผัสของ“นาม”กับ“นาม”ก็มีพลังงานทาง“จิต”หรือ“วิญญาณ”เกิดขึ้นภายในจิต จึงเรียกได้ว่า“นามกาย”หรือ“นามรูป” ถ้าไม่มี“อาการ”ให้รู้หรือรู้“อาการ”ไม่ได้ จะสัมผัสแค่ชื่อขึ้น“รูปกาย”ก็ไม่ได้

ภาวะต่างๆนี้ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงเป็น“วิปัสสนาญาณ”อย่าง“สัมมาทิฐิ”แท้ ก็จะ“เห็น”(ปัสสตี) ด้วย“การสัมผัส-การแตะต้อง”ของจริง-การกระทบภาวะแท้ๆ”(ผัสสะ)นั้นๆอย่างเป็น“ธรรม ๒”(เพรจัมมา)ได้จริงๆ คือ เป็น“องค์ประกอบของรูปกับนาม”ชื่อว่า “กาย”

และใน“องค์ประกอบของรูปกับนาม”คือความเป็น“กาย”นี้แหละผู้ยังอวิชชาย่อมมี“กิเลส”อยู่ในนั้นให้คนผู้ศึกษาได้พบภาวะจริง และจะสามารถกำจัดกิเลสนั้นๆได้จริง จนหมดเกลี้ยงสิ้น

สนิทยังยืนตลอดไปไม่เกิดอีก

ก็เป็นผู้“ไม่มีกาย” ตั้งแต่เป็นๆ แม้จะมีชีวิตอยู่ หรือจะตายไป “องค์ประกอบของร่างกายที่แตกแยกจากกันแล้ว”(กายัสสะ เกทา) ความเป็น“กาย”ก็ไม่เกิดแน่นอน เพราะ“กาย”ไม่มีใน“กาละ”ใดๆแล้ว

ส่วนผู้ที่ยัง“อวิชชา” ไม่ว่าจะเป็นพาลชน คนโง่ หรือ บัณฑิตชนคนฉลาดขนาดไหนก็ตาม ถ้ายังมี“อวิชชา” ยังมีชีวิตเป็นๆ นี้ก็ตี ตายร่างกายแตกสลายไปแล้ว ก็ยังมี“กาย” ดังที่พระพุทธเจ้า ตรัสในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๕๙ “พาลบัณฑิตสูตร”

“กาย”คืออะไร จึงต้องศึกษากันดีๆ ให้“สัมมาทิฐิ”จึงจะ ปฏิบัติเริ่มจาก“กาย”ไป เป็นเบื้องต้น “พันลักกายทิฐิ” และ ปฏิบัติ“กายในกาย”และกายคตาสติอย่างมีมรรคผล

ไม่ใช่ทั้ง“กาย” หรือเข้าใจ“กาย”ผิดๆ หลับตาเข้าไปอยู่ใน “ภพ”ภายใน แล้วหลงว่าปฏิบัติ“สมาธิ”ในภวังค์ เป็นการปฏิบัติหลัก เอกของพุทธ โดยไม่มี“กาย”เข้าใจ“กาย”ไม่ได้

ใครไม่ศึกษาดีๆ โดยเอาใจใส่ตนเอง เพื่อกำจัดกิเลส ชนิด ที่มี“กาย”อย่างสัมมาทิฐิดังกล่าวนี้นี้ กิเลสมันก็จะทับทวยยิ่งขึ้นในใจ ไปเรื่อยๆ เพราะ“ไม่รู้จุดสำคัญ”นี้(อวิชชา) ตามที่ปุถุชนสามัญเป็น กันอยู่ หรือแม้จะเป็นผู้ศึกษาปฏิบัติธรรม แต่มิฉาทิฐิ ไม่รู้ตามที่ว่านี้ ก็คือ ผู้ยัง“ไม่สัมมาทิฐิ”ในการปฏิบัติธรรมหรือปฏิบัติตน ดำเนินชีวิตที่“อวิชชา”อยู่ “กายกสิ(สังขารที่อยู่ในกาย)”ก็ยิ่งเพิ่ม

จึงเป็นคนที่มีกิเลส“หนา-มาก-ใหญ่-อ้วน-โต”(ปุถุ)ขึ้นๆๆๆ แน่ๆ เพราะยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“บาป” ไม่รู้จัก“อกุศลจิต” อ่าน “อาการ”ของ“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” ไม่ออกมันก็เกิดเอาๆๆ

“บาป”นั่น คือ“กิเลส” คือ“อกุศลจิต” จึงต้องรู้จักรู้แจ้งจริง
ของเรา ในตัวเรา แล้วกำจัดออกไปให้สิ้นเกลี้ยงอย่างถาวรนิรันดร์
เพราะ“บาป”คือ กิเลส คือ อกุศลจิตนี้เป็นจิตเฉพาะส่วนที่
จะต้องกำจัดออกจากตนให้หมดสิ้นเด็ดขาด กระทั่งไม่มีในใจตนอีก
เลย อย่างเที่ยงแท้ยั่งยืนตลอดกาล

ไม่ใช่“จิต”รวมทั้งหมด หรือ“จิตทั้งจิต” แต่เป็น“จิต”
ส่วนหนึ่งที่เป็น“บาป”หรือ“อกุศลจิต”เท่านั้น ไม่ใช่ไป“สะกดจิต”
ไว้ไม่ให้รับรู้ หรือ“ข่มจิต”เข้าไปๆ แล้วหลงผิดว่าจะได้สมาธิ

แต่ต้องมี“จิต”ปรากฏตัวให้เรารู้ จึงจะ“เห็น”(ผัสสตี)“จิต”
ตัวที่เป็น“บาป”หรือ“อกุศลจิต” แล้วจึงจะกำจัดถูก“ตัวตน”(อัตตา)
มันจริง เพราะจะตีแตกแยกจิต-แยกกิเลสได้ จึงจะฆ่ากิเลสได้

ส่วน“บุญ”นั่น มีไว้ชำระกิเลสเท่านั้น เป็นเครื่องมือฆ่ากิเลส
หมดกิเลสก็หมดเรื่องของ“บุญ” หมดสิ้นหน้าที่บุญ ไม่ต้องใช้บุญ
ไม่ต้องมี“บุญ”อีก เป็นอรหันต์แล้ว ไม่ต้องมี“บุญ”อีกเลย ไม่ต้องมี
“บุญ”อีกแล้ว อรหันต์จึงชื่อว่า ผู้“สิ้นบุญสิ้นบาป” ซึ่งภาษาบาลีว่า
ปุญญปาปปริกขิโณ อรหันต์ไม่ใช่ผู้มี “บุญ”มากเด็ดขาด

ผู้เข้าใจคำว่า“บุญ”ไม่ล้นมาทิฐิ จึงใช้ความเข้าใจอัตโนมัติ
ง่ายๆของตน ตีความเอาตื้นๆว่า “บุญบุญ”หรือ“บุญ”เป็นโลกียธรรม
ซึ่งไม่มีสภาพหมุนรอบเชิงซ้อนที่เป็น“โลกุตระธรรม” จึงไปตีความ
“อบุญญ”ว่าคือ“บาป” มันก็เป็นภาวะธรรมที่หมุนวนกลับไปกลับมา
อยู่ในระนาบเดียว ยังไม่เป็นมิติที่สูงขึ้นไปไหน

จึงเข้าใจ“อภิสังขาร ๓”(บุญญาภิสังขาร-อบุญญาภิสังขาร-
อาณัญชาภิสังขาร)ไม่ได้ ยังไม่เข้าใจความเจริญของ“โลกุตระธรรม”ว่า

หมุนรอบเชิงซ้อน(ปฏินิสสัคคะ,คัมภีรราวภาโล) ไปในทิศโลกุตรธรรมที่สามารถอ่านจิตที่เนกขัมมะของตนได้ วนหมุนสูงขึ้นๆเจริญขึ้นๆ

ความเจริญหรือเสื่อมของ“อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา”นั้นถ้าไม่เข้าใจ“สภาวะที่หมุนรอบเชิงซ้อนในความวนของสภาวะธรรม”ตาม“ศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ-วิมุตติญาณทัสสนะ” อย่างเป็นโลกุตรธรรม ก็จะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงสภาวะที่ “หมุน” หรือ “วน” ที่มันหมุนมันวนซับซ้อนซ้อนเชิงลึกซึ้ง ว่ามันวนลงหรือวนขึ้น

“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”นั้นมี“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน”(ปฏินิสสัคคะ,คัมภีรราวภาโล)ที่หมุนรอบเชิงซ้อนไปเป็นลำดับเหมือน“กันหอย”ที่วนกลับไปกลับมาซ้าย-ขวา ทว่าหมุนวนสูงขึ้นๆ มิใช่วนต่ำลง หรือวนอยู่ในระนาบเดียวคงเดิม

จึงจะสูงที่สุดถึงที่สุด ปลายสุดได้

(จบฉบับที่ ๓๐๒)

ฉบับที่ ๓๐๓ ตุลาคม ๒๕๕๘

ฉบับที่แล้วเรากำลังอธิบาย “บาป”นั้น คือ“กิเลส” คือ “อกุศลจิต” จึงต้องรู้จักรู้แจ้งจริงของเรา ในตัวเรา แล้วกำจัดออกไปให้สิ้นเกลี้ยงจากจิตใจเรา อย่างถาวรนิรันดร์

“กำจัดกิเลสหรือบาปหรืออกุศลจิตออกไปให้สิ้นเกลี้ยง” สิ้นเกลี้ยงแล้วก็“ไม่ให้กิเลสหรือบาปหรืออกุศลจิตเกิดในจิตเราอีก”

นี่คือ จุดหมายแห่ง“ความสำเร็จ” ที่สำคัญของนักปฏิบัติ
ธรรมแบบพุทธ

เพราะ“บาป”คือ กิเลส คือ อกุศลจิตนี้เป็น“จิตเฉพาะส่วน”
ที่จะต้องกำจัดออกจากตนให้หมดสิ้นเด็ดขาด กระทั่งไม่มีในจิตน
อีกเลย อย่างเที่ยงแท้ยั่งยืนตลอดกาล

โดยการใช้“สัญญา”ให้ทำหน้าที่“กำหนดหมายรู้”ความเป็น
“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม” จนล้วนทั่วทั้ง“กายในกาย-เวทนาใน
เวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”

และจัดการปรับแต่ง(อภิสังขาร ๓) นั่นคือ จัดการแยก“กาย”ก่อน
กายคืออะไร “กาย”คือ องค์ประชุมกันอยู่ของ“ธรรม ๒”
ได้แก่ รูป กับ นาม

“รูป”คือ ธาตุที่“ถูกรู้”(object=กรรม)

“นาม”คือ ธาตุที่เป็น“ผู้รู้”(subject=ประธาน)

เมื่อ“รูป”กับ“นาม”ทำ“ปฏิกิริยา”ต่อกัน(ปฏิขัลมผัสโส)ก็เกิด
“เวทนา”(ความรู้สึก)

“รูป”กับ“รูป”ทำ“ปฏิกิริยา”กัน(ปฏิขัลมผัสโส) ไม่เกิด“เวทนา”
เพราะ“รูปไม่มีธาตุรู้” รูปไม่มี“จิต” รูปไม่มี“วิญญาน-มโน”

“นาม”กับ“นาม”ทำ“ปฏิกิริยา”ต่อกัน(ปฏิขัลมผัสโส) เกิด
“เวทนา” เพราะ“นามมีธาตุรู้” นามมี“จิต” มี“วิญญาน-มโน”

คำว่า“รูป”เป็น“ตัวถูกรู้”ได้ถ่ายเดียว จะเป็น“ธาตุรู้”ไม่ได้
เลย “รูป”ไม่ใช่“ตัวผู้รู้”

คำว่า“นาม”เป็น“ธาตุรู้”ตัวแท้ แต่เป็น“ธาตุที่ถูกรู้”ก็ได้ด้วย
สำหรับผู้ศึกษาอย่าง“ลัมมาทิฏฐิ”ของศาสนาพุทธ ผู้ที่รู้จักรู้แจ้ง

เห็นจริงชื่อว่าผู้มี “วิปัสสนาญาณ”

“นาม” มีหน้าที่เป็น “ตัวผู้รู้” แต่มีจิตบางสภาพที่ “ถูกรู้” (นามเมื่อมีฐานะเป็นรูป) ในบางโอกาส โดยผู้ศึกษาหรือปัญญาของผู้นี้เป็น “วิปัสสนาญาณ”

“นาม” นั้นก็อยู่ในฐานะ “รูป” ไปชั่วครั้งคราว ภาวะนี้เรียกกันเต็มภาษาว่า “นามรูป”

“นามรูป” นี้แหละที่ต้องศึกษาให้ดี เพราะรู้ยากกว่า “รูป” ใดๆ หรือ “นาม” ใดๆ

การแยก “กาย” แยก “จิต” ให้รู้ว่า ภาวะใด ขณะใดเป็น “รูป” (ถูกรู้) ภาวะใดขณะใดเป็น “นาม” พระพุทธเจ้าให้เรียนรู้จาก “อาการ-ลักษณะ-นิमित-อุเทศ” (เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐) จึงต้อง “ลัมมาทิฏฐิ”

ซึ่งมันยากมากก็ตรงที่ต้องเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งเป็น “ลัมมาทิฏฐิ” จริงๆ ในความเป็น “กาย” คืออะไร? คืออย่างไร? เพราะคำว่า “กาย” นั้นมีทั้ง “รูป” มีทั้ง “นาม” ไม่แยกกันเลย แยกกันเมื่อใด คำว่า “กาย” ก็หายไป “จิต” ก็ไม่มีให้เรียนรู้

“กาย” ไม่ใช่ “รูป” อย่างเดียว

การแยก “กาย” กับ “จิต” ขาดกันไปสนิทอย่างนี้แหละคือ “มิจฉาทิฏฐิ” มูลกัมมัฏฐาน ๕ จึงสำคัญมากที่ต้องมี “ลัมมาทิฏฐิ”

คำว่า “กาย” นี้จะไม่อยู่โดดเดี่ยวเฉพาะเพียง “ร่างภายนอก” “กาย” จะไม่เพียงเป็น “รูป” โดดเดี่ยวเท่านั้น โดยไม่มี “นาม” เอี่ยวด้วย เป็นอันขาด องค์รวมของ “มหาภูต ๔” ไม่มี “จิต” ร่วม มิใช่ “กาย”

ดังนั้น “รูป” โดดเดี่ยว หรือ “รูป” ที่ไม่มี “นาม” ร่วมด้วยเลย จึงไม่ใช่ “กาย” เลย ไม่มี “กาย” ก็ปฏิบัติธรรมไม่ได้เลย

ต้องมี“ธรรม ๒”(เทว ธัมมา)คือมี“นาม” รวมอยู่ด้วยเสมอ
ต้องเป็น“องค์ประกอบของรูปกับนาม”เสมอ ในการศึกษาปรมัตถ-
ธรรมเพื่อบรรลุโลกุตระ เพราะ“กิเลส”คืออกุศลจิตที่อยู่ใน“กาย”

หรือ“ธรรม ๒”(เทว ธัมมา)คือมี“นาม” ร่วมกับ“นาม” โดย
“นาม”หนึ่งนั้นเป็น“รูป”นั่นคือเป็น“ตัวถูกรู้” ส่วนอีก“นาม”หนึ่งก็
เป็น“ตัวผู้รู้” อย่างนี้ก็คือ“กาย” ชื่อว่า“กาย”จึงจะรู้ทั้งกายทั้งจิต
เห็นชัดไหมว่า “กาย”คือ จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง
ด้วยประการฉะนี้เอง

ส่วน“รูป”ภายนอก กับ“รูปภายนอก”ที่ไม่มี“นาม”จาก
ภายในเข้าไปรวมด้วยเลยนั้น จะมี“รูป”ที่รูปต่อก็รูปก็เป็น“กาย”ไม่ได้
ผู้ศึกษาธรรมะของพุทธ ที่ลัทธิมาติญลฺลี จึงเป็นผู้รู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงในความเป็น“รูป”เป็น“นาม”อย่างดีแม้ขั้นสูงเข้าไปถึงความ
เป็น“รูป”ที่เป็นขั้นสูงขั้นปลาย

เช่นในภาวะ “อรูป”แท้ๆ “ไม่มีรูป”แล้ว ก็ยังรู้กำหนดรู้
“อรูป”(ไม่มีรูป,รูปขั้นสูงขั้นปลาย)นั้นได้(อชฌัตตัง อรูปัลลัญญ) จนครบถ้วน
ภาวะที่เราจะต้องศึกษา ใน“วิโมกข์ ๘” ข้อที่ ๒ เป็นต้น(พระไตรปิฎก
เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๖) ชั้น“อรูป”ก็ยังมี“กาย” ทั้ง“กาย”ไม่ได้

นั่นคือ “วิโมกข์ ๘”ต้องมี“รูป”กับ“นาม”เสมอและ
“ภายนอก”กับ“ภายใน”ก็ต้อง“สัมผัส”กันอยู่ ผู้เป็นเจ้าของ“จิตใจ”
ต้อง“เห็น”(ปัสสตี)องค์ประกอบของ“รูป”กับ“นาม”นั้นที่สัมผัสกันอยู่
เป็นปัจจุบันนั้นด้วย จึงจะ“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”ครบถ้วนแท้

“กาย”จึงไม่ใช่“รูป”ภายนอกอย่างเดียวโดดเดี่ยว ต้องมี
“นาม”เอี่ยวด้วยเสมอ

และ“กาย”นั้นไม่มี“รูปภายนอก”เอี่ยวด้วยเลยได้ มีแต่
“นาม”ล้วนๆก็มีภาวะ“รูป” เมื่อภายนอกนั้นเรา“จบกิจ”แล้ว

“กาย”จึงมีคุณลักษณะโน้มเอนมาข้าง“นาม”มากกว่า“รูป
ภายนอก” ตั้งแต่ภายนอกเป็นเบื้องต้น-กลาง-ปลายไปหาใน

ความเป็น“กาย”นี้พระพุทธเจ้าถึงกับตรัสว่า “แต่ตถาคต
เรียกร่างกายอันเป็นที่ประชุมแห่งมหาภูตรูปทั้ง ๔ นี้ว่า จิตบ้าง
มโนบ้าง วิญญาณบ้าง” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐) คนไทยที่อ่าน
พระไตรปิฎกตรงนี้ ก็จะต้องอ่านทวนแล้วทวนอีก ด้วยความ
ฉงนฉวยทันทีว่า “กาย”พระพุทธเจ้ากลับเรียกว่า “จิต-มโน-
วิญญาณ”ได้ไง?!!!

ถ้าใคร หรือยิ่งนักปฏิบัติธรรมที่ยังไม่มีสัมมาทิฐิที่จะเข้าใจ
ในประเด็นนี้ ตามที่อาตมากำลังอธิบาย ก็จะ“งง”หัวแตกเลยว่า ทำไม
พระพุทธเจ้าทรงเรียก“ร่างกาย”ว่า จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง

ก็เพราะความเสื่อมของ“พุทธสัจจะ”ได้ फैนไปจาก
“ความจริง”เดิมของพระพุทธเจ้าแล้วนั่นเอง โดยเข้าใจความหมาย
อันแท้จริงของคำว่า“กาย”ผิด फैนไป อย่างสนิทแล้ว

ทุกวันนี้คำว่า“กาย”คนไทยยึดเป็นภาษาไทยไปเรียบร้อย
แล้ว และ“กาย”คำนี้ก็ไปหมายความเอาเฉพาะ“ร่างกายภายนอก
ของคน”เท่านั้น ไม่เกี่ยวกับความเป็น“นาม”หรือจิตใจเลย พอกล่าว
ขานคำว่า“กาย”ก็ตัดความเป็น“จิตใจ”ออกไปเลย

แต่แท้จริงความหมายทาง“ปรมัตถธรรม”ของพระพุทธเจ้า
หาเป็นเช่นนั้นไม่

มันผิดถึงขั้นตรงกันข้ามเป็นคนละชั่วกันทีเดียว

คำว่า“กาย”ภาษาไทยคนไทยหมายถึง“ภายนอกของร่างกายคน”สุดๆหมด ไม่มีจิตใจหรือนามธรรมเกี่ยวข้องเลย จึงผิดจริงๆ

แต่“กาย”ภาษาพุทธธรรมที่ถูกต้องแท้นั้น หมายถึงเอา“ภายใน”เป็นหลักเข้าไปในภายในจิตวิญญาณจนถึงที่สุดชั้น“มโน”คือจิตลึกลึสุดนั่นเลย แม้ไม่เกี่ยวภายนอกเลยยังได้

เช่น นามสัมผัสกับนามภายในก็เรียกว่า“กาย”คือ “นามกาย”

เมื่อนามกับนาม“สัมผัส”กันก็เกิดภาวะ“องค์รวม”ของ“ธรรม ๒”ชั้น “อาการ”ของธรรม ๒ นี้ที่“ถูกรู้” อาการนี้ก็เป็น“รูป” แม้จะเป็น“วิญญาณ”เป็น“จิต”ในภายในจิตของเราเมื่ออยู่ในฐานะที่“ถูกรู้” ก็คือ“รูป” เรียกว่า“นามรูป” และเป็น“องค์รวมของธรรม ๒” ก็ล้วนเรียกว่า“กาย” เพราะ“กาย”มี“จิตวิญญาณ”เป็นแก่นอนุสัย

สำหรับผู้“อวิชชา”อยู่ไม่มีปัญญารู้ความเป็น“กาย”นี้ และจัดการกำจัดความเป็น“กาย”นี้ไปจากจิตใจตนไม่ได้ ผู้นั้นก็จะยังมี“กาย”อยู่ในอาสวะอยู่ใน“อนุสัย”ของคนผู้นั้นอยู่ตลอดไป ไม่ว่าจะเป็นคนโง่หรือคนฉลาด ไม่ว่า“พาล”หรือ“บัณฑิต”

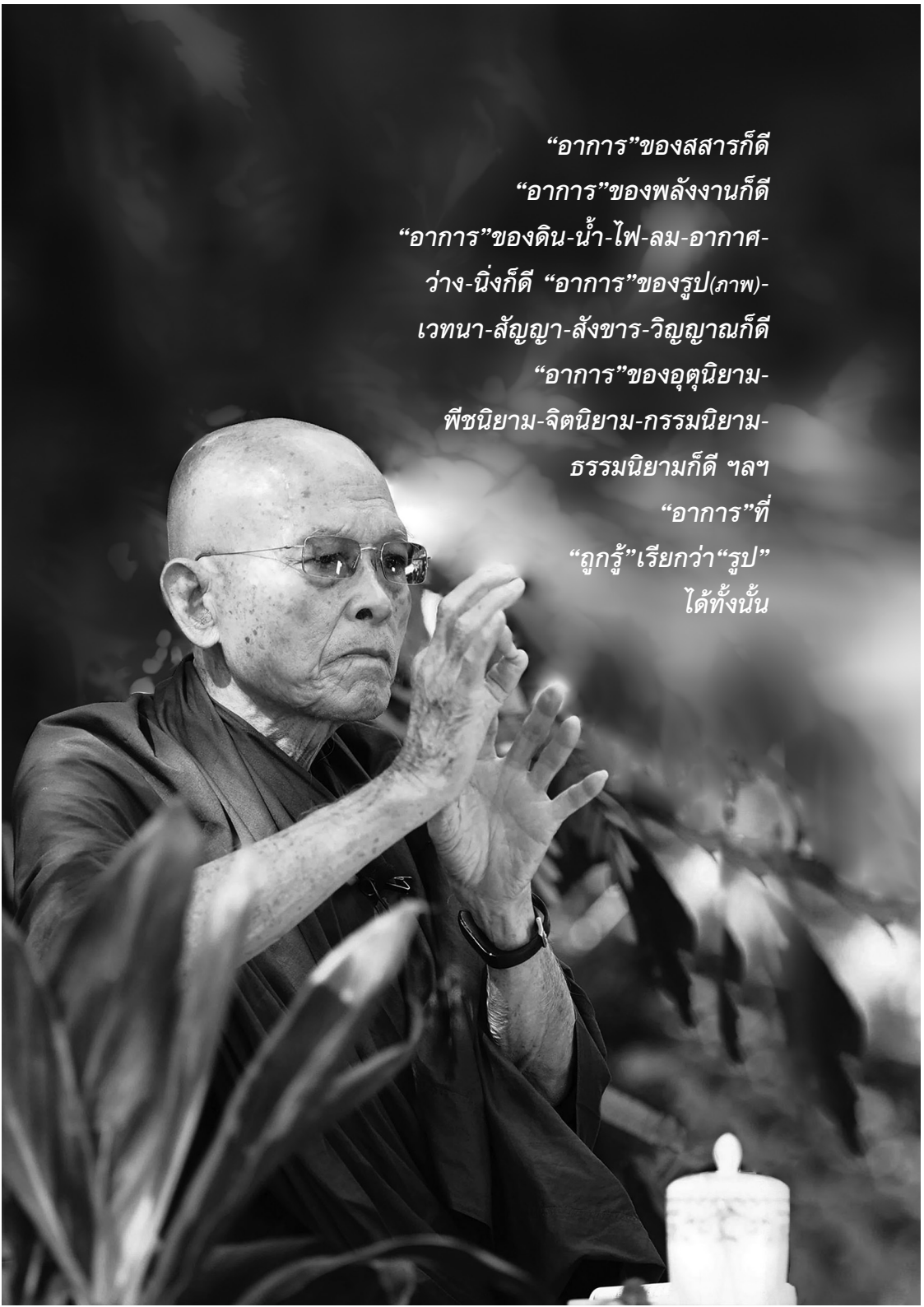
“พาล”ก็ดี“บัณฑิต”ก็ดี“ตายกายแตก” (กายสละ เกทา) ถ้ายังอวิชชาก็มี“กาย”ไปด้วยอยู่นั่นแหละ ไม่หมดความเป็น“กาย”ไปได้

เพราะพาลหรือบัณฑิตนั้นไม่มีปัญญา รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ความเป็น“กาย” แล้วจัดการกับ“กาย”ตนให้หมดสิ้นไปจากจิตใจของตนได้ คุณยังมี“กาย”เป็นอนุสัยไปกับคุณอยู่กับคุณ

“ง”โหมละ ว่า ตายไปแล้วยังมี“กาย” อยู่เลย เอ๊ะ!..ตายไปแล้วมี“กาย”ได้ยังไง?!!!

ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ

“อาการ”ของสสารก็ดี
“อาการ”ของพลังงานก็ดี
“อาการ”ของดิน-น้ำ-ไฟ-ลม-อากาศ-
ว่าง-นิ่งก็ดี “อาการ”ของรูป(ภาพ)-
เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณก็ดี
“อาการ”ของอุตุนิยาม-
พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-
ธรรมนิยามก็ดี ฯลฯ
“อาการ”ที่
“ถูกรู้”เรียกว่า“รูป”
ได้ทั้งนั้น

๕๗-๕๙ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดว่า “ไม่ว่าพาลหรือบัณฑิต” ถ้ายัง “อวิชชา” อยู่ จิตวิญญาณของบัณฑิตนั้นยังประกอบด้วยตัณหาใด ถ้าละตัณหา ยังไม่ได้ ตายไปแล้วก็ยังมี “กาย” อันคือ “องค์รวมของธรรม ๒” ซึ่งก็คือ “รูปกับนาม” ของ “กิเลสกับจิตอันล้น” ของคนผู้นั้นอยู่นั่นเอง

เห็นมัย? สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน ของภาษากับสภาวะ ที่มันวนกลับไปกลับมาได้ เหมือนกลิ้งกลอก หลอกคน แต่ไม่ใช่ มันมีเงื่อนไขสำคัญของเหตุปัจจัยที่จริงชัดเจน

ผู้มีปัญญาสามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ก็จะไม่ง ไม่สับสน ไม่สงสัย เพราะมันมีเหตุปัจจัยประกอบความเป็นไปทั้งสิ้น

ภาวะ “กาย” ที่ “ถูกรู้” จะเป็น “อาการ” ของวัตถุกับนาม หรือนามกับนาม ก็ตาม คือ “รูป” ทั้งสิ้น

“อาการ” ของสสารก็ดี “อาการ” ของพลังงานก็ดี “อาการ” ของดิน-น้ำ-ไฟ-ลม-อากาศ-ว่าง-นิ่งก็ดี “อาการ” ของรูป(ภาพ)-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณก็ดี “อาการ” ของอุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยามก็ดี ฯลฯ “อาการ” ที่ “ถูกรู้” เรียกว่า “รูป” ได้ทั้งนั้น สำหรับ “คน” ที่ไปสัมผัสรู้สิ่งนั้น

“อาการ” คือ ภาวะที่เป็นกิริยาของอะไรต่ออะไรต่างๆ หรือหน้าที่ของอะไรต่ออะไรต่างๆ เป็นภาวะเคลื่อนไหว ตั้งแต่หยาบใหญ่่มโหฬารที่สุดแห่งที่สุดแคไหนๆ ทั้งปวง และเล็กที่สุดแห่งที่สุดปานใดๆ ทั้งปวง ล้วนเรียกว่า “อาการ” ทั้งนั้น แม้แต่อาการ “นิ่ง” หรืออาการของ “ความว่าง” ก็ “ถูกรู้” ได้

ผู้จะสามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงความเป็น “อาการ” ก็อยู่ที่

แต่ละคน บางคนไม่สามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงในสัมผัสในอาการ

คนบางคนสัมผัส“อาการ”ได้ และบางคนมีอาการ แต่ไม่สามารถสัมผัส“อาการ”ของรูปกับนามที่ตนเองมี..ได้

“อาการ”ที่คนสามัญไม่สามารถสัมผัสได้ แต่คนที่พยายามเรียนรู้ฝึกฝนกระทั่งสามารถสัมผัส“อาการ”นั้นได้ก็เป็น“วิสามัญ”

อาการ มีทั้งที่เป็นพลังงาน มากหรือน้อย แรงหรือเบา แม้ที่สุดเป็น“อาการ”ที่ไม่มีพลังงานเลย เป็นอาการเฉยๆ กลางๆ

อาการ มีได้ทั้งในวัตถุ และในนามธรรม

เช่น กิริยาของสสาร ก็คือ“อาการ”ของสสาร กิริยาของพลังงาน ก็คือ“อาการ”ของพลังงาน กิริยาของดิน-ของน้ำ-ของลม-ของไฟ-ของอากาศ-ของวิญญาณ ก็คือ“อาการ”ของดิน-ของน้ำ-ของลม-ของไฟ-ของอากาศ-ของวิญญาณ กิริยาของคน ก็คือ“อาการ”ของคน กิริยาของสัตว์ก็คือ“อาการ” ของสัตว์ กิริยาของพืชก็คือ “อาการ”ของพืช

กิริยาของอวัยวะ ก็คือ“อาการ”ของอวัยวะ กิริยาของเซลล์ ก็คือ“อาการ”ของเซลล์ กิริยาของรูปธรรมก็คือ“อาการ”ของรูปธรรม กิริยาของนามธรรม ก็คือ“อาการ” ของนามธรรม กิริยาขององค์ประกอบที่ประกอบ กันขึ้นเป็นคน ๓๒ อย่าง ก็คือ “อาการ ๓๒” ของจริงมี“๓๒”เท่านี้

กิริยาของพลังงานที่บำบัด“ตัณหา”ในจิตใจ ก็คือ “อาการ ที่ ๓๓”เรียกว่า ดาวดึงส์ ซึ่งเป็นอาการของอุปาทานเป็นของเก้

กิริยาของกาย ก็คือ “อาการ”ของกาย กิริยาของเวทนา ก็คือ“อาการ”ของเวทนา กิริยาของจิต ก็คือ “อาการ”ของจิต กิริยา

ของธรรม ก็คือ “อาการ”ของธรรม

หรือกิริยาของหน้าที่อะไรต่ออะไรต่างๆเมื่อมี“กิริยา”เกิดขึ้นต่อเนื่องก็เป็น“พลังงาน” ดังนั้น พลังงานจึงเป็น“อาการ”ให้“เห็น”ได้ง่ายกว่า“อาการ”ที่นิ่งๆหรือเร็วมากๆ

หาก“อาการ”ใดปรากฏอยู่ แล้วใครสัมผัสได้ เห็นได้ รู้ได้ เข้าใจได้ กระทั่งเรียนรู้จนเข้าใจดี ถ้า“อาการ”นั้นเป็นโทษก็จะจัดการกำจัดหรือป้องกันไม่ให้เกิดโทษแก่ตนได้ ถ้า“อาการ”นั้นเป็นคุณค่าประโยชน์ ก็จะสามารถเรียนรู้“อาการ”นั้นและนำมาทำประโยชน์ได้จนสามารถจัดการ“อาการ”นั้นให้เป็นไปตามที่เราประสงค์ได้

“อาการ”ของอะไร ก็คือ การเคลื่อนไหว หรือไหวตัวของภาวะนั้นๆ

ถ้าไม่มีอะไรเลยใน“ความว่าง”หนึ่ง ก็ไม่มี“อาการ”อะไรใน“ความว่าง”นั้น

จากความว่าง(space,empty,zero) พอมีอะไรเริ่มขึ้นใน“ความว่าง”นั้น จากตัวเองก็ตาม เริ่มไม่คงที่ เริ่มไม่เท่าเดิม ก็มีภาวะหนึ่งที่ปรากฏขึ้น ก็เริ่มมี“อาการ” หากเป็นวัตถุรูป แม้จะเป็นขึ้น“อรูป” ก็จะมี“อาการ”ของอรูปนั้น

นั่นคือ เริ่มมี“พลังงาน”ของ“อตุณิยาม”

ยิ่งสสารหนึ่งหรือวัตถุหนึ่งเริ่มไม่เป็นอยู่เท่าเดิม เมื่อมี“อาการ”ในตัวเองขึ้น ก็เริ่มมี ๒ ก็เริ่มมี“อาการ”เกิดขึ้น ยิ่งถ้าเคลื่อนที่เพิ่มไปอีก ก็คือ พลังงานเพิ่มขึ้นอีก ไปเรื่อยๆ

ถ้าเป็น“พลังงานชีวะ”(cell)ก็เริ่มจาก“พลังงานอตุณิยาม”

นี้แหละที่มีพลังงานของ“การจับตัวกันเข้า”เป็น“ตัวเอง”(self) จาก cell ก็เป็น self แล้วพัฒนาขึ้นจาก self เป็น cell ที่มีความสมบูรณ์ทาง“ฟิสิกส์”ทั้งความร้อนแสงเสียงแม่เหล็กไฟฟ้า ที่ได้สัดส่วนสนิทเนียนครบประสิทธิภาพสมบูรณ์ยิ่ง

จน“พลังงานทางฟิสิกส์”ที่มีความเป็นตนเอง(self)รวบรวมได้อย่างเป็นสัดส่วนพอเหมาะ”นั้นสามารถ“พึ่งตนเอง-ช่วยตนเอง-สร้างตนเอง” และใช้ความรู้ของตนเองทำให้ตนเองอยู่ได้เองยิ่งขึ้น

โดยมี“พลังงานแม่เหล็กรวมยึดตนเองที่สามารถดูดรวมหรือยึดพลังงานอื่นมาร่วมแล้วสร้างเป็นตนหรือสร้างพลังงานอื่นขึ้นในตนเองได้เอง” เป็นอิสระในตนเองไม่ต้องพึ่ง“พลังงานอื่น”ก็ได้แล้วพลังงานอื่นจะมาร่วมช่วยก็มีความรู้ที่จะรับหรือที่จะปฏิเสธอย่างมีความรู้ของตนเองที่จะรักษาความเป็นตัวเอง(self)ได้แล้วอย่างพอตัว

เพราะทำพลังงานตนเองได้“ครบ” ไม่ต้องมี“พลังงาน”อื่น แต่เป็น“ตัวเองที่มีพันธุ์ของตนเอง”ที่พร้อมจะแตกตัวเองออกไปมีลูกมีผลผู้สืบทอดความเป็น“ตน” เผ่าพันธุ์ของตนต่อไปได้ หรือเป็นชนิดเดียวกันกับตนเมืองคาพยพที่เหมือน“ตนเอง”(self)ขึ้นมาได้

จาก self นี้เองที่เมื่อกลายเป็น“หน่วยแห่งพลังงานตัวเอง”ยึดอิสระในตนเอง“พลังงานแห่งตนเอง”ขึ้นมาได้ จึงเรียกว่า cell แห่ง“ชีวะ”เป็นพลังงานที่มีแบบพิมพ์ของเผ่าพันธุ์แห่งตนเอง ที่สามารถแพร่พันธุ์ของตนเองออกไปได้ มีความยึดความเป็นตัวเองต้องเป็นเช่นนี้ ไม่แปลกแยกไปเป็นอื่น ขยายพันธุ์ของตนเองต่อออกไป

นี่คือ เริ่มเป็น“พลังงาน”ที่เปลี่ยนฐานะจาก“อตุณิยาม”มาเป็นชั้น“ชีวะ”ที่เรียกว่า“พีชนิยาม” มีตัวกำหนดรู้ความเป็น

“ตัวเอง” เรียกว่ามี“สัญญา” แล้วก็ปรุงแต่งธาตุต่างๆขึ้นเป็นตนเอง เรียกว่ามี“สังขาร”

“พีชนิยาม”มีพลังงานที่ชื่อว่า “สัญญา” คือ พลังงานกำหนด รู้ธาตุนั้นธาตุนี้ได้ และสามารถใช้อำนาจแม่เหล็กในตนดึงดูดด้วย สามารถมาให้ตนเองหรือมาใส่ตนเองเป็นตนเองและเป็น“สัญญา” เป็น“ความจำ”ได้ถึงความเป็นตน ลัดส่วนที่จะเอามาเป็นตน

จึงทำความเป็นตน ปรุงแต่งความเป็นตนหรือสร้างความเป็นตนให้ตั้งอยู่ยืนยาวไปให้ได้ตามต้องการ เรียกว่า“สังขาร”

“พีชนิยาม”มีพลังงานชั้น“สัญญา”และ“สังขาร” เป็นตัวจักรทำงานสร้างตนเองอยู่

ยังไม่มี“เวทนา” ยังมี“เจตสิก”ไม่ครบ ๓ คือ ยังมีไม่ครบ “เวทนา-สัญญา-สังขาร” จึงยังไม่ใช่พลังงานที่จะนับว่า “วิญญาน” ดังนั้น พลังงานที่ครบด้วยประสิทธิภาพดังกล่าวมานี้ จับตัวกันเข้าเป็น“เซลล์”

เริ่มจาก“เซลล์แรกเกิด”(primary cell) หากมีกิริยาขึ้นมา คือ“ปรากฏอาการขึ้น”ก็สามารถรู้ได้ แต่ถ้า“ไม่มีกิริยาขึ้นมา” ก็ไม่สามารถรู้ นั่นคือ ไม่มี“อาการ”

เพราะเมื่อเซลล์ไม่มีการเคลื่อนไหว ก็ไม่มีกิริยาของเซลล์เกิดขึ้น จึงอ่านสภาพยากหรืออ่านไม่ได้ ผู้อ่านได้จึงเก่งยิ่งๆ

“อาการ”คือ หน้าที่ข้อลัทธิที่สุดของสภาพนั้นๆ เมื่อ “อาการ”เกิด เราก็อ่าน“อาการ”นั้นได้ “อาการ”ที่ “ถูกรู้”ก็เป็น“รูป”

ด้วยการเรียนรู้จากความเป็น“รูปธรรม”และความเป็น “นามธรรม” อันเป็น“ธรรม ๒”

คือ ภาวะที่“ถูกรู้”กับภาวะที่เป็น“ตัวผู้รู้” ซึ่งก็เป็น“ธาตุรู้”
ทั้งคู่ แต่อยู่กันคนละฐานะ

ดังนั้น ภาวะที่“ถูกรู้”ก็เป็นส่วนหนึ่งของ“จิต”เราเอง เป็น
“รูป” อีกส่วนก็ทำหน้าที่เป็น“สัญญา”หรือ“ปัญญา”ซึ่งก็เป็นจิตของ
เราทั้ง ๒ ส่วน “การกำจัด”เราก็กำจัดเฉพาะส่วนที่เป็น“อกุศลจิต”
ไม่ใช่ไปกำจัด“จิต”ให้“ดับจิต”ไปทั้งหมด แบบพุทธละเอียด ชัดเจน
แม่นยำ จำเพาะ อย่างต้องแท้ในความเป็น“อกุศล”และ“กุศล”ไม่มั่วๆ
รวมๆ ปนๆ “ดับไปทั้งหมด ดับทั้งเวทนา ดับทั้งสัญญา”ไปโน่น

อย่างที่มีผู้รู้ผู้สอนกันอยู่ทั่วไป ด้วย แบบหลับตาเข้าไปใน
ภวังค์ แล้วก็“ดับ”กันทั้ง“เวทนา”ทั้ง“สัญญา” อย่างนั้น“มิจฉาทิฐิ”

แบบพุทธต้องมี“การทำใจในใจอย่างต้องแท้”(โยนิโส มนสิการ)

ปฏิบัติธรรมสำเร็จได้อย่างที่อธิบายนี้จึงเรียกว่า ทำ“นิโรธ”
ได้สำเร็จ เป็น“ความดับ” แบบพุทธ ซึ่งเป็น“สัญญา เวทิต นิโรธ”

มิใช่“ดับจิตไปทุกส่วน”ด้วยการสะกดจิตไว้ไม่ให้รู้สึกว่ามี
อาการใดๆในจิต(ไม่ห้ามเวทนา) หรือไม่ให้ตนเองรับรู้ใดๆทั้งจาก
ข้างนอกและข้างใน(ไม่ห้ามสัญญา) หรือไม่ให้มันปรุงแต่งใดๆไม่ให้มัน
ทำงานใดๆเลย(ไม่ห้ามสังขาร) แล้วเรียกว่า “ความดับ”หรือ“นิโรธ”

ทำความเข้าใจให้ชัดๆ คมๆ แม่นๆ ให้ตื่นะ ว่า “กำจัดกิเลส
หรือบาปหรืออกุศลจิตออกไปให้สิ้นเกลี้ยง” และ“ไม่ให้กิเลสหรือ
บาปหรืออกุศลจิตเกิดในจิตเราอีก”

อาการของจิตอย่างนี้ คือ “จิตสงบ”แบบพุทธ เรียกว่า
จิตมี“ความดับ”คือ มี“นิโรธ”แล้วเรียบร้อย“จิตสงบ”จึงยิ่งเร็วแรง

และ“ความดับ”นี้ก็คือ “กิเลสหรือบาปหรืออกุศลจิต”นั่นเอง

“ดับ”ไปจากจิตของเรา ไม่เกิดในจิตของเราอีกต่อไปแล้ว จึงเป็นจิตที่มี“นิโรธ”อย่าง“ตั้งมั่น” เรียกว่า “จิตตั้งมั่น” ที่ภาษาบาลีว่า“สมาธิ”นี่เอง
นี่คือ อาการ“จิตสงบ”ของศาสนาพุทธ เป็น“สมาธิ”ของพุทธ
ซึ่งแตกต่างจากอาการ“จิตสงบ”ของแบบที่ไม่ใช่พุทธ
และ“จิตตั้งมั่น”ที่ไม่ใช่พุทธ จึง“สงบ”แบบซ้าๆไม่ราบเรียบ

เพราะมรรควิธีปฏิบัติแตกต่างกัน และในภาวะการบรรลุธรรมที่เป็น“ความดับ”(นิโรธ)ก็ดี “ความสงบ”ก็ดี “ความตั้งมั่น”ก็ดี แบบพุทธ กับแบบที่ไม่ใช่พุทธ มันแตกต่างกันอย่างลึกซึ้งไปหมด

ไม่ใช่“จิต”รวมทั้งหมด หรือ“จิตทั้งจิต” แต่เป็น“จิต”ส่วนหนึ่งที่เป็น“บาป”หรือ“อกุศลจิต”เท่านั้นหมดสิ้นไปจาก“จิต”ไม่ใช่ไป“สะกดจิต”ไว้ไม่ให้รับรู้ จิตยังรู้ยิ่งๆขึ้นต่างหาก

แต่ต้องมี“จิต”ปรากฏตัวให้เรารู้ จึงจะ“เห็น”(ผัสส)“จิต”ตัวที่เป็น“บาป”หรือ“อกุศลจิต” แล้วจึงจะกำจัดถูก“ตัวตน”(อัตตา)มันจริง

ส่วน“บุญ”นั้น มีไว้ชำระกิเลสเท่านั้น เป็นเครื่องมือตัดกิเลสหมดกิเลสก็หมดเรื่องของ“บุญ” หมดสิ้นหน้าที่บุญก็ไม่ต้องใช้บุญ ไม่ต้องมี“บุญ”อีก เพราะเป็นอรหัตต์แล้ว ไม่ต้องมี“บุญ”อีกเลย ไม่ต้องมี“บุญ”อีกแล้ว อรหัตต์จึงชื่อว่า ผู้“สิ้นบุญสิ้นบาป” ซึ่งภาษาบาลีว่า ปุญญปาปปริกขิณ

ผู้เข้าใจคำว่า“บุญ”ไม่ล้นมาทิฐิ จึงใช้ความเข้าใจอัตโนมัติง่ายๆของตน ดีความเอาตื้นๆว่า “บุญญ”หรือ“บุญ”เป็นโลกียธรรม ซึ่งไม่มีสภาพหมุนรอบเชิงซ้อนที่เป็น“โลฏฐธรรม” จึงไปตีความวนอยู่ในแนวระนาบว่า“อบุญญ”คือ“บาป” มันก็เป็นภาวะธรรมที่หมุนวนกลับไปกลับมาอยู่ในระนาบเดียว ยังไม่เป็นมิติที่สูงขึ้นไปไหน

จึงเข้าใจ“อภิสังขาร ๓”(ปุณฺณภิสังขาร-อปุณฺณภิสังขาร-อนฺเญขาสังขาร)ไม่ได้ ยังไม่เข้าใจความเจริญของ“โลกุตตรธรรม”ว่า หมุนรอบเชิงซ้อน(ปฏินิสสัคคะ,คัมภีรารวโถ) ไปในทิศโลกุตตรธรรมที่สามารถอ่านจิตที่เนกขัมมะของตนได้สูงขึ้น แม้“วน”ก็วนสูงขึ้นๆ

ความเจริญหรือเสื่อมของ“อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา”นั้น ถ้าไม่เข้าใจ“สภาวะที่หมุนรอบเชิงซ้อนในความวนของสภาวะธรรม”ตาม“ศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ-วิมุตติญาณทัสสนะ” อย่างเป็นโลกุตตรธรรม ก็จะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงสภาวะที่“หมุน” หรือ “วน” ที่มันหมุนมันวนซับซ้อนซ้อนเชิงลึกซึ้ง

“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”นั้นมี“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน”(ปฏินิสสัคคะ,คัมภีรารวโถ)ที่หมุนรอบเชิงซ้อนไปเป็นลำดับเหมือน“ก้นหอย”ที่วนกลับไปกลับมาซ้ำ-ซ้ำว่าหมุนวนสูงขึ้นๆจนไปถึงปลายสุดจนสูงสุดถึงที่สุด ปลายสุดได้สำเร็จ“จบกิจ”ได้จริง

แต่ถ้าผู้ยังไม่ลัสมาทิฎฐิ ไม่รู้ความวนสูงขึ้นเป็นโลกุตระก็จะเข้าใจแต่การวนของโลเกีย วนอยู่แต่ในมิติเดิม วนไปวนมาซ้ำไปซ้ำมาไปซ้ำ วนวนเดิม ไม่สูงขึ้นไม่ต่ำลง แต่ส่วนมากนั้นจะหมุนวนไปมาในมิติที่ต่ำลงๆๆ ไปสู่ความที่มีกิเลสมากขึ้นๆๆๆเพราะอวิชชาจะไม่“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ความเจริญสูงขึ้นของความลดละจางคลายไปหาสูญ หรือตกต่ำลงกิเลสมากขึ้นขึ้นใหญ่ขึ้นหนาขึ้น

จึงไม่สามารถจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริงของปรมัตถ-ธรรม”ที่เกิดผลในตน ซึ่งจะปรากฏเป็น“รูปราย”เป็น“นามกาย”ให้เรา รู้แจ้งเห็นจริง เริ่มตั้งแต่“โสดาปัตติมารค”กันทีเดียว คือ จะต้องรู้จักรู้แจ้ง“ลัก..กาย”(ลักกาย) อันเป็น“ภาวะธรรม”ของตนในตนว่า

เป็นอย่างไร? ด้วย“ปัญญา-อริปัญญา”

นั่นคือ ความเป็น“กาย”ที่เราจะต้องรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงด้วย
“การสัมผัส”ของรูปกับนามอย่างแท้จริง“ของตน”(สัก)ในตัวเอง
ด้วย“ฌาน”ด้วย“สมาธิ” ซึ่งเป็นความเจริญของ“อริจิต
สิกขา”ของตนตลอดเวลาที่ปฏิบัติตามขั้นตอนของ“อริศีลสิกขา-
อริจิตสิกขา-อริปัญญาสิกขา” และสามารถเห็น“กายในกาย”
เป็นการยืนยันสภาวะธรรมให้เรารู้จัก รู้แจ้ง “ความจริง”ของ“จิต-
เจตสิก-รูป-นิพพาน” เพราะเห็นความเป็น“กาย”ให้เรารู้จัก รู้แจ้ง
รู้จริงไปตลอดการปฏิบัติ

ซึ่งต่างจากการปฏิบัติที่หลับตาทำ“อริจิตให้เป็นสมาธิ”
แบบ meditation กันลิบลับทีเดียว เพราะ“หลับตา”ไม่มี“กาย”

ดังนั้น การปฏิบัติทำแบบ“สมาธิ”ที่หลับตาเข้าไปเพื่อให้
ได้“สมาธิ”นั้นจะไม่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงในความเป็น“กาย” ตามที่
พระพุทธเจ้าตรัสไว้หลากหลายมากมายนเลย

เช่น จะไม่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงว่า “สักกาย”คืออย่างไรเป็น
“สัมมาทิฐิ”

จะปฏิบัติ“กายคตาสติ” ไม่มีมรรคผล

จะพิจารณา“กายในกาย”ตามวิธีปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔” อัน
เป็นข้อต้นของ“โลกุตรธรรม”ไม่สัมมาทิฐิ และไม่บรรลุผลแน่

จะปฏิบัติเรียนรู้“กายในกาย”จากความเป็น“สัตตาวาส ๙”
โดยพระพุทธเจ้าตรัสสอนให้เรียนรู้อบรมฝึกฝนในขณะที่มี“วิญญาน
ลลิต”คือ ในขณะที่มี“วิญญาน”ปรากฏอยู่หลังๆ ณ บัดปัจจุบันนั้น
ด้วย“การสัมผัสของรูปกับนาม”(ธรรม ๒)เสมอ

เช่น “ปสาทรูป”กับ“โคจรรูป”ก็ต้องมี จึงจะ“สัมผัส”กันขึ้น
คือ มี“ตา”เป็นต้น กระพบบกับ“รูป”(สิ่งที่ถูกรู้) ขณะที่มียากายนอกก็
“เห็น”ภาพนั้นๆนับว่า“รูป”(สิ่งที่ถูกรู้จึงจะมี“รูป”มี“นาม”

“รูป”จึงไม่ใช่หมายเอา“วัตถุ”ซึ่งเป็น“มหาภูต ๔”อยู่
ภายนอกร่างกายของเราเท่านั้น “รูป”หมายถึงภาวะ“ภายในจิต”
ก็ได้ เรียกว่า“นามกาย”ก็ได้ เรียกว่า“รูปกาย”ก็ด้วย

โดยเฉพาะ“นามกาย” จะมี“รูปกาย”ด้วย ซึ่ง“รูป”หมายถึง
ภาวะที่ถูกรู้ นี่นัยหนึ่ง

และ“รูป”หมายถึง ภาวะที่หนึ่ง ยิ่งกว่า“นาม” ส่วน“นาม”จะ
หมายถึง ภาวะที่เคลื่อนไหวยิ่งกว่า“รูป” นี่อีกนัยหนึ่ง

เพราะไปเข้าใจผิดว่า “กาย”คือ ภาวะที่เป็นแค่“รูป” ที่มีแค่
“รูป”ให้เรา“สัมผัสรู้”เท่านั้น ไม่มี“นาม”ร่วมด้วยเลย

ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงค้นพบภาวะอันเป็น“จุดสำคัญยิ่งของ
สันตติ”ชนิดที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จุดสำคัญ”นี้ มี“ความรู้”(วิชา)ถึงขั้น
เป็นความเห็นแจ้งสัมผัสความเป็นจริงนั้นๆ ที่เรียกกันว่า “วิปัสสนา”
ได้สำเร็จจริง

และสามารถทำ“ความสัมพันธ์”ที่เป็น“พลังงานขึ้น
นามธรรม”ได้สำเร็จถึงขั้น“ตัดสันตติ” คือ“ตัดความสืบท่อ”ให้แก่
“พลังงานทางนามธรรม”นั้นๆ หรือจะให้มีความสืบท่อ(สันตติ)
ก็ทำได้ สัมบูรณ์(absolute relative)

โดยเฉพาะ“พลังงาน”หรือ“ความเคลื่อนไหวของอาการทางจิต”
ซึ่งเป็น“ชีวิตินทรีย์”ใน“จิตเจตนา”นั้น ตัวเราเองสามารถ“ตัด”
หรือ“ดับ”อาการทางจิตที่เป็น“กิเลส”นั้นๆ ไม่ให้“เกิด”ใหม่อีก

ที่เรียกว่า “นิโรธ”ได้สำเร็จจริง

และ“จิต”ที่เหลือที่เป็นจิตสะอาดจากกิเลสแล้ว ก็ยังควบคุมจัดการกับ“พลังงานจิตบางอาการ” โดยจะให้ตัด“สันตติ”ของจิตบางอาการไม่ให้สืบต่อ หรือจะให้สืบต่อไปก็ได้ ด้วยความสามารถอย่างวิเศษ นั่นคือ สามารถให้“ดับ”หรือให้“เกิด”ได้

นั่นคือ ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“นามรูป”อย่างเป็นจริงเพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิตในจิต”บางส่วนในความเป็น“กาย”

เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“นามรูป”ทั้ง“นามกาย และรูปกาย” ด้วยการสัมผัส“อาการ”นั้นๆจริง(ปฏิขัมผัสโส)

โดยเฉพาะสามารถจัดการตาม“อุपाทयरูป ๒๔”

และพระพุทธเจ้าก็ได้เปิดเผยประกาศแก่โลกไว้ ให้ผู้อื่นรู้ “การตัดและการต่อ”สอนให้ทำตาม และทำได้ตาม มาแล้ว

ส่วนทางโลกนั้น “ความรู้”เท่าที่จะมีผู้ประกาศเรื่องนี้ ยังไม่ปรากฏ

เท่าที่มีประกาศแก่โลกไว้กันนั้น ไม่ว่าของ ไอน์สไตน์(Albert Einstein) หรือไม่ว่าของนักวิทยาศาสตร์ใด ก็ยังไม่สามารถประกาศความจริงของ“การตัดและการต่อ”พลังงานหรือความเคลื่อนไหวของ“พลังงานระดับจิตใจของมนุษย์” เท่าที่เห็นประกาศแก่โลกกัน ก็แค่“พลังงาน”ในโลกมีแต่“ความสัมผัส”ของพลังงานสสาร(อตุณิยาม) และพลังงานชีวะชั้นพีช(พีชนิยาม) ส่วนพลังงานชีวะชั้นจิตใจของมนุษย์นั้น ยังไม่มีผู้ใดสามารถนำทฤษฎีของตนออกมาประกาศให้ผู้อื่นรู้และปฏิบัติตามได้ เห็นมีแต่ของพระพุทธเจ้าที่ “ตัดหรือต่อ”พลังงานจิตได้

อาตมา กำลังพยายามไขความลึกแห่งความจริงเรื่องนี้ด้วยความเชื่ออย่างยิ่ง ว่า เป็น“ความรู้และความจริง”ที่จะช่วยโลกยุคนี้ได้ เพราะต่างก็แสวงหากัน

ไม่ว่าความรู้ ก็รู้ยิ่งรู้ยอดกันจนไม่มีอะไรจะรู้กันอีกแล้ว

ไม่ว่าความจริง ก็พบความจริงกันจนจะไม่เหลือความจริงอะไรให้มีกันอีกแล้ว

ซึ่งเป็นเรื่องของปรมาตถธรรมที่เป็น“วิชาทางนามธรรม” จึงอย่าหลงลับสนในภาษาเรียกที่เป็นบัญญัติต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นคำว่า เซลล์ หรือ DNA หรือ gene หรือ genome หรือ chromosome ในที่นี้ล้วนแต่หมายเอาภาวะทางนามธรรมเป็นสำคัญ

โครโมโซมใน“กาย”(องค์ประชุมของรูปกับนาม)นั้น ถ้าเอาแค่ ๔๖ แท่ง แบ่งเป็น...

๑.โครโมโซมร่างกาย(autosome) จำนวน ๔๔ แท่ง

๒.โครโมโซมเพศ(sex chromosome) จำนวน ๒ แท่ง มีรูปแบบเป็น xx หรือ xy

◆ในเซลล์มีจีโนมอยู่ตลอดสายเป็นเพศหญิงทั้งหมด นับโครโมโซมได้ ๔๔ + xx แท่ง

◆ในเซลล์มีจีโนมอยู่ตลอดสายเป็นเพศชายทั้งหมด นับโครโมโซมได้ ๔๔ + xy แท่ง

◆เซลล์ของ“ไข่หรือนิวเคลียสที่เป็นเพศหญิง”มีโครโมโซม ๒๒ + x แท่ง

◆ เซลล์ของเชื้อเพศชายมีโครโมโซม ๒๒ + x แท่ง หรือ ๒๒ + y แท่ง

ความเป็นเพศหญิงจึงคือพลังงาน x ทั้งหมด ทั้ง ๒๓ แห่ง
ไม่มีความแตกต่างให้เกิดปฏิกิริยาใดเลย จึงเป็นธาตุอยู่นิ่ง เรียก x
นี้ว่า potential energy แต่มีพลังงานเต็ม

ส่วนความเป็นชายคือพลังงาน y ที่มีพลังงาน x ทั้งหมด
๒๒ แห่งก็ด้วย และจะเป็น y ก็ได้ ในแห่งที่ ๒๓ เพราะมี“มฤตา”
(ความห้าว่อนหรือเป็นจิตห้าว่อนที่มีไหวพริบก็นฉลาดแววไว ไม่ทิ่มทิ่มหรือซื่อแบบ
เชอ และมีเจตที่ปรับตัวก็ฉับไว ไม่ตื้อตึงแข็งกระด้าง) ยิ่งกว่า เพศหญิง

[มฤตานี้ คือ ๑ ใน ๕ ของ“วิการรูป” และเป็นคุณสมบัติหนึ่งของพลังงาน
จิตที่ละเอียดลึกซึ้งยิ่งอยู่ใน“อุเบกขา ๕” ได้แก่ ปริสุทธา-ปริโยทตา-“มฤ-
กัมมัญญา-ปภัสรา(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๖๙๐) ที่โพธิสัตว์ทุกองค์ทุกระดับจะ
เจริญไปตามลำดับของโพธิสัตว์แต่ละองค์]

ความเป็น y จึงเป็น kinetic energy ตัวสำคัญ ในการจะ
ออกแรงส่งพลังงานไป“ล้มผัสโดยการกระทบ”(ปฏิสัมพันธ์)กับไข่
หรือ neutron เพศหญิง(ซึ่งเป็นโครโมโซม xx รวมกันอยู่รอการเกิด) จึง
จะก่อ“ความเกิดชีวิต”ขึ้นมาได้ นั่นคือ เมื่อล้มผัสแล้ววิญญานหยั่ง
ลงใน chromosome นั้น ไม่ล่องเลยไปเสีย

แต่ถ้า“วิญญาน”ล้มผัสแล้วก็ล่องเลยไปเสีย ไม่หยั่งลงใน
chromosome นั้น ชื่อว่าผู้เข้าถึง“ความเป็นกลาง” ที่เรียกว่า
“มัชฌิมา”คือ เป็นผู้ไม่อยู่ทั้ง“อัตตา”ภายนอก และเป็นผู้ไม่อยู่
ทั้ง“อัตตา”ภายใน

(จบฉบับที่ ๓๐๓)

ฉบับที่ ๓๐๔ พุทธจิกายน ๒๕๕๘

ฉบับที่แล้วเราได้อธิบายถึงการแยก“กาย”แยก“จิต”ด้วยการเรียนรู้จาก“อาการ-ลึงคะ-นิมิต-อุเทศ” โดยมี“ธรรม ๒” ที่เป็น“องค์ประกอบของรูปกับนาม” ก็จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในเหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจฉัย โดยมีความเป็น“อัตตา”เป็นนัยสำคัญแห่งการ“เกิด-ดับ” แล้วกำจัด“ตัวตน”ส่วนที่เป็น“อกุศลจิต”ใน“อัตตา”ให้“ดับ”(นิโรธ)สิ้นไปจากจิตใจเรา อย่างถาวรนิรันดร์

อาตมาได้เอาภาษาทางสสารกับพลังงานอันมีภาวะที่มีนัยคล้ายกันกับสภาวะธรรมมาใช้ประกอบการอธิบายให้เห็นธรรมชาติของกายกับจิตว่ามีภาวะเป็นไปเยี่ยงเดียวกันทางโลกและทางธรรมล้วนเป็นวิทยาศาสตร์

ซึ่งในฉบับนี้ ก็ขอย้อนนำมาสาธยายให้ละเอียดซ้ำจากคราวที่แล้วเพิ่มขึ้นอีกให้ชัดยิ่งขึ้น อ่านดูเถิด

เริ่มจาก“พลังงาน”ที่เปลี่ยนฐานะจาก“อุตุนิยาม”มาเป็นขั้น“ชีวะ”ที่เรียกว่า“พีชนิยาม” มีตัวกำหนดรู้ความเป็น“ตัวเอง”เรียกว่ามี“สัญญา” แล้วก็“ปรุงแต่ง”(สังขาร)กับธาตุต่างๆขึ้นเป็นตนเองเรียกว่ามี“สังขาร”ที่มี“สันโดษ”(มี“ความพออย่างพอดี”ของตน, ใจพอ, ใจมันไม่เอาอีก)

“พีชนิยาม”มีพลังงานที่ชื่อว่า “ลัญญา” คือ พลังงาน กำหนดรู้ธาตุนั้นธาตุนี้ได้ และจะมี“วิมังสติ”(ตรวจค้นหา) ทำและเอา แค่“หาอะไรที่เป็นสิ่งควรกับตนมาใส่ตน”เท่านั้น

พีชมีความเป็น“ตน”(self)แล้วขั้นหนึ่ง แต่ยัง“ไม่รักตน-ไม่เห็นแก่ตน”แรงถึงขนาดกลัวตาย(ความเห็นแก่ตัวยังไม่มีถึงselfish ขนาดนั้น) ยังไม่มี“โกรธ” เพราะยังไม่มีธาตุกลัวว่า“จะไม่มีตน” จนต้องทำร้ายผู้อื่น ยังทำร้ายผู้อื่นไม่เป็น ยังไม่ต้องการเกินความเป็น ตน(ยังไม่มีโลกเกินความเป็นตัวเอง(self)=ยังมีสันโดษแท้) มีแค่การปรุงแต่งของ “ความเป็นชีวิต”(cell)ให้ตนเกิน ๒ ตัวขึ้นไป(เกิน secondary cell)เป็น ๓ และมากขึ้นๆในตระกูล“พีช”จนพอแก่“การเป็นตน(self)”เท่านั้น (ปฏิภาณทวิภาวะก้าวหน้าไปจาก“ธรรม ๒” แต่ไม่เกินความเป็น“ตน”ของตนคือ“พีช”)

และสามารถใช้อำนาจแม่เหล็กในตนดึงดูดด้วยภาวะหรือ สิ่งที่เป็นสำหรับตนมาให้ตนเอง คือมาใส่ตนเองเป็นตนเองเท่านั้น

“พีชนิยาม”มีพลังงาน“ไฟ”(อุณหธาตุ) ก็ไม่แรงเท่า“สัตว์” ก็ แค่แรง“ผลัก”และดันให้หลักไปจากตนเท่านั้น ไม่ร้ายแรงกว่านี้

พีชมี“ลัญญา”คือ กำหนด“ตนจำความเป็นตน”ตามลัดส่วน ที่“รู้ว่าตน”นั้นอย่างนี้เท่านั้น ยังไม่มีความอยากขั้น“ค้นหา”

จึงทำให้ตน ปรุงแต่งความเป็นตน(self) หรือสร้างความเป็น ตน(self)ให้ตั้งอยู่ยืนยาวไปได้ตามต้องการเท่านี้ เรียกว่า“สังขาร”

“พีชนิยาม”มีพลังงานขั้น“ลัญญา”และ“สังขาร” เป็นตัว จักรทำงานสร้างตนเองอยู่ ซึ่งมีวิวัฒนาการไปตามควรเป็นลำดับ

ยังไม่มี“เวทนา” จึงยังมี“พลังงานเจตสิก”ไม่ครบ ๓” คือ ยังมีไม่ครบ“เวทนา-ลัญญา-สังขาร” จึงยังไม่ใช้พลังงานที่จะนับว่า

“วิญญาน” หรือ “จิตินิยาม”

ดังนั้น พลังงานที่ครอบด้วยประสิทธิภพดังกล่าวมานี้
จับตัวกันเข้าเป็น “เซลล์” (cell) ที่อยู่ในส่วนสัดของความเป็น
“เซลฟ์” (self) เท่านั้น และยังไม่ถึงขั้น “เซลฟ์ฟิช” (selfish)

เซลฟ์ “ฟิช” ก็เริ่มจาก “เซลฟ์แรกเกิด” (primary cell) เหมือน
สัตว์ หากมีกิริยาขึ้นมาคือปรากฏ “อาการ” ขึ้น ก็สามารถรู้ได้
แต่ถ้า “ไม่มีกิริยาขึ้นมา” ก็ไม่สามารถรู้
นั่นคือ ไม่มี “อาการ”

แม้ “รู้” ก็ไม่ชัดเจนดี ยากมากที่จะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ในความเป็น
“ธรรม ๑” หรือ แม้จะ “ธรรม ๒” ที่อยู่ในภาวะที่ไม่มี “อาการ” หรือ อยู่
ในสภาพ “นิจจัง” เพราะจะเห็น “ความแตกต่าง” (สิงคะ, เพค) ได้ยากมาก
เพราะเมื่อเซลฟ์ไม่มีการเคลื่อนไหว จะอ่าน “ความจริง” ของ
ภาวะนั้นไม่ถนัดเลย “พลังงาน” จะพัฒนาขึ้นช้ามาก

และตามความจริงเท่านั้น ถ้าอะไรก็ตาม ไม่มี “ความ
เคลื่อนไหว” ของตัวตน ภาวะนั้นแทบไม่เกิด “พลังงาน” ใดๆ ด้วยซ้ำ

นอกจาก “มีรังสี” (ราศี) หรือ “กระแส” ของตนเอง เท่าที่ตนเอง
พึงมี เปล่งเรื่องออกเองเท่าที่ตัวเองมีจริง “รังสี” ก็เป็นเรื่องจริง

เมื่อไม่มี “อาการ” หรือ “แรงเคลื่อนไหว” การเกิดปฏิกิริยาที่เป็น
ประโยชน์หรือโทษใดๆ ของภาวะนั้นก็น้อย หรือ ไม่มี

ภาวะนั้นก็ถือว่า ไร้ค่า ไร้ประโยชน์ หรือ เชงลบก็ไร้โทษ

พระพุทธเจ้าจึงให้อ่านจาก “อาการ” ของทั้งภาวะ “รูป” ทั้ง
ภาวะ “นาม” และต้องกระทบหรือ “สัมผัส” กันขึ้นด้วย (ปฏิขัมผัสโส)
โดยท่านตรัสไว้ชัด (พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๗๗) ว่า

“เว้นผัสสะแล้วจะรู้ชัดทราบชัดได้ นั่นไม่มีฐานะที่จะมีได้”

(เต วต อัญญตร ผัสสา ปฏิสังเวทิสันตติ เนตัง ฐานัง วิชชติ)

ประโยคนั้น หมายความว่าอะไร

หมายความว่าอย่างลึกล้ำมาก คือ หากไม่มี“รูป(ภาวะของตัวที่ถูกรู้)กับนาม(ภาวะของตัวรู้)”ซึ่งเป็น“ธรรม ๒”เกิดการ“สัมผัสกันขึ้น”มีการกระทบกันไปมาจนกระทั่งมีภาวะที่ ๓ (ปฏิขัมผัสโล)เป็น“อาการ”ปรากฏขึ้นมา ก็จะไม่มีการ“ภาวะที่ตั้งอยู่,ที่ดำรงอยู่,ตำแหน่ง,เหตุ,โอกาส”ให้สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงหรือให้ศึกษาเรียนรู้ได้เลย หรือได้ไม่ครบบริบูรณ์

เมื่อไม่มีการเคลื่อนไหว ก็ไม่มีภาวะที่ ๒ หรือเมื่อไม่มีการกระทบกัน ก็ไม่มีภาวะที่ ๓ การศึกษาไม่มีอะไรขึ้นมาให้เปรียบเทียบเลยนั้น ก็ไม่สามารถจะรู้รายละเอียดเพิ่มจากภาวะของแต่ละสิ่งเข้าไปถึงภายในของสิ่งนั้นๆได้เลย หรือไม่สามารถจะรู้รายละเอียดอื่นที่พึงมีจากภาวะนั้นได้หมดถ้วนบริบูรณ์

หากการเรียนรู้อ่านจากขณะมี“อาการ” นั้น มันก็เป็นภาวะของการเกิด“พลังงาน”เคลื่อนที่ขึ้นมาจึงเห็นความเป็น“พลังงาน”(energy)เห็นความเป็น“ตัวตน”(self) เห็นความเป็น“ชีวิต”(being,life) ได้ง่าย และจริง

ถ้าไม่มี“อาการ”ให้ศึกษา การศึกษาจะมี“ความแตกต่าง”คือ“เพศ”คือ“สิ่งคะ”ให้ศึกษาเรียนรู้ได้ยากมาก

“ความนิ่ง”กับ“ความเคลื่อนไหว”ก็มีภาวะที่แตกต่างกัน และในอาการที่มีความเคลื่อนไหวนั้น มันมีปฏิภานะ มีผลปฏิภานะทวีมากกว่า เพียงแค่ศึกษาเรียนรู้จาก“ความนิ่งๆ ความเที่ยงๆ” มัน

สามารถ“รู้”อะไรมากขึ้น หรือครบถ้วนกระบวนการธรรม ไม่ได้บริบูรณ์
“ความเที่ยง”(นิจจัง)นั้นมีไว้สำหรับผู้“จบกิจ”แล้วเท่านั้น
ตั้งแต่อรหันต์ขึ้นไป ที่ท่านพึงกำหนดใช้ตามโอกาสอันดียิ่งควรยิ่ง
เพราะท่าน“ไม่เห็นแก่ตัว”แล้ว ท่านไม่มีตัวตนของท่านแล้ว

สำหรับผู้ยังอวิชชา“กำหนดความเที่ยง”(สัญญาะ นิจจานิ ;
พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๔๑๙) ตามอัตตาของตน ย่อมยัง“ไม่เที่ยงธรรม”
จะลำเอียงก็ได้ จะไม่ลำเอียงก็ได้

แต่แท้จริงนั้นผู้วิชชาจะยัง“ไม่เที่ยง”อย่างแท้
ผู้ที่มี“นิโรธอาริยสัจ”ในตน อนาคามีชนขึ้นไปถึงอรหันต์ จึง
จะ“เที่ยงธรรม”แท้จริง

สำหรับผู้ยัง“ไม่จบกิจ” ยังไม่เป็นอรหันต์ จึงต้องศึกษาให้
จบกิจเสียก่อนเถิด อย่างน้อยก็ควรจะเป็น“อนาคามีภูมิ”ขึ้นไปก็จะ
ไม่มี“ตัวตน”ในโลก“กามาวจร” สังคมก็ไม่มีผลร้ายจากอนาคามี
บุคคล แนนอน ฝันตื่นที่ไวใจได้ในโลก“กาม”โลกีย์ภายนอก

การเมืองของไทยอันมีชาวพุทธมากถึง ๙๕ % จึงน่าจะ
บริหารด้วยอรหันต์อย่างต่ำก็อนาคามีชนขึ้นไป เป็นนักประชาธิปไตย
ที่มี“ธรรมาธิปไตย”กันจริงๆ โลกก็จะได้รู้แจ้งเห็นจริง“ความเป็น
ประชาธิปไตย”ที่แท้บ้าง ศึกษา“อาริยชน”ของพุทธกันดีกว่า

การศึกษาหรือการจะมีปัญญา รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ทุกสิ่งทุกอย่าง
ได้กระทั่งบริบูรณ์นั้น พระพุทธเจ้าจึงทรงยืนยันหนักแน่นว่า
“เว้นผัสสะแล้ว จะรู้ชัดทราบชัดนั้นไม่มีฐานะที่จะมีได้”(พระไตรปิฎก
เล่ม ๙ ข้อ ๗๗-๘๙)

ดังนั้น การศึกษาเรียนรู้จึงขาด“ผัสสะเป็นปัจจัย”ไม่ได้ (พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๖๔-๗๖) เป็น“สมุทัย”ในการปฏิบัติธรรมแท้ๆ

เพราะใครมี“ทิฐิรู้ว่าเที่ยง” ย่อมบัญญัติอดีตและโลกว่าเที่ยง ข้อนั้นเป็นความเข้าใจของผู้ที่กวดต้อนฉลาดทั้งหลายนั่นเอง ที่จริงเขาไม่รู้ไม่เห็นความจริงอะไร เป็นความสับสน ซึ่งเป็นความดีนรนของคนผู้มีตัณหาเท่านั้น(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๕๑-๖๓)

การปฏิบัติธรรมของไทยทุกวันนี้ ที่ไปปฏิบัติธรรมอยู่กับการ“หลับตา”ทำสมาธิ จึงเป็นการออกนอกขอบเขตพุทธ แสวง“บุญ”นอกขอบเขตพุทธ หรือผิดทฤษฎีของพุทธออกนอกรัตนกันแล้ว ชัดเจน เห็นไหม?

เพราะไม่ได้เรียนรู้“รูปกาย-นามกาย” จาก“อาการ-ลึงคะ-นิमित-อุเทศ”(พตปฎ. เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๖ (วิโมกข์ ๘) กับข้อ ๑๐๐ (อภิภายตนะ ๘)) จาก“การกระทบสัมผัส”(ปฏิสมผัสผัสส) เห็นอาการของ“ภาวะรูป” แล้วศึกษาไปจนรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ชีวิตินทรีย์”จาก“รูป”(ภาวะที่ถูกรู้) ทั้ง“รูปภายนอก”(พหิตธา รูปานิ) ทั้ง“รูปภายใน”ที่กำหนดรู้ได้จากชั้นรูปละเอียดสุดไปถึงขั้นอรูป โดยตนเอง(เอโก)”(อัมมัตตัง อรูปสัณญี เอโก)ที่เดียวที่จะต้องเรียนรู้ ด้วยการ“เห็น”(ปัสสตี)ที่มี“สัมผัส”ครบความเป็น“กาย”

ก็ไม่มี“อาการ”ให้“เห็น”ให้อ่านรู้ จึงศึกษาเรียนรู้สภาพของความเป็นจริงไม่ได้

“อาการ”คือ หน้าที่ข้อสุดท้ายที่สุดของสภาพของความเป็นจริงนั้นๆ เมื่อมี“อาการ”เกิด เราก็สามารถอ่าน“อาการ”นั้นได้

“อาการ”ที่“ถูกรู้”ก็เรียกมันว่า“รูป” แม้ชั้น“นาม”ก็“นามกาย”

ด้วยการเรียนรู้จากความเป็น“รูปธรรม”และความเป็น
“นามธรรม” อันเป็น“ธรรม ๒”

คือ ภาวะที่“ถูกรู้”กับภาวะเป็น“ตัวผู้รู้” ซึ่งก็เป็น“ธาตุรู้”
ทั้งคู่ แต่อยู่กันคนละฐานะ

ดังนั้น ภาวะที่“ถูกรู้”ก็เป็นส่วนหนึ่งที่“จิต”ของเราเอง
เป็น“รูป” อีกส่วนก็ทำหน้าที่เป็นสัญญาหรือปัญญาซึ่งก็เป็นจิตของ
เราทั้ง ๒ ส่วน “การกำจัด”เราก็กำจัดเฉพาะส่วนที่เป็นอกุศลจิต
ไม่ใช่ไปสะกดจิตทุกส่วนให้“ดับ”ไม่รู้ไม่รับอะไรไปทั้งหมด

ศาสนาพุทธละเอียด ชัดเจน แม่นยำ จำเพาะ อย่างถ่องแท้
ในความเป็น“อกุศล”และ“กุศล” ไม่มั่วๆ รวมๆ ปนๆ หรือหลงผิด
เอาแต่ควบแน่นให้แก่จิตเข้าไป ให้ตนเองไม่สามารถแยกแยะ แยก
ออกมาเรียนรู้ให้ละเอียดแม้ส่วนเล็กส่วนน้อยที่ละเอียดถึงที่สุด

วิธีการเรียนรู้ของพุทธจึงไม่“ดับจิต”ไปทั้งหมด ทั้งเวทนา
ทั้งสัญญา ดังที่พากันหลงผิด เข้าใจผิดไปทำเหมือนศาสนาอื่นเขา
อย่างที่มีผู้รู้ผู้สอนกันอยู่ทั่วไป ด้วยแบบหลับตาเข้าไปใน
ภวังค์ แล้วก็“ดับ”กันทั้งเวทนาทั้งสัญญา อย่างนั้น“มิจฉาทิฏฐิ”

แบบพุทธต้องมี“การทำใจในใจอย่างถูกต้องถ่องแท้
แบบกาย”(โยนิโส มนสิการ)

ปฏิบัติธรรมสำเร็จได้อย่างที่อธิบายนี้จึงเรียกว่า ทำ“นิโรธ”
ได้สำเร็จ เป็น“ความดับ” แบบพุทธ จึงเรียกว่า“สัญญา เวทิต นิโรธ”
แต่มีใช้“ดับ”ไปหมดทั้งเวทนาทั้งสัญญา”จนไม่รู้จิตเลย

“สัญญา เวทิต นิโรธ”มีใช้“ดับจิตไปทุกส่วน”ด้วยการ
สะกดจิตไว้ไม่ให้รู้สึกว่ามีอาการใดๆในจิต(ไม่ให้มีเวทนา) หรือไม่ให้

ตนเองรับรู้ใดๆทั้งจากข้างนอกและข้างใน หรือทั้ง“กาย”ทั้ง“จิต” (ไม่ให้มีสัญญา) หรือไม่ให้มันปรุงแต่งใดๆ ไม่ให้มันทำงานใดๆเลย (ไม่ให้มีสังขาร) แล้วเรียกว่า “ความดับ”หรือ“นิโรธ”

ทำความเข้าใจให้ชัดๆ คมๆ แม่นๆ ให้ตึนะ ว่า “กำจัดกิเลส หรือบาปหรืออกุศลจิตออกไปให้สิ้นเกลี้ยง”จากจิตเรา และ“ไม่ให้ กิเลสหรือบาปหรืออกุศลจิตเกิดในจิตเราอีก”

ซึ่งไม่ใช่ทำให้จิตดับ“ดำ”(กิณหะ)มืดไปไม่รับรู้อะไร ให้สนิท ไปเท่านั้น พินิจลึกลง คำว่า“ดำ”(กิณหะ,กัณหะ)กับ“ดับ”(นิโรธ)ดีๆ

แต่“อาการ”ของจิตแบบพุทธร คือ “จิตสงบ”แบบพิเศษ เรียกว่าจิตมีความดับ คือ มี“นิโรธ”แบบพุทธรที่ไม่ตรงตามทฤษฎีสามัญ

และ“ความดับ”นี้ก็คือ “กิเลสหรือบาปหรืออกุศลจิต” เท่านั้น“ดับ”ไปจากจิตของเราเฉพาะ“กิเลส” ไม่เกิดในจิตของเรา อีกต่อไปแล้ว จึงเป็นจิตที่มี“นิโรธ”อย่าง“ตั้งมั่น” เรียกว่า “จิตที่ไร้กิเลส”นั่นแหละ“ตั้งมั่น” ที่ภาษาบาลีว่า “สมาธิ”นี่เอง และ“จิตตั้งมั่นคือสมาธิ”นี้ของพุทธรเป็นจิต“ไร้กิเลส”ไม่ใช่“จิตดำ”

และก้“จิตไร้กิเลส”เป็นจิตที่สำเร็จผลการปฏิบัติตัวนี้เองยังมี“จิต”อยู่ จิตตัวนี้ก็มีพร้อมทั้ง“เวทนา”ทั้ง“สัญญา”เป็นธรรมชาติ

จิตที่ไร้กิเลสเมื่อปฏิบัติสั่งสมตกผลึกจนมี“ความตั้งมั่น” แข็งแรงมีความควบแน่น กระทั่ง“เที่ยง-ยั่งยืน-ตลอดกาล-ไม่เปลี่ยนแปลง-ไม่มีอะไรมาหักล้างได้-ไม่กลับกำเริบ” ก็นี้แหละคือ สมาธิของพุทธรที่พระพุทธรเจ้าเรียกเต็มๆว่า “สัมมาสมาธิ”ที่ปฏิบัติ โดยมี“มรรคทั้ง ๗ องค์”เป็นเหตุ(อุปนิสา) เป็นองค์ประกอบ(ปริกขาร) จึงบรรลุผล“สัมมาสมาธิ”ที่เกิดได้เฉพาะในศาสนาพุทธร(พตปญ.

เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒ ถึงข้อ ๒๘๑ ; ขอบข่ายที่อ้างอิงซ้ำซาก)

ไม่ใช่เข้าป่า หรือหาที่สงบ และต้องหยุดการทำงานใดๆ มา
นั่งหลับตา เป็นเหตุ(อุปนิสัย) เป็นองค์ประกอบ(ปริกขาร)ในการปฏิบัติ
จนกระทั่งบรรลุผลเป็น“สมาธิ”สามัญทั่วไปของเดียรถีย์

แต่พุทธนั้นแตกต่างกันทั้งเหตุ(อุปนิสัย) และองค์ประกอบ
(ปริกขาร)ในการปฏิบัติ แตกต่างกันทั้ง“ผล”ที่ได้บรรลุเป็น“สัมมา
สมาธิ”มี“จิตสงบ” ที่ประสิทธิภาพ“ตั้งมั่น”นั้นตกผลึกควบแน่น
อย่างเป็นชีวิตธรรมชาติสนิทเนียน และแข็งแรงยั่งยืนกว่ากันยิ่งนัก

จึง“สงบ”(สันตา)เป็น“จิตตั้งมั่น”ที่พิเศษคล่องแคล่วว่องไว

นี่คือ อากาโร“จิตสงบ”ของศาสนาพุทธ เป็น“สมาธิ”ของ
พุทธ ที่เรียกว่า สัมมาสมาธิ ซึ่งเป็น supra concentration แท้ๆ

ไม่ใช่ meditation สามัญทั่วไปที่มีกันทั่วไปปวงชน

แต่เป็น“สมาธิ”ของอารยชนชนิดที่มีทั้ง“ความสงบ”และมี
ทั้ง“ความตั้งมั่น”อันประกอบไปด้วย“เจตสิก ๓”ทำหน้าที่อยู่ปกติ
ทว่ายังมีความคล่องคล่องวิเศษ ภาษาบาลีเรียกว่า “กายปาคญญตา”
หรือ“กายกัมมัญญตา”ด้วยซ้ำ

กายปาคญญตา นั่นคือ ความคล่องแคล่วแห่งกาย ความ
เหมาะสมแห่งกาย ซึ่งตรงข้ามกับ“กายเคลัญญู = ความเฉื่อยชา”
และ“กาย”นี้ก็หมายถึง หมวดแห่งเจตสิก.. เวทนา-สัญญา-สังขาร
มิใช่หมายถึงร่างกาย ที่เป็นวัตถุธรรมเท่านั้น

กายกัมมัญญตา นั่นก็คือ ความคล่องแคล่วแห่งกาย ความ
ว่องไวแห่งความรู้สึก ที่หมายถึงเจตสิก ๓ เช่นกัน ได้แก่ เวทนา-
สัญญา-สังขารนั้นแล ที่ยิ่งคล่องคล่องว่องไวในกิริยาอาการทำ

หน้าที่ได้แก่กันขึ้น นี่คือ“กาย”ที่คล่องแคล่วแว่วไว(กายกัมมัဗ္ဗตา)

เวทนา-สัญญา-สังขาร ยังมีประสิทธิภาพ มีคุณภาพเป็น
โลกุตระ-อาริยะแท้จริง

ไม่ใช่การดับเวทนา-ดับสัญญาที่แค่เพียงหมายความว่า
“กาย”สงบก็หมายเอา“ร่างกาย”(สรีระ)อยู่นิ่งๆ ไม่กระตุกกระตัก
หรือซ้าๆ เฉื่อยๆ เชื่องๆ นุ่มๆ ต็มๆ ยึดๆ ยาดๆ

แต่เพราะที่แท้นั้นผู้นั้นยังไม่รู้จักความเป็น“กาย” รู้“กาย”
ไม่ถูกต้อง ยังไม่ล้มมาทิวาจิตรอก

“จิตสงบ”เขาก็หมายเอา“จิต”ไม่เคลื่อนไหว ที่สุดทำ
“ความดับ”ก็ทำให้จิตไม่รู้สึกรับรู้อะไรเลย(สะกตนามขันธวิโมกข์ทำงาน
รับรู้)“จิต”ที่เป็นธาตุสว่างโพล่งรับรู้อะไรได้ก็กลายเป็น“ธาตุดับ”
แบบ“ดำ”(กัมมะ)มืดตืดตื้อไปหมด แล้วหลงเรียกภาวะนี้ว่า “นิโรธ”

ซึ่งแตกต่างจากอาการ“จิตสงบ”แบบพุทธ “จิตตั้งมั่น”แบบ
พุทธอย่างมีนัยสำคัญ

เพราะมรรคหรือวิธีปฏิบัติ แตกต่างกัน และในภาวะการ
บรรลุมรรคที่เป็น“ความดับ”(นิโรธ)ก็ดี “ความสงบ”(ปัสสัทธิ,สมถะ)
ก็ตาม ก็แตกต่างกันทั้งนั้น มีคุณค่ากว่ากันสำคัญยิ่ง

“ความตั้งมั่น”แบบพุทธ กับ“ความตั้งมั่น”แบบที่ไม่ใช่พุทธ
มันแตกต่างกันจริงๆ

เพราะไม่ใช่การรวมเอา“จิต”ทั้งหมด รวบเอา“จิตทั้งจิต”
มาผนึกกันให้แน่นเข้าไป จนกระทั่งไม่สามารถเคลื่อนไหว ไม่กระตัก

แต่เป็นการกำจัด“จิต”ส่วนหนึ่งที่เป็น“บาป”หรือ“อกุศล
จิต”เท่านั้นออกไปจากจิตตนให้หมด ไม่ใช่ไป“สะกตจิต”ธาตุรู้ไว้ไม่

ให้รับรู้อะไร ไม่ว่าเวทนา ไม่ว่าสัญญา เป็นต้น

ซึ่งตรงกันข้าม ต้องมี“จิต”ปรากฏตัวให้เราสัมผัสอยู่ต่างหากจึงจะ“เห็น”(ผัสสติ)“จิต” ตัวที่เป็น“บาป”หรือ“อกุศลจิต”แล้วจึงจะกำจัดถูก“ตัวมัน”(อัตตา) ที่เป็นตัว“บาป”หรือ“อกุศลจิต”นั้นๆจริง

แต่ผู้ยังมีมิจฉาทิฎฐิในอุปาทาน ๔ ก็ยังมีทิฏฐุปาทาน มีสัลลพตปาทาน หรือแม้มีอิตตวาทุปาทาน มีกามุปาทาน ก็คือ ผู้ยังพากันจมอยู่กับ“นิโรธ”ผิดๆนั้นอยู่แน่

ที่นี้คำที่ผิดอีกคำ ผิดมากๆด้วย คือคำว่า“บุญ”หรือ“บุญญ”

คำว่า “บุญ”หรือ“บุญญ”นี้ มีไว้ชำระกิเลสเท่านั้น เป็นเครื่องมือตัดกิเลส หมดกิเลสก็หมดเรื่องของ“บุญ” หมดสิ้นหน้าที่ บุญ ไม่ต้องใช้บุญ ไม่ต้องมี“บุญ”อีก ผู้ที่เป็น“อรหันต์”แล้ว ไม่ต้องมี“บุญ”อีกเลย ไม่ต้องมี“บุญ”อีกแล้ว อรหันต์จึงชื่อว่า ผู้“สิ้นบุญสิ้นบาป” ซึ่งภาษาบาลีท่านก็ว่า

บุญญบาปปริกชีโณ

ผู้เข้าใจคำว่า“บุญ”ไม่ลั้มนาทิฎฐิ จึงใช้ความเข้าใจอัตโนมัตติง่ายๆของตน ตีความเอาต้นๆว่า “บุญญ”หรือ“บุญ”เป็นโลกียธรรม เพราะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงสภาพหมุนรอบเชิงซ้อนของความเป็น“โลกุตระธรรม” พอเห็นคำว่า“อบุญญ” ก็แปลว่า“ไม่ใช่บุญ”ตรงๆ ตี้อๆ จึงตีความ“อบุญญ”ว่า...

เมื่อมันไม่ใช่“บุญ” มันก็ต้อง“บาป” มันก็แค่เป็นภาวะธรรมที่หมุนวนกลับไปกลับมาอยู่ในระนาบเดียว ยังไม่ใช่ชั้นของความรู้ในมิติที่สูงขึ้นไปอีกชั้นของรอบความวนที่สูงเป็นชั้นๆขึ้นไปอีกแต่อย่างใด

จึงเข้าใจ“อภิสังขาร ๓”(บุญญาภิสังขาร-อบุญญาภิสังขาร-

อาณัติลัทธิสังขารไม่ได้ ยังไม่เข้าใจความเจริญของ“โลกุตตรธรรม”ว่า หมุนรอบเชิงซ้อน(ปฏิสนธาคะ,คัมภีรารวภาโล) ไปในทิศโลกุตตรธรรมที่สามารถอ่านจิตที่เนกขัมมะของตนได้นั้น มันเป็นการสังขารด้วยความสามารถของผู้ปฏิบัติผู้นี้ ที่ปรับแต่งภาวะแห่งธรรมของตน ชนิดที่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “อกุศลจิต”ของตน แล้วกำจัดหรือฆ่ากิเลส เฉพาะตัวตนของกิเลสตัวนั้นๆของตนได้จริงๆ

ไม่ใช่การ“สังขาร”ที่ประกอบไปด้วยกิเลส อย่างคนปุถุชน สามัญเข้าใจกัน รู้กันธรรมดาทั่วไป

ความเจริญหรือเสื่อมของ“อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา”นั้น ถ้าไม่เข้าใจ“สภาวะที่หมุนรอบเชิงซ้อนในความวนของสภาวะธรรม” ตาม “ศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ-วิมุตติญาณทัสสนะ” อย่างเป็นโลกุตตรธรรม ก็จะไม่สามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงสภาวะที่ “หมุน” หรือ “วน” ที่มันหมุนมันวนซับซ้อนมีชั้นเชิงลึกล้ำ(คัมภีรา)

“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”นั้นมี“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน”(ปฏิสนธาคะ,คัมภีรารวภาโล)ที่หมุนรอบเชิงซ้อนไปเป็นลำดับเหมือน “กันหอย”ที่วนกลับไปกลับมาซ้าย-ขวา ทว่าหมุนวนสูงขึ้นๆๆๆ

จนสูงสุดถึงที่สุด ปลายสุดได้

แต่ถ้าผู้ยังไม่ลัทธิมาทิฎฐิ ไม่รู้ความวนสูงขึ้นเป็นโลกุตระ ก็จะเข้าใจแต่การวนของโลกีย์ วนอยู่แต่ในมิติเดิม วนไปวนมา ซ้ายไปขวา ขวาไปซ้าย วนรอบเดิม ไม่สูงขึ้นไม่ต่ำลง แต่ส่วนมากนั้นจะหมุนวนไปมาในมิติที่ต่ำลงๆๆ ไปสู่ความมีกิเลสมากขึ้นๆๆๆๆ ก็จะไม่“รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง”ความเจริญสูงขึ้นของความลดละจางคลายไปหาความเป็น“สูญ” หรือตกต่ำลง กิเลสมากขึ้น(ปุถุ) ใหญ่ขึ้น(ปุถุ) หนาขึ้น(ปุถุ)

คนผู้นั้นก็ไม่สามารถจะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ความจริงของ
ปรมัตถธรรม” ที่เกิดผลในตน ซึ่งจะปรากฏเป็น “รูปราย” เป็น
“นามกาย” ให้เรารู้แจ้งเห็นจริง เริ่มตั้งแต่ “โสดาปัตติมารค” กันทีเดียว
คือจะต้องรู้จัก รู้แจ้ง “ลัก..กาย” (ลักกาย) อันเป็น “ภาวะธรรม” ของตน
ในตนว่า เป็นอย่างไร? ด้วย “ปัญญา-อริปัญญา”

นั่นคือ ความเป็น “กาย” ที่เราจะต้องรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ด้วย
“การสัมผัส” รูปกับนามอย่างแท้จริง “ของตน” (ลัก) ในตัวเราเอง

ด้วย “ฌาน” ด้วย “สมาธิ” ซึ่งเป็นความเจริญของ “อริจิต
สิกขา” ของตนตลอดเวลาที่ปฏิบัติตามขั้นตอนของ “อริศีลสิกขา-อริ
จิตสิกขา-อริปัญญาสิกขา” และสามารถเห็น “กายในกาย” เป็นการ
ยืนยันสภาวะธรรมให้เรารู้จัก รู้แจ้ง “ความจริง” ของ “จิต-เจตสิก-
รูป-นิพพาน” เพราะเห็นความเป็น “กาย” ให้เรารู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ไป
ตลอดการปฏิบัติ

จึงจะเป็นผู้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ความเป็น “สัตว์ทางจิตวิญญาณ”
(โอปปาติกสัตว์) และสามารถ รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ลัตตาวาส ๙” จึงจะ
ปฏิบัติด้วย “วิญญานฐิติ ๗ กับอายตนะ ๒” บรรลุผลธรรมแบบ
พุทธที่ปฏิบัติด้วย “โพธิปักขิยธรรม ๓๗” หรือปฏิบัติด้วย “จรณะ ๑๕
วิชา ๘” หรือด้วย “สิกขา ๓” (ศีล-สมาธิ-ปัญญา)

เป็นการปฏิบัติที่ลืมนำ ทำ “อริจิตให้เป็นสมาธิ” แบบ supra
concentration

ซึ่งแตกต่างจากการปฏิบัติที่หลับตาทำ “อริจิตให้เป็นสมาธิ”
แบบ meditation กันคนละทิศ คนละชั่วทีเดียว

สรุปแล้วการปฏิบัติทำแบบ “สมาธิ” ที่หลับตาเข้าไปเพื่อ

ให้ได้“สมาธิ”นั้นจะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กาย”ตามที่
พระพุทธเจ้าตรัสไว้ลึกล้ำหลากหลายมากมายนั้นเลย

เช่น จะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “สักกาย”คืออย่างไรเป็น
“สัมมาทิฏฐิ”

จะปฏิบัติ“กายคตาสติ”เป็นต้น ก็จะไม่มิมรรคผล

จะพิจารณา“กายในกาย”ตามวิธีปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔”
อันเป็นข้อต้นของ“โลกุตรธรรม”ไม่สัมมาทิฏฐิ และไม่บรรลุมรรคผลแน่

ยิ่งจะปฏิบัติ“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” ตามที่พระพุทธเจ้า
ตรัสก็ยิ่งจะยากยิ่งที่จะเข้าใจ และทำได้

เพราะคำว่า “กาย”ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ให้เรียนรู้ใน
“วิญญานฐิติ ๗ อายตนะ ๒”เพื่อจะได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น
เป็น“กาย”ของสัตว์โอปปาติกะ ใน“สัตตาวาส ๙”ก็ต้องยากยิ่งที่จะ
บรรลุมรรคในความเป็น“กาย”นี้ได้

จะปฏิบัติศึกษาเรียนรู้“กาย”จากความเป็น“สัตตาวาส ๙”
ตามพระพุทธเจ้าตรัสสอนให้เรียนรู้อบรมฝึกฝนในขณะที่มี
“วิญญานฐิติ” คือ ในขณะที่มี“วิญญาน”ปรากฏอยู่หลังๆ ณ บัด
ปัจจุบันนั้น ด้วย“การสัมผัสของรูปกับนาม”(ธรรม๒) ย่อมไม่ได้แน่นอน

เช่น มี“ปสาทรูป”กับ“โคจรรูป”ทำปฏิขันธ์สัมผัสโลกันขึ้น คือ
มี“ตา”กับ“รูป”(สิ่งที่ถูกรู้ทำปฏิกริยากัน ขณะที่มิมีภายนอกก็“เห็น”
ภาพนั้นๆ ซึ่งนับว่า“รูป”(สิ่งที่ถูกรู้ทั้งนั้น

และภายในก็จะต่อเนื่องเข้าไปสู่ภายใน เป็น“กายในกาย”
เป็นต้น กระทบภายในก็สามารถ“เห็น”ภาพนั้นได้ด้วย ซึ่งก็นับว่า
“รูปกาย”ด้วย และเป็นเหตุเป็นปัจจัยกันลึกเข้าไปเชื่อมต่อกัน(ปัจเจกการ)

ไปเป็น“นามกาย” ซึ่งกลายเป็น“เวทนา” เป็น“จิต” เป็น“ธรรม”ด้วย
“รูป”จึงไม่ใช่หมายเอา“วัตถุ”ซึ่งเป็น“มหาภูต ๔”อยู่
ภายนอกร่างกายของเราเท่านั้น

“รูป”หมายถึงภาวะ“ภายในจิต”ก็ได้ เรียกว่า “นามกาย”
ก็ได้ เรียกว่า“รูปกาย”ก็ได้

โดยเฉพาะ“นามกาย” จะมี“รูปกาย”ด้วย

“รูป”หมายถึง ภาวะที่ ถูกรู้ ฉะนั้นหนึ่ง

และ“รูป”หมายถึง ภาวะที่หยาบ ภาวะที่“ถูกรู้”(กรรม =
object)ยิ่งกว่า“นาม” ส่วน“นาม”จะหมายถึง ภาวะที่ละเอียด ภาวะ
ที่“เป็นผู้รู้”(ประธาน = subject)ยิ่งกว่า“รูป” นี่อีกนัยหนึ่ง

เรื่อง“รูป”และ“นาม”จึงต้องเรียนรู้ให้ชัดเจนแม่นยำ
ละเอียดจริงๆ

“กาย”คือองค์ประกอบของรูปกับนาม ต้องมี“ธรรม ๒”เสมอ
ถ้ามีเพียงภาวะเดียวมิใช่“กาย”

เพราะไปเข้าใจผิดว่า “กาย”คือ ภาวะที่เป็น“รูปร่าง
ภายนอก”เท่านั้น จึงเป็นแค่“รูป”ให้เรา“สัมผัสรู้” ไม่มี“นาม”

หรือแม้จะเป็นภายใน ถ้าเรียกว่า“รูป”ก็ไปหมายเอา“ภาพ”
ที่มีเส้นแสงสีเสียงอะไรอย่างนั้น ซึ่งเป็นแค่“สรีระธาตุ”เท่านั้น ยังไม่
หมายถึง“ความรู้หรือความรู้สึก”ของนามธาตุเลย

จึงยังไม่ใช่ความเป็น“กาย” คือ “องค์ประกอบของรูปกับ
นาม”ที่จะเป็น“ภาวะรูป”ให้เราอ่าน“อาการ-ลิงคะ-นิมิต-อุเทศ”เอาได้

ซึ่งไม่เป็น“รูป”ภายในที่ให้เรา“สัมผัสด้วยการกระทบ”(ปฏิข
สัมผัส)แล้วสามารถกำหนดรู้ได้ด้วย“สัญญาหรือปัญญา” เอาได้

ความสามารถที่จะ“รู้”ภาวะที่ต่อเนื่องกันไปของ “นามธรรม”ที่เรียกว่า “ปัจจุอาการ”ก็ดี เรียกว่า “อิทัปปัจจยตา” กิติของปัจจุสมุปบาท จึงเป็นภูมิปัญญาของผู้มี“ธาตุรู้”ที่พัฒนา ขึ้นเป็น“อารยภูมิ”จริงๆ

พระพุทธเจ้าทรงค้นพบภาวะอันเป็น“จุดสำคัญยิ่งของ สันตติ”ชนิดที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จุดสำคัญ”นี้ มี“ความรู้”(วิชา)ถึงขั้น เป็นความเห็นแจ้งสัมผัสผลความเป็นจริงนั้นๆ ที่เรียกกันว่า “วิปัสสนา ญาณ”ได้สำเร็จจริง

และสามารถทำ“ความสัมพันธ์”ที่เป็น“พลังงานชั้นนามธรรม” ได้สำเร็จ รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความสืบท่อ”(สันตติ) และสามารถถึง ขั้น“ตัดสันตติ”คือ“ตัดความสืบท่อ”ให้แก่ “พลังงานทางนามธรรม” นั้นๆของตนก็ทำได้ หรือแม้จะให้มีความสืบท่อ(สันตติ)ก็ทำได้ สัมบูรณ์(absolute relative)

โดยเฉพาะ“พลังงาน”หรือ“ความเคลื่อนไหวของอาการทางจิต” ซึ่งเป็น“ชีวิตินทรีย์”ใน“จิตใจตน”นั้น ตัวเราเองสามารถ“ตัด” หรือ“ดับ”อาการทางจิตที่เป็น“กิเลส”นั้นๆ ไม่ให้“เกิด”ใหม่อีก ที่ เรียกว่า “นิโรธ”ได้สำเร็จจริง จน“ดับชีวิตินทรีย์”ได้สนิทแท้

และ“จิต”ที่เหลือที่เป็นจิตสะอาดจากกิเลสแล้ว ก็ยังควบคุม จัดการกับ“พลังงาน”จิตด้วยอาการต่างๆอยู่ โดยจะให้ “ตัด“สันตติ”ของจิตบางอาการไม่ให้สืบท่อ หรือจะให้สืบท่อไปก็ทำได้ ด้วยความสามารถอย่างวิเศษ

นั่นคือ ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“นามรูป”อย่างเป็น จริงเพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิตในจิต”ส่วนต่างๆในความเป็น“กาย”

เพราะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ในความเป็น “นามรูป” ทั้ง “นามกาย และรูปกาย” ด้วยการสัมผัสผัส “อาการ” นั้นๆจริง (ปฏิขัมผัสโส)

โดยเฉพาะสามารถจัดการกับ “อุปาทายรูป ๒๔” ของตนได้ ด้วยการศึกษอบรมฝึกฝน ชนิดที่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “รูป ๒๔” นั้น กระทั่งสามารถทำใจในใจ (มนสิโรติ) เพราะสามารถจัดการกับจิตในจิต (อภิสังขาร) กำจัดกิเลส ดับกิเลสได้ตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้ามีผล

ซึ่งทฤษฎีนี้หรือทฤษฎีนี้ พระพุทธเจ้าหรือความรู้ต้องแบบ “อเทวนิยม” และ “โลกุตระลัทธิ” เท่านั้นจึงจะเป็นผู้พบ “ความจริงอันยิ่งใหญ่” ที่เรียกว่า “ปรมาตมลัทธิ” นี้ได้

แล้วพระพุทธเจ้าก็ทรงเปิดเผยประกาศแก่โลกไว้ ให้ผู้อื่น รู้ตาม-ทำได้ตาม

ส่วนทางโลกนั้น “ความรู้” เท่าที่จะมีผู้ประกาศเรื่องนี้ ยังไม่ปรากฏ

เท่าที่มีประกาศแก่โลกไว้กันนั้น ไม่ว่าของ ไอน์สไตน์ (Albert Einstein) หรือไม่ว่าของนักวิทยาศาสตร์ใด ก็ยังไม่สามารถประกาศความจริงของ “การตัดและการต่อ” พลังงานหรือความเคลื่อนไหวของ “พลังงานระดับจิตใจของมนุษย์” เห็นประกาศแก่โลกกันก็แค่ “พลังงาน” ในโลกมีแต่ “ความสัมพันธ์” ของพลังงานสสาร (อุตุนิยม) และพลังงานชีวชั้นพืช (พืชนิยม) ส่วนพลังงานชีวชั้นจิตใจ (จิตนิยม) ของมนุษย์นั้น ยังไม่มีผู้ใดสามารถนำทฤษฎีของตนออกมาประกาศ ให้ผู้อื่นรู้และปฏิบัติตามได้ เห็นมีแต่ของพระพุทธเจ้า

อาจมา กำลังพยายามไขความลึกแห่งความจริงเรื่องนี้ด้วยความเชื่ออย่างยิ่ง ว่า เป็น “ความรู้และความจริง” ที่จะช่วยโลกยุคนี้

หรือยุคไหนก็ตาม ได้แน่นอน เพราะต่างก็แสวงหากันอยู่ทั้งนั้น และรู้ยังได้กันทั้งนั้นแหละ ถ้าปากเพียรเรียนรู้ฝึกฝนปฏิบัติ

ซึ่ง“ความจริง”ที่ว่า เป็น“ลัจจะ”นั้นพระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัด ใน“จุฬหิยสูตร”ว่า “ลัจจะมีอย่างเดียวเท่านั้น ลัจจะที่สองไม่มี” (เอกัง ทิ ลัจจะ น ทุตติยมัตถ ; พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๔๑๙)

ว่าแต่ใครจะสามารถ“พบ”ลัจจะหนึ่งเดียวนี้ได้ หรือไม่ เท่านั้น “ความรู้ที่เป็นลัจจะ”อันพระพุทธเจ้าตรัสรู้นี้แหละที่เป็น “ความจริง”หรือ“ลัจจะ”หนึ่งเดียว ที่ช่วยโลกได้เสมอทุกยุคทุกกาล เพราะเป็น“ความจริง”(ลัจจะ)ซึ่งเป็น“ความจริงที่จริงอย่าง เดียวเท่านั้น”จริงๆ ที่ช่วยโลก“อนุเคราะห์โลก”(โลกานุกัมปา)ที่จริงได้ ยกเว้นยุคที่คนตกต่ำสุดๆ ชั้นกัลยยุคเป็นต้น ซึ่งเป็นชั้นที่ กิเลสในคนยุคนั้นทั้งโลกเลวร้ายกันสุดๆแล้ว ก็ลุดวิสัยตามปัจจัย มันเป็นยุคของคน“บ๊วไ้ตม”จริงๆ

โลกยุคนี้ก็ใกล้กลียุคอย่างที่ว่านั้นแล้ว เป็นยุคที่แสวงหา “ความรู้”สารพัดมารู้ได้ยิ่งๆ ผู้รู้ยิ่งก็รู้ยิ่งขึ้น ผู้ไม่รู้ก็ยังไม่รู้หนัก คนยุคนี้“รู้มาก”กันจริงๆ แต่รู้“เณโก”ทำความเสื่อม ความรู้อะไรทั้งสิ้น ที่ผู้รู้รู้กันมา ไม่ว่าความรู้ใดก็รู้ยิ่งยอด กันจนไม่มีอะไรจะรู้กันอีกแล้ว ต่างก็สามารถรู้กันสุดๆแล้ว

ไม่ว่าความจริงใด ก็พบความจริงกันจนจะไม่เหลือความจริง อะไรจะให้รู้กันอีกแล้ว

แต่ก็ยังมี“ความจริง”ตามทฤษฎีหรือทฤษฎีแบบของ พระพุทธเจ้านี้แหละ ที่โลกยังไม่รู้กัน นอกจากผู้ศึกษาพุทธธรรม อย่างลัมมาทิฏฐิ จึงจะสามารถรู้จ้ก้รู้แจ้งรู้จริงใน“ความจริง”นี้ และ

สามารถรู้เทียบเข้าไปกับ“ศาสตร์”ของโลกใดๆได้ไม่ว่าฟิสิกส์-เคมี หรือไบโอโลยี ชั้นพิเศษชั้นสูงขนาดไหน ก็ได้

ซึ่งเป็นเรื่องของปรมาตมธรรมที่เป็น“วิชาทางนามธรรม” จึงอย่าหลงสับสนในภาษาเรียกที่เป็นบัญญัติต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น คำว่าเซลล์ หรือ DNA หรือ gene หรือ genome หรือ chromosome ในที่นี้ล้วนแต่หมายเอาภาวะทางนามธรรมเป็นสำคัญ

โครโมโซมใน“กาย”(องค์ประชุมของรูปกับ...

(จบฉบับที่ ๓๐๔)

ฉบับที่ ๓๐๕ ธันวาคม ๒๕๕๘

ฉบับที่แล้วเราได้อธิบายถึงการแยก“กาย”แยก“จิต”ด้วยการเรียนรู้จาก“อาการ-ลึงคะ-นิมิต-อุเทศ โดยมี“ธรรม ๒” ที่เป็น“องค์ประกอบของรูปกับนาม” ก็จะสามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงในเหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจุย โดยมีความเป็น“อตตตา”เป็นนัยสำคัญแห่งการ “เกิด-ดับ” แล้วกำจัด“ตัวตน”ส่วนที่เป็น“อกุศลจิต”ใน“อตตตา”ให้ “ดับ”(นิโรธ)สิ้นไปจากจิตใจเรา อย่างถาวรนิรันดร์

อาตมากำลังพยายามไขความลึกแห่งความจริงเรื่องนี้ด้วยความเชื่ออย่างยิ่ง ว่า เป็น“ความรู้และความจริง”ที่จะช่วยโลก ยุคนี้ หรือยุคไหนๆก็ตาม ได้แน่นอน เพราะต่างก็แสวงหากันอยู่ทั้งนั้นและรู้ได้ยิ่งๆกันทั้งนั้น

ซึ่ง“ความจริง”ที่ว่า เป็น“ลัจจะ”นั้นพระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัด
ใน“จุฬหิณสูตร”ว่า “ลัจจะมีอย่างเดียวเท่านั้น ลัจจะที่สองไม่มี”
(เอกัง ทิ ลัจจะ น ทุตติยมัตถ ; พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๔๑๙)

ว่าแต่ใครจะสามารถ“พบ”ลัจจะหนึ่งเดียวนี้ได้หรือไม่ เท่านั้น
“ความรู้ที่เป็นลัจจะ”อันพระพุทธเจ้าตรัสรู้นี้แหละที่เป็น
“ความจริง”หรือ“ลัจจะ”หนึ่งเดียว ที่ช่วยโลกได้เสมอทุกยุคทุกกาล
เพราะเป็น“ความจริง”(ลัจจะ)ซึ่งเป็น“ความจริงที่จริงอย่าง
เดียวเท่านั้น”จริงๆ ที่ช่วยโลก“อนุเคราะห์โลก”(โลกานุกัมปา)ที่จริงได้
ยกเว้นยุคที่คนตกต่ำสุดๆ ชั้นกัลยยุคเป็นต้น ซึ่งเป็นชั้นที่
กิเลสในคนยุคนั้นทั้งโลกเลวร้ายกันสุดๆ แล้ว

มันเป็นยุคของคน“บ่วได้ตม”จริงๆ
โลกยุคนั้นก็ใกล้กลียุคอย่างที่ว่านั้นแล้ว เป็นยุคที่แสวงหา
“ความรู้”สารพัดมารู้ได้ยิ่งๆ

คนยุคนั้น“รู้มาก”กันจริงๆ
ความรู้อะไรทั้งสิ้น ที่ผู้รู้รู้กันมา ไม่ว่าความรู้ใดก็รู้อย่างยอด
กันจนไม่มีอะไรจะรู้กันอีกแล้ว ต่างก็สามารถรู้กันสุดๆ แล้ว

ไม่ว่าความจริงใด ก็พบความจริงกันจนจะไม่เหลือความจริง
อะไรจะให้อีกกันแล้ว ซึ่งมันไม่หมดหรอก เพราะมันยังมีโลกจินตา

แต่ก็ยังมี“ความจริง”ตามทฤษฎีหรือทฤษฎีแบบของ
พระพุทธเจ้านี้แหละ ที่โลกียย์ยังไม่รู้กัน นอกจากผู้ศึกษาพุทธธรรม
อย่างลัทธิมาติกา จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ความจริง”นี้ และ
สามารถรู้เทียบเข้าไปกับ“ศาสตร์”ของโลกใดๆได้ ไม่ว่าฟิสิกส์-เคมี
หรือไบโอโลยี ชั้นพิเศษชั้นสูงขนาดไหน ก็ได้

ซึ่งเป็นเรื่องของปรมัตถธรรมที่เป็น“วิชาทางนามธรรม”
จึงอย่าหลงสับสนในภาษาเรียกที่เป็นบัญญัติต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น
คำว่า เซลล์ หรือ DNA หรือ gene หรือ genome หรือ chromo-
some ในที่นี้ล้วนแต่หมายถึงเอาภาวะทางนามธรรมเป็นสำคัญ

โครโมโซมใน“กาย”(องค์ประชุมของรูปกับนาม)นั้น ถ้าเอาแค่
๔๖ แท่ง แบ่งเป็น...

๑.โครโมโซมร่างกาย(autosome) จำนวน ๔๔ แท่ง

๒.โครโมโซมเพศ(sex chromosome) จำนวน ๒ แท่ง มีรูปแบบเป็น xx หรือ xy

◆ในเซลล์มีจีโนมอยู่ตลอดสายเป็นเพศหญิงทั้งหมด นับโครโมโซมได้ ๔๔ + xx แท่ง

◆ในเซลล์มีจีโนมอยู่ตลอดสายเป็นเพศชายทั้งหมด นับโครโมโซมได้ ๔๔ + xy แท่ง

◆เซลล์ของ“ไข่หรือนิวเคลียสที่เป็นเพศหญิง”มีโครโมโซม ๒๒ + x แท่ง

◆เซลล์ของเชื้อเพศชายมีโครโมโซม ๒๒ + x แท่ง หรือ ๒๒ + y แท่ง

ความเป็นเพศหญิงจึงคือพลังงาน x ทั้งหมด ทั้ง ๒๓ แท่ง
ไม่มีความแตกต่างให้เกิดปฏิกิริยาใดเลย จึงเป็นธาตุอยู่นิ่ง เรียก x
นี้ว่า potential energy แต่มีพลังงานเต็ม

ส่วนความเป็นชายคือพลังงาน y ที่มีพลังงาน x ทั้งหมด ๒๒ แท่งก็ด้วย และจะเป็น y ก็ได้ ในแท่งที่ ๒๓ เพราะมี“มุกดา”
(ความหัวอ่อนหรือเป็นจิตหัวอ่อนที่มีไหวพริบก็นฉลาดแววไว ไม่ทึบทื่อหรือซื่อแบบ

เซอ และมีเจ็ตที่ปรับตัวก็ฉับไว ไม่ต้องดึงแข็งกระด้าง) ยิ่งกว่า เพศหญิง

[มฤตุนี คือ ๑ ใน ๕ ของ“วิการรูป” และเป็นคุณสมบัติหนึ่งของพลังงานจิตที่ละเอียดลึกซึ้งซึ่งยังอยู่ใน“อุเบกขา ๕” ได้แก่ ปริสุทธา-ปริโยทาทา-“มฤ-กัมมัญญา-ปภัสรา(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๖๙๐) ที่โพธิสัตว์ทุกองค์ทุกระดับจะเจริญไปตามลำดับของโพธิสัตว์แต่ละองค์]

ความเป็น y จึงเป็น kinetic energy ตัวสำคัญ ในการจะออกแรงส่งพลังงานไป“ล้มผัสโดยการกระทบ”(ปฏิฆล้มผัส)กับไข่หรือ neutron เพศหญิงซึ่งเป็นโครโมโซม xx รวมกันอยู่รอการเกิด) จึงจะก่อ“ความเกิดชีวิตะ”ขึ้นมาได้ นั่นคือ เมื่อล้มผัสแล้ววิญญาณหยั่งลงใน chromosome นั้น ไม่ล่องเลยไปเสีย

แต่ถ้า“วิญญาณ”ล้มผัสแล้วก็ล่องเลยไปเสีย ไม่หยั่งลงใน chromosome นั้น ก็ไม่มี“การเกิดของชีวิตะ”(พตปฎ. เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

เพศหญิงเป็น“ที่เกิด”(ล้มภาวะ),เพศหญิงคือที่รองรับการเกิดนี่คือ ความจริง ที่ผู้รู้ยิ่งเห็นจริงทั้งรูปทั้งนาม(ธรรม) และทั้งสสารทั้งพลังงาน(โลก) ทั้งวิทยาศาสตร์ด้านที่เป็น metaphysics ทั้งวิทยาศาสตร์ที่เป็น“ปรมาตถธรรม”

ถ้า“เชื้อชีวิตะ”หยั่งลงในไข่ของเพศหญิง ก็คือ nuclear fusion เป็นการหลอมรวม กันเข้าแล้วเกิดธาตุหนัก เกิดเป็นชีวิต ไม่แห้ง

แต่ถ้าหาก“เชื้อชีวิตะ”ไม่หยั่งลงก็คือ nuclear fission ที่แตกตัวเป็นปฏิกิริยาลูกโซ่(chain reaction) หรือ isotope ที่เป็นธาตุเบาแตกตัวเป็นปฏิกิริยาลูกโซ่กันออกไปอีกนับไม่ถ้วน ซึ่ง nuclear fission ปฏิกิริยาลูกโซ่นี้ คือ “ชราตา”(๑ ในลักษณะรูป ๔ ของอุปาพายรูป ๒๔) ย่อมเสื่อมไปเป็นที่สุดคือ สุนฺญ หรือหมดสิ้นสนิท ที่ทาง

วิทยาศาสตร์ก็รู้จักดี ว่า มีพลังงานแค่ครึ่งอายุ(half life)

ซึ่งเป็นความรู้ขั้นสูงที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ธรรม ๒”(เทว ธัมมา) ที่สามารถทำให้รวมลงเป็น ๑ ได้สำเร็จ และก็ยังอยู่ร่วมกันกับธรรม ๒ (ทวยเณ เวทนาย เอกสโมสธนา ภวันติ)

“ธรรม ๒” คือ “กาย” ขาด“รูป”ก็เป็น“กาย”ไม่ได้ ขาด “นาม”ก็เป็น“กาย”ไม่ได้

อย่างน้อยก็ต้องเป็น“นามกาย” คือ “กาย”ที่เน้นถึง “ภาวะภายใน”

“รูปกาย”นั่นคือ “กาย”ที่เน้นถึง“ภาวะภายนอก” โดยยังมี “ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ”ตื่น(ชาคริต)รู้(ชานาติ)รับรู้ได้ทั้งภายนอกภายใน “กาย”จึงไม่ขาดจากการเป็น“ธรรม ๒” แต่ผู้สามารถทำ “อิตถิลิงค์”(เพศหญิง)ให้กลายเป็น“ปุงลึงค์”(เพศชาย)ได้ ที่สุดทำ “ปุงลึงค์”ให้เป็น“นปุงสลึงค์”(ไม่มีเพศ)ได้ด้วย เป็นผู้มี“อนุสาสนิ ปาฏิหาริย์” อิทธิวิธญาณ ขั้นที่ว่า หนึ่งเดียวให้เป็นหลากหลายก็ได้ (เอโกปิ หุตวา พหุธา โหติ) ทำหลากหลายให้เป็นหนึ่งเดียวก็ได้ (พหุธาปิ หุตวาเอโก โหติ) และขั้นที่ว่า ทำให้ปรากฏก็ได้ ทำให้หายไป ก็ได้(อวิภาวัง ตโรภาวัง) เป็นผู้สามารถใน“ไตรลึงค์” คือสามารถจะ อาศัยภาวะ“อิตถิลิงค์”ทำงานก็ได้ จะอาศัย“ปุงลึงค์”ทำงานก็ได้ และจะทำให้อยู่ในภาวะ“นปุงสลึงค์”ก็สำเร็จได้แท้

ทั้งหมดนั่นคือ ผู้มี“พรหมกาย”หรือมี“ธรรมกาย” ที่ครบ “เมตตา-กรุณา-มุทิตา-อุเบกขา”แท้จริง เพราะประสิทธิภาพของ “อุเบกขา”นั่น มีคุณวิเศษของ“อุเบกขา ๕”(ปริสุทธา-ปริโยทาตา-มฤ-กัมมัญญา-ปภัสรา)อย่างมีเพียงพอ ตามบารมีของแต่ละท่าน

จึงชื่อว่า “ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเราตถาคต” ซึ่งมีใช้เห็นแค่“รูปภาพอยู่ในภวังค์” หรือมิใช่เห็นแค่“รูปที่สำเร็จด้วยจิต”(มโนมยัตตา) ที่ยังเป็น“อัตตา”ตามที่ตนมี“อวิชชา”อยู่

ผู้ใดเห็น“ธรรม”หรือเห็น“พรหม”จึงเห็น“ธรรม ๒”ที่เป็น“กาย”ที่มีภาวะจริงตังว่านี้ จะไม่ใช่การหลงเห็น“แต่”รูปธรรมหรือรูปพระพรหม[ซึ่งหลงว่าเป็น“รูป(ภาพ) พระพุทธเจ้า]ในภพ ที่มีแค่“สัญญา”กำหนดรู้้อยู่ภายในภวังค์” แต่ถ่ายเดียว

และไม่ใช้มีแต่“นามธรรม”ถ่ายเดียวด้วย จึงจะเป็นผู้เข้าถึง“ธรรมกาย”หรือ“พรหมกาย” “กาย”ต้องมี“ธรรม ๒”เสมอ

คือ สามารถเห็นความเป็น“กาย”(องค์รวมของรูปกับนาม)ที่มีการสัมผัสภายนอกด้วยและเห็นได้ทั้งในภายใน รวมเป็น“ธรรม ๒”ในขณะเดียวกัน ไม่ใช่หลับตาปิดทวารภายนอกไปหมด เห็น“ธรรมกาย”หรือ“พรหมกาย”อยู่แต่ในภายในเท่านั้น เป็น“รูป कै”

“การเห็น”(ปัสสฺสุง)กิตี ยังเป็น“ความเห็นแจ้งชัดเป็นลัจจะ”(วิปัสสนา)ยังต้องมีความเป็น“ธรรม ๒” คือมี“รูปกับนาม”และมี“ภายนอกกับภายใน”อยู่พร้อมเสมอ

ไม่ว่าจะพิจารณา“กายสังขาร” หรือพิจารณา“จิตสังขาร” ก็ต้องมืองค์รวมของรูปกับนาม และภายนอกกับภายในอยู่เสมอ เพียงแต่ว่า ในขณะพิจารณา“สังขาร”ที่ชื่อว่า “กายสังขาร”ก็เน้นออกมาหมายเอา“อาการ”ของ“ความรู้สึก” ที่มีเหตุปัจจัยอยู่ภายนอกเป็นเรื่องหลัก เช่น กายกรรม หรือวจีกรรม เป็นต้น ที่ยังมีอกุศลกรรมหรือทุจริตกรรมภายนอกอยู่ก็จัดการให้เป็นกุศล เป็นสุจริตภายนอกก่อนให้เป็นผล ให้สำเร็จ

ซึ่งการปฏิบัติให้เป็น“ผลได้”(อัตถิ)นั้นก็จะต้องทำให้“อาการ
อกุศลหรือทุจริต”ภายนอกนั้นๆ“ระงับลง”(ปัสสัมภย) “พ้น”(วิมุจติ)
หรือ“ดับ”(นิรชคต)“ให้ได้” อันเป็นการปฏิบัติที่มี“มโน”นั่นแหละ
เป็น“ประธาน”(มโนบุพพังคมา ธัมมา)ในการปฏิบัติอยู่ตลอดเวลา ขณะ
ปฏิบัติ ก็มี“ใจ”นี่เองที่มันเป็น“ตัวสำคัญ”

ผู้ปฏิบัติจึงต้อง“ทำใจในใจ”(มนสิการิต) ตั้งแต่กำหนดรู้(สัญญา)
“ใจในใจ”ของตนให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “สังขาร”ทั้งหลายนั้นมันมี
“ธรรมทั้งหลาย”ปรุงแต่งกันอยู่ ซึ่งวิธีเรียนรู้ของพระพุทธเจ้าคือ
ให้เรียนรู้“รูปกับนาม” ซึ่งเป็น“ธรรม ๒”นี่แหละให้ศึกษาได้ แล้ว
เรียนรู้“กิเลสในใจเป็นตัวการชักนำ(สังขาริกัง)ให้เกิดอกุศล
กรรม,ทุจริต”ขึ้นในโลก จึงต้องเรียนรู้ตรงนี้และให้“จัดการ”(อภิ
สังขารกัจจ(ปหาน)“ตัวการ”นี้ในใจตน จนดับเหตุไม่มีตัวการชักนำ
(อสังขาริกัง)

นี่คือ “สมุทัย”ตัวจริง-ตัวแท้ ไม่ใช่อื่นเลย กำหนดรู้ตัวสมุทัย
นี้ให้แม่นให้ตรงเถอะ

ซึ่งขั้นตอนก็ต้องทำ“อาการอกุศลหรือทุจริต”ทางภายนอก
ให้หยุดให้ระงับ(ปัสสัมภติ)มีผลมาเป็นลำดับมาจากภายนอกเป็น
ขั้นต้นก่อน ตามลำดับต้น-กลาง-ปลาย ไม่ลักลั่น ไม่ลัดขั้นตอน

ซึ่งการจะระงับได้ ก็“ใจ”(มโน)ของเราทั้งนั้นแหละที่เป็น “ตัว
สังการ”ไม่ว่าจะเป็น“การระงับกาย-วาจา”ก็“ใจ”เป็นตัวสังการโดยแท้
ระงับ“กายสังขาร”ก็ระงับสมุทัยที่“ใจ”

เพียงแต่ว่า การระงับนั้นมี ๒ นัยสำคัญ

(ก.) “ใจ”ถ้าสังการแค่“กดข่ม”(วิกขัมภต) อย่างเดียวเท่านั้น

เป็นพลังกดข่มโดยตรงเป็นพลังแท้พลังหลัก โดยกดข่มได้ก็ระงับได้
แต่ไม่ถาวรยั่งยืน ไม่เด็ดขาด ไม่จบกิจ

เพราะไม่ได้จัดการกำจัดตรงตัวเฉพาะ“สมุทัย”แท้ๆ โดย
เจาะจง“ตัวสมุทัย”เท่านั้นให้มันระงับดับสนิทไป ชนิดที่“สมุทัย”(เหตุ)
มันดับด้วย“ปัญญา”เพราะยอมรับความจริง

ซึ่งไม่ใช่“ดับ”ด้วยการ“กดข่ม”เลย

เพราะการ“กดข่ม”นั้น ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตัว“สมุทัย”ตามลำดับ
ขั้นต้น-กลาง-ปลาย และไม่มี“ปัญญา”ที่เห็นคุณ-เห็นโทษแท้จริง

จึงกำจัดเฉพาะ“ตัวสมุทัย”นั้นๆออกไปตั้งแต่ขั้นหยาบ-
กลาง-ละเอียด ให้เกลี้ยงสิ้นด้วย“ปัญญา”ไม่ได้หมดสิ้น ไม่เด็ดขาด
อย่างยั่งยืนถาวรตลอดกาล จึงไม่มีวันจบกิจ

ตามประเด็น ก.นี้ ไม่ว่าจะกดข่มในขณะลืมนตา โดยฝีกตน
ให้มี“สติ” แล้วก็ฝีกฝนสะกดจิตไปตลอด โดยการข่มใจไม่ให้จิตมัน
เกิดกาม ไม่ให้เกิดพยาบาท หรือไม่ให้มันฟุ้งซ่าน ไม่ให้มันหรีงว่ง
และเพียรสั่งตนอย่างนั้นอย่างนี้ อยู่นั่นแหละซ้ำแล้วซ้ำเล่า

การกระทำเช่นนี้ก็คือ การสะกดจิต จะรู้ตัวว่า นี่คือการ
สะกดจิตแท้ๆ หรือจะไม่รู้จักว่า ที่ทำกันอย่างนี้แหละคือ การสะกด
จิต(hypnosis)ก็ตาม ถ้าทำแบบนี้มันก็คือ ทำให้เข้าสู่สภาพถูกสะกด
จิตซึ่งทำให้หลงใหล(hypnotize)ทำให้หลงไปกับจิตที่ถูกขี้นำนั่นๆ(hyp-
notize)แท้ๆตรงๆนั่นเอง รู้ไว้เถอะ

สะกดจิต พยายามทำให้จิตใจเป็นหนึ่ง แจ่มใส เบิกบาน ฝีก
ให้ใจมีเมตตา ไปตามที่ดินเชื่อว่า“เมตตา”นั้นจะทำไว้ในใจอย่างไร
ตนก็ทำตามที่ดินมีความรู้ความเข้าใจนั้น แล้วก็พยายามทำ“ความ

เมตตา”ขึ้นในใจ ก็เชื่อว่านี่แหละคือ การสร้างเมตตาละ ให้เป็นคนมีเมตตา ซึ่งกำหนดหมาย“เมตตา”ขึ้นมาเอง แล้วก็พยายามให้ใจตนเป็นอย่างตนเข้าใจนั้น

ก็เป็นอย่างนั้นอย่างนี้ไปตามที่ตนจะกำหนดเอาตามที่ตนเข้าใจ ก็ฝึกได้ ผลได้ก็เป็น“อย่างที่ตนกำหนดขึ้น”และฝึก“ทำให้แก่ตน”นั่นแหละ ซึ่งเป็นการปั้น“เมตตา”ขึ้นใส่จิตเอาดื้อๆ ตามภูมิรู้ที่ตนมีว่า “เมตตา”นั่นคือการทำใจในใจอย่างนี้ๆ หรือ“แผ่เมตตา”นั่นทำอย่างนี้ๆ แล้วก็ทำตามที่ตนเชื่อว่าใช่

ก็ได้“เมตตา”ขึ้นใส่ตนแบบหนึ่ง ซึ่งเป็นแค่“อุปาทาน”ชนิดหนึ่ง แต่กำหนดหมายได้“ภพชาติ”ที่เป็นจินตนาการ โดยยึดเอา“รูปแบบแห่งความเมตตา”แบบหนึ่ง เกิดขึ้นในจิต ตามที่ตนปั้นขึ้นใส่จิตได้ ก็เท่านั้นเอง ยังไม่ใช่“เมตตาจิต”ที่มีคุณธรรม“เมตตา”แท้ๆ

เช่น อาจารย์ผู้สอนมักจะพากันให้สำรวมใจ แล้วก็เปล่งกล่าวบท“แผ่เมตตา”ก็กล่าวกันเป็นว่าเล่น อยู่ทั่วไป แล้วก็เชื่อว่าตนเกิดเมตตาแล้ว ตนมีเมตตาแล้ว

ซึ่งมันไม่ใช่“เมตตาทางกายกรรม-ไม่ใช่เมตตาทางวจีกรรม-ไม่ใช่เมตตาทางมโนกรรม”ที่เกิดจากความเป็น“คุณธรรม”แท้และ“คุณสมบัติ”จริง ซึ่งเป็น“คุณวิเศษ”(อุดตริมนุสสรธรรม) ที่ได้จากการฝึกฝน“ทางกายกรรม-ทางวจีกรรม-ทางมโนกรรม” ด้วยการฝึกปฏิบัติในทุกกรรม-กิริยาของกาย-ของวาจา โดยเฉพาะ“ของใจ”ที่มี“ทั้งปัญญาและทั้งเจโต”อันพร้อมด้วยความรอบรู้“ความจริง”ของการประพฤติ“กายกรรมในความเป็นเมตตา-วจีกรรมในความเป็นเมตตา-มโนกรรมในความเป็นเมตตา”

ซึ่งเกิดจากองค์ประกอบที่มีเหตุปัจจัยพร้อมทั้งมีคนด้วย คนหนึ่งบ้าง หรือหลายคนบ้าง อย่างมีจริงเป็นจริง มีสัตว์ตัวหนึ่ง บ้างหรือหลายตัวบ้าง และอื่นๆ อันมีทั้งกิริยา มีทั้งพฤติกรรมของ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม โดยเฉพาะมันมี“วิญญาน”ที่ทั้งรับรู้ ทั้งได้ฝึกฝน“ก่อเมตตา”ไปกับคน-กับสัตว์-กับการจัดแจงปรุงแต่ง นั้นๆตลอดทุกความเคลื่อนไหวจริง ทั้งรู้ตามความจริงที่เกิดขึ้นที่ปรากฏขึ้นต่างๆมีภาวะหลากหลายอย่างที่เกิดขึ้นครบกระบวนการ ของ“เมตตา”จริงๆ

จึงเป็น“เมตตา”สองแบบ ได้“เมตตา”สองอย่างที่แตกต่างกัน ด้วยประการฉะนี้

แบบไหนของใครจะเป็น“เมตตา”ที่มีเนื้อหาแท้กว่ากันจริง ก็ไตร่ตรองกันดูเถิด

หรือแบบ“กดข่ม”นี้แหละ สามารถทำได้ต่างๆ เช่น ในขณะหลับตา ที่เรียกกันว่า“นั่งสมาธิ”หรือ“ทำสมาธิ”อันแพร่หลายอยู่ทั่วไป แล้วฝึกกดข่ม หรือเพ่งจุดใดจุดหนึ่งให้หนึ่ง ที่จริงก็คือ“การ สะกดจิต”(hypnosis)ตนเอง นั่นเอง ซึ่งทำจิตให้สงบด้วยการ“รวม จิตเข้าไป” ด้วยการเพ่งดิ่งสะกดจิตให้หนึ่งแน่วแน่มั่นที่จิต“อยู่ใน จิต”นั่นแหละ

ทำให้“จิตเป็นหนึ่ง”ไม่กวัดแกว่ง โดย“การควบคุมจิต”ได้ เป็นหนึ่งเดียว”เรียกว่า“เอกัคคตารมณ์”

นี่ก็คือ “สมถะหลับตา”แท้ๆ เป็น“เจโตสมถะ”เท่านั้น ไม่มี“โลกุตระธรรม”ใดๆเลย ได้แค่“เจโตสมาธิ”ซึ่งเป็นสมาธิแบบ โลภียทั่วไป ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ

[๒๓],[๒๔],[๒๕],[๓๑],[๓๒],[๓๓],[๓๕],[๓๖],[๓๗] ที่ใครๆก็ทำได้โดยไม่ต้อง
มีครูบาอาจารย์ก็ได้

สมาธิแบบนี้ก็เป็นได้แค่“เจโตสมถะ” อันเป็น“บุคคลที่ ๑”
นั่นเองตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๓๗
ซึ่งท่านแจกบุคคลไว้ ๔ ประเภท

๑. ผู้ได้เจโตสมถะในภายใน ได้รูปฌาน หรือได้อรุณฌาน แต่
ไม่ได้โลกุตตรมรรค หรือโลกุตตรผล ไม่ได้ปัญญาที่เห็นแจ้งในธรรม
กล่าวคือ อธิปัญญา

๒. ผู้ได้อธิปัญญาเห็นแจ้งในธรรม เป็นผู้ได้โลกุตตรมรรค
หรือโลกุตตรผล แต่ไม่ได้รูปฌาน ไม่ได้อรุณฌาน บุคคลอย่างนี้ชื่อว่า
ไม่ได้เจโตสมถะเป็นภายใน

๓. ผู้ได้เจโตสมถะเป็นภายในด้วย ได้อธิปัญญาธัมมวิปัสสนา
ด้วย เป็นผู้ได้ทั้งรูปฌานหรืออรุณฌาน บุคคลอย่างนี้ชื่อว่า ได้เจโต
สมถะเป็นภายในด้วย ได้ปัญญาที่เห็นแจ้งในธรรม คือ อธิปัญญาด้วย

๔. ผู้ไม่ได้ทั้งเจโตสมถะเป็นภายใน ไม่ได้ทั้งปัญญาที่เห็นแจ้ง
ในธรรม คือ อธิปัญญา กล่าวคือ ทั้งไม่เป็นผู้ได้รูปฌาน หรือ
อรุณฌานทั้งไม่เป็นผู้ได้โลกุตตรมรรคหรือโลกุตตรผล บุคคลอย่างนี้
ชื่อว่า เป็นผู้ไม่ได้เจโตสมถะเป็นภายในด้วย ไม่ได้ปัญญาที่เห็นแจ้ง
ในธรรม กล่าวคือ อธิปัญญาด้วย

แบบที่ ๑. นั่นเอง คือ การทำสมาธิที่ได้แต่“เจโตสมถะ”ใน
ภายในเท่านั้น แต่ไม่เป็นผู้ได้โลกุตตรมรรคหรือโลกุตตรผล ซึ่งทำกัน
อยู่อย่างแพร่หลายในวงการพุทธก็ตาม ซึ่งต่างกันแน่นอนกับแบบ
ของพระพุทธเจ้า เพราะคนละวิธีปฏิบัติ ผลจึงเป็นคนละอย่าง

ซึ่งแบบที่ทำกันอยู่ทั่วไปนั้น เป็นแบบ“กดข่ม” ก็นี้แหละ แบบ“สะกดจิต”แท้ๆ

ศึกษากันให้ดีๆเถิด การหลับตาทำสมาธินั้น จะหลับตาทำแบบไหน มันคือ“การสะกดจิต”(hypnosis)จริงๆ ไม่ใช่อื่นเลย

(ข.) “ใจ”เป็นประธานที่มีทั้งกดข่มช่วยด้วย เป็นอุปการะ แต่จริงๆนั้นใช้“ปัญญา”เป็นพลังแท้นำทางเหมือน“ต้นหน”กับ“ต้นกล”ช่วยกันสองแรง ในการ“ระงับสมุทัย” ซึ่งเป็น“ธรรม ๒” คือ มีทั้งพลังปัญญาและทั้งพลังเจตริร่วมกันเป็น“อุภโตภาค”

ซึ่งเกิดได้เพราะการฝึกหัดเรียนรู้“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม” อย่างเป็นปฏิสัมพันธ์ โดยทำการรู้จัก“ลักกาย”(องค์รวมของรูปกับนามในใจของตน)ในขณะที่มีดาสัมผัสรูป-หูลัมผัสเสียง และทวารอื่นก็สัมผัสกันตามคู่ของตนทั้ง ๖ ทวาร

แล้วก็เรียน“แยกรูปแยกนาม”ด้วยการรู้จัก“อาการ-ลึงคะ-นิมิต-อุเทศ” โดยเฉพาะ “มีผัสสะเป็นปัจจัยจึงเกิดเวทนา” แล้วจึงจะปฏิบัติกำจัดกิเลสในจิต ที่เป็น“เหตุ”ให้เกิด“สุขัลลิกะ” กระทั่งเวทนา ๒ (บ้างสุข-บ้างทุกข์)“รวมลงเป็นเวทนาหนึ่งเดียว”(เอกสโมสรณา=อทุกขมสุข)จาก“ธรรม ๒”นั้นๆ ซึ่งจะมี“ธรรมะ ๒”ให้เราได้ศึกษาเสมอ เราจึงสามารถรู้ว่า อย่างไรก็ตามคือ“รูปกาย” หมายความว่าอย่างไรคือ“นามกาย”อย่างไรคือเพียงแค่อธิบายอยู่ดี หมายความว่าตัวสภาวะธรรม (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

ฉะนั้นเอง การปฏิบัติแบบพุทธจึงไม่ใช่การทำสมาธิที่ต้องปลีกตนออกไปปฏิบัติธรรม อยู่ในสถานที่ใดที่หนึ่ง ให้เสียเวลา แล้วจึงจะปฏิบัติทำความหยุดไปหมด แต่ปฏิบัติได้ตลอดเวลาที่ทำงานอาชีพใด

อยู่ก็ปฏิบัติให้“ล้มมาอาชีวะ มีการกดขี่ช่วยด้วยบ้าง นี่ส่วนหนึ่ง และมีพลังของ“ปัญญา”เป็นพลังสำคัญยิ่งอีกส่วนหนึ่ง ช่วยอุปการะ กันและกันให้เกิดพลังที่เป็นผลบริบูรณ์ “๒ ส่วน”(อุกยัตตะจึงจะสามารถเกิดพลังพิเศษคือ “พลังปัญญา”ทำลายกิเลสได้ดีมาก ล้มบุรณ

ความรู้จักรู้แจ้งรู้จริง(ปัญญาพละ)อย่างล้มบุรณนี้แหละคือ “พลังมาน”(ไฟกองพิเศษ)ที่สามารถไหม้ไหม้(ล้มปชชลิตะ)“ไฟราคะ,ไฟ โทสะ,ไฟโมหะ”(พลังราคะ,พลังโทสะ,พลังโมหะ)ให้สลายลงได้อย่างมีประสิทธิภาพที่เป็นจริง สงบ เรียบร้อย ราบรื่น สุขภาพ ง่าย งาม

บริบูรณ์ด้วยพลัง“อุกโตภาควิมุต”

โดยปกติแม้ปฏิบัติไม่มี“การพิจารณาใจในใจให้ถ่องแท้หรือ ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิสมนสิการ)ด้วยปัญญาที่ล้มมาทิฐิ คนส่วนมาก ก็มีลักษณะตาอยู่เป็นธรรมดา คือ “ใช้จิตกดขี่”(วิกขัมภต) อาการ“ภายนอก”ไว้ ตาม“มารยาทสังคม” ก็เป็นสามัญอยู่แล้ว

ซึ่งแล้วแต่ใครจะมีความละเอียด(หิริ) มีความสำรวม(สังวร) ของแต่ละคนเท่าใดๆ

ผู้ปฏิบัติส่วนมากจึงปฏิบัติการระงับ“กายสังขาร”ได้เพียง “กดขี่”(วิกขัมภ)แค่นั้นในขั้นต้นนี้ ไม่มี“ปัญญา”ที่เกิดรู้แจ้งเห็นจริง เข้าขั้น“วิปัสสนาญาณ”

กล่าวคือ จะไม่ได้พิจารณาให้เห็นแจ้งด้วย“ความรอบรู้จาก ล้มผัสด้วยการกระทบ”(ปฏิขัมผัสโส) อันเกิดจาก“อัมมวิจยล้มโพชนงค์-ล้มมาทิฐิ-มคคังคะ”แล้วเจริญเป็น“ปัญญนทริย-ปัญญาพละ”ไปตาม ลำดับ ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงจากกรรมหรือการกระทำภายนอกอันมีครบทั้ง ล้มมาอาชีวะ-ล้มมากัมมันตะ-ล้มมาวาจา-ล้มมาลังกับปะซึ่งได้เข้าใจ

ความจริงจากสัมผัสจริงอย่างซาบซึ่งเข้าใจลึกซึ้งซึ่งเข้าไปในใจด้วย “ความเห็นจริง” ว่าการกระทำ“กรรม”ภายนอก ที่ตนกระทำอยู่ที่เป็น อกุศลหรือทุจริตนั้นๆ มันหยาบ มันต่ำ มันชั่ว มันร้าย มันแรง มันเลว อันเป็นผลกระทบต่อนั่นอย่างไร ไฉน อย่าง“เห็นจริง”

จึงเกิด“พลังปัญญา”ที่ครบครันทั้งภายนอกภายใน เป็นฤทธิ์ แรงนำพาให้หยุดระงับ

เป็นฤทธิ์“พลังปัญญา” ไม่ใช่ฤทธิ์“พลังกดข่ม”เท่านั้น พลัง ปัญญานั้นมีทั้งภายนอก และภายในที่เป็นปฏิสัมพันธ์เป็น “ปฏิสัมพันธ์สโล” ที่หมุนรอบเชิงซ้อนเกิดพลังปฏิภาณพิทตพกัน เจริญแล้วเจริญอีก“หมุนรอบเชิงซ้อน”...ไฉ! ไม่ใช่ระนาบเดียว

จึงมีผลทับทวีด้วยปัญญาและเจต ทั้งที่รู้ด้วยปัญญาและ ทั้งเจตที่ได้ที่มีอยู่ด้วย ซึ่งเกิดไปด้วยกัน ทั้งสมมุติลัจจะและทั้ง ปรมาตถลัจจะ ลังสมซับซ้อนเป็นลำดับชั้น เรียงกันไปเป็นระเบียบ

โดยการศึกษาขั้นต้นก็ต้องพิจารณาเรียนรู้ความเป็น“กาย” คือ องค์รวมของรูปกับนาม ที่สัมผัสสัมพันธ์กันอยู่ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “กายทั้งปวง”(สัพพกายปฏิสังเวท)ว่า ส่วนใดเป็น“กาย”ส่วนใดเป็น “จิต” หรือส่วนใดเป็น“รูป”(ส่วนที่ถูกรู้ ทั้งภายนอกและภายใน)ส่วนใดที่เป็น“นาม”(ญาณปัญญาของเราที่ทำหน้าที่รู้)

เมื่อปฏิบัติมีผลทำให้กิเลสลดละฤทธิ์แรงลงได้มากจนถึงขั้น สามารถทำให้“อยู่กับเหตุภายนอก”ที่กระทบกระเทือนสัมผัสอยู่แต่ๆ กิเลสในใจเราก็อมดลดไปจริง จึงจะเป็น“กายระงับ”(องค์ประชุมของรูป กับนามไม่มีกิเลสรบกวนแล้ว)ได้อย่างมากเพียงพอ จึงเรียกว่าปล่อยวาง ภายนอกได้แล้ว ทำ“ภายในกาย”ได้ผลเพียงพอแล้ว

เพราะมีพลังอำนาจที่เป็น“ฌาน”แบบพุทธ ซึ่งมีพลังฤทธิ์ชนะ
เหตุภายนอกได้แล้ว ทั้งๆที่มีการสัมผัสเหตุนั้นอยู่ไม่ได้พราวจากกัน
ไปไหน และไม่ต้องกดข่มด้วย บัดนี้มีอำนาจหรือพลังแห่งปัญญา“เหนือ”
(อุตตระ)เหตุนั้นได้แล้วอย่างแท้จริง นี่คือ “การระงับกายสังขาร”
(ปัสสัสมยัง กายสังขารัง)ได้แล้ว ที่ถูกต้องเป็นสัมมาทิฐิแบบพุทธ

ถึงขั้นนี้ก็เป็นอันวางมือจากภายนอก เลื่อนเข้าไปพิจารณา
“สังขาร”ลึกเข้าไปภายในชื่อว่า “จิตสังขาร”อันมีกิเลสส่วนที่เหลือ
อยู่ จึงจะไปหมายเน้นเอา“อาการ”ของ“ความรู้สึก(เวทนา)”เป็นชั้น
“จิต”ลำดับต่อไป ซึ่งลึกหรือสูงขึ้นจากการปฏิบัติขั้นต้นที่มีฤทธิ์แรง
คือ ได้จัดการกับอกุศลหรือทุจริต“กาย”ภายนอกเสร็จแล้ว

ดังนั้น หากผู้ใดไม่สัมมาทิฐิในภาวะแห่งความเป็น“กาย”
มิฉฉาทิฐิอยู่เท่าใดๆ ก็ละ“สัญญา”ความเป็น“กาย”ก็ดี ความเป็น
“อัตตา”ก็ดี ความเป็น“โลก”ก็ดี ผิดเพี้ยนไปตามทิฐิ ที่ผู้นั้นยัง
“มิฉฉาทิฐิ”อยู่จริง เท่าที่ยังหลงผิดอยู่ มากหรือน้อยเท่านั้นๆ

ผู้ที่“สัมมาทิฐิ”ในความเป็น“กาย” เมื่อปฏิบัติมีสัมผัส
สภาวะของ“กายสังขาร”ก็จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กายสังขาร”
ได้ไม่ผิด นั่นคือ จะเห็นภาวะของ“ธรรม ๒” ประชุมกันอยู่ ทั้ง“รูป”
ทั้ง“นาม”นั่นเอง ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสว่า “สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย
สำเร็จอิริยาบถอยู่”(อภฺฐ วิโมกฺเข กาเยน ผุสิตวา วิหริต) คำตรัสนี้ใน
พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๕๑ ยืนยันไว้ชัด

ซึ่งยากแก่การเดา หรือยากแก่การใช้เหตุผลขบคิดเพื่อให้
รู้แจ้งได้

“ธรรม ๒”(เพว ธัมมา = กาย)เริ่มตั้งแต่ความเป็น“วิโมกข์ ๘”

ที่มีทั้ง“รูป”ภายนอก และจะต้องมี“นาม”ภายในด้วยเสมอ จึงจะ
เกิดการเรียนรู้ความเป็นปรมัตถธรรม

เริ่ม“วิโมกข์ ข้อ ๑”..รูปี รูปานิ ปัสสติ

คำว่า “ปัสสติ”ในวิโมกข์ข้อ ๑ นี้ก็หมายความว่า
เป็น“นาม”อยู่ในตัว ที่ตนต้องมีอาการ“เห็น”(ปัสสติ = อาการนามธรรม
ที่คนผู้นั้นมีขึ้นให้ตนศึกษา)“รูป”นั้นๆ ด้วยผัสสะ มี“เห็น”อยู่ตลอดเวลา

เมื่อ“มีรูป”(รูปี)ให้เราศึกษาในบัดนั้น จากประดา“รูป”ทั้ง
หลาย”(รูปานิ) ผู้ปฏิบัติก็จับ“องค์ประกอบ”ของ“รูปและนาม”ที่เป็น
“ธรรม ๒”ให้ตนได้ศึกษาไปสู่“ความหลุดพ้น”(วิโมกข์)จากความเป็น
“กาย”(ธรรม ๒)นี้แลให้“ประชุมลงเป็นหนึ่ง”ให้ได้ไปตามลำดับ

“วิโมกข์ ข้อ ๒”..อชฌัตตัง อรูปัลลัญญี เอโก พหิทธา รูปานิปัสสติ

ในวิโมกข์ข้อ ๒ นี้ก็มีคำว่า“ปัสสติ”ที่เป็น“นาม”อยู่เช่นเดิม
แถมกำหนดชัดว่ามีทั้ง“ภายใน-ภายนอก”(อชฌัตตัง-พหิทธา)อีกครบ
ถ้วน และยังเป็น“ผู้กำหนดรู้”คือ ลัญญีโดยตนเอง(เอโก)อีกด้วย
ซึ่งสามารถกำหนดรู้(ลัญญา)ตั้งแต่“กามภพ”ภายนอก แล้วปฏิบัติ
จัดการ(อภิสังขาร)ให้ได้ผลไปตามขั้นตอน จึงจะเลื่อนเข้าไปหา
“รูปภพ”ภายใน และปฏิบัติให้ได้ผลอีก แล้วจึงเลื่อนเข้าไปจัดการ
ชั้น“อรูป”เป็นขั้นสุดท้าย แล้วกำจัด“อรูป”นั้นให้หมดสิ้นได้จึงจะไม่
ต้อง“กำหนดรู้ต่อไปอีก เรียกว่า“อลัญญี”ที่“มี”(โหติ)ผลบริบูรณ์แล้ว

“วิโมกข์ ข้อ ๓”..สุกัณเฑาะ อธิโมกโข (หรืออริมุตโต) โหติ

อันหมายความว่า การปฏิบัตินั้นจะโน้มไปสู่ทิศทางที่
“พึงได้”(สุก)จนถึงที่สุด(อันตะ) ซึ่งเจริญเลื่อนขึ้นจาก“กายสังขาร”
โน้มไปสู่ภาวะขั้น“จิตสังขาร” โดย“กายสังขาร”ก็ยังมีสัมผัส

ภายนอกอยู่เป็นปกติ แต่บัดนี้“สติ”ของเรามี“อำนาจ”(อธิปไตย)เพียงพอจริงประกอบกับ“ปัญญา”ที่มีพลัง“อยู่เหนือ”(อุตตระ)ภาวะภายนอกนั้นได้อย่าง“ตั้งมั่นแล้ว”(สมาหิตะ)แข็งแรงแท้จริง ในขณะที่ลืมนานี้เองซึ่งไม่ใช่ต้องอยู่ในภาวะ“หลับตา”เข้าไปอยู่แต่ภายในเลย

ภาวะของ“จิตสังขาร”ก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงไปตามขั้นตอนบริบูรณ์อยู่ที่ทั้งภายนอกภายในสัมพันธ์กันมิได้ขาด“ธรรม ๒”ทั้งที่เป็นภายนอกและภายใน และทั้งที่เป็นรูปกับนาม

แล้วก็ปฏิบัติ“อภิสังขาร”กันไปตามลำดับตั้งแต่“ปัญญากิสังขาร”(การจัดแจงชำระกิเลส) จนได้ผลบริบูรณ์เป็น“อุปปัญญากิสังขาร”(การจัดแจงได้ผลหมดกิเลสไม่ต้องชำระแล้ว) จากนั้นก็รักษาผลที่ได้แน่นด้วย“อาเสวนา-ภาวนา-พหุลีกัมมัง”ให้เป็น“ความคงที่, ยั่งยืน”คือ ทำ“อภิสังขาร”(การจัดแจงชำระถึงขั้นปรมาตม์)ให้เป็น“อาเนญชา”(อาเนญชากิสังขาร=ทำได้ผลถึงขั้นแน่นอนที่สุดคงที่ยั่งยืน)

โดยกายสังขารก็ยังมีอยู่ จิตสังขารก็ยังมีอยู่ โดยเฉพาะ“วชิสังขาร”ก็ยังมีอยู่ แต่“วชิสังขาร”นี้ผู้มีฉภาทิภูลิจจะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันได้เลย ถ้าไม่ล้มมาทิภูลิจ

ผู้ปฏิบัติจะปฏิบัติ“สัมมาสังกัปปะ ๗”ได้ผล ต้อง“ล้มมาทิภูลิจ”มาก่อน แล้วปฏิบัติให้เป็น“สัมมาปฏิบัติ”อย่างถูกต้องภาวะ จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงมี“วิปัสสนาญาณ”สามารถ“เห็น”(ปัสสตี)ความเป็น“วชิสังขาร”อันเป็น“อาการ”ของ“นามธรรม”ที่ยังเป็น“มโนกรรม”อยู่ในใจเท่านั้น ยังไม่เป็น“วจีกรรมหรือกายกรรม”

เมื่อยังไม่ได้มี“การกระทำ”ออกมาเป็น“วจีกรรม”หรือเป็น“กายกรรม”ภายนอก ก็ยังเป็นเพียง“รูปกาย”(อิริยณสัมผัสโส=การสัมผัส

เพียงแต่ชื่อ) ซึ่ง“สังขาร”กันขึ้น อย่างเก่งก็เป็นได้แค่“อาการ”ของ“วจี”อยู่ในใจของตน ตนเท่านั้นที่อยู่ผู้เดียว จึงยังเป็นแค่“วจีสังขาร”

ผู้ปฏิบัติ“สัมมาสังกัปปะ ๗”ได้ผลจะมี“วิชา ๕”เป็นผู้รู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“สังขาร ๓”ได้จริงอย่างสัมมาทิวฐิแท้ ตั้งแต่“วิปัสสนาญาณ”เป็นญาณหลัก แล้วจึงจะสามารถทำ“มโนมยิทธิญาณ-อิทธิวิญาณ-ทิพพโสตญาณ-เจโตปริยญาณ”(วิชา ๕)เจริญขึ้นได้จริง

ซึ่งเป็น“อนุสาสนีปาฏิหาริย์”(ปาฏิหาริย์ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า) อย่างเป็นจริง จะไม่ใช่“วิชา ๕”(เป็นอภิญญา ๕)ที่มีอิทธิปาฏิหาริย์ หรืออาเทศนาปาฏิหาริย์อย่างหลงผิดเด็ดขาด

ผู้ปฏิบัติจึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“สังกัปปะ ๗”อย่าง สัมมาทิวฐิตามพระวณะ คือ ปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”ตั้งแต่ “สติปัฏฐาน ๔ - สัมมปปธาน ๔ - อิทธิบาท ๔”ก็จะเกิดผลไปตาม ลำดับเป็น“อินทรีย์ ๕”กระทั่งบรรลุไปตามลำดับจนถึงขั้นสูงสุด เป็น“พละ ๕”ซึ่งปฏิบัติด้วย“โพชฌงค์ ๗ และมรรคองค์ ๘”เป็น แกนแห่งการปฏิบัติไปตลอด

จึงสามารถกำหนดสภาวะธรรมที่เป็น“ตัวตนของกิเลส”(อัตตา) ได้แท่นชัดเพราะปฏิบัติ“สติสัมโพชฌงค์-ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์ - วิริยสัมโพชฌงค์” จึงวิจย“สังกัปปะ ๗”ที่มี“ตักกะ-วิตักกะ-สังกัปปะ-อัปปนา-พยุปปนา-เจตโส อภินิโรปนา-วจีสังขาร” ว่า “ตัวตน”ที่จะทำ“ความดับ”(นิโรธ)นั้น คือ “ดับ”เฉพาะ“อกุศลจิต”เท่านั้น ได้แม่นยำถูก“ตัวตนของกิเลส”กระทั่งตัวตนนั้นไม่มี(อนัตตา) ถึงจะเป็น“โลกุตระ”แบบพุทธได้ถูกต้องแน่แท้

(จบฉบับที่ ๓๐๕)

ฉบับที่ ๓๐๖ มกราคม ๒๕๕๙

ฉบับที่แล้วเราได้อธิบายถึงการแยก“กาย”แยก“จิต”แบบพุทธอย่างสัมมาทิฐิ ที่เรียนรู้จาก“อาการ-ลิงคะ-นิมิต-อุเทศ” โดยมี“ธรรม ๒”เป็นองค์ประกอบของรูปกับนาม ก็สามารถรู้จักรู้แจ้ง รู้จริงในเหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจฉัยที่มีความเป็น“อัตตา”เป็นนัยสำคัญ แห่งการ“เกิด-ดับ” แล้วกำจัด“ตัวตน” เฉพาะที่เป็น“อกุศลจิต” ใน“อัตตา”ให้“ดับ”(นิโรธ)ลื่นไถลไปจากจิตใจเรา อย่างถาวรนิรันดร์

อาตมา กำลังพยายามไขความลึกแห่งความจริงเรื่องนี้ด้วยความเชื่ออย่างยิ่ง ว่า เป็น“ความรู้และความจริง”ที่จะช่วยโลกยุคนี้ หรือยุคไหนๆก็ตาม ได้แน่นอน เพราะต่างก็แสวงหากันอยู่ทั้งนั้น และผู้แสวงหาทั้งหลายต่างก็ล้วนมีความเฉลียวฉลาดรู้ยิ่งกันทั้งนั้นด้วย

[แล้วได้อธิบายไป กระทั่งถึงตอนที่ว่า...]

ผู้ปฏิบัติ“สัมมาสังกัปปะ ๓”ได้ผลจะมี“วิชชา ๕”เป็นผู้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง“สังขาร ๓”ได้จริงอย่างสัมมาทิฐิแท้ ตั้งแต่“วิปัสสนาญาณ”เป็นญาณหลัก ๑ แล้วจึงจะมี ๒ “มโนยิทธิญาณ-อิทธิวิริยญาณ-ทิพโสตญาณ-เจโตปริยญาณ”เจริญ ๕ ตามลำดับ

ซึ่งเป็น“อนุสาสนีปาฏิหาริย์”(ปาฏิหาริย์ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า)อย่างแท้จริง จะไม่ใช่“วิชชา ๕”(หรืออภิญญา ๕)ที่เป็นอิทธิ

ปาฏิหาริย์หรืออาเทศนาปาฏิหาริย์อย่างหลงผิดเด็ดขาด

ผู้ปฏิบัติจึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“สังกัปปะ ๗”อย่าง
สัมมาทิวฏฐิตามพระวณะ คือ ปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”ตั้งแต่
“สติปัฏฐาน ๔-สัมมปปธาน ๔-อิทธิบาท ๔”ก็จะเกิดผลเป็น
“อินทริย์ ๕”ไปตามลำดับกระทั่งบรรลุถึงขั้นสูงสุดเป็น“พละ ๕” ซึ่ง
ก้าวเดินด้วย“โพชฌงค์ ๗” ไปตามทางเดินคือ“มรรคองค์ ๘”ตลอด
เวลาในชีวิตสามัญ

จึงสามารถกำหนดสภาวะธรรมที่เป็น“ตัวตนของกิเลส”
(อัตตา)ได้แน่ชัด เพราะปฏิบัติ“สติสัมโพชฌงค์-ธรรมวิจย
สัมโพชฌงค์-วิริยสัมโพชฌงค์” แล้ววิจย“สังกัปปะ ๗”ที่มี“ตักกะ-
วิตักกะ-สังกัปปะ-อัปปนา-พยุปปนา-เจตโส อภินิโรปนา-วสีสังขาร”
ว่า“ตัวตน”ที่จะทำ“ความดับ”(นิโรธ)นั่นคือ “ดับ”เฉพาะ“อกุศลจิต”
ตัวใดต้องให้แม่นยำถูก“ตัวตนของกิเลส”ตัวนั้น จนหมดสิ้นตัวตนนี้
(อนัตตา) ถึงจะเป็น“โลกุตระ”ถูกต้องแน่แท้

[ฉบับที่แล้วอธิบายมาได้ถึงตรงนี้ โปรดอ่านต่อ]

อันแตกต่างกันกับการทำ“ความดับ”(นิโรธ)ที่“ดับ”จิตไปทั้ง
จิต จนจิต“ดำ”(กิเลส)มืดมืดขึ้นในใจ ซึ่งเป็น“ความดับ”ที่ปฏิบัติกัน
รู้กันแพร่หลายอยู่เป็นสามัญทั่วไป

“ผลธรรม”แบบนี้ไม่ใช่ทางปฏิบัติที่จะเป็นผลธรรม“ที่พาไป
นิพพานอย่างประเสริฐ ซึ่งถือกันว่าเป็นธรรมอันเลว”(นาลมรียา ธัมมา)
ดังนั้น “วิธีปฏิบัติ”ชนิดนี้จึงมีฉาติภูฏฐิ ซึ่งเป็น“วิธีสะกด
จิต-วิธีสมถะ”(hypnosis)แท้ๆดับจิตให้“ดำ”(กิเลส)มืด เมื่อดำมืดสนิท
ก็พึงใจ พอใจ ถือว่าเป็น“ไซค”(สุก)ที่ทำภาวะ“ดำ”นี้ขึ้นในใจได้สำเร็จ

“อาการ”นี้ของจิตใจ จึงชื่อว่า “สุภกิณหะ”

ซึ่งเป็นความหลงภาวะ“ดำ”(กิณหะ,กัณหะ)นั้นแหละเป็นภาวะ
ที่“นำพึงใจ”(สุภ)

มรรควิธีก็ผิด ผลที่ได้จึงผิดด้วย

ไม่มี“ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์” เพราะไม่มี“การวิเคราะห์วิจย”
(analysis)แต่อย่างใด มีแต่การสะกดจิต-การทำสภาวะ”(hypnosis)

จึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“สังขาร ๓” ซึ่งได้แก่
“กายสังขาร”(สังขารคือการปรุงแต่งของ“กาย”หรือการปรุงแต่งของรูปกับ
นาม) “จิตสังขาร”(การปรุงแต่งของ“จิต”หรือการปรุงแต่งของ“ธรรม ๒”
ที่เป็น“นามกาย”) “วจิตสังขาร”(การปรุงแต่งเป็น“วจิต”หรือการปรุงแต่งของ
ธรรม ๒ ที่เป็น“จิตกับกิเลส”อยู่ในใจยังไม่เปล่งออกมาเป็น“วจิตกรรม”)

เมื่อไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“สังขาร ๓”หรือยัง
อวิชชา หรือยังมีฉันทิฏฐิ ในความเป็นสังขารอยู่ ก็แน่นอนว่า ผู้นั้น
ไม่สามารถปฏิบัติ“อภิสังขาร” ซึ่งก็มี ๓ คือ ปุญญาภิสังขาร-
อปุญญาภิสังขาร-อาเนญยาภิสังขาร ให้เกิดผลบรรลุลุธรรมได้เลยเด็ดขาด

กายสังขารก็ยังมีฉันทิฏฐิ จิตสังขารก็รู้กันไม่กระจ่าง โดย
เฉพาะวจิตสังขารนั้น ผู้มีฉันทิฏฐิอยู่อย่างนี้ จะไม่สามารถปฏิบัติถึง
ขั้น“ปรมาตถธรรม” ที่ผู้ปฏิบัติจะต้องมีสัญญาเข้าไปสัมผัส“กาย”
(องค์ประชุมของธรรม ๒) หรือองค์รวมของรูปกับนาม สัมผัสเวทนา
สัมผัสจิต สัมผัสธรรม จึงจะมีความรู้ที่เป็นวิปัสสนาญาณ“เห็น”
(ปัสสตี)“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” ซึ่งต้อง“จำแนกแยกแยะ”(analyse)
ทั้ง“รูปกาย”ทั้ง“นามกาย”ต่างๆให้รู้แจ้งรู้จริงความเป็น“รูป”โดย
เฉพาะความเป็น“นาม”ด้วย“อาการ-ลิงคะ-นิमित-อุเทศ”จนถึงขั้น

“วลีสังขาร” ซึ่ง“วลีสังขาร”นี้ยังมีสถานะแค่สภาวะธรรมของ“จิตในจิต” อยู่ภายในเท่านั้น ยังไม่ได้แสดงออกมาเป็น“วลีกรรม”ภายนอก

ความรู้แจ้งด้วยญาณปัญญาเช่นนี้แลชื่อว่า “วิชา ๘” ที่เริ่ม ตั้งแต่“วิปัสสนาญาณ”เป็นไปจนกระทั่ง“อาสวัคชญาณ”ครบ ๘

แต่..เพราะผู้ปฏิบัติได้ถ้ายังไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง หรือ รู้อย่างมีฉันทิภูมิจึงเป็น“อาการ”ความเป็น“กาย”ของจิต-เจตสิก-รูป ไม่ได้ ก็ไม่มีสิทธิ์จะบรรลุพุทธธรรมอย่างสัมมาทิฐิ จนกระทั่งถึงนิพพาน

เรื่อง“อาการ”นี้ เป็นเรื่องสำคัญมากที่จะต้องศึกษากันให้รู้ แจ่มชัดเจเนต่งแท้จริงๆ “อาการ”นี้เป็นภาษาบาลี ซึ่งมีความหมาย ลึกละเอียดยิ่งยวด ชั้น“ปรมาตธรรม”ที่เป็นความลึกละเอียดถึงชั้น “จิต-เจตสิก-รูป(จิต)-นิพพาน” อื่นวิทยาศาสตร์หรือศาสตร์ใดๆก็ ไม่สามารถเข้าถึงความลึกละเอียดนี้ได้้นอกจากพุทธศาสตร์ ศาสตร์ เดียวเท่านั้น

“อาการ”ไม่ใช่ภาษาไทย ซึ่งไทยเอามาใช้ก็เริ่มมาจาก พุทธธรรมนี้เอง แต่มาถึงยุคนี้“ความรู้ทางพุทธธรรม”มันเสื่อมมาก จนกระทั่งไม่มีความรู้ความเข้าใจความเป็น“อาการ”ได้ แม้ได้ก็ไม่ ถึงขั้น“โลกุตระธรรม”

ถ้าผู้ปฏิบัติได้ไม่สามารถเข้าถึง“กาย”(องค์ประชุมของรูปกับนาม ซึ่งเป็นเวทนา ๒ ต่างๆ)ของความเป็น“เวทนาในเวทนา”ได้ ก็ไม่อาจจะ “วิเคราะห์แยกแยะ”(analyze)เห็น“อาการ”ของเวทนาที่ต่างกัน (ลิงคะ)ของ“ธรรมะ ๒”สำคัญคือ “เคหสิตเวทนา ๑๘”ที่เป็น โลภียธรรม กับ“เนกขัมมสิตเวทนา ๑๘”ที่เป็นโลกุตระธรรม

ผู้ที่มี“สัมมาทิฐิ”ต้องแท้(โยนิโส) และเข้าถึงสภาวะจริงแล้ว
ก็จะอธิบายได้ อย่างเช่น อาตมาเคยอธิบายลักษณะพระโสดาบัน
จะเอา“สังโยชน ๓”ก็ได้ จะเอา“ศีล ๕”ก็ได้ เป็น“เกณฑ์กำหนด
ขนาด”(ปริตตัง) เพื่อใช้สาธยายระบุคุณลักษณะของ“รูป ๒๘”
ของ“จิต ๘๘” ของ“เจตสิก ๕๒”เป็นต้น ให้ฟังว่า ผู้นั้นมีจิตเข้า
กระแส(โสดาบันนะ) ได้อย่างไร

นั่นคือ เราต้องมีปัญญาชั้น“วิปัสสนาญาณ” รู้ว่าปฏิบัติ
อย่างไร และ“จิต-เจตสิก-รูป”เป็นไป อย่างไร จิตจึงเข้ากระแส
โลกุตระธรรม”หรือเป็น“อาริยธรรม”ได้

ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐
ว่า “ธรรมเหล่าไหนเป็นโลกุตระ ; สติปัฏฐาน ๔ สัมมปปธาน ๔
อิทธิบาท ๔ อินทรีย์ ๕ พละ ๕ โพชฌงค์ ๗ มรรคมีองค์ ๘
อริยมรรค ๔ สามัญผล ๔ และนิพพาน ธรรมเหล่านี้เป็น โลkutระ”

รวมทั้งหมดคือ “โลกุตระธรรม ๔๖” ซึ่งบทยปฏิบัติที่เข้า
ข่าย“โลกุตระธรรม” ก็คือ “โพธิปักขิยธรรม ๓๗”

นั่นก็คือ “โลกุตระ”เริ่มตั้งแต่“กายในกาย”อันเป็นข้อที่ ๑
ใน“สติปัฏฐาน ๔” หากสัมมาทิฐิ และสัมมาปฏิบัติ ก็นี้แหละคือ
เครื่องชี้ไปถึงความเป็น“โลกุตระธรรม” ไปกระทั่งจบข้อสุดท้ายคือ
“เนกขัมมมิตตอุเบกขาเวทนา”อันเป็น“เอกัคคตาจิต” เป็นฐานแห่ง
นิพพาน จึงจะเข้าสู่“อรหัตมรรค-อรหัตผล”

เป็นผู้“โลกสุญ”(สุญโญ โลโก) เป็นผู้“ความหลุดพ้น”(วิมุตติ)
“สุญความเป็นโลก”

เพราะว่า สุญจาก“ตน”(อัตตา)และจากสิ่งทีเนื่องจาก“ตน”

ฉะนั้น เรา(ตถาคต)จึงกล่าวว่า “โลกสุญ” (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๓๓)

ฉะนั้นแล้วผู้“หลุดพ้น”จากโลกาธิปไตย และอัตตาธิปไตยได้..
เป็นผู้มีธรรมาธิปไตย

ความละเอียดมีอีกมาก ผู้สนใจจะหาอ่านได้จากพระ
ไตรปิฎกเล่ม ๓๑ “ยุคนิทวรวรรค สญฺญกถา” ตั้งแต่ข้อ ๖๓๓ ถึง ๖๕๘

ซึ่งเป็นการมีญาณ“รู้จิตในจิต”ของตน อันมี“เวทนาใน
เวทนา” มี“ธรรมในธรรม” ที่สามารถทำ“องค์ประชุมของรูปกับ
นาม”ที่เรียกว่า“กาย”หรือ“ธรรม ๒”

“กายในกาย”ก็คือ“ธรรม ๒” ผู้มีญาณ ขึ้นวิปัสสนา(อันเป็น
วิชาข้อหนึ่งใน“วิชา ๘”) ซึ่งสามารถ“รู้กายในกาย” หรือ“รู้เวทนาใน
เวทนา” หรือ“รู้จิตในจิต-รู้ธรรมในธรรม”

ล้วนหมายถึง“ธรรม ๒”(เทว ธัมมา)ทั้งนั้น

“ธรรม ๒”นี้ก็คือ “กาย”ทั้งนั้น ใช่ไหม?

เมื่อผู้ปฏิบัติ“ลัมผัส”ทางตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจแล้วสามารถ
อ่านเข้าไปถึง“จิต”ได้

“จิต”ที่ว่านี้คือ“กาย”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐ และข้อ ๒๓๑ หมายถึง “องค์ประชุมของรูปกับ
นาม”ที่มีภายนอกและภายใน”ขณะยังประชุมกันพร้อมอยู่ทั้งหลาย
นั้นโดยอ่าน“อาการ”ที่เรียกว่า “รูปกาย”(องค์ประชุมของ“สิ่งที่เป็นตัว
ถูกรู้”ตั้งแต่ภายนอกถึงภายใน นี่คือ“รูป”) และ“นามกาย”(องค์ประชุม
ของ“สัญญาหรือปัญญา ที่เป็นตัวกำหนดรู้เองแท้ๆ” นี่คือ“นาม”)ได้

“รูป”เป็นภาวะที่“ถูกรู้”(object) เมื่อเป็น“รูปกาย”ก็คือ องค์
รวมของภาวะที่ถูกรู้ ซึ่งในการปฏิบัติธรรมนั้น “กาย”ก็เป็นภาวะของ

“สังขารธรรม”ของ“ธรรม ๒”ที่“ตาลัมผัสรูป-หุลัมผัสเสียง ฯลฯ”เป็นต้น
ส่วน“นามกาย”คือองค์รวมของภาวะที่เป็น“ตัวรู้เอง”(subject)
องค์รวมของธาตุรู้ที่สัมผัสบุรณ ตอนนี้กำลังเป็น“วิชา”(วิปัสสนาญาณ)
เข้าไปรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สังขาร”(ตามปฏิจลสมุปบาท)ที่“ธรรม ๒”ซึ่งกำลัง
“ปรุงแต่งกัน”(สังขาร)อยู่ มันก็คือ “กาย” ใช่มั้ย?

จากภาษาที่เรียก“องค์ประชุมของรูปกับนาม”ว่า “กาย”
เราก็อ่าน“ธรรมในธรรม” เข้าไปใน“ธรรม ๒”(สังขารธรรม)ก็“กายใน
กาย”นั่นแหละ ซึ่ง“ธรรม ๒”นี้ก็คือ“กาย” คือสภาวะธรรมของ
“จิตบ้าง-มโนบ้าง-วิญญาณบ้าง”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดๆ
ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐ อันเป็น“ธาตุรู้”(วิญญาณ) และ
การรู้ก็เกิดจาก“รูปและนาม”หรือ“นามรูป” ที่มี“อายนตะ”กำลัง
ทำให้เรา“รู้”ในภาวะ“ความรู้สึก”(นามกาย = เวทนาหรือจิต)แท้ๆ ที่มี
การปรุงแต่งของ“รูป”กับ“นาม” เกิด“เวทนา” แต่ชวณงภาษาที่
เรียกเท่านั้นเอง

อธิบายมาถึงตอนนี้ เราก็จะเห็นชัดว่า อิทัปปัจจยตา(ความ
เป็นไปตามความสัมพันธ์แห่งเหตุปัจจัย,กระบวนการแห่งเหตุปัจจัย,กฎที่ว่า “เมื่อ
สิ่งนี้มี สิ่งนี้จึงมี เพราะสิ่งนี้เกิดขึ้น สิ่งนี้จึงเกิดขึ้น,ภาวะที่มีอันนี้ๆ เป็นปัจจัย)ของ
รูปกับนาม เมื่อมาถึงตอนนี้เรียกมันว่า“เวทนา” แต่แท้ๆมันก็คือ
“กาย”นั่นเอง

ใช่มั้ย?

เห็นไหมว่า“กาย”ก็คือ“จิต”หรือ“มโน”หรือ“วิญญาณ” ตาม
ที่พระพุทธเจ้าตรัส

“เวทนา”ตัวนี้ แท้ๆมันก็คือ“ความรู้สึก”(เวทนา)ที่ผู้ปฏิบัติเอง

นั่นแหละกำลัง“กำหนดรู้”(นาม=สัญญา)ความเป็น“จิต”(มนโ,วิญญาณ)
ที่กำลังเป็น“ความรู้สึก”(เวทนา)ให้“ถูกรู้”(รูป)ตามที่“สัญญา”ทำงาน
เช่น “ศีลข้อ ๑”ในชีวิตสามัญของเรา ขณะสัมผัสกับ“สัตว์”
ตัวหนึ่งขึ้นมา แล้วเราสามารถอ่าน“อาการ”ของจิตใจของเราได้
เห็น“อาการจิตอยาก”ทำร้ายสัตว์หรืออยากฆ่าสัตว์ตัวนี้” ผู้
มี“วิชา”มีภูมิรู้ลึ้มมาทูลลึด้วยว่า นี่คือ “สมุทัย”(นี่คือ พันสังโยชนข้อ
๑)ที่เราจะต้องกำจัด แล้วเราก็ปฏิบัติการกำจัด(ใช้บท ๕”ด้วยวิปัสสนา
วิธีใช้หลักตาสมาธิ)ด้วย“ความรู้ยิ่งเห็นจริง”ที่ภาษาว่า“วิปัสสนา”
เป็นต้น

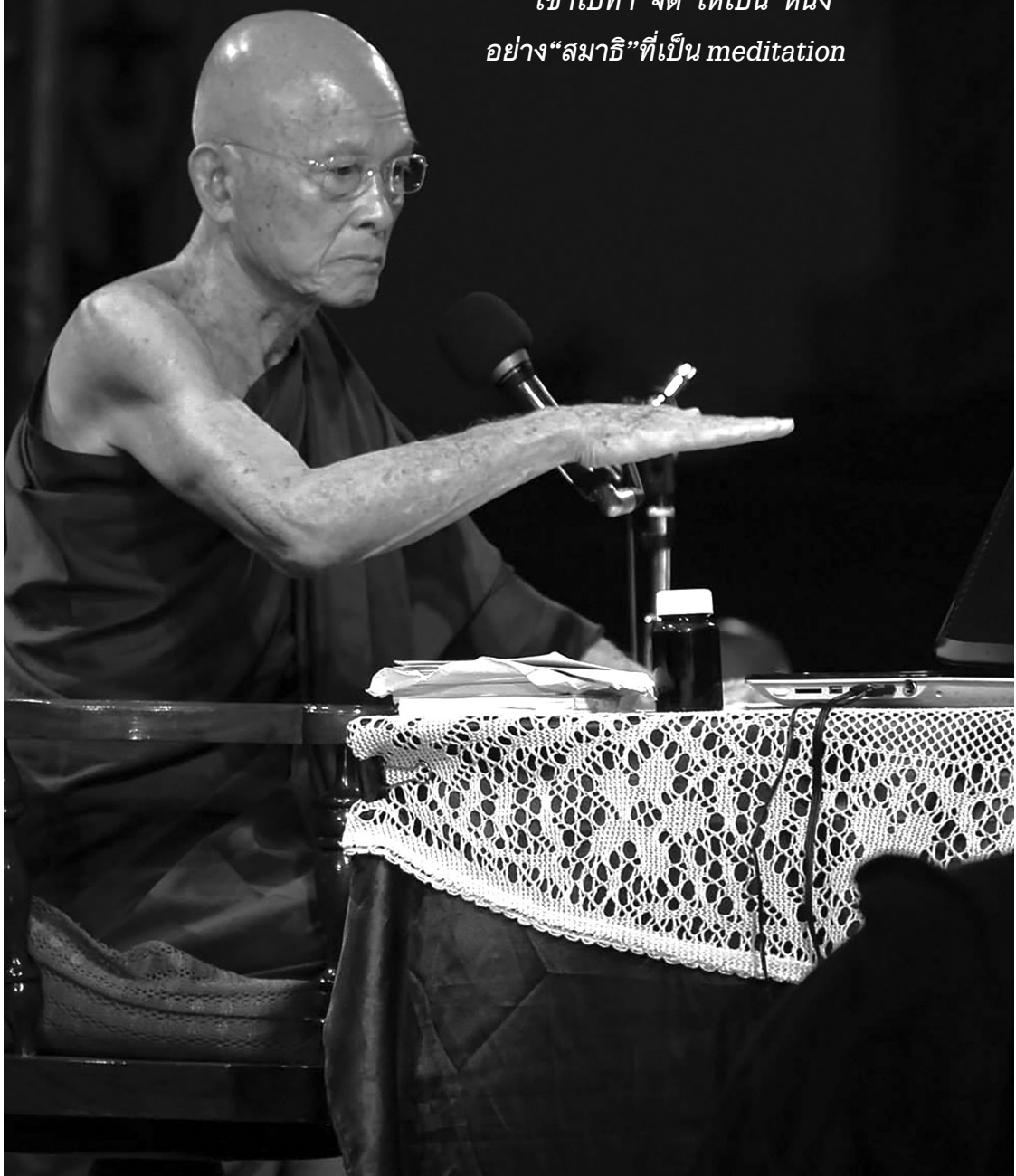
โดยรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“อาการ”ของ“กายในกาย” แยก
“รูปกาย”แยก“นามกาย”ได้ แล้วก็แยก“เวทนาในเวทนา”ต่อไปได้
ว่าเวทนาส่วนที่เป็น“เคหสิตเวทนา”(มนปวิจาร ๑๘ ที่เป็นโลกียธรรม) มี
“อาการ”ที่เป็นนั้น คืออย่างนี้ๆ ที่ยังมี“เหตุ”คือ“อาการตณหา”

แยก“จิตในจิต”ได้ว่า “อกุศลจิต”ต่างจาก“กุศลจิต”อย่างไร
แล้วก็“ปหาน”(กำจัด)เฉพาะ“อกุศลจิต”ตัวที่เป็น“เหตุ”(สมุทัย)เท่านั้น
จัดการทำ“บุญ”(บุญญาภิสังขาร)“ธรรม ๒”ให้กลายเป็น“ธรรม ๑”
(เอกสมโสรณา ภวันติ) โดย“เหตุแห่งกายนอก”ก็ยังมีอยู่ ส่วน“เหตุแห่ง
ภายใน”เราก็จัดการกำจัดส่วนที่เป็น“สมุทัย”ที่เรียกว่า“กาย”ก็ดี
เป็น“เวทนา”ก็ดี เป็น“จิต”ก็ดี ก็คือ“ธรรม”ส่วนที่เป็น“อธรรม”(อกุศล
ธรรม)นี้เอง ให้ส่วนนี้เท่านั้น “ดับ”ลงจนสำเร็จให้ได้[เทว ธัมมา ทวเณนะ
เวทนายะ เอกสมโสรณา ภวันติ] “ปัญญา”นั้นรู้ยิ่งจริงๆว่าชั่วไม่ควร“มี”

“ธรรม ๒”ภายนอกก็ยังสัมผัสรู้จักรู้แจ้งรู้จริงอยู่นั่นเอง
แต่เราก็สามารถทำภายในของเราให้กลายเป็นเหลือเพียง“ธรรม ๑”

การปฏิบัติธรรมแบบของพุทธ
ไม่ใช่หลับตาสะกดจิต (hypnotize)
เข้าไปทำ“จิต”ให้เป็น“หนึ่ง”
อย่าง“สมาธิ”ที่เป็น meditation

(เป็นเอกัคคตาจิต)ได้จริงอย่างนี้ๆ ที่ควร“มี”ได้ด้วย“ปัญญา”ที่มีฤทธิ์

นั่นคือ เราสามารถทำให้กิเลสตัวอกุศลจิต-สมุทัยนั้นลดละ
จากคลายลงหรือนิโรธได้ ด้วย“ปัญญา”ที่เห็น“อาการ”ของ“เนกขัมม
สิตเวทนา”(มนปวิจาร ๑๘ ที่เป็นโลกุตรธรรม)ว่า มี“อาการ”เป็นอย่างนี้ๆ

ฉะนี้เองคือ เทว ธัมมา ทูเยนะ เวทนายะ เอกสโม-
สรณา ภวันติ ที่ท่านแปลเป็นภาษาไทยว่า “ธรรมทั้งสองเหล่านี้
รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนา โดยส่วนสอง” ในพระไตรปิฎก(ฉบับ
หลวง) เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ หรือ“ธรรม ๒ อย่างนี้ ทั้ง ๒ ส่วน รวมลง
เป็นอย่างเดียวกับเวทนา” [นี้ในพระไตรปิฎก ฉบับมหาจุฬาลงกรณราช-
วิทยาลัย เล่ม ๑๐ ข้อ(๑๑๒)] ซึ่งก็คือเหลือ“เวทนา”เดียว

ผู้ปฏิบัติ“วิเคราะห์วิจัย”(anallye)เวทนาในเวทนา”หรือ“จิตในจิต”
ให้ยิ่งๆต่อไปอีก จากความเป็น“กาย”หรือ“ธรรมะ ๒”ฉะนี้แล

นี่คือ ความเป็นคู่ของ“รูป”กับ“นาม” ผู้ปฏิบัติธรรมจะต้อง
มีสภาวะ ๒ (เทว ธัมมา) คือ มีรูปกับนาม หรือภาวะ ๑ “ถูกรู้” และ
อีกภาวะหนึ่งนั้น“เป็นตัวรู้”เสมอ แล้วทำ“สภาวะ ๒”นี้ให้กลายเป็น
สภาวะเป็น ๑ (ทูเยนะ เวทนายะ เอกสโมสรณา ภวันติ ฯ)ให้ได้

การปฏิบัติธรรมแบบของพุทธจึงไม่ใช่หลับตาสะกดจิต(hyp-
notize)เข้าไปทำ“จิต”ให้เป็น“หนึ่ง”อย่าง“สมาธิ”ที่เป็น meditation

แต่ปฏิบัติ“สัมมาสมาธิ”ด้วยมรรค ๗ องค์ ให้เกิด“จิตเป็น
หนึ่ง”ในขณะที่มีชีวิตเป็นปกติสัณตา มีสติตื่นมีกรรมกิจวิสามัญ แต่
ต้อง“วิเคราะห์แยกแยะ”(analyze)กายในกาย-เวทนาในเวทนา-
จิตในจิต-ธรรมในธรรมที่มี“สัมผัส ๖”อยู่ แล้วจัดการทำ“ธรรม ๒”
(เทวธัมมา)ให้เกิด“เป็นหนึ่ง”(เอกัคคตา) ให้เวทนาเป็นหนึ่ง-ให้ธรรมเป็น

หนึ่ง” (ทวยณะ เวทนายะ เอกโสมสธนา ภวันติ) ตามที่สาธยายมานั้น

โดยมีทั้งการปฏิบัติ“สัมมปปธาน ๔ มีทั้งอิทธิบาท ๔” เป็นไปตามโพธิปักขิยธรรม ๓๗ จนกระทั่งเกิด“สมาธิ” ที่เป็นการทำ“จิต”ให้เป็น“หนึ่ง”ในแบบ“สัมมาสมาธิ”ที่ชื่อว่า supra concentration

การปฏิบัติแบบ“สะกดจิต”(hypnotize) ผู้ปฏิบัติฝึกฝนที่อบรมจิตตนให้เกิด“สมาธิ” ด้วยวิธี meditation นี้ จึงมี“จิตเป็นหนึ่ง”(เอกัคคตาจิต) ต่างกันกับการปฏิบัติฝึกฝนที่อบรมจิตตนให้เกิด“สมาธิ” ด้วยวิธี supra concentration คนละทิศ มั่นตรงข้ามกัน ๑๘๐ องศาเลยทีเดียว แบบหนึ่ง“หลับ”ยิ่ง อีกแบบหนึ่ง“ตื่น”ยิ่ง

เพราะ“สัมมาสมาธิ”(supra concentration)นั้น“แยกแยะวิเคราะห์วิจัย”(analyze) จนจับมั่นคั่นตายได้ตัว“สมุทัย”แล้ว“กำจัด”ตัวร้ายตัวนี้ มั่นตายลง มั่นดับลง จึงทำให้เกิด“จิตเป็นหนึ่ง”เป็น“เอกัคคตาจิต” ฉะนั้นคือ“จิตเป็นหนึ่ง”แบบพุทธ ที่สัมมาทิฐิ

แต่“จิต”ก็ยังมี“ธรรม ๒”อยู่เสมอ แม้กำจัด“ธรรม ๑”คือ“อกุศลจิต”ได้หมดไปแล้ว “จิต”ของผู้ปฏิบัติก็เห็นแจ้ง“จิต”(กุศล) ส่วนที่เหลือ(รูป) เป็น“จิตที่ว่างจากกิเลส”แล้ว มี“นิโรธ”แล้ว เห็น“แจ้ง”(ลัทธิ)ด้วย“วิปัสสนาญาณ”หรือ“วิชา”(นาม)ของตนอยู่ ยังมี“ธรรม ๒”อยู่นั่นเอง เห็น“ดับ”เห็น“เกิด”ทั้ง ๒ ภาวะกันจริงๆ

“จิต”ไม่ได้“ดับ”แบบถูกสะกดให้“ดับ”แบบ“ดำ”(กิณหะ) มีดลงไป ไม่เห็นแจ้งอะไรเลย ถือว่า “เข้านิโรธ”หรือเป็น“นิโรธ”แล้วก็จะมีการ“ออกจากนิโรธ”กันอีก แบบ“สมาธิ” meditation แล้วก็“เข้าๆ-ออกๆ”อยู่อย่างนั้น ไม่รู้แล้ว ไม่รู้เสร็จ ไม่มีภาวะ“จบกิจ”สัมบูรณ์

กล่าวคือ การทำ“สมาธิ”แบบหลับตา meditation นั้น ไม่ทำงานทำการเลี้ยงชีพ(อาชีพะ)ใดๆเลย ทำ“การสะกดจิต”(hypnosis) ไม่ทำอาชีพ แต่มีอาจารย์บางคนตีขลุมโมเมว่า ขณะอยู่นิ่งๆทำสมาธิอยู่นั้นแหละเขามี“ลัมมาอาชีพะ”แล้ว ..ว่างั้นเลย ชี้ตู่เอาแท้ๆ

ไม่มีการเคลื่อนไหวทางกายกรรม-วจีกรรม แม้โนกรรม (กัมมันตะ)ก็กดข่ม สะกดให้อยู่นิ่งๆ ให้“อยู่ในอารมณ์เดียว” ด้วยการฝึกแบบ“สะกดจิต”(hypnotye) อย่างนี้แหละเป็น“สมาธิ”

ซึ่งต่างจากแบบพุทธที่ลัมมาทิลลฐิ คือ ขณะทำอาชีพอยู่ ก็ปฏิบัติตนให้ปราศจาก“มิจฉาอาชีพะ ๕”ในงานอาชีพที่เราทำนั้น จนกระทั่งเป็น“ลัมมาอาชีพะ”ได้ไปตามลำดับปริยฐาน “จิต”ที่ได้อบรม ในขณะที่ปฏิบัติไป ก็จะสั่งสม“จิตตั้งมั่น”ลงเป็น“ลัมมาสมาธิ”

หรือขณะทำการงานทุกอย่าง(กัมมันตะ)อยู่ ก็มีการปฏิบัติตนให้ปราศจาก“มิจฉากัมมันตะ ๓”ในการกระทำทุกอย่างนั้นจนกระทั่ง“จิตตั้งมั่น”ใน“ลัมมากัมมันตะ”ได้ปริยฐาน

หรือขณะพูดอยู่ก็มีการปฏิบัติตนให้ปราศจาก“มิจฉาวาจา ๔”ในการพูดนั้น จนกระทั่งเป็น“สมาธิ”ใน“ลัมมาวาจา”ได้ปริยฐาน

แม้คิดแม้รู้อยู่ก็ปฏิบัติตนให้ปราศจาก“มิจฉาสังกัปปะ ๓”ในการคิดนั้นจนกระทั่งเป็น“สมาธิ”ใน“ลัมมาสังกัปปะ”ได้ปริยฐาน

เช่น ถ้าเป็น“เวทนา”ก็ยังเป็น“อาการ”สุข แล้วยังแวววนมาทุกข์อีกอยู่ ไม่ถึงขั้น“ไม่สุขไม่ทุกข์”อย่างเด็ดเดี่ยวยั่งยืนตลอดกาล ชนิดที่ไม่กลับกำเริบแน่นอน จนกระทั่งไม่มี“อารมณ์ ๒”อีกแล้ว เหลืออยู่แต่“เวทนาเดียว” คือ มีแต่ความรู้หรือรู้สึกกับสิ่งที่กระทบอยู่นั้นก็รู้แต่ความเป็นจริงของสิ่งนั้น ไม่มีอารมณ์อื่น เช่น

อารมณ์ชอบ หรืออารมณ์ไม่ชอบ ไม่มีทั้ง ๒ อารมณ์ มีแต่รู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงภาวะที่ลึ้มผัสอยู่นั้นตามที่เป็นจริงนั้นๆเท่านั้น จึงจะชื่อว่า
ไม่ทุกข์ไม่สุข(อทุกข์มสุข) นี้แลคือ “อุเบกขาเวทนา”

ซึ่งยังเป็น“ความรู้”(ปัญญา,ญาณ,วิชา) ที่ เป็นความรู้ชนิดไม่มี
“อาการ”ของ“ความไม่รู้” เพราะรู้จนไม่มีอย่างอื่นเท่าอีกแล้ว สูงสุด
แล้วจบหมดแล้ว ไม่มี“รู้”สุดกว่านี้อีกแล้ว ซึ่งถึงสุดท้ายด้วยการ
พิพากษาจบสิ้นแล้ว หนึ่งเดียว ไม่มีสงสัย ไม่มีลังเล ไม่มีแวบไหว
เป็นอื่นอีก สูงแท้จริงแท้คมลึกแม่นยำตรงเด่นแท้ แน่แท้สุดๆนี้คือ
พ้นอวิชชา

กล่าวคือ คุณสมบัติที่ตนเองจะต้องมี จิต-เจตสิกต่างๆ
ต้องมีรูป มีนามคู่กันมาเสมอๆ รูปทั้งหมด ๒๘ ก็ต้องอ่านสภาวะที่
ถูกรู้คือ“รูป”ได้ แม้จะเป็น“จิตในจิต”เรียกว่า นามกาย ก็อ่านสภาพ
“นามกาย”ให้ชัดไม่ว่า “จิต ๘๙ หรือ ๑๒๑” หรือ“เจตสิก ๕๒”

“อาการ”ของนาม เช่น อาการของ“เวทนา” เวทนานี้เป็น
“นาม” คือ จิตหรือเจตสิก เวทนามี“อาการ”ที่จะเรียนรู้ได้ ถึงความ
เป็น“อาการ”ของมัน ซึ่งมีทั้ง“อาการภายนอก” และทั้ง“อาการ
ภายใน” ที่รู้ได้ด้วย ๔ ภาวะ ได้แก่

๑. ลักษณะ หมายถึง รูปร่างของอาการ แม้แต่อาการของ
ความเป็นอากาศ หรือความว่าง กระทั่งอาการสูญคือไม่มี

๒. สัมผัสภาวะ หมายถึง อาการที่ทำการสะสม, อาการที่ทำการ
รวบรวมให้เกิดสิ่งนั้นๆขึ้นมาเป็นของใช้งานได้

๓. อารัมมณะ หมายถึง อาการของความรู้สึกลึก, อาการของ
การรับรส, อาการของความรู้ในภาวะที่เราสัมผัสอยู่

๔. สมมุติ หมายถึง อาการที่เป็นความเห็นร่วม, อาการของความตกลงกันได้, อาการสงบชั่วคราว, อาการพักศึกชั่วคราว

และทั้ง ๔ ภาวะนี้ ก็ปรุงแต่งกันอยู่แต่ละภาวะ เป็น“ธาตุดิน”(ปฐวิ)บ้าง เป็น“ธาตุน้ำ”(อาโป)บ้าง เป็น“ธาตุไฟ”(เตโช, อุณหะ)บ้าง เป็น“ธาตุลม”(วาโย)บ้าง เป็น“ธาตุอากาศ”บ้างเป็น“ธาตุวิญญาน”บ้าง

คือธาตุทั้ง ๖ ธาตุที่ยังไม่ใช่“ธาตุสกุญ” หรือ“สกุญฺญตธาตุ”(ธาตุที่หลุดพ้นลี้้นจากสิ่งนั้นๆ)

แม้ที่สุด“ธาตุสกุญ”ซึ่งเรียกด้วยภาษาว่า“ธาตุ”นี้ มัน“ไม่มี”หรือ“มีอยู่”ถ้าเป็น“อุตุนิยาม”มันก็ไม่รู้ตัวมันเอง แต่ถ้ามันมี“ธาตุรู้”แค่ขั้น“สัญญา”ขึ้นมาตั้งแต่“พิชนิยาม”มันก็จะ“รู้ในความมีนั้น”ต้องเป็น“ปัญญา”จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงถึงวิจิตรพิสดารได้มากขึ้นๆ

เราจึงสามารถศึกษา“ธาตุดิน-ธาตุน้ำ-ธาตุไฟ-ธาตุลม-อากาศ-วิญญาน”หรือ“สกุญ”ได้จาก“อาการ”ว่า มีอาการนั้นอย่างไร มันไม่มีอาการนั้นอย่างไร มันเป็นอยู่อย่างปกติสามัญนั้น“อาการ”อย่างไร มันเป็นอยู่อย่างไม่ปกติไม่สามัญนั้นอย่างไร

ทั้งอาการภายในที่มันปรุงแต่ง(สังขาร)ให้เป็น“ตัวมันเอง”จนลัมบุรณใน“ความเป็นตัวเอง”(self) ทั้งที่มันปรุงแต่งที่ไม่ยึดว่าเป็นตัวมันเลย ก็สามารถกระทบรู้“อาการ”หรือสัมผัส“อาการ”นั้นๆได้ (ปฏิฆสัมผัสโส)

“รูปกาย” คือ “สิ่งที่ถูกรู้”(object) คือภาวะที่“สัญญา”เข้าไปรู้ด้วยการได้“สัมผัส”

“นามกาย” คือ “ตัวผู้รู้”(subject) คือสัญญาที่เข้าไปสัมผัสจนสามารถรู้ แล้วศึกษา เมื่อมีความรู้แจ้งรู้จริงยิ่งขึ้นก็เป็น“ปัญญา

-ปัญญาทริย” จนรู้รอบก็เป็น“ปัญญาพละ”

ทั้งความเป็น“รูปราย” ทั้งความเป็น“นามกาย” สามารถรู้ได้จาก..อาการ-ลึงคะ-นิมิต-อุเทศ ด้วยกันทั้งคู่

คำว่า “อาการ”นี้แลที่นักปฏิบัติธรรมต้องสามารถรู้จักรู้แจ้ง รู้จริง “ลัมผัส”ทั้งในขณะที่เป็น“รูปธรรม” ทั้งขณะเป็น“นามธรรม”

จากพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ ที่ว่า

ธรรมทั้ง ๒ เหล่านี้ ทำให้เหลือเป็นเวทนาเดียวกันกับเวทนา โดยส่วน ๒ (เทว ธมมา ทวเณน เวทนาย เอกสโมสธนา ภวนติ ฯ)

จะต้องทำ“เวทนา”จาก ๒ ให้กลายเป็น ๑ จนได้

คำว่า “อาการ” มี ๓๒ (ทวตติงสาการ) แล้วก็มีการที่ ๓๓ คือ“ดาวตติงสาการ”หรือ“อาการของจิต”ที่หลงเสพรสสุขเรียกกันว่า “เทวดาดาวตติงส์”(คือ อาการที่ ๓๓ ของจิตนั่นเอง เกิดเป็นมโนมยอตัตา อยู่ในจิตผู้อวิชชา) ซึ่งเป็น“อาการ”ที่จิตปรุงแต่งขึ้นมาเองด้วยอวิชชา กำหนดเอง แล้วยึดเองว่าจริงว่าเที่ยง(สัญญาะ นิจจนา)หลงเป็นแดนสุขตามที่ตนติดสารพัดที่สัมผัสอยู่ภายนอกก็เรียกว่า “กามคุณ ๕”

แต่ถ้าขาดจากภายนอกแล้วเข้ามายึดเป็น“ตัวตนของตน” อยู่ภายใน ก็ชื่อว่า“รูปหรืออตัตาที่สำเร็จด้วยจิต”อยู่ภายในจิต ตกผลึกเป็นอัสวะหรืออนุสัยก็เป็น“รูปจิต”ที่เรียกว่า“มโนมยอตัตา” ถ้าเหลือแค่ขั้น“อรูป”ก็เรียกว่า อรูปอตัตา

ผู้หลงเสพหรือยึดติดอยู่ก็“มี”(โหด)จริง

ผู้ปฏิบัติจนกระทั่งหมดความหลงเสพสิ้นความยึดติดได้แล้ว จริง จึงเป็นผู้“ไม่มี”(น โหด)ภาวนั้นๆในใจสำเร็จจริง

แต่ถ้าตนยัง“มี”หลงเวียนขึ้นมาแวบใดเมื่อใดอีก ก็เป็น

“เท็จ”สำหรับตน คือ ยังหลงวนมา“มี”สิ่งไม่จริงสำหรับตนอยู่ ก็
ต้องทำ“ความหลง”(โมหะ)ของตนนี้จน“ไม่มี”ในใจสำเร็จเด็ดขาด
ยั่งยืนตลอดกาลสัมบูรณ์ให้ได้

แต่ไม่ไปโทษ-ไม่ไปลบหลู่หรือขัดแย้งผู้ที่ยัง“มี”อื่น เพราะ
เขายัง“มี”อยู่แท้ บางทีตนก็อนุโลม“มี”กับผู้อื่นอยู่ตามความเหมาะ
สมก็ต้องทำตามกาล ทั้งๆที่“ตน”ไม่มีแล้วจริง แต่ทำที่มีไปกับเขา

ผู้สามารถเข้าถึงที่สุดของสภาพ“มี”(โหติ)และ“ไม่มี”(น โหติ)
ทั้ง ๒ นี้ได้แล้ว และไม่ยึดมั่นถือมั่นในสภาพทั้ง ๒ นี้ได้จริงก็เป็น
“อรหันต์”ชั้น“อุกโตภาควิมุตติ” ที่จะอนุโลม-ปฏิโลมอยู่กับ“ธรรม ๒
ที่ไร้เพศ”(นปฺยสกลลิ่งค์)หรือจะกว่า ๒ ก็ได้โดยผู้นี้ทำความ“สูญ”ให้แก่
ตนได้“ตั้งมั่น”ยิ่งจริงแล้ว ตามลำดับของบารมี จึงจะอนุโลมได้

ส่วนผู้ที่อนุโลม-ปฏิโลมได้แค่สภาพ“ธรรม ๑”หรืออนุโลม
ได้แค่น้อยๆอยู่(บุญลิ่งค์)คือ อรหันต์“ปัญญาวิมุตติ” อรหันต์จะไม่ทำ
อะไรเกินกว่าที่ตนจะทำได้อย่างเผื่อไว้เสมอ เพราะท่านสิ้นความ
ประมาท(อัปมาท)แล้วแท้

และท่านก็“ไม่มีตน”(อนัตตา)แล้วอย่างแน่นอนเด็ดขาดแท้
เที่ยง(นิจฺจํ) ยั่งยืน(ธฺรฺวํ)ฯ ท่านก็ไม่ทำ“เพื่อตน”อีกจริงๆ

ที่นี่ มารู้จักอาการ ๓๒ ได้แก่ ๑) เกสา ผมทั้งหลาย
(๒) โลมา ขนทั้งหลาย (๓) นขา เล็บทั้งหลาย (๔) ทันตา ฟันทั้งหลาย
(๕) ตโจ หน้ (๖) มังสํ เนื้อ (๗) นหารู เอ็นทั้งหลาย
(๘) อัญฺฐิ กระดูกทั้งหลาย (๙) อัญฺฐิมิณฺหัง เยื่อในกระดูก
(๑๐) วักกั ม้าม (๑๑) หทยัง หัวใจ (๑๒) ยกนัง ตับ (๑๓) กิลมกั
พังผืด (๑๔) ปิหกั ไต (๑๕) ปปผาสัง ปอด (๑๖) อันตัง ไล่ใหญ่

(๑๗) อันตคุณัง ใส่น้อย (๑๘) อุทริยง อาหารใหม่ (๑๙) กรีลัง อาหาร
เก่า (๒๐) ปิตตัง น้ำดี (๒๑) เสมหัง น้ำเสลด (๒๒) ปุพฺโพ น้ำเหลือง
(๒๓) โลหิตัง น้ำเลือด (๒๔) เสโท น้ำเหงื่อ (๒๕) เมโท น้ำมันข้น
(๒๖) อัสสุ น้ำตา (๒๗) วสา น้ำมันเหลว (๒๘) เขโฬ น้ำลาย
(๒๙) สิงฆานิกา น้ำมูก (๓๐) ลลิกา น้ำไขข้อ (๓๑) มุตตัง น้ำมูตร
(๓๒) มัตถเก มัตถลุงคัง เยื่อในสมอง

ทั้ง ๓๒ ประการนี้ พระพุทธเจ้าตรัสเรียกว่า “อาการ ๓๒”
(ทวัตติงสาการ)

ก็หมายความว่า อองคาพยพทั้งหลายในร่างกายของคนนี้
ต่างก็มี“อาการ”ของแต่ละอองคาพยพเป็นปกติทั้งสิ้น

นายแพทย์ที่รักษาร่างกายของคนที่ตรวจด้วย stethoscope
(หูฟังของแพทย์ที่ใช้ฟังอวัยวะภายใน) ก็ล้วนตรวจดู“อาการ”ของคนหรือ
สัตว์แม้อยู่ภายในร่างกาย เช่น ตรวจหัวใจก็ดี ปอดก็ดี เป็นต้น
ตรวจรู้ได้ว่า เป็นปกติ หรือผิดปกติ ในส่วนใดส่วนหนึ่งของ “อาการ
๓๒”นี้แล

หรือ “หมอแมะ”ของจีนก็ดี ผู้สามารถตรวจดูอาการจาก
ร่างกายนอกเพื่อรู้“อาการ” ของอวัยวะภายในด้วยการ“แมะ”ก็ดี

ก็ล้วน“รู้”ด้วยการ“สัมผัส”จากเหตุปัจจัยจึงจะมี“อาการ”
ให้รู้ ก็นัยะเช่นนี้ทั้งสิ้น

ผู้ปฏิบัติจึงต้องมี“ขันธ” (ขันธ ๕) โดยเฉพาะ“ขันธ ๕”
ในปัจจุบันนี้(ภิกษุธรรม)จะเป็นทั้ง“สมมุติสังขะ”และเป็นทั้ง“ปรมัตถ-
สังขะ”แต่ถ้ามีแค่“อดีต”หรือ“อนาคต”ก็“สัมผัส”เรียนรู้ได้แค่
“สัญญา” จะไม่บริบูรณ์ด้วย“ปัญญา”ที่“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย

สำเร็จอริยาบถอยู่ ทั้งอาสวะของผู้นั้นก็หมดสิ้นแล้ว เพราะเห็นด้วย
ปัญญา”เลย ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๖
ข้อ ๑๔๙ และข้อ ๑๕๑ จึงจะถือว่าเกิด“ปัญญา”ที่บริบูรณ์ทั้ง
ภายนอก-ภายใน และทั้งรูป-ทั้งอรูป ตาม“วิโมกข์ ๘”ทุกข้อ ก็มี
“ผัสสะ”(สัมผัส)ทั้งนั้น

จากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๖๔ ถึงข้อ ๗๖ ก็ทรงยืนยัน
ว่าจะสามารถ“รู้”ได้“เพราะผัสสะเป็นปัจจัย” และแม้ข้อ ๗๗ ถึง
ข้อ ๘๙ ก็ทรงย้ำหนักแน่นอีกว่า “เว้นผัสสะแล้วจะรู้สึกได้ นั้นไม่
เป็นฐานะที่จะมีได้”

ไม่มี“ฐานะ”ที่จะปฏิบัติ นั่นก็คือ ไม่มี“กรรมฐาน” ไม่มี“ฐาน”
ที่จะให้“การกระทำ”(กรรม) ไม่มี“ที่ตั้ง,หลักแหล่ง,ตำแหน่ง,เหตุ”
(ฐาน)ให้เรา“กระทำ”(กรรม) ให้เรา“ปฏิบัติ”นั่นเอง

เห็นไหมว่า “ปัจจุบัน”(ทิวสุธรรม)ก็สำคัญมาก หรือ“สัมผัส”
(ผัสสะ)ก็สำคัญยิ่ง

ที่นี่ก็มารู้จักกันว่า “อาการ” คืออะไร

คือ“ภาวะ ๒”หรือ“ธรรมะ ๒”คือ สลากับพลังงานกิติ รูป
กับนามกิติ หรือภาวะที่มากเกินกว่า ๒ ขึ้นไปก็ตาม มัน“ปรุงแต่ง”
(สังขาร)กันเกิดเป็น“ธาตุ”ต่างๆขึ้นมา

“อาการ”ของพลังงานจึงสามารถเรียนรู้ได้ ถ้าทาง“วัตถุ”
ก็เป็นพลังงานทาง“อตุณิยาม” ซึ่งเรียนรู้กันเป็นวิทยาศาสตร์ของ
โลกทั่วไป ส่วนทาง“ชีวะ”ก็มี“พีชนิยาม” กับ“จิตนิยาม” ซึ่งทาง
วิทยาศาสตร์ของโลกก็เรียนรู้กันอยู่ ทางธรรมก็เรียนรู้ โดยเฉพาะ
ของพุทธเรียนรู้ถึงขั้นโลกุตระธรรม และขอยืนยันว่าเป็นวิทยาศาสตร์

อย่างยิ่ง และรู้ได้ถึงขั้น“กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”

พุทธนั้นสามารถเรียนรู้“อาการ”ของพลังงานที่ปรุงแต่งกันระหว่างรูปกับนาม มันจะมี ๒ ส่วน ทั้ง“รูป”กับ“นาม”เสมอเมื่อมัน“ปรุงแต่ง”(สังขาร)กัน ก็เกิด“อาการ”ขึ้นมา

“อาการ”นี้แหละคือ ภาวะจะเป็น“รูป”กับ“รูป”ปรุงแต่งกันอยู่ก็ได้ ก็เป็นเรื่องของ“อตุณิยาม” ถ้าเป็น“รูป”กับ“อรูป”ที่มีชีวิตก็เป็น“พีชนิยาม” ถ้ามี“นาม”ปรุงแต่งกันอยู่ก็นี่แหละที่นักปฏิบัติธรรมของพุทธจะต้องเรียนรู้ให้ถึง“ปรมาตถธรรม”เพราะมีนาม

มาเรียนรู้“อาการ”ที่ปรุงแต่งกันของ“รูป”กับ“นาม”ในความเป็นผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง ให้ถึงนัยสำคัญของมันดูบ้าง นักบวชของพุทธนั้น ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง ภิกษุทุกคนต้องศึกษาแยก“กาย”แยก“จิต”ในความเป็น“กาย ๕” คือ“กรรมฐาน ๕”นี้ให้ลึกลงมาทูลุ อุปชฌายะจะให้“กรรมฐาน ๕”นี้แก่ศิษย์ทุกคน

ไม่เช่นนั้น ก็ไม่สามารถปฏิบัติธรรมรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กาย”เป็น“จิต”ที่จะพาบรรลุมรรคธรรมได้เป็นอันขาด

เพราะจะปฏิบัติ“วิโมกข์ ๘”ไม่บริบูรณ์ หรือปฏิบัติ“วิญญาณฐิติ ๓”ให้“ดับ”ความเป็น“สัตว์”(สัตว์โอปปาติกะ)ในตนจนหมดสิ้น ไม่ได้

เพราะกำหนดรู้(สัญญา)ความเป็น“กาย”ของ“สัตตาวาส ๙”(ความเป็นสัตว์โอปปาติกะที่อยู่ในวิญญาณของคน โดยเฉพาะของตน) ไม่ถูกต้องคือเข้าใจความเป็น“กาย”ผิดไปเสียแล้ว

(จบฉบับที่ ๓๐๖)

ฉบับที่ ๓๐๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

ฉบับที่แล้วเราได้อธิบายถึงการแยก“กาย”แยก“จิต”แบบ พุทธอย่างลัทธิมาติกา ซึ่งที่เรารู้จักจาก“อาการ-สังคะ-นิมิต-อุเทศ” โดยมี“ธรรม ๒”เป็นองค์ประกอบของรูปกับนาม

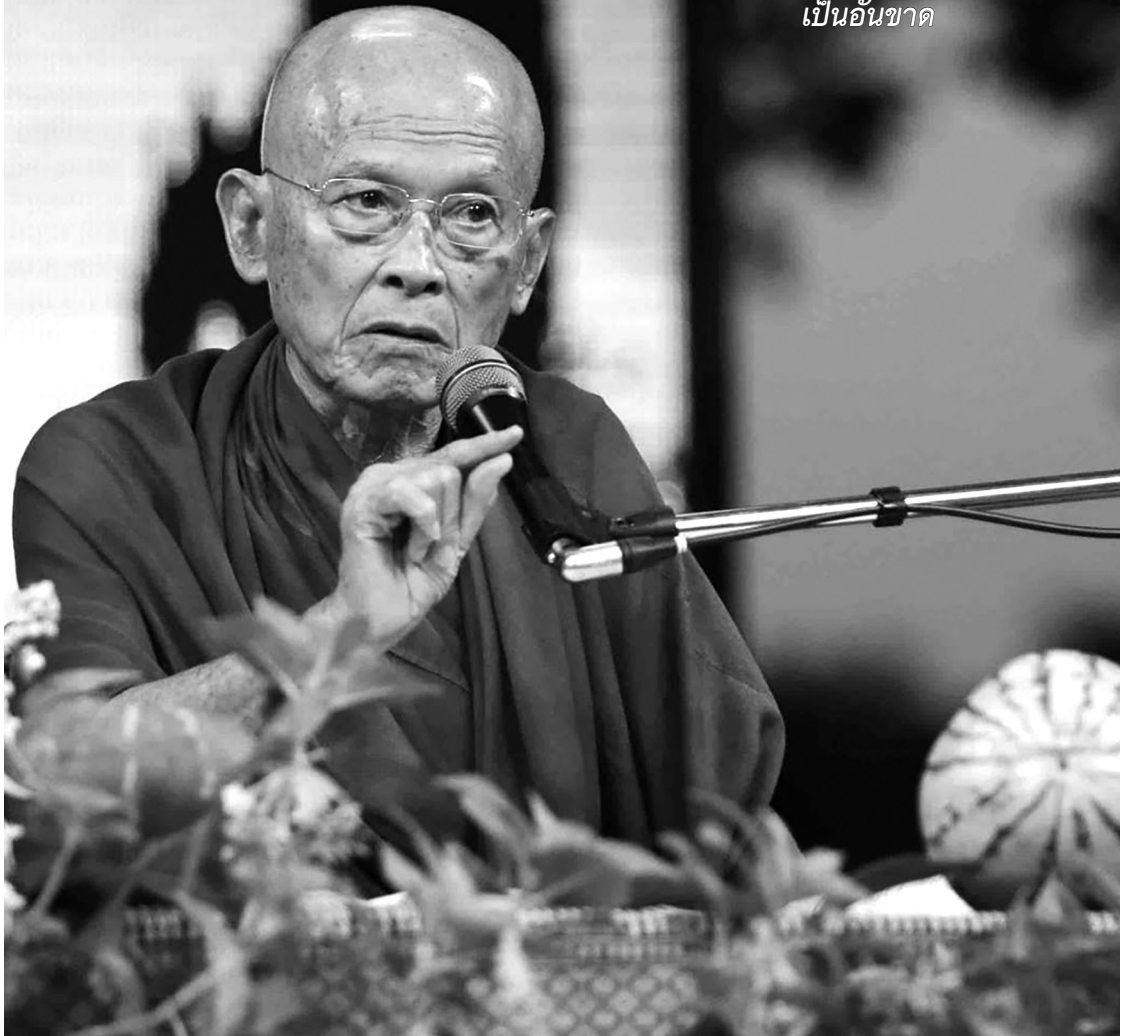
อาตมา กำลังพยายามไขความลึกแห่งความจริงเรื่องนี้ ด้วยความเชื่ออย่างยิ่ง ว่า เป็น“ความรู้และความจริง”ที่จะช่วยโลก ยุคนี้ หรือยุคไหนๆก็ตาม ได้แน่นอน

ผู้ปฏิบัติ“สัมมาสังกัปปะ ๗”ได้ผลจะมี“วิชา ๕”เป็นผู้รู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“สังขาร ๓”ได้จริงอย่างลัทธิมาติกาแท้ ตั้งแต่“วิปัสสนาญาณ”เป็นญาณหลัก แล้วจึงจะสามารถทำ“มโนมยทธิญาณ-อิทธิวิธญาณ-ทิพพโสถญาณ-เจโตปริยญาณ”เจริญขึ้นไปตามลำดับ จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อาการ”ใน“รูปธรรม” และใน“นามธรรม”

“อาการ”นี้แหละคือ ภาวะจะเป็น“รูป”กับ“รูป”ปรุงแต่ง กันอยู่ก็ได้ ก็เป็นเรื่องของ“อตุณิยาม” ถ้าเป็น“รูป”กับ“นาม”ปรุง แต่งกันอยู่ก็ี่แหละที่นักปฏิบัติธรรมของพุทธจะต้องเรียนรู้ ให้ถึง“ปรมาตถธรรม”ว่า“นาม”แตกต่าง“อรูป”ที่เป็นชีวะของ “พีชนิยาม”ไหน?

ภิกษุต้องศึกษาแยก“กาย”
แยก“จิต”ในความเป็น“กาย ๕”
คือ“กรรมฐาน ๕”นี้ให้สัมมาทิฐิ
ไม่เช่นนั้น ก็ไม่สามารถปฏิบัติธรรม
รู้จักรู้แจ้งรู้จริง
ความเป็น“กาย”เป็น“จิต”
ที่จะพาบรรลุมรรคธรรมได้
เป็นอันขาด

มาเรียนรู้“อาการ”ที่ปรุงแต่งกันอยู่ของ“รูป”กับ“นาม”ใน
ความเป็นผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง ให้ถึงนัยสำคัญของมันดูบ้าง นักบวช
ของพุทธนั้น ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง ภาิษทุกผู้ต้องศึกษาแยก“กาย”
แยก“จิต”ในความเป็น“กาย ๕” คือ“กรรมฐาน ๕”นี้ให้ลั้มาทิลุ

ไม่เช่นนั้น ก็ไม่สามารถปฏิบัติธรรมรู้จ้ก้รู้แจ้งรู้จริงความ
เป็น“กาย”เป็น“จิต”ที่จะพาบรรลุอาริยธรรมได้เป็นอันขาด

เพราะจะปฏิบัติ“วิโมกข์ ๘”ไม่บริบูรณ์ ด้วย“กาย” ตรงตาม
ที่พระพุทธเจ้าทรงระบุไว้(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๕๑)

หากผู้ปฏิบัติธรรมคนใดความเป็น“กาย”ก็ไมู้จ้ก้รู้แจ้งรู้จริง
เป็นลั้มาทิลุ ก็จะไม่สามารถปฏิบัติ“วิญญานลลิตี ๓”ให้รู้จ้ก้รู้แจ้ง
รู้จริงความเป็น“ลั้”ที่ตนเป็นอยู่ได้เลย ลั้ ที่ว่านี้คือ ลั้โอปปาติกะ
(ลั้ที่ผุดเกิดในตน(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๔๑) “ลั้ดาวาส ๙”ก็มีอยู่

เช่น ความเป็นลั้วันรก ลั้เทวดา หรือมนุษย์ ใน
“วิญญานลลิตี”ข้อที่ ๑ ใน“วิญญานลลิตี ๓” เป็นต้น ซึ่งเราจะเรียน
รู้ได้ด้วย“กาย”ด้วย“ลั้” แล้วเราจึงจะก้จัดความเป็น“ลั้”
ของเราให้หมดลั้ไปจากตนได้ จนได้เป็นอรหันต์

ปุณชนทุกคนยังมีความเป็น“ลั้โอปปาติกะ”อยู่ทั้งนั้น
ตั้งแต่เป็น“ลั้วันรก”นั้นทุกคนต้องเป็นแน่อนอยู่แล้วเพราะอวิชชา

แม้จะสามารถปฏิบัติจนกระทั่งตนพ้นความเป็น“ลั้วันรก”
แล้ว เป็นลั้เทวดาได้ ก็ยังต้องปฏิบัติเพื่อ“พ้นจากความเป็นลั้
เทวดา”นั้นอีก ที่สุดต้อง“พ้นความเป็นลั้ดาวาส ๙”ลั้เกลี้ย
จึงจะลั้บูรณ์เป็นอรหันต์

ถ้าก้จัด“ลั้”ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ คือ “ลั้ดาวาส ๙”

(พตปฏ. เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๒๘)ไม่ได้ ก็ต้องเวียนตกนรก ขึ้นสวรรค์แก้กัน อยู่ตลอดเวลา เป็นอรหันต์ไม่ได้

แม้นักปฏิบัติธรรมของพุทธแท้ๆ ทุกวันนี้เพี้ยนไปเป็นแบบ เตียรถีย์(นักปฏิบัติธรรมหรือนักบวชภายนอกพระพุทธศาสนา) ปฏิบัติแล้วไป รู้จักความเป็น“สัตว์นรก สัตว์เทวดา” ตามนักปฏิบัติธรรมนอกพุทธ (เตียรถีย์)เป็น“มิจฉากาย ๓”(มโนมยอิตตา) ซึ่งไม่ตรงตามพระอนุสาสนี พระพุทธเจ้า จึงรู้ไม่แจ้ง รู้ไม่จริง ในความเป็น“สัตว์โอปปาติกะ”

เพราะกำหนดรู้(สัญญา)ความเป็น“กาย” ของ“สัตว์ดาวาส ๙” (ความเป็นสัตว์โอปปาติกะที่อยู่ในวิญญานของคน โดยเฉพาะของตน) ไม่ถูกต้อง

คือ หากเข้าใจ(ทวิฐฐิ)ความเป็น“กาย”ผิดไปเสียแล้ว ความเป็น“กาย”ต่างๆ ย่อมรู้ผิดไปหมด ตั้งแต่คำว่า “สักกาย”(กายของตน) ขึ้นต้นไปเลย ที่เป็น“สังโยชน์ข้อที่ ๑” ก็ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงจึง ไม่สามารถจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กายสังขาร”ไปทีเดียว “ปฏิจลสมุปบาท” ทั้งสาย แม้“สังขาร”ก็เ็นอันมี“อวิชชา”ไปตลอดพันอวิชชาไม่ได้

เมื่อความเป็น“กาย”(องค์ประชุมหรือที่รวมของรูปกับนาม) ก็มิฉฉาทวิฐฐิเสียแล้ว “กาย”อื่นๆที่จะต้องเรียนต้องรู้อีกมากมาย หลากหลาย ก็ผิดเพี้ยนไปหมดแน่นอน

เพราะ“รูปกาย”หรือ“นามกาย”ที่เป็น“ธรรม ๒”(เทว ธัมมา) ในความเป็นวิญญานก็ดี ในความเป็นเวทนาก็ดี ในความเป็นตณหา ก็ดี ย่อมไม่มีทางจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้แน่

ด้วยเหตุมิฉฉาทวิฐฐิในคำว่า“กาย”เสียแล้ว จึงเริ่ม“โลกุตระภูมิ” ข้อแรก(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐)ก็ต้องผิดไปแน่ๆ เป็นอันหมดสิทธิ์ จะบรรลุผลสำเร็จในการปฏิบัติกับ“กายในกาย”อย่างลัมมาทวิฐฐิ แม้

จะปฏิบัติธรรมให้เคร่งหนักขนาดไหน ก็มีฉันทวิมูขีอยู่นั่นแหละ “การทำใจในใจ”(โยนิโสมนสิการ)ไม่เป็น“สัมมาปฏิบัติ”แน่นอน แม้จะหลงว่าตนได้“สมาธิ”ก็เป็น“มิจฉาสมาธิ”เท่านั้น

“การทำใจในใจ”(มนสิการ)“ไม่ถ่องแท้”(อโยนิโส) เพราะจะ “ไม่ลงไปถึงที่เกิด”(อโยนิโส) นั่นคือ จะไม่สามารถเห็น“จิตเกิด”(อกุศลจิตเกิด)ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มุลสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘)ว่า มนสิการ(การทำใจในใจ)ต้องเข้าไปถึง“ที่เกิด”(สัมภาระ) แล้วจึงจะ“กำจัดอกุศลจิตนี้ให้ดับหรือให้ตาย”สำเร็จได้

เพราะความเป็น“กาย”ต่างๆที่จะต้องเรียนรู้อย่างรู้จักรู้แจ้ง รู้จริงอย่างถูกต้องในความเป็น“กาย”เหล่านั้น แต่เมื่อไม่ถูกต้อง ก็หมดท่า จึงหมดสิทธิ์บรรลุมรรณแน่นอน

เพราะเข้าใจความเป็น“กายกิลิ”(กิเลสซึ่งเป็นสิ่งชั่วช้าที่อยู่ใน กาย=สมุทัยอริยสังข์แท้ๆ)-กายกัมมัฏฐาน(ความเป็นของควรแก่การงานแห่ง กองเวทนา,สัญญา,สังขาร)-กายปาคุญญตา(ความคล่องแคล่วแห่งกอง เวทนา,สัญญา,สังขาร)-กายคตา(สิ่งที่เป็นไปในกาย)-กายกรรม(การกระทำ ทางกาย)-กายานุปัสสนา(การตั้งสติกำหนดพิจารณากาย,การพิจารณาภายใน กาย)-กายภาวนา(การทำให้เกิดผลของการอบรมกาย, การทำให้เกิดผลในการ ปฏิบัติของกาย) เป็นต้น และ“กาย”อื่นๆอีกมากมายกายกอง ล้วนผิด ไปหมด ปฏิบัติก็ไร้มรรคผลแน่ๆ

ก็ยอมปฏิบัติธรรมสูญเปล่า..เสียเวลา เพราะแค่คำว่า“กาย” ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตั้งแต่ต้นทาง ที่เป็นหัวใจของความรู้ธรรมเสียแล้ว

พระพุทธเจ้าจึงทรงกำชับว่า ทุกคนผู้บรรลุมรรณนั้นจะต้อง ปฏิบัติมี“กายสักขี” เป็นเครื่องยืนยัน หมายความว่า ต้องมี“กาย”

เป็นพยานหลักฐานยืนยันว่า ได้ปฏิบัติชนิดที่“สัมพัลวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย สำเร็จอิริยาบถอยู่ เพราะเห็นด้วยปัญญา”จริง จึงจะเป็นผู้บรรลุ“วิมุต”อย่างแท้ได้ เช่น ปัญญาวิมุต หรืออุกโตภาควิมุต เพราะอาสวะของผู้นั้นหมดสิ้นแล้ว (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๕๑)

ทั้ง“ปัญญาวิมุต” ทั้ง“อุกโตภาควิมุต” นั่นคือ ผู้ที่“อาสวะของผู้นั้นหมดสิ้นแล้ว”ทั้งคู่ ตั้งแต่มี“ปัญญา”รู้จัก“อาสวะ”จริง

ผู้ที่“อาสวะของผู้นั้นหมดสิ้นแล้ว”ก็ชื่อว่า “อรหัตต์”แล้ว จะเป็นคนผู้มีศรัทธาจริต(ศรัทธาอนุสาร)ก็ตาม หรือผู้มีพุทธิจริต(ธรรมานุสาร)ก็ตาม ผู้ที่“อาสวะของตนหมดสิ้นแล้ว” เป็นอรหัตต์นั้นย่อมมี“กายลักขี”ครบพร้อมแน่นอน ตามคำตรัส ไข่มัย?

ดังนั้น ผู้ที่ได้ชื่อว่า“อรหัตต์” ก็ต้อง“อาสวะของตนหมดสิ้นแล้วจริง” จึงเป็นผู้มี“สัมพัลวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”แล้ว ตามเงื่อนไขของพระพุทธเจ้า

ฉะนี้เอง ในคนผู้“ปัญญาวิมุตติ”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ จึงไม่จำเป็นต้องกล่าวว่า “สัมพัลวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”กับท่านกันอีก เพราะมีสัมมาทิฐิฐิมาแน่นอนแล้ว ตามคำว่า “โฆ”นิบาตบอกความรับรองย้ำเน้นภาวะที่มี“สัมมาทิฐิฐิจริง”มาแล้วนั้น จึงไม่ต้องย่ำซ้ำซากความจริงนั้นอีก(น เหว โฆ) ดังนี้

ส่วนผู้ที่เพียงแค่“อาสวะบางอย่างหมดสิ้นแล้ว”นั้น ก็ต้องเป็นผู้มี“ปัญญา”ในการ“หมดสิ้นอาสวะ”นั้นๆ ดังนั้น สายศรัทธาจริต(พื้นนิสัยหนักไปทางศรัทธา)ที่ไม่ใช่สายพุทธิจริต(พื้นนิสัยหนักไปทางปัญญา) จึงต้องย้ำกันว่า“สัมพัลวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”เป็น“ลักขี”หรือยัง?

ต้องใช้“ปัญญา”ตรวจความเป็น“กาย”ให้สัมมาทิฐิฐินะ!!!!

จึงเตือนสายศรัทธาอนุสารี แม้จะแนใจตนมี“ศรัทธาวิมุต”
บ้างแล้ว ว่า ต้อง“สัมพัลวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” และต้อง“มีปัญญา
สัมพัลเห็นกิเลสของตน”ด้วย“กาย”อันหมายถึงว่า ต้องมีทั้งภายนอก
และภายใน เป็น“ธรรม ๒”ว่า หมดลันใน“กาย”นั้นๆ จริงนะ

สำหรับผู้เป็น“พุทธิจิต”นั้น เมื่อเป็น“ธรรมานุสารี”ก็มี
“ปัญญา”นำ ย่อมรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กาย”สัมมาทิฏฐิมาแล้ว
ตั้งแต่ต้นทาง ดังนั้น เมื่อเป็น“ทิฏฐิปัตตะ” และเป็น“ปัญญาวิมุตติ”
จึงไม่ต้องพูดอีกว่า “สัมพัลวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”สำเร็จอริยาบถอยู่”
เพราะเป็นผู้มีภาวะสัมมาทิฏฐิในความเป็น“กาย”มาแน่นอนแล้ว
ดังที่บาลีขึ้นต้นด้วยคำว่า “น เหว โข...” นั่นเอง

ความเป็น“กาย”จึงสำคัญยิ่ง ปานฉะนี้

ซึ่งต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กาย” เป็น“จิต”จาก
“กรรมฐาน ๕”ผม,ชน,เลิบ,핀,หนังนี้เองที่เป็น“มูลกรรมฐาน ๕”
ที่อุปชฌาย์ให้ลัทธิวิหาริก(หมายถึงคหฺย) เรียนกันก่อนอื่นทุกคน

“มูลกรรมฐาน”คือ กรรมฐานเบื้องต้น ที่สำคัญและจำเป็น
สำหรับนักบวชหรือนักปฏิบัติธรรมทุกคน เพราะมีพร้อมในตัวเรา

“กรรมฐาน ๕”คือ ฐานแห่งการกระทำหรือฐานแห่งการ
ปฏิบัติของนักปฏิบัติธรรม ที่จะต้องเริ่มเรียนรู้ให้สัมมาทิฏฐิ
เพื่อเป็นรากฐานแห่งการปฏิบัติธรรมของพุทธ

ผม,ชน,เลิบ,핀,หนังนี้แหละเป็นชีวะชั้น“จิตนิยาม”ที่มี
“รูปธาตุ”และ“นามธาตุ”ซึ่งผู้ปฏิบัติสามารถเรียนรู้“อาการ”ของ
“ธาตุ”ที่เป็น“ธรรม ๒”(รูปธาตุกับนามธาตุ)ที่ปรุงแต่งกันเกิดมา...
เป็นผม เป็นชน เป็นเลิบ เป็น핀 เป็นหนัง ได้อย่างมีนัยะที่จะรู้จัก

รู้แจ้งรู้จริงความเป็น“รูป”เป็น“นาม” และแยก“กาย”แยก“จิต”
ได้ดีลึกซึ้งสะทกยิ่งในตนของความเป็นคนทุกคน

ผม,ชน,เลิပ်,ฟั่น,หนั่งจึงเป็น“กรรมฐาน”สำคัญของ“การกระทำ
หรือการงาน”ที่จะต้องเรียนรู้ปฏิบัติ อันมี“รูป”กับ“นาม”เพื่อรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงความเป็น“กาย”เป็น“จิต” จาก“เวทนา”ในขณะมี“ผัสสะ”

ผู้ปฏิบัติจึงจะได้เรียนรู้“อาการ-สังคะ-นิมิต-อุเทศ”ที่เกิดจริง
ขณะมี“สัมผัสด้วยการกระทบ”(ปฏิสมผัสผัสโส)อย่างรู้จักรู้แจ้ง
“อาการ”จริงของภาวะที่เป็นกาย-เวทนา-จิต-ธรรมได้ แล้วจึงจะ
พิจารณา“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”
ที่เป็น“โลกียะ”แล้วเราก็ปฏิบัติจนสามารถทำให้เป็น“โลกุตระ”ไป
ตามลำดับด้วย“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”บรรลุนิพพานัตถิ มรรค-
โสดาปัตติผล แล้วก็สกิทาคามีมรรค-สกิทาคามีผล-อนาคามีมรรค-
อนาคามีผล-อรหัตตมรรค-อรหัตตผล และนิพพาน บริบูรณ์ด้วย
“โลกุตระ ๔๖”(พตปฎ. เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐)อย่างเป็นจริงตรงตาม
พระพุทธวจนะ

ในศาสนาพุทธนั้นผู้บวชเป็นภิกษุทุกคน จึงจะได้รับ
“กรรมฐาน ๕”ผม,ชน,เลิပ်,ฟั่น,หนั่งนี้เป็น“มูลกรรมฐาน”จาก
อุปัชฌาย์เป็นสำคัญก่อนอื่นเลย

แต่ทุกวันนี้ ปล่อยปละละเลยกันหมดแล้ว ทั้ง“กรรมฐาน ๕”นี้
อุปัชฌาย์ส่วนมากไม่ได้สอน“กรรมฐาน ๕”นี้กันแล้ว แม้แต่“ศีล”
ที่เป็น“ธรรมนุญ”ของศาสนาพุทธแท้ๆ คือ จุลศีล-มัชฌิมศีล-
มหาศีลก็พากันละเมิด“ศีล”ธรรมนุญนี้กันจนเกือบหมดสิ้นแล้ว ใน
ความเป็นศาสนาพุทธทุกวันนี้

โดยเฉพาะ“มหาศีล” ที่เป็น“ศีล”ใหญ่ (มหา) อันยืนยันความยิ่งใหญ่ในการเป็นศาสนาพุทธว่า “ไม่มีเดรัจฉานวิชา-เดรัจฉานกถา” ซึ่งแตกต่างจากศาสนาอื่น ยิ่งใหญ่กันตรงนี้

เพราะพระพุทธเจ้าทรงประกาศศาสนาของพระองค์ด้วย “การศึกษา ๓”(ไตรสิกขา) ตั้งแต่เริ่มต้นศาสนามาทีเดียว ที่ยืนยันระบอบหรือรูปแบบการบริหารปกครองความเป็นอยู่“สังคมพุทธ” โดยมี“ธรรมนุญ” ที่ตราไว้ ว่า ผู้ออกบวช เมื่อมาบวชแล้วสำรวมระวังในพระปาฏิโมกข์อยู่(ปาฏิโมกข์สวรรค์ วิสัฏฐิ) สมาทานศึกษาในสิกขาบททั้งหลาย(สมาทย สิกขติ สิกขาปเทสุ) ถึงพร้อมด้วยศีล (ศีลสัมปันโน)

และอย่างไร ภิกษุจึงชื่อว่า“ถึงพร้อมด้วยศีล” นั่นก็คือ “จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” นี้เอง ที่ภิกษุหรือผู้เป็นชาวพุทธแท้ๆ ต้อง“เว้นขาด”(เวรมณิ) เพราะอะไรก็ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่าให้ “เว้นขาด” ก็ต้องทำ (ทุกวันนี้หลงผิดไปเอาแค่“วินัย ๒๒๗”เป็น“ศีล”)

“เว้นขาด”(เวรมณิ) หมายความว่าอย่างไร ก็หมายความว่า ไม่ประพฤติ ภิกษุหรือชาวพุทธก็ไม่ประพฤติ ไม่กระทำในข้อที่พระวณะตรว่าให้“เว้นขาด”(เวรมณิ)นั้นๆ

“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”นี้ เป็นสิกขาบทใหญ่ สำคัญยิ่งของศาสนาพุทธ ไม่ใช่สิกขาบทเล็กน้อยแน่นอน ซึ่งจะละเลย หรือละเลิก ไม่ได้เป็นอันขาด

โดยเฉพาะ “มหาศีล”ก็ชัดอยู่แล้วว่า มหา=ใหญ่ เรื่องของส่วนใหญ่ มิใช่ส่วนตน

“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”นั่นเป็น“ธรรมนุญ”ของพุทธ

เป็น“พระปาฏิโมกข์”ชุดแรกและชุดเดียว ที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติขึ้นในศาสนาของพระองค์ ไม่เคยเปลี่ยนแปลง ไม่เคยบอกให้ลดหรือให้เลิกเลย แม้แต่ให้อนุโลม

“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”นี้เป็น“พระปาฏิโมกข์”แท้ๆ จริงๆ ฉบับเต็ม

ส่วน“วินัย ๒๒๗”นั้น เป็นปาฏิโมกข์ที่บัญญัติขึ้นภายหลัง เป็นหลักธรรมแห่งอาญา ซึ่งไม่เหมือน“ธรรมนุญ”เพราะ“ธรรมนุญ”เป็นแม่บท แต่“วินัย”เป็นกฎที่ตราขึ้นมาเพิ่มเติม และมีบทลงโทษ จึงแตกต่างกันคนละนัยกับ“ธรรมนุญ”ที่เป็น“สิกขาบท”แห่ง“ศีลปาฏิโมกข์”แท้ๆ “ศีล”ยังไม่กำหนดบทลงโทษ

ผู้ปฏิบัติ“ศีล”จึงจะมีผลเกิด“ธรรม” “ศีล”จึงเป็นหลักใหญ่ระดับ“ธรรมนุญ” ส่วน“วินัย”ก็เป็นหลักรอง กฎหมายอาญา

ทุกวันนี้ ผิดเพี้ยนไปมาก ถึงขั้นถ้าถามว่าภิกษุถือศีลอะไรเท่าไร ก็จะต้องบั่นทันทื่ออย่างแม่นยำมั่นใจทั่วไปว่า “ศีล ๒๒๗”

ทั้งๆที่กฎระดับ“วินัย”นี้เป็นแค่กฎขั้น(เวรมณี)อาชญา หรือกฎหมายอาญาเท่านั้น คือกฎหมายบังคับต้องปฏิบัติ

ส่วน“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”นั้นเป็น“โอวาทปาฏิโมกข์”ต้นราก ที่ทรงบัญญัติขึ้นมากำหนดความเป็นศาสนาของพระองค์ พระลัมลัมพุทธเจ้าว่า ศาสนาพุทธคืออย่างนี้ๆ ที่เป็น“ศาสนาพุทธ”แน่ๆแท้ๆ นั่นคือ มี“ศีล”หรือกฎหลักอย่างนี้ๆ เป็นหลักปฏิบัติ “เว้นขาด”(เวรมณี)จากอย่างนี้นะ ไม่ได้“บังคับ”แต่เป็น“ธรรมนุญ”

ก็เป็นอันชาวพุทธเองแท้ๆ ก็แทบไม่รู้จักกันแล้ว อาตมาพูดขึ้นมานี้ว่า “นี่แหละคือธรรมนุญของศาสนาพุทธ” ก็จะงง จะไม่เชื่อ

ด้วยซ้ำกระมังว่า ที่พูดนี้จริงถูก ผู้ไม่มี“ธรรมนุญ”ก็ไม่มีหลักธรรม

“ธรรมนุญ”หมายถึง หลักสูงสุด ถ้าเป็น“ศาสนา” ก็เป็น
หลักสูงสุดของศาสนา คือพุทธธรรมนุญ หรือถ้าเป็น“ประเทศ” ก็
เป็นหลักสูงสุดของประเทศ คือ รัฐธรรมนุญ

แต่ชาวพุทธทุกวันนี้ ไม่นำพาธรรมนุญของศาสนากันแล้ว
ถึงขั้นกล่าวได้ว่า ไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามี“ธรรมนุญ”นี้ของพุทธศาสนา ชาว
พุทธเกือบทั้งหมดแม้แต่ภิกษุ ซึ่งเป็นผู้ที่จะต้อง“เว้นขาด”ตัวหลัก
เพราะเป็นตัวแทนของศาสนาพุทธผู้สืบทอดพระศาสนาแท้ๆ ก็
“ไม่เว้นขาด” ไม่“เวรมณี”(เว้นขาด)ตามข้อที่เป็นพระพุทธรวณะให้
“เว้นขาด”ไว้นั้นแล้ว พุทธขึ้นนี้ก็จะไม่ยอมรับอีก ...ช่วยจริงๆ!

ซ้ำมีหน้าละเมิดข้อที่พระพุทธเจ้าตรัสให้“เว้นขาด”เอาด้วย
เหมือนจะเหยียบย่ำพระพุทธรวณะ หรือไม่รู้ไม่ชี้ ทั้งๆที่ธรรมนุญนี้มีใน
พระไตรปิฎก ซึ่งเป็นคัมภีร์แท้ของชาวพุทธผู้นับถือเป็นหลักของ
ศาสนาอยู่จริง

ซึ่ง“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”นี้เป็นเครื่องชี้บ่งชัดเจน หรือ
เป็นเครื่องแสดง“ความเป็นพุทธ” ว่า เป็น“ศาสนาหนึ่ง”ที่เกิดขึ้น
มาในโลก มี“ธรรมนุญ”อย่างนี้ ที่แตกต่างจากศาสนาอื่น เพราะ
“เว้นขาด”(เวรมณี)จาก“เดรัจฉานวิชา-เดรัจฉานกถา”ตาม“มหาศีล”
ที่ทรงบัญญัติไว้นี้ พระพุทธเจ้าให้ใช้“ศีลธรรมนุญ”นี้ในทุกยุค

มีทั้ง“ศีล”ที่เป็นหลักให้ปฏิบัติ ที่จะพาไปบรรลู่“สมาธิ-
ปัญญา-วิมุตติ-วิมุตติญาณทัสสนะ” ซึ่งมีอยู่ใน“จุลศีล”เป็นต้น มีทั้ง
“ศีล”ที่เป็นเครื่องชี้บ่งความเป็นศาสนาพุทธ อันเป็น“ศาสนามี
นิพพาน” จึงไม่มี“เดรัจฉานกถา-เดรัจฉานวิชา”อยู่ในศาสนาเป็นแน่

เพราะถ้าศาสนาไหน หรือแม้แต่ชาวพุทธหมู่ไหนมี“ไตร่จ্ঞานวิชา-ไตร่จ্ঞานกถา”ตามที่บัญญัติไว้เป็น“ธรรมนุญ”นี้ ก็ไม่ถูกต้อง ไม่ใช่ศาสนาพุทธ ไม่มีนิพพานแน่ๆ ซึ่งผิดเพี้ยนออกไปนอกศาสนาพุทธแล้ว และกลายเป็นเตียรถียไปจริง ตามที่เป็นจริงนั้น

เพราะแสง“บุญ”นอกขอบเขตพุทธกันแล้วจริงๆ จึงเป็นพุทธกันแค่“ชื่อ”ว่าพุทธ แต่สาระแท้ๆไม่มีมรรคมีผล แม้แค่“ศีล”ธรรมนุญยังละเมิด หรือไม่ประพฤติกันแล้ว ซ้ำมีหนาละเมิดกันทั้งภิกษุทั้งฆราวาสร่วมมือกันส่งเสริมข้อที่พระพุทธเจ้าให้“เว้นขาด”นี้กันอย่างครึกครื้นเอาด้วย แล้วศาสนาพุทธจะเหลืออะไรอีก?

ดังนั้น “ศีล”สำคัญยิ่งของศาสนา คือ “จุลศีล-มัชฌิมศีล-มहाศีล”ก็ดี “กรรมฐานดั้งเดิม”ที่เป็น“รากเหง้าแห่งกรรมฐาน”ที่สำคัญยิ่งของศาสนา คือ “ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง”ก็ดี ซึ่งผู้เข้ามาบวชเพื่อมุ่งนิพพานกันจริงๆแท้ๆ จะต้องพิจารณาวิเคราะห์วิจย (analyze= โยนิโสมนสิการ)ศึกษาเรียนรู้ให้รู้จักรู้แจ้ง“รูป”และ“นาม”โดยเฉพาะความเป็น“กาย”เป็น“จิต”ได้ง่าย ชัด ในความเป็น“ปรมาัตถธรรม” เกิดล้มมาทฤษฎีก็ดี ล้วนไม่มี พุทธจะเหลืออะไร?

“กาย”นี้เป็น“กรรมฐาน”แท้จริง สำคัญมาก เป็นเรื่องของ การพิจารณาวิเคราะห์วิจย(analyze = โยนิโสมนสิการ)ที่ต้องเรียนรู้ทั้ง“รูปกาย”ทั้ง“นามกาย”มีต่างกันหลากหลาย

เพราะ“กาย”เป็น“ธรรม ๒” เป็น“องค์ประชุมหรือเป็นองค์ประกอบ”ของ“รูปกับนาม”เสมอ ไม่ใช่“ธรรมเดียว”หรือ“ธรรมหนึ่ง”แม้จะอยู่ในฐานะของ“รูปกาย”หรือฐานะของ“นามกาย” ก็จะต้องแยกแยะวิเคราะห์วิจย(analyze)ในความเป็น“กาย”

มิใช่ไปกำหนดจดจ่อให้หนึ่งอยู่ที่จุดใดจุดหนึ่งของความเป็น
“กาย” นั้นมัน“กลืน”(วัตถุที่ใช้เกาะยึดให้อารมณ์หนึ่ง) ไม่ใช่“กรรมฐาน”

“กาย”ไม่ใช่“กลืน”แต่เป็น“กรรมฐาน”

เดี๋ยวนี้เลอะเทอะกันไปหมดแล้ว ไม่รู้ว่า“กรรมฐาน”ที่เป็น
เครื่องมือของ“วิปัสสนาวิธี”เพื่อปฏิบัตินั้นมีการแยกแยะวิเคราะห์
วิจัย(analysis)ให้รู้แจ้ง“หลากหลาย” มิใช่“กลืน”

ส่วน“กลืน”นั้นเป็น“เครื่องเกาะยึด”ในการสะกดจิต(hyp-
nosis)ที่มุ่งไปสู่“หนึ่งเดียว”

“กรรมฐาน”ไม่ใช่“กลืน” เหนือชั้นกว่า“กลืน”เพราะมีทั้ง
รู้-ทั้งหยุดเด็ดขาด แต่บรรดาอุปัชฌาย์อาจารย์สมัยนี้หลงผิดกัน
เลอะเทอะ เช่น ไปหลงว่า“พุทโธ”บ้าง “ลัมมาอรหัง”บ้าง “พระ
พุทธรูป”บ้าง “ลูกแก้ว”บ้าง “ยุบหนอ-พองหนอ”บ้าง อะไรต่ออะไร
เยอะแยะซึ่งบานปลายไปเกินกว่า“กลืน ๑๐”ที่มีกันแต่เดิม
อรรถกถาจารย์ก็ว่ามี“กลืน ๔๐”บ้าง แต่วันนี้นั้นกว่า ๑๐๐ ไปแล้ว
มั้ง ที่หลงไปเรียกกันว่า“กรรมฐาน” แท้จริงเป็นแค่“กลืน”

โดยไปเข้าใจผิดว่า “กรรมฐาน”นั้นคือ อุปกรณ์ที่ช่วยจูงใจ
ให้จิตเป็น“สมถะ” ซึ่งจริงๆ“กรรมฐาน”นั้นไม่ใช่เครื่องมือสะกดจิต
(hypnotyze) เพื่อทำ meditation มุ่งเข้าไปสู่ความเป็น“ธรรม ๑”
นั้น..มันคือ“กลืน” ไม่ใช่“กรรมฐาน”เลย คนละเรื่องคนละทาง

เพราะ“กรรมฐาน”นั้นคือ เรื่องของการพิจารณาวิเคราะห์
วิจัย ซึ่งแยกแยะออกไปเพื่อเจริญความรู้มากมายหลากหลายยิ่งๆ
ขึ้น(analyse) ที่ต้องเรียนรู้ทั้ง“รูปกาย”และ“นามกาย” ทั้งโลกียะและ
โลกุตระ

“กรรมฐาน”แท้จริง จึงสำคัญมาก เป็นเรื่องของการ
พิจารณาวิเคราะห์วิจัย(analysis = โยนิโสมนสิการ) ที่ต้องเรียนรู้
ทั้ง“กาย”และ“จิต” และทั้ง“รูปกาย”และ“นามกาย”

ซึ่งคำว่า “กรรมฐาน”และ“กสิณ”นั้นแตกต่างกันอย่างไร
ก็ต้องรู้แจ้งชัดเจนจริง ถ้าแค่นี้ก็ยังไม่รู้ผิด ก็ไปไม่รอดแน่

พระพุทธเจ้าตรัสว่า“ลมหายใจเข้า-ลมหายใจออก”(อานา-
ปาณนะ)ที่เป็น“กาย”ชนิดหนึ่ง(ในอานาปานสติสูตร) ผู้มีฉันทิภูฏิ
ก็เข้าใจว่า เป็นเพียง“กสิณ”เท่านั้น ไม่สามารถเข้าใจว่า“ลมหายใจ
เข้า-ลมหายใจออก” ซึ่งผู้สืบทอดมาทูลจะอาศัยเป็น“กรรมฐาน”
ไม่แค่“กสิณ”

เพราะแค่“กสิณ”นั้น มันเป็นอุปกรณ์นำพาให้เกิด“สมถะ”
เท่านั้น เป็นเรื่องของคน“สะกดจิตตนเอง” เป็น hypnotize แท้ๆ

แต่“กรรมฐาน”แท้จริงใช้เป็นอุปกรณ์นำพาให้เกิด“วิชชา ๘”ซึ่ง
เป็น“อนุสาสนีปาฏิหาริย์” ไม่ใช่เอาไปใช้เป็น“อิทธิปาฏิหาริย์-
อาเทศนาปาฏิหาริย์” อันเริ่มจาก“วิปัสสนาญาณ”เป็น“วิชชา”
ข้อต้นไปจนถึง“วิชชา”ข้อ ๘ จนกระทั่ง“อาสวักขยญาณ”สุดท้าย

มาสาธยายเรื่องผม,ชน,เลืบ,ฟัน,หนังกับความเป็น
“ธรรม ๒”ให้ลึกละเอียดไปถึงความเป็น“กาย”เป็น“จิต”กันอีกต่อ

“กรรมฐาน ๕”ผม,ชน,เลืบ,ฟัน,หนัง จะเป็นอุปกรณ์สำคัญ
ที่มีอยู่ในร่างกายของคนทุกคนพึงมีใช้กันได้เสมอ ซึ่งเป็นเครื่องมือ
ในการศึกษาที่ลึกซึ่งวิเศษมาก จากการพิจารณาความเป็น“อาการ”
(และสังคะ,นิมิต,อุเทศ)ของ“กาย” และความเป็น“อาการ”ของ“จิต”ให้
ถ่องแท้(โยนิโส) ให้ลงไปถึงที่เกิด คือ“สัมภวะ”(แดนเกิด) สามารถแยก

“รูป” แยก “นาม” แยก “กาย” แยก “จิต” ได้แท้จริง จึงจะเป็นผู้มี “การทำใจในใจ” ถ่องแท้ลงไปถึงที่เกิด (โยนิโสมนสิการ) อย่างจริงแท้

นักปฏิบัติธรรมทุกคนต้องมี “การทำใจในใจของตนให้แบบกายลงไปถึงที่เกิด” (โยนิโสมนสิการ) จึงจะเป็นมรรคเป็นผลของการปฏิบัติธรรมแบบพุทธ คือ จัดแจง (อภิสังขาร) ให้ “การเกิด-การดับ” ในจิตตนสำเร็จ จนสามารถเป็นผู้ “จัดแจง” (อภิสังขาร ๓) หรือ “ปรุงแต่ง” (อภิสังขาร ๓) ทำ “ความเกิด” ของอกุศลจิตให้เป็น “ความดับ” ของอกุศลจิตนั้น ได้จริงๆ จึงจะทำ “ความเกิด” เป็น “อภินิพัตติ”

ซึ่งไม่ใช่ได้แค่พิจารณาแล้วพิจารณาอีกๆ ไปเรื่อย แล้วก็รู้สึก ว่า “ลึก” กระทั่งหลงว่า เรารู้แจ้งแทงทะลุในการพิจารณานี้ได้ ชัดแจ้งแจ่มแจ้งยิ่งแล้ว ว่า จิตนั้นย่อมเกิด-ดับ ดับแล้วก็เกิด “เกิด-ดับ” ใดๆ ติดต่อกัน ไม่เที่ยง ไม่ใช่ตัวตน อย่างละเอียดลึกซึ้งสุดลึกสุดรู้ แสนลึกล้ำแค่ตรรกะเท่านั้น

ตรรกะแค่นี้ ใครๆ ก็เข้าใจถึงที่สุดได้

นั่นมันได้แค่ “คิดๆ..พิจารณาๆ” เท่านั้น

แต่นี้...มัน “สัมผัส” สภาวะจริง คือ มี “สัญญาหรือปัญญา” เข้าไปแตะเข้ากับ “จิต” หรือแตะเข้ากับ “อาการของจิต” ซึ่งเป็น “รูป” (เป็น “ภาวะที่ถูกรู้” = object)

และมี “สัญญาหรือปัญญา” เป็น “นาม” รู้จักรู้แจ้งรู้จริงชนิดที่รู้แจ้งเห็นจริง “จิตเกิด” และ “จิตดับ” ด้วยปัญญาอันยิ่ง (ญาณ, วิชา, วิปัสสนาญาณ) กันได้จริงๆ เห็นสภาวะแท้นั้นอยู่ (เป็น “ภาวะของผู้รู้” = subject)

เพราะ “กรรมฐาน ๕” ผม, ขน, เล็บ, ฟัน, หนังนี้เป็น “ฐาน” แห่งการเรียนรู้และปฏิบัติของพุทธที่สำคัญยิ่ง อุปัชฌาย์ทั้งหลายของ

ภิกษุจึงให้“กรรมฐาน”นี้แก่ภิกษุเป็นสำคัญ ตั้งแต่ทำพิธีบวชเสร็จ
เป็นองค์พระกันเลย เป็นบทเรียนบทแรก

“กรรมฐาน”คือ ผม,ชน,เลิပ်,พิน,หนัง ๕ ภาวะนี้แหละ ที่ท่าน
ให้เรียนรู้“รูป”รู้“นาม” มันมี“รูป”กับ“นาม”ปรุ่่งแต่งกันอยู่ทั้ง ๕ คู่

ความเป็น“ผม”ก็มีรูปกับนามคู่หนึ่ง เป็น“ธรรม ๒” ปรุ่่ง
แต่งกันอยู่ จึงจะรู้จัก“ใจ(จิต)”แล้ว“ทำใจในใจ”ของตนได้

ความเป็น“ชน”ก็มีรูปกับนามคู่หนึ่ง เป็น“ธรรม ๒”
ปรุ่่งแต่งกันอยู่ จึงจะรู้จัก“ใจ(จิต)”แล้ว“ทำใจในใจ”ของตนถูกภาวะ

ความเป็น“เลิပ်”ก็มีรูปกับนามคู่หนึ่ง เป็น“ธรรม ๒” ปรุ่่ง
แต่งกันอยู่ จึงจะรู้จัก“ใจ(จิต)”แล้วจัดการไปตาม“รูป ๒๘”เป็น

“พิน”ก็ติ “หนัง”ก็ติ ก็นัยเดียวกัน

ผม,ชน,เลิပ်,พิน,หนังนี้ ขณะใดที่มันยังมี“นาม”คือ มี“ความ
รู้สึก”ร่วมรับรู้สึกอยู่ด้วย ขณะนั้นผม,ชน,เลิပ်,พิน,หนังนั้นก็ยังเป็นกาย

ในความเป็น“ผม,ชน,เลิပ်,พิน,หนัง”นั้น ยังมี“ธาตุขันธ์
จิตนิยาม”ทำงานร่วมอยู่ในผม,ชน,เลิပ်,พิน,หนังนั้นอยู่นะ “ผม,ชน,
เลิပ်,พิน,หนัง”นี้จึงจะชื่อว่า“กาย” จึงจะปฏิบัติธรรมเกิด“ผล”

ถ้าไม่มี“นามธรรม”ร่วมด้วย ไม่เรียกว่า“กาย”แล้วก็ปฏิบัติ
ธรรมไม่เกิด“ผล” สมัยนี้หลงผิดกันไปไกลเลย จึงไม่มีใครบรรลุธรรม

พระพุทธเจ้าจึงตรัสชัดๆว่า “กาย”นี้ตถาคตเรียกว่า“จิตบ้าง
มโนบ้าง วิญญาณบ้าง”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐)ยืนยันเปรี๊ยะ

แต่ถ้า“ผม,ชน,เลิပ်,พิน,หนัง”นั้นไม่มีพลังงานที่มีคุณสมบัติ
ขันธ์“จิตนิยาม”ร่วมทำงานอยู่ใน“ผม,ชน,เลิပ်,พิน,หนัง”นั้นแล้ว(แม้มัน
ยังมีพลังงานขันธ์“พิชฌายม”อยู่ก็ตาม คือ มันยังอกได้ มันยังมีชีวิตอยู่ มันก็แค่ชีวะ

ระดับ“พืช”) เจ้าตัวจึงไม่รู้สึกละเลยแล้ว ส่วนนี้ก็เป็นส่วนของคนที่
เป็น“มนุษย์พืช” ซึ่งเป็น“พืช”แล้ว ไม่มี“เวทนา”ก็ปฏิบัติธรรมไม่ได้

ดังนั้น มนุษย์พืชคนใดที่พลังงานชีวะในตน ไม่สามารถฟื้น
คืนมาความรู้สึกที่เป็น“จิต” เป็น“วิญญาณ”อีก คือ ไม่สามารถรับ
รู้สึกกับทวารทั้ง ๕ ที่เป็นภายนอกร่างของตนได้อีกแล้ว พลังงานนี้
ชื่อว่า “ไม่ใช่จิต-ไม่ใช่วิญญาณ”แล้ว ร่างนี้ก็คือ “พืช”(พืชนิยาม)จริงๆ
เป็นเพียงร่างที่มีชีวิตของพืช ร่างนี้ไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่คนแล้ว ถือว่า
ร่างนี้ได้ตายจากความเป็นสัตว์เป็นคนไปแล้ว

ความเป็น“จิต” เป็น“วิญญาณ”หมดไปจากร่างนี้ หรือออก
จากร่างนี้ไปแล้ว ซึ่งเหลือแต่พลังงานใน“ชีวะ”ระดับ“พืช”เท่านั้น

ร่างนี้ทำบาป-ทำบุญ ทำกุศล-ทำอกุศลอะไรไม่ได้แล้ว
ทำเวรทำกรรมใดไม่ได้แล้ว จากนั้นไปก็จงเวรจองกรรมกับใคร
ต่อไปไม่ได้อีกแล้ว ใครจะไปทำดีทำชั่วอะไรกับเขา เขาก็ไม่รู้หรือ
รู้ไม่ได้ จึงจองเวรจองกรรมไม่เป็นแล้ว การมีโทษมีภัยของพลังงาน
นี้ไม่เท่ากับ“จิตนิยาม” ไม่ใช่“วิญญาณ”อีกต่อไปแล้ว เพราะ
พลังงานได้กลายเป็น“พืช”แล้ว ไม่มี“เวทนา ๖”ก็ไม่มีที่ให้
ปฏิบัติธรรม

ร่างนี้ถ้าให้อาหารอยู่ก็อยู่ได้ จนกว่าจะสิ้น“ความเป็นชีวะ
ของพืชตัวนี้” ถ้าไม่ให้อาหารต่อไป ก็เหมือนพืช ร่างก็จะเสื่อมจาก
ความเป็นชีวะไปตามสภาพ กระทั่งแยกร่างสลายไป “พืช”จึงเป็น
ชีวะที่ไม่มี“กาย” เพราะไม่มีพลังงานที่เป็น“นาม”ชั้นจิตชั้นวิญญาณ

เช่นเดียวกันกับผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง ส่วนที่มันไม่รู้สึกละ
แล้วมันไม่ใช่“กาย”ของเราแล้ว(มันไม่มีความเป็นจิตเป็นวิญญาณรวมอยู่

ในนั้นแล้ว จึงไม่ถือว่า“กาย”ของเราแล้ว)ก็ปฏิบัติธรรมใดไม่ได้เลย

เพราะ“ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง”ของเราส่วนนี้ ชีวะของมัน เท่ากับ“พืช”ทั้งหลาย ชีวะของมันไม่ใช่สัตว์แล้ว ไม่มี“จิตนิยาม”แล้ว ไม่มีวิญญาณแล้ว มันจึงไม่มีความรับรู้สักอะไร เช่นเดียวกับพืช ที่ไม่มีความรู้สึกเจ็บปวดอะไร ไม่ทุกข์ไม่สุขใดๆ ไม่ชอบไม่ชังแต่อย่างใด ไม่ยินดียินร้ายอะไร ซึ่งจะเป็นได้ทั้ง“สัมมาผล”หรือมิจฉาทิฏฐิ

มีคนบางผู้บางคนยังหลงผิดว่า “พืช”มีความยินดี-ไม่ยินดี หรือมีความสุข-มีความทุกข์ หรือมีความชอบ-ความชัง จึงไปร้องเพลงให้มันฟังบ้าง ไปทำอะไรที่เชื่อว่ามัน“ชอบ”มัน“สุข”ให้มันบ้าง ซึ่งเป็นเรื่องที่สูญเปล่า เพราะพืชมันเป็นแค่“พืชนิยาม” ที่พลังงานในร่าง(สรีระ)ของมันไม่มีเวทนา ไม่มีวิญญาณ มีแค่สัญญาและสังขาร เท่านั้น

“ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง”ส่วนนี้ เป็นองค์ประชุมของ“รูป”กับ“รูป” หรือพืชกับพืช เท่านั้น ที่เราจะตัดมันออกไป มันก็ไม่รู้สึกเจ็บ ส่วนนี้ไม่ใช่“กาย” แม้จะยังติดตัวเราอยู่เป็นส่วนของร่างกายก็ตาม แต่ถ้าตัดส่วนที่เรารับรู้สักเจ็บอยู่ ส่วนนั้น คือ“กาย”อยู่

ถ้า“ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง”ยังเป็นองค์ประชุมของ“รูป”กับ“นาม” ส่วนนี้ตัดก็เจ็บเพราะยังเป็น“กาย” ส่วนที่ตัดทิ้งไม่เจ็บนั้น ไม่ใช่“กาย” ถ้ามีฉันทิฏฐิคำว่า“กาย”ก็ไม่มี“สัมมาผล”ใดๆ

“ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง”ส่วนใดถ้าขาด“นาม”รวมด้วย ทั้งภายในก็ดี และภายนอกก็ดี ส่วนนั้นไม่รับรู้สักแล้ว ส่วนนั้นจึงไม่ใช่“กาย”ของเรา เป็น“พืชนิยาม”แล้ว ไม่มี“เวทนา”ให้ปฏิบัติ

ยิ่งถ้าตัดขาดออกไปจากร่างของเราไปเลย “ผม,ขน,เล็บ,

พิน,หนัง”ส่วนที่ขาดออกไปจากร่างของเราแล้วนั้น ส่วนนั้นก็ไม่มี
แม้แต่“พิชฌายาม”ร่วมทำงานอยู่ด้วย มันก็เป็น“อุตุนิยาม”เท่านั้น
ขาดจากความเป็น“ชีวะ”ไปมันก็เป็นชิ้นวัตถุหรือแท่งวัตถุแห่ง
“อุตุนิยาม” จึงไม่ใช่“จิต” ไม่ใช่“กาย”ของเรา ก็ซัดๆอยู่

เช่น “ผม,ขน,เล็บ,พิน,หนัง”ที่ยังอยู่กับร่างกาย(สรีระ)ของ
เราส่วนที่จะตัด“ผม,ขน,เล็บ,พิน,หนัง”ที่ยังติดอยู่กับร่างกาย(สรีระ)
ของเรา(ส่วนที่มันยังมีพลังงานชั้น“พิชฌายาม”อยู่ก็เถอะ) เราก็มองแล้ว
ไม่รู้สึกละอะไรเลย นี่แหละคือ ผม,ขน,เล็บ,พิน,หนังส่วนนี้ขณะนี้
มันไม่ใช่“กาย”ของเราแล้ว เพราะมันไม่มีจิต-มโน-วิญญาณทำงาน
ร่วมอยู่ด้วยแล้ว ผู้รู้“กาย”สัมมาทักขณูจึงจะปฏิบัติรู้“ธรรมนิยาม ๕”

แต่ถ้า“ผม,ขน,เล็บ,พิน,หนัง”ส่วนที่มันยังมี“นามธรรม”
คือมี“วิญญาณหรือจิตหรือมโน”ร่วมทำงานรับรู้สักรัได้ออยู่
“ผม,ขน,เล็บ,พิน,หนัง”ส่วนนั้นก็ยังเป็น“กาย”ของเรา เพราะมันมี
“จิต,มโน-วิญญาณ”ของเราร่วมเป็น“ชีวิตินทรีย์”อยู่ด้วย กล่าวคือ
“ผม,ขน, เล็บ,พิน,หนัง”ส่วนนี้ขณะนี้ มันยังไม่ตายจากความเป็น
“จิตนิยาม”ที่มี“กาย” จึงยังมีชีวิตินทรีย์ของ“จิตนิยาม”อยู่ด้วยแน่ๆ

“ผม,ขน,เล็บ,พิน,หนัง”ส่วนนี้ขณะนี้แหละที่เป็นกาย “กาย”
ที่พระพุทธเจ้าตรัสเรียกส่วนนี้ ว่า จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง
อย่างชวนงง สำหรับผู้ยังไม่สามารถเข้าใจ ดังคำตรัสที่มีอยู่ใน
พระไตรปิฎกเล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐ ผู้สนใจตรวจสอบดูได้

(จบฉบับที่ ๓๐๗)

ฉบับที่ ๓๐๘ มีนาคม ๒๕๕๙

ฉบับที่แล้วเราได้อธิบายถึงการแยก“กาย”แยก“จิต”แบบ
พุทธอย่างลัทธิมาติกาที่รู้จัก“อาการ-ลึงคะ-นิมิต-อุเทศ”โดย
มี“ธรรม ๒”เป็นองค์ประกอบของรูปกับนาม

อาตมากำลังพยายามไขความลึกแห่งความจริงเรื่องนี้ด้วย
ความเชื่ออย่างยิ่ง ว่า เป็น“ความรู้และความจริง”ที่จะช่วยโลกยุค
นี้ หรือยุคไหนๆก็ตาม ได้แน่นอน

ผู้ปฏิบัติ“ลัทธิลัทธิกับปะ ๗”ได้ผลจะมี“วิชา ๕”เป็นผู้รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง“สังขาร ๓”ได้จริงอย่างลัทธิมาติกาที่แท้ ตั้งแต่“วิปัสสนา
ญาณ”เป็นญาณหลัก แล้วจึงจะสามารถทำ“มโนมยทิธิญาณ-อิทธิ
วิธญาณ-ทิพพโสตาญาณ-เจโตปริยญาณ”เจริญขึ้นไปตามลำดับ

จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อาการ”ใน“รูปธรรม”
และใน“นามธรรม”สามารถแยก“รูป”แยก“นาม”

“อาการ”นี้แหละคือ ภาวะที่เป็น“รูป”กับ“รูป”ปรุงแต่งกัน
อยู่ก็ได้ ก็เป็นเรื่องของ“อตุณิยาม” ถ้าเป็น“รูป”กับ“นาม”ปรุงแต่ง
กันอยู่ก็นี่แหละที่นักปฏิบัติธรรมของพุทธจะต้องเรียนรู้จาก“นาม”ให้
ถึง“ปรมาตถธรรม” กระทั่งรู้แจ้งขั้นปรุงแต่งกันของ“นาม”กับ“นาม”

มาเรียนรู้“อาการ”ที่ปรุงแต่งกันอยู่ของ“รูป”กับ“นาม”

ในความเป็นผม,ชน,เลิပ်,พิน,หนั๊ง ให้ถึงนัยสำคัญของมันดูบ้าง
นักบวชของพุทธนั้น ผม,ชน,เลิပ်,พิน,หนั๊ง ภิกษุทุกผู้ต้องศึกษาแยก
“กาย”แยก“จิต”ใน“กรรมฐาน ๕”คือ ผม,ชน,เลิပ်,พิน,หนั๊งนี้ให้
ลัมมาภิภูจฺจึ จิงจะรู้แจ้ง“ธรรมนิยาม ๕”ได้บริบูรณ์

หาก“กรรมฐาน ๕”นี้ ผู้ปฏิบัติธรรมใดแยกแยะความเป็น
“กาย”เป็น“จิต”ไม่ได้ หรือแม้ได้แต่ไม่ลัมมาภิภูจฺจึ ผู้ปฏิบัติธรรม
นั้นก็ไม่สามารถบรรลุผลนิพพานได้แน่

เช่น “ผม,ชน,เลิပ်,พิน,หนั๊ง”ที่ยังอยู่กับร่างกาย(สรีระ)
ของเรา ส่วนที่ถ้ำตัด“ผม,ชน,เลิပ်,พิน,หนั๊ง”ที่ยังติดอยู่กับร่างกาย
(สรีระ)ของเรา(ส่วนที่มันยังมีพลังงานชั้น“พินนิยาม”อยู่ก็เถอะ) เราก็กไม่เจ็บ
แล้ว ไม่รู้สึกอะไรเลย นี่แหละคือ ผม,ชน,เลิပ်,พิน,หนั๊งส่วนนี้ขณะ
นี้มันไม่ใช่“กาย”ของเราแล้ว เพราะส่วนนี้ไม่มีจิต-มโน-วิญญาณ
ทำงานร่วมอยู่ด้วยแล้ว มันเป็น“พินนิยาม”เท่านั้น

แต่ถ้า“ผม,ชน,เลิပ်,พิน,หนั๊ง”ส่วนที่มันยังมี“นามธรรม”
คือ มี“วิญญาณหรือจิตหรือมโน”ร่วมทำงานรับรู้สักได้อยู่
“ผม,ชน,เลิပ်,พิน,หนั๊ง”ส่วนนั้นก็เป็น“กาย”ของเรา เพราะมันมี
“จิต-มโน-วิญญาณ”ร่วมเป็น“ชีวิตินทรีย์”อยู่ด้วย กล่าวคือ“ผม,ชน,
เลิပ်,พิน,หนั๊ง”ส่วนนี้ขณะนี้ พลังงานชั้น“จิตนิยาม”ยังไม่ลดต่ำไป
จากความเป็น“จิต-มโน-วิญญาณ” ชีวิตินทรีย์ของ“กาย”จึงยังมีอยู่

“ผม,ชน,เลิပ်,พิน,หนั๊ง”ส่วนนี้ขณะนี้แหละที่เป็นกาย
“กาย”ที่พระพุทธเจ้าตรัสเรียกส่วนนี้ ว่า จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณ
บ้าง อย่างชวนงง สำหรับผู้ยังไม่สามารถเข้าใจ ดังคำตรัสที่มีอยู่
ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐ ผู้สนใจตรวจสอบดูได้

ผู้ปฏิบัติธรรมใดที่หลงเข้าใจว่า
“กาย”หรือ“ร่างกาย”หมายเอาเฉพาะ
ส่วนภายนอกเท่านั้น เป็นแค่“สรีระ”
คือส่วนที่ไม่เกี่ยวข้อง กับ“จิต,มโน,วิญญาณ”
เป็นส่วนที่ไม่มีความรับรู้สักร่วมด้วยนั้นแหละ
มีแต่ส่วนของดิน,น้ำ,ลม,ไฟ ที่เป็น“กาย”
หรือเป็น“ร่างกาย”ความรู้นี้ก็ผิด มีฉันทิฏฐิ
ต้องทำความเข้าใจให้ดีๆ ชัดๆ ใหม่
คำตรัสของพระพุทธเจ้า
ในพระไตรปิฎกเล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐ ยืนยันได้
อ่านดูใน“อัสสุตวตาสูตที่ ๑ และที่ ๒

คำตรัสประโยคนั้นก็คือ “แต่ตถาคตเรียก‘กาย’อันเป็นที่
ประชุมแห่งมหาภูตทั้ง ๔ นี้ว่า จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง”

ชัดเจน หรือเง..? ในพระวณะที่ทรงยืนยันภาวะ“กาย”
โดยพระองค์ทรงเน้นไว้ตรงๆเลย ว่า“กาย”คือ จิต-มโน-วิญญาณ

“กาย”จึงไม่ใช่ไปหมายเอา“สรีระ”ที่เป็น“ร่าง”อันประกอบ
ด้วยดิน,น้ำ,ลม,ไฟ ที่ไม่มี“นามธรรม”ร่วมด้วยนั้นเป็นสำคัญ

ความเป็น“กาย”ที่ถูกต้อง จึงต้องมี“จิต” มี“มโน”
มี“วิญญาณ”ร่วมด้วยอยู่เสมอ หากจะมี“ธรรม ๒”คือ“รูปกับนาม”
หรือในความเป็น“กาย”ต้องมี“นามธรรม”เป็นหลัก

ถ้ามีแต่มหาภูต ๔ ดิน,น้ำ,ลม,ไฟ ธาตุทั้ง ๔ นี้แม้จะผสมกัน
อยู่เป็นปฐวีธาตุกิติ อาโปธาตุกิติ วาโยธาตุกิติ เตโชธาตุกิติ หาก
ไม่มี“จิต,มโน,วิญญาณ”ร่วมด้วยในภาวะใด ภาวะนั้นไม่ใช่“กาย”
เรียกว่า“กาย”ไม่ได้แล้ว

ดังนั้น ผู้ปฏิบัติธรรมใดที่หลงเข้าใจ ว่า “กาย”หรือ“ร่างกาย”
หมายเอา เฉพาะส่วนภายนอกเท่านั้น เป็นแค่“สรีระ” คือส่วนที่ไม่
เกี่ยวข้องกับ“จิต,มโน,วิญญาณ” เป็นส่วนที่ไม่มีความรับรู้สักร่วม
ด้วยนั้นแหละ มีแต่ส่วนของดิน,น้ำ,ลม,ไฟ ที่เป็น“กาย”หรือ
เป็น“ร่างกาย”ความรู้นี้ก็ผิด มิฉฉาปฏิฐิ คนไทยทุกวันนี้เข้าใจอย่าง
นี้จริงๆ ...ใช่มั๊ย? ถ้าเข้าใจอย่างนี้ ยึดถืออย่างนี้อยู่ ก็มิฉฉาปฏิฐิ
ต้องทำความเข้าใจให้ดีๆซักใหม่ คำตรัสของพระพุทธเจ้าใน
พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐ จะยืนยันกับเราได้ อ่านดูใน
“อัสสุตวตาสูตที่๑ และที่๒ นั้นดีๆครบๆ

อย่างนี้แลคือ ผิดถนัด....!!

เหตุนี้แท้ๆ ที่เป็นเหตุสำคัญหนึ่งในเหตุทั้งหลายที่ยังมีฉา
ทวิฏฐิกันอยู่ ทำให้นักปฏิบัติธรรมทุกวันนี้ ปฏิบัติธรรมต่อให้เคร่งจัด
หนักหนาสาหัสกันอย่างไรก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะบรรลุผลของพุทธ
แน่นอนเด็ดขาด

เพราะไปหลงผิดนับเอา“ผม,ชน,เล็บ,ฟัน,ผิวหนัง(เฉพาะส่วน
ที่แม้จะตัดออกก็ไม่รู้สึกเจ็บ) ว่า เป็น“กาย”แน่ๆแท้ๆเลย

ฉะนี้แหละคือ คนผู้ที่เข้าใจความเป็น“ผม,ชน,เล็บ,ฟัน,
หนัง”(มูลกรรมฐาน)มีฉาทวิฏฐิอยู่ ยังไม่พ้น“อวิชชา” เพราะไม่ได้ศึกษา
พิจารณา“กรรมฐาน ๕”นี้ กระทั่งเรียนรู้แยกความเป็น“กาย”ความ
เป็น“จิต”ให้สัมมาทิฏฐิไม่ได้ “สติปัฏฐาน ๔”ก็ไม่มีผลแน

คนผู้นี้ต่อให้โง่ หรือต่อให้ฉลาดยอด เป็นบัณฑิตขนาดไหน
ก็ตาม เมื่อยังอวิชชาอยู่ในความเป็น“กาย” เพราะยังเข้าใจไม่ได้ว่า
“กาย”คือ จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง คนผู้นี้“ตาย”ไปแล้วก็ยัง
มี“กาย”แน่นอน อดีตภาพของคนผู้นี้ยังเข้าถึงความเป็นกาย(สัkkาย
คืออดีตที่ฝังเป็นอนุสัย) ทั้ง“กาย”ไปจาก“ตัวของตน”ไม่ได้ ตรงตามที่
พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๕๗-๕๙

เพราะแยก“กาย”แยก“จิต”ไม่เป็น

แยก“รูป”แยก“นาม”ไม่ออก

อะไรก็ไม่รู้เรื่อง ปนเปกันไปหมด เฟ่งนามเป็นรูป เฟ่งรูป
เป็นนาม ไม่ชัดไม่เจน

สับสนไม่รู้อะไรรูป อะไรนาม ไม่รู้ว่า อะไรกาย อะไรจิต

ที่หลงผิดสำคัญสุดๆก็คือ ไปหลงผิด“ยึด”เอา“รูปจิตสมณะ”
(ในสมณ)ที่ตนเฟ่งเกาะติด ยึดมั่น“จิตที่หยุดที่นิ่ง” ที่ไม่คิด ที่ไปทำให้จิต

มันไม่ทำหน้าที่รับรู้อะไรนั่นเอง โดยไม่เฉลียวใจเลยว่า ตนนั่นเอง
สร้างอาการ“ยึด”(อุปาทา)แท้ๆใส่จิตตน หรือ“ยึดจิต”ที่ตนทำให้เป็นแบบ
นี้เอง อย่างปากเพียร เพื่อให้ตนมีผล“ยึดมั่น,ถือมั่น”(อุปาทิติได้สำเร็จ
ซึ่ง“ตน”แท้ๆทำ“การยึดมั่น,การถือมั่น”(อุปาทาน)ใส่ตนเอง
ก็เป็น“ส”คือ เป็นของตน ผลสำเร็จจึงเป็น“สอุปาทาน”คือ สำเร็จ
การยึดมั่น

พระพุทธเจ้านั้นทรงสอนย่ำแล้วย่ำอีกให้“ปล่อย,ปล่อย”
(มูญจติ)จนหลุดพ้นต่อทุกสรรพสิ่งเลยทีเดียว แม้แต่“ขันธ ๕”ที่เรา
มีอยู่ อากัยอยู่นี้แท้ๆออกจากมันให้ได้แท้ๆ ยังต้องทำจิตให้“ปล่อยวาง”
ปล่อยอยู่ๆ อย่ายึดเป็นตน เป็นของตน ให้วางออก-วางอยู่ๆ

ไม่ใช่สร้างจิตให้“ยึด”ใส่จิตเข้าไปๆๆ

ตนเอง“ทำจิตไม่ถ่องแท้”(อโยนิโสมนสิการ) ไม่ถูกต้อง ไม่ได้
ปล่อยวาง“จิต”แต่อย่างใดเลย เพราะแยก“อาการ”ของจิตไม่เป็น
แยกกาย-แยกจิตไม่เป็น มุ่งมันแต่“เกาะติดจิต”อยู่ ยึดอยู่ที่“จิต”
ที่เป็น“สมณะ”หรือ“จิตนิ่งจิตหยุด”จิตที่ไม่ให้มันคิดอะไรนั่นเอง ก็จม
อยู่กับจิตนั้น ปักแน่นอยู่กับ“จิตนิ่งจิตหยุด”นั้นแหละ

อัตตาที่เป็น“กาม”ตั้งแต่ชั้น“โอฬาริกอัตตา”ก็ไม่เรียน ไม่รู้
ไม่เข้าใจว่าเรียนอย่างไร หรือเรียนแต่มีฉันทิฏฐิ ก็เลยยังมี“กาย”
(องค์ประชุมของรูปกับนาม)อยู่แน่นอน ยังไม่ต้องพูดถึง“อัตตา”
ชั้นละเอียดต่อไปที่เป็น“มโนมยอัตตา-อรูปรอัตตา”หรอก

ดังนั้น แม้ผู้นี้“ตายไป”สิ้นลมหายใจแล้ว ก็ยังมิได้“กาย”หรือ
เข้าถึง“กาย”(องค์ประชุมของรูปกับนาม)ที่เป็น“จิต”อันตัวเองหลงทำ
นิ่งให้หยุดนี้ เป็น“กาย”ไปด้วยแน่นอน (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ

๕๗-๕๙) จึงมี“อัตตา”(ตัวตน)นี้อยู่ แม้“จิตนิยาม”จะตกต่ำลงไปแล้ว
หมดพลังงานที่เป็น“เวทนา”ไป “วิญญาณ”จะไม่มีแล้ว จิต, วิญญาณ,
มโน ไม่รับรู้กับตา, หู, จมูก, ลิ้น, กายแล้ว

แม้ตา, หู, จมูก, ลิ้น, กายภายนอกมันจะกระทบสัมผัสผัส(ปฐม-
สัมผัส)กับอะไรก็ไม่รับรู้แล้วอย่างสนิท ถึงขั้นนี้กันแล้วปานนั้น

นั่นคือ พลังงานระดับ“จิตนิยาม”นั้นหมดสิ้นไปแล้ว แต่ตน
ก็ยังหลงยึด“สัญญา” ยึด“สังขาร”อยู่ พลังงานนี้จึงมี“ชีวิตินทรีย์”
ของ“พินนิยาม”อยู่ ยังเป็น“ชีวะ”อีกระดับหนึ่ง คือยังเป็น“ชีวะ”
ระดับ“พิน”ที่รู้จักรู้แจ้ง“กาย”ไม่เป็น เพราะ“ธาตุรู้”ยังขึ้น“พิน”

แม้“ชีวิตินทรีย์”ของ“จิตนิยาม”จะสิ้นหมดไปแล้ว แต่ชีวะ
หรือ“ชีวิตินทรีย์”ของ“พิน”ก็ยังทำงานอยู่ต่อ ตราบจนหมดสิ้น
อาหารหรือหมดสิ้นเหตุปัจจัย จึงจะเสื่อม(ขรตา)ถึงที่สุด หมดสภาพ
ของพลังงานชีวะ เหลือเป็นธาตุ“อุตุนิยาม”อยู่เท่านั้น

เช่น คนผู้ที่ฝึกฝนสมาธิแบบหลับตา ทำ meditation เก่งกาจ
ถึงขั้นยึดความเป็น“อัตตา”ฝังลึกในอนุสัย หรือยึดมั่นถือมั่นเอาร่าง
ที่ประกอบไปด้วย“อาการ ๓๒”ของตนว่าเป็นตนอยู่ ทั้งๆที่“ตาย”ลง
แล้วเวทนาไม่มีแล้ว วิญญาณหรือ“ธาตุจิต”ไม่มีในร่างนั้นแล้ว

คือ “ธาตุจิตนิยาม”ของคณผู้นี้หมดสิ้นไปแล้ว ถ้าเหลือแต่
“ธาตุพินนิยาม”อยู่ก็มี“ชีวะ”อยู่ ยังไม่เป็น“อุตุนิยาม”

คณผู้นี้ตายลงแล้วจึง“ไม่เนาเปื่อย” เพราะยังมีความเป็น
“ชีวะ”อยู่ คือยังมี“พินนิยาม”ทำงานอยู่ในร่างกาย ถ้าหากใครเอา
“ธาตุอาหาร”ใส่หล่อเลี้ยงร่างนี้ไว้อย่างต่อเนื่องก็ยังมี“ชีวะ”อยู่

คือ เลี้ยง“ร่างกาย”ที่ตายไปแล้วจากความเป็น“จิตนิยาม”

ของคนผู้นี้ นี่แหละ ร่างกายของคนผู้นี้ก็จะยังอยู่ได้ด้วย“ธาตุอาหาร”นั้นต่อไป จนกว่าความเป็น“พินิยาม”ของคนผู้นี้จะสิ้นสุดอีกที จึงจะตายสนิท แล้วธาตุนี้ก็จะกลายเป็น“อุตุนิยาม”ไป

เสมือนเลือดกระดูกของผู้หญิงที่ไม่ได้ผสมกับเชื้อผู้ชายกระทั่งเกิดวิญญาน จึงไหลทิ้งออกมา ชื่อว่า“ระดู” ก็เป็นธาตุ“อุตุ”ไป

“ระดู”จัดเป็น“อุตุ”ด้วยความจริงดังนี้

เพราะ“ระดู”หรือเลือดประจำเดือนของผู้หญิงที่ไหลทิ้งออกมาแล้วนี้มีความเป็น“อุตุนิยาม”เท่านั้น แม้แต่ความเป็น“พินิยาม”ก็ไม่ใช่แล้ว ตอนนี้อยากกลายเป็นแค่“อาโปธาตุ”(ธาตุน้ำ)ที่ไม่มีเชื้อ“ชีวิตินทรีย์”ของเพศชายผสมแล้ว กลายเป็น“ธาตุน้ำ”ไปแล้ว แม้แต่เชื้อ“ชีวะ”ระดับ“พินิ”ก็ไม่มีแล้วนั่นเองจึงเป็น“อุตุนิยาม”แล้วแท้ ก็มันแต่จะเสื่อมสลายเน่าเปื่อย หรือระดูนั้นก็แยกธาตุกันออกไปกลายเป็นธาตุอื่นๆไปสู่“อุตุธาตุ”

ระดูนี้เป็น“เลือด”ที่ไร้“วิญญาน”ไร้ความเป็น“ชีพ”

ถ้า“เลือด”ของระดูนี้แหละ ไม่ต้องตายจากวิญญานออกมาเป็น“ระดู” แต่มีเชื้อเพศชายผสมจนมี“วิญญาน”เกิดขึ้นมาครอบงำ

“เลือด”นี้กับ“วิญญาน”ร่วมกันเป็น“ธรรม ๒”ก็เป็น“กาย”ของชีวิตหนึ่งขึ้นมา เป็นสัตว์ หรือเป็นมนุษย์คนหนึ่งขึ้นมาในโลก

“เลือด”คือ สลัมภาระของ“หัวใจ”

“วิญญาน”คือ สลัมภาระของ“สมอง”

“ชีวิต”ของคนนั้น มีวิญญานกับเลือด ๒ ภาวะนี้แหละที่สำคัญยิ่งสุดใน“ชีวะ” แห่งความเป็นสัตว์มนุษย์เป็น“กาย”มนุษย์แล้วต้องมี“วิญญาน”หยั่งลงด้วย จึงจะเกิด“คน”

ไว้โอกาสหน้าค่อยสาธยายเรื่อง“เลือด”กับ“วิญญาณ”กันต่อ
ช่วงนี้เราพูดกันถึง“คนที่ตายแล้วร่างไม่เนา”ต่อไปให้รู้เรื่องกันก่อน

คนผู้ตายลงแล้ว“ไม่เนาเปื่อย” ก็เพราะยังคงมีความเป็น
“ชีวะ”อยู่ นั่นคือองค์กายพหุของบุคคลนั้นยังมี“พีชนิยาม”ทำงานอยู่
ในนั้น ยังไม่สิ้นชีพของ“พีช”ไป แต่ไม่เป็นสัตว์ไม่เป็นคนแล้ว

ใครก็ตามหากใน“อนุสัย”ยึดมั่นถือมั่นไม่ยอมทิ้งร่างกายตน
ง่าย ๆ แม้จะไม่ใช้คนปฏิบัตินั่งสมาธิหลับตาจนเก่ง แต่ถ้าเขามีความ
ยึดมั่นถือมั่นด้วย“อวิชชา” แม้ตนเอง จะตายดับสิ้นลมหายใจไป
แล้วธาตุ“จิตนิยาม”หมดสิ้นไปแล้ว “พีชนิยาม”ก็จะยังเกาะยึดแน่น
อยู่ในอนุสัย ซึ่งบัดนี้พลังงานนี้ที่มิใช่“จิต-มโน-วิญญาณ”แล้ว
พลังงาน“ชีวะ”ของคนผู้นี้ตกลงไปต่ำกว่า“กาย”ชั้น“จิตนิยาม”แล้ว
เป็นคนไม่มี“จิตวิญญาณ” แล้ว แต่ยังมีพลังงาน“ชีวะ”ชั้น“พีช”
เหลืออยู่

ดังนั้น องค์กายพหุของคนที่ยึดมั่นถือมั่นอย่างแรงกล้าผู้นี้
โดยเฉพาะผู้ที่เก่งแต่“มิจฉาสมาธิ” คือ เก่งแต่สมาธิหลับตาสะกด
จิต(meditation) ไม่ลั้มนามิทธิฐานในความเป็น“ลั้มาสมาธิ”(supra con-
centration) ปฏิบัติได้แต่“สมาธิหลับตา” ไม่มี“ลั้มาปัญญา”ที่รู้
“ความตาย-ความเกิด”ของ“จิตนิยาม-พีชนิยาม” หลังจากตายลง
ไปแล้วองค์กายพหุแห่ง“อาการ ๓๒”คนผู้นี้ยังมีส่วนที่“ไม่เนาเปื่อย”

คนผู้ไม่รู้(อวิชชา)ทั้งหลายก็จะหลงทิ้งมหัคจรรย์ บุชากราบ
ไหว้กันอย่างสูงส่ง ด้วยหลงผิดว่า เป็นผู้มึนบารมีแก่กล้าในการปฏิบัติ
ธรรมหลงว่าเป็น“พุทธบารมี”ที่เยี่ยมยอด จนตายแล้วก็ยังไม่
เนาเปื่อย นี่คือ มิจฉาภิทธิฐานของผู้วิชชา ที่ไม่มีภูมิของพุทธศาสนา

ผู้“มิจฉาทิฏฐิ”หรือ“อวิชชา”อยู่ จึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงว่า องค์ภาพพที่ตายลงแล้วแท้ๆ แต่ไม่เฝ้าเปื่อยนี้ ทำไมจึง
ไม่เฝ้า เพราะเหตุใด ปัจจัยใด จึงไม่เฝ้าไม่เปื่อย แถมยังมีการ
งอกเงยปรุงแต่งสังขารต่อไปได้อยู่ เสียอีก จึงทิ้ง จึงหลงจึงอัศจรรย์
ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กระบวนการของจิตที่ปรุงแต่งกันอยู่”

(มีความรู้ชั้นอภิสังขาร=analysis system) ทั้งเหตุ(input) ทั้งนิทาน(process)
ทั้งสมุทัย(output) ทั้งปัจจัย(outcome) ที่สุดทั้งประสิทธิผล(impact) ก็
ไม่งง ไม่สงสัย ไม่เห็นเป็นอัศจรรย์ ไม่หลงผิด ไม่มงงาย

เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความมีเช่นนั้น-ความเป็นเช่นนั้น
ไม่ได้โง่ ไม่ได้มงงาย

จึงเข้าใจคนที่ตายแล้วไม่เฝ้าเปื่อยนี้ ที่สามารถเห็นได้
แม้แต่“ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง” ส่วนภายนอก ลังเกตได้ ล้มผัสได้ อัน
เป็นส่วนของ“อาการ ๓๒”นั้นไม่เฝ้าจริงๆ เพราะแม้แต่ผมก็ยังเห็น
ยาวออกไปได้อยู่ เล็บก็งอกออกไปได้อยู่ ผิวหนังก็ไม่เฝ้าเปื่อย

รู้ว่า เหตุมาจากอะไร ผลจึงเป็นเช่นนั้น พุทธสอนละเอียด

เพราะผู้ปฏิบัติที่มึนการทำให้ใจในใจ(โยนิโสมนสิการ = แบบมีธรรม
วิจัยลัมโพซมงค์หรือมี analysis มีใช่ hypnosis) เป็นลัมมาปฏิบัติแท้ จน
กระทั่งสามารถ“วางจิต-ปล่อยจิต”(มูญจติ)สำเร็จลงด้วยพลังปัญญา
ที่เป็นฤทธิ์เป็นอำนาจทำให้“วาง”ไปได้(มีมูญจตุกัมยตญาณ) เป็น
ประสิทธิภาพของปัญญาจริงๆ ไม่หลงทั้งมหัศจรรย์กันอย่างมงงาย
เพราะมีลัมมาทิฏฐิจึงรู้เหตุ-รู้ผล ชัดเจน ชัดแจ้ง ชัดจริง

มิได้กดข่มให้จิตเกาะกันแน่นเหนียว โดยสะกดจิตให้
ควมแนยึดติดด้วย hypnosis ตามวิธี meditation จนทำให้เป็น

คนตายแล้วไม่เนาเปื่อย แล้วหลงทิ้งบุชากัน แท้ๆตนยังมีฉันทิภูฏี
ซึ่งการปฏิบัติ ๒ แบบ ๒ วิธีนี้ มันแตกต่างกัน ตรงกันข้าม
กันคนละทิศทีเดียว

ผู้แยก“กาย”แยก“จิต”ไม่ถูกต้อง แยกไม่เป็น ไม่ได้เรียน
แบบแยกแยะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในการวิเคราะห์วิจัย“กายในกาย-
เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”อย่างสัมมาทิฏฐิ ชนิดที่มี
analysis เจริญด้วย supra concentration ก็วยัง“อวิชชา”

ผู้ไม่มีความรู้ในพุทธวิชชาอย่างสัมมาทิฏฐิ เห็นคนตายแล้ว
ไม่เนา จึงจะหลงเห็นเป็นอัครรรยยิ่ง หลงบุชาเชิดชูกันเลอะเทอะ
ไปกันใหญ่ ก็เหมือนคนเป็นเดิรถึยเขาหลงนับถือบุชาเชิดชูกัน
นั่นเอง เพราะยังอวิชชากันอยู่

จึงกลายเป็นคนไม่รู้จักไม่รู้แจ้งไม่รู้จริง ก็หลงบุชาเชิดชู
“ความยึดติดของตน”เข้าให้ เพราะตนไม่รู้(อวิชชา)จริงๆจึงไป
หลงผิด“ยึดถือบุชาความติดยึดตัวตนของตน” ก็ซัดๆอยู่อย่างนี้

แต่พุทธวิชชารู้เหตุรู้ปัจจัย รู้เหตุที่มาทั้งที่เกี่ยวกับวิทยา
ศาสตร์ธรรมชาติทางกายภาพ(physical) ทั้งที่เกี่ยวกับจิตภาพ(psy-
chological) จึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “อนุสัย”ของคนที่ยังยึด
มั่นถือมั่นอยู่ว่า“อาการ ๓๒”นั้นเป็นของตนอยู่ แม้เจ้าตัวจะตายลง
แล้ว ความเป็น“กาย”นี้จึงยังตามผู้นั้นไปอยู่ ยังหลงยึด“ร่าง”
(ที่ไม่ใช่“กาย”แล้ว) ไม่ปล่อยวาง ตายไปจึงยังมี“กาย”

ที่พระพุทเจ้าตรัสว่า คนโง่(พาล)ก็ติ คนฉลาดยอตนใด
ก็ติหากคนผู้นั้นยัง“อวิชชา”อยู่ “ตายไปแล้วก็ยงจะเข้าถึงความเป็น
กาย” นั่นคือ อุปาทานที่ยึด“อาการ ๓๒” เป็นตนก็ยงตามคนผู้ตาย

แล้วนั้นไป มียืนย่นอยู่ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๕๗-๕๙

ผู้ลัทธิในความเป็น“กาย”เป็น“จิต” ความเป็น“รูป”เป็น“นาม”แล้วจริง แม้อ่านพบคำตรัสนี้ ก็จะไม่งง ไม่สงสัยเลย จะยิ่งย้าช้าความรู้รอบรู้ครบถ้วนเข้าไปอีก ตามพระวณะของพระพุทธเจ้า ยิ่งๆขึ้นไปเรื่อยๆ

การเรียนรู้ความเป็น“กาย”เป็น“จิต”จึงต้องศึกษา“มูลกรรมฐาน ๕”ให้ลัทธิลัทธิ จนกระทั่งแยก“กาย”แยก“จิต”ได้อย่างไม่ผิด จึงจะสามารถมี“การทำใจในใจได้สัมบูรณ์แยกกายถ่องแท้”(โยนิโสมนสิการ)เป็นคนผู้มี“สัญญา”ไม่วิปลาส จึงจะสามารถกำหนดรู้“กาย”ของความเป็นสัตว์ทางจิตวิญญาณ(สัตว์โอปปาติกะ)และเข้าใจที่จะปฏิบัติศึกษาในขณะที่มี“วิญญาณตั้งอยู่-มีอายตนะ”เสมอ (วิญญาณฐิติ ๗ อายตนะ ๒) จึงจะสัมบูรณ์ด้วยสัมมาปัญญา-สัมมาญาณกันได้จริงๆ

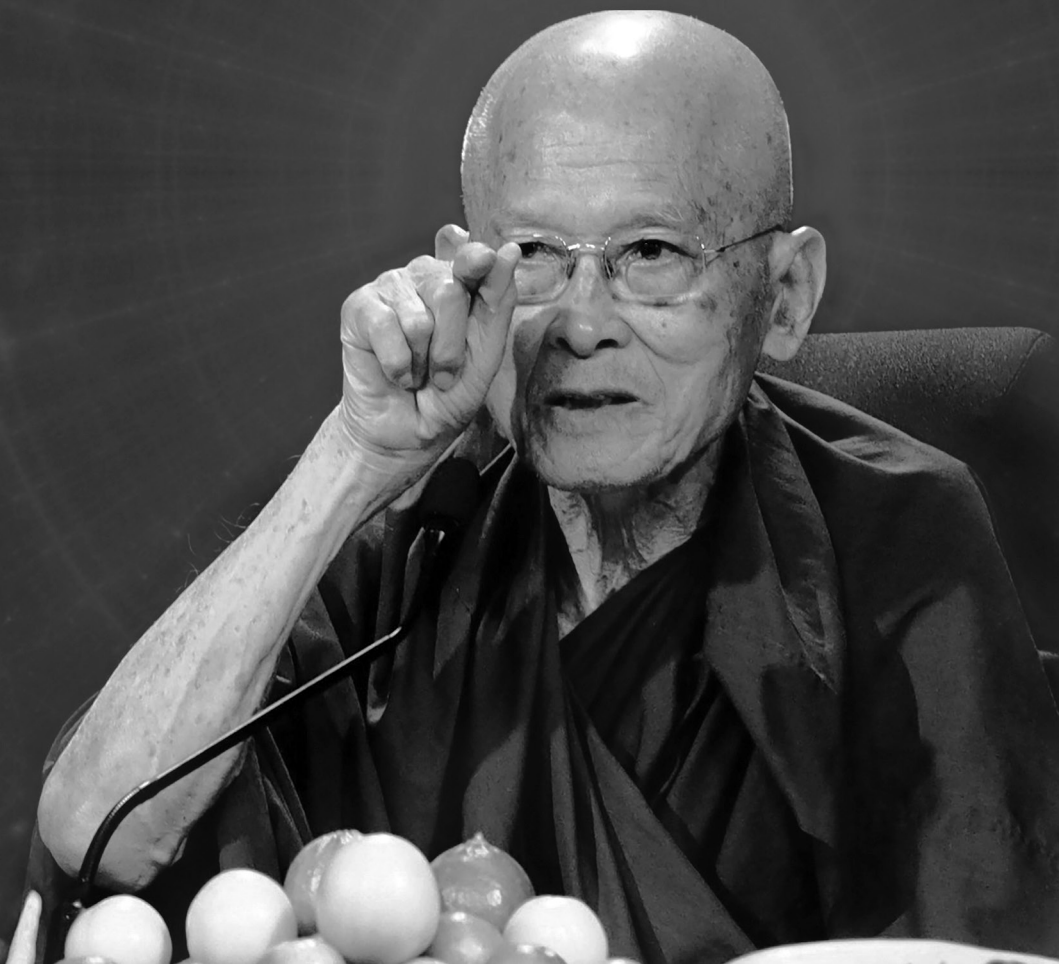
ผู้นั้นจึงจะทำ“จิตดับ”ให้แก่ตนสำเร็จตรงภาวะ “ไม่ดับส่วนที่เป็นอกุศลจิตผิดไป”จากสังขาร เพราะได้ศึกษาตรวจสอบด้วย“อายตนะ”(อากาสัญญายตนะ-วิญญาณัญญายตนะ-อากิญจัญญายตนะ-เนวสัญญานาสัญญายตนะ)ตามลำดับแห่ง“อรุณมาน ๔”ที่เป็น“ภูมิอารยะ”อย่างลัทธิลัทธิ จนกระทั่งบรรลุธีรบริบูรณ์

และลงท้ายสัมบูรณ์ด้วย“อายตนะ ๒” (อสังขยัตตตายตนะ-เนวสัญญานาสัญญายตนะ)ในความเป็นสัตว์คู่สุดท้ายของ“สัตตาวาส ๙”ที่ต่อลำดับไปจาก“วิญญาณฐิติ ๗”

จบสุดสูงที่สุด“สัญญา เวทิต นิโรธ” เพราะ“การดับจิต”ไม่ใช่“การดับจิตโดยรวมไปทั้งหมด” แต่ดับเฉพาะ“อกุศลจิต”เท่านั้น

“สงบ”ของพุทธนั้น คือ “จิตหรือเจตสิก”
ส่วนที่“ดับ”ก็“ดับ”ไป ส่วนที่เหลือ
หรือส่วนที่สะอาดจากอกุศลจิตแล้ว
ก็จะเป็นจิตที่ยิ่งแจ่มใส สะอาดจากกิเลส
รู้รอบได้ทั้งภายนอก-ภายในดียิ่งขึ้น
ทำงานได้มีสมรรถนะ วิเศษยิ่งขึ้น
แคล้วคล่องยิ่ง

ไม่ใช่ดับทั้งเวทนา ดับทั้งสัญญา ไม่ให้รู้อะไรเลย ดังที่ผู้ทำสมาธิแบบ
มิจฉาภิภูฏิสสะกตจิตตนให้“ดับ”(นิโรธสมาบัติ)แบบ meditation ที่มีแต่
สะกตจิต hypnosis เท่านั้น ตามที่หลงผิดกันอยู่ทั่วไปส่วนใหญ่

จึงพากัน“ดับจิต”โดยรวมไปทั้งหมด ทั้งเวทนา ทั้งสัญญา
ทั้งสังขาร ให้หยุดนิ่ง

นั่น..ยัง“มิจฉาภิภูฏิส”อยู่แท้

ซึ่งไม่ได้ปฏิบัติแบบ supra concentration ที่ผู้ปฏิบัติจะมี
การแยกแยะวิจยวิเคราะห์ analysis คือปฏิบัติโดยมี“มรรค ๗
องค์”เป็นองค์ประกอบ(ปรึกษาโร)ในการปฏิบัติ แล้วจะสั่งสมลงเป็น
“สัมมาสมาธิของพระอาริยะ”(อริโย สัมมาสมาธิ ; พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔
ข้อ ๒๕๒-๒๕๑ มหาจิตตาริสกสูตร)

จึงจะ“ดับเวทนา”ชนิดที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เวทนาในเวทนา”
แล้วเพ้น“ดับ”เฉพาะส่วนที่เป็น“อกุศลเวทนาในเวทนา”เท่านั้น มิใช่
“ดับ”เวทนาไปทั้งหมด แต่“ดับอกุศล”ใน“เวทนา ๑๐๘”ครบจบหมด
สิ้นบริบูรณ์ถาวร

มิใช่“ดับเวทนา”ไม่รับรู้ มีดดำไปที่อๆ

แต่เป็นการดับ“เวทนา ๒”ให้กลายเป็น“เวทนา ๑ เดียว”
ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ ที่ว่า เทว
ธัมมา ทวเณ เวทนาย เอกสโมสธนา ภวนติ ในฉบับหลวง ท่าน
แปลกันว่า “ธรรมทั้งสองเหล่านี้ รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนา โดย
ส่วนสอง” หรือในฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยก็แปลกันว่า
“ธรรม ๒ อย่างนี้ ทั้ง ๒ ส่วน รวมลงเป็นอย่างเดียวกับเวทนา”

นั่นก็คือ ใน“ธรรมะ ๒”(เทว ธัมมา) เราสามารถทำ“เวทนา ๒”

(ธรรม ๒) ให้กลายเป็น“เวทนา ๑”ได้สำเริบนั่นเอง (ทวเยน เวทนาย
เอกสโมสธนา ภวันติ)

ผู้ลั้มาทฤษฎีกับ“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-
ธรรมในธรรม”จึงสามารถปฏิบัติให้“ธรรม ๒”ของกาย ของเวทนา
ของจิต ของธรรม ให้เป็น“ธรรม ๑”ได้ถูกสภาวะ ของแต่ละภาวะ
ได้อย่างลั้บูรณ์

ผม,ขน,เล็บ,พิน,หน้งจึงเป็นกรรมฐาน สำคัญย้งที่จะเรียน
ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า เมื่อใดเป็น“กาย” เมื่อใดไม่ใช่“กาย” และเมื่อ
ใดเป็น“จิต” เมื่อใดไม่ใช่“จิต” จึงจะรู้“ธรรม”

ซึ่งใน“กาย”นั้นเป็น“ธรรมะ ๒”เสมอ ซึ่งมีส่วนหนึ่งเป็น
ส่วน“ถูกรู้” นั้คือฐานะของ“รูป” และอีกส่วนหนึ่งของ“กาย”ที่เรียกว่า
“นาม” นั้นก็คือ ภาวะที่ำหน้าที“รู้”ของเราเอง

เมื่อเราได้พยายามวิเคราะห์วิจยหรือแยกแยะภาวะ“สังขาร
ธรรม”ในตัวเราออกได้ว่า ส่วนนี้ๆคือ“อกุศลจิต”ที่กำลังเกิดอยู่ใน
ปัจจุบันนั้นในตน เราก้“กำจัด”ส่วนนี้เท่านั้น และเมื่อ“ดับ”ตัวนี้ได้
ก็ดับเฉพาะ“จิตอกุศล”

แบบคาย,ถ่องแท้(โยนิโส)อย่างนี้ ผู้ที่ศึกษาลั้มาทฤษฎีรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง“จิตที่ถูกรู้” ว่าเป็น“รูป” และ“ธาตุรู้”เองของเราเอง
เป็น“นาม” เพราะแยกแยะ“กาย”ได้ว่า “กาย”ส่วนใดเป็น“เวทนา”
“กาย”ส่วนใดเป็น“จิต” “กาย”ส่วนใดเป็น“ธรรม”

“ธรรมะ ๒”ส่วนใดเป็น“จิต” และส่วนใดเป็น“กาย” ส่วนใด
เป็น“ธรรม” ส่วนใดเป็น“อธรรม” อย่างล็กแมนยำคมชัดตรงแท้จริง
ถึง“ธรรม ๒”(เทว ธัมมา) ตั้งแต่ภาวะที่เรียกว่า“วิญญาน” และขั้นที่

เรียกว่า“จิต” แม้ที่สูงสุดขั้นสุดท้ายคือ “มโน” จะรู้ได้ด้วย“มนายตนะกับ
ธรรมาตนะ” ที่รู้ได้ด้วย“อายตนะ”คู่ท้ายปลายสุดครบถ้วน

แล้ว“ดับ”เฉพาะ“รูป”ส่วนนั้น ไม่ใช่ไป“ดับ”เอา“นาม”ที่เป็น
“จิต”ของเราส่วนอื่น ที่ไม่ใช่“อกุศลจิต” หรือไป“ดับจิตทั้งหมด”
โดยไม่แยกแยะ(ไม่มีธรรมวิจยัลัมโพชฌงค์, ไม่มี analysis) แบบคนที่แยก
กายแยกจิตไม่เป็น ได้แต่ไปทำสมาธิสะกดจิต(meditation)แบบ
หลับตา จดจ่อที่กสิณ แล้วก็สะกดใจให้หนึ่งให้หยุด ให้สงบ เข้าไปๆๆ
ถ่ายเดียว แล้วหลงผิดอาการ“นิ่งๆ”ว่าเป็น“นิโรธ”หรือสงบ

แล้วหลงผิดว่า“สงบ”ชนิดนี้เป็น“มรรคผล”ของพุทธ ซึ่งผิด
ยังมีฉภาทิฏฐิอยู่

“สงบ”ของพุทธนั้น คือ “จิตหรือเจตสิก”ส่วนที่“ดับ”ก็“ดับ”ไป
ส่วนที่เหลือ หรือส่วนที่สะอาดจากอกุศลจิตแล้ว ก็จะเป็นจิตที่ยัง
แจ่มใสเพราะสะอาดจากกิเลสขึ้น และรู้รอบได้ทั้งภายนอก-ภายใน
ดียิ่งขึ้น ทำงานได้มีสมรรถนะวิเศษยิ่งขึ้น แค่วล่งอย่าง

จะมีไชยบรรลุลแล้วจิตยังไม่ทำอะไร หรือทำอะไรไม่คล่อง ทำ
อะไรก็ไม่เป็น แม้เป็นก็เฉื่อยๆ ช้าๆ หรือทำอย่างไม่มีสมรรถนะ

ไม่ใช่“จิต”ที่หยุดนิ่งหรือยังมีติดค้างไป

นั่นมันคือ “สงบ”แบบ meditation แบบชาวเดียวยุติที่เข
ทำกันอยู่แพร่หลาย ซึ่งรู้กันทั่วไประบายตาย เพราะเป็นโลกีย์สามัญ

ส่วนของพุทธนั้น ลึกล้ากว่านั้น คัมภีรา ทุทฺทสา ทูร-
นุโพธาสนฺดา ปณฺธิตา อตฺถกาวจรา นิปุณา ปณฺธิตเวทนิยา ไม
ตื่นเขินง่ายตายแค่นัยะโลกีย์เท่านั้น แต่เป็นโลกุตระ

ซึ่งจิต“สงบ”แบบ supra concentration ของพุทธนั้น

จิตจะแคล้วคล่องด้วย“กองเวทนา-สัญญา-สังขาร”ที่ว่องไวปราดเปรียว เป็น“กายปาคุญญตา” และจิตจะไม่นิ่งไม่อึดไม่เฉื่อยช้าอย่างชาวสมณะ แต่จะแคล้วคล่องด้วยวิปัสสนาญาณที่มี“กายปาคุญญตา - กายกัมมัญญตา”ทำงานได้เป็นองค์รวมอย่างปราดเปรียวว่องไวด้วย “กองเวทนา-สัญญา-สังขาร”ที่สัมบูรณ์แบบทีเดียว

เพราะจิตเป็น“กายมุตตา”(ความหิวอ่อนของจิต เป็นจิตที่ไม่ กระทบ คือ เจตสิกว่านอนสอนง่าย ปัญญาที่แว่วไวเรื่องปราชญ์) เป็น “กายลหุตา”(ความเบาของเจตสิกทั้งหลาย) จึงสมบูรณ์บริบูรณ์ดีเยี่ยม ไปด้วย“กายวิการ ๕”คือ มี“ลหุตา-มุตตา-กัมมัญญตา-กายวิญญัตติ - วิวิญญัตติ”ที่วิเศษจริงๆ[“วิการ”คำนี้ ไม่ใช่ความพิกลพิการหรือความ บกพร่องชำรุดทรุดโทรมตามความหมายในภาษาไทยทุกวันนี้แน่นอนดกนะ นั่นมัน ผิดเพี้ยนไปกันใหญ่แล้ว]

คนที่ไม่ได้ศึกษา“อาการ”ของจิตใจ ในแบบ analyse แบบ วิเคราะห์วิจัย ที่แยกแยะแตกตัว แตกต่างกันไปมากมายหลาย หลาก ชนิดที่มีการกระทบด้วยผัสสะ(ปฏิสัมพันธ์)ทั้งภายนอกและ ภายในเป็นความเป็นอยู่ของคนธรรมดาตนเอง แล้วพึงเรียนรู้ให้รู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“อาการ”และ“ลึงคะ-นิमित-อุเทศ”จากการสัมผัสนั้นๆ

ซึ่งทุกวันนี้ไปปฏิบัติกันแต่แบบ hypnotise คือหลับตา เข้าไปเกาะกณินอยู่ในจิต จึงมีแต่หลงเอาแต่“สะกดจิต”กัน

แต่แบบพุทธที่สัมมาทิฐินี้ เรียนรู้ทั้ง“นามกาย”และ “รูปกาย”ด้วย“อาการ-ลึงคะ-นิमित-อุเทศ”ตามที่มีจริงเกิดจริง- ตายจริง ไปตลอด ก็จักรู้จักรู้แจ้งรู้จริง

จะสามารถรู้จักรู้แจ้งความเป็น“รูป”เป็น“นาม” และความเป็น

“กาย”เป็น“จิต”ที่ตรงตามความเป็นจริงอย่างบริบูรณ์สัมบูรณ์แน่แท้

ดังนั้น การศึกษาของพุทธจึงศึกษา“อาการ ๓๒”(ทวดตังสการ)อันมีทั้ง“ลักษณะ”และ“สัมผัส”บ้าง ทั้ง“อารมณ์”บ้าง และทั้ง“สมมติ”บ้าง ที่เป็น“ธาตุดิน”ก็มีเป็น“ธาตุน้ำ”ก็มี ที่เป็น“ธาตุลม”ก็มี “ธาตุไฟ”ก็มี และเป็น“ธาตุอากาศ”ก็มี “ธาตุวิญญาณ”ก็มี

โดยเฉพาะศึกษาจาก“ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง”นี้ เป็น“มูลกรรมฐาน” จะสามารถศึกษาพิจารณาจาก“อาการ” ก็จะได้รู้จัก รู้แจ้งจริง“สิ่ง”คือความแตกต่างได้จริง ด้วย“นิมิต”(สภาพที่ปรากฏให้เราสัมผัสแล้วนั้นเป็นเครื่องบอกเราและเรากำหนดหมายรู้ได้)ของใครของมันว่า อย่างนี้ๆหมายถึง“รูป” อย่างนี้ๆหมายถึง“นาม” หรืออย่างนี้ๆเป็น“กาย” อย่างนี้ๆเป็น“จิต” เป็นต้น ตาม“สัญญา”ที่เราเจ้าตัวจะกำหนดเรียนรู้เอาได้ตามที่มีที่ปรากฏจริงนั้นๆให้เราปฏิบัติศึกษาเรียนรู้

“ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง”นี้แหละ เป็น“กรรมฐาน”ที่เรียนรู้ได้ง่ายกว่า“อาการ”ส่วนอื่นๆในกายในร่างกายของเรา ซึ่งก็ล้วนมี“อาการ”ด้วยกันทั้งสิ้น ถึง ๓๒ อาการในองคัพพะของคนที่ทั้งภายในภายนอก โดยเฉพาะอาการของ“จิตใจ”ที่เป็น“วิญญาณธาตุ”ซึ่งจะต้องถูกรู้ได้ด้วย“หทัยรูป” และผู้ที่ยังอวิชชาก็จะมี“อาการที่ ๓๓”(ตาดตังสการ)นี้แหละสำคัญให้เราได้เรียนรู้ จึงจะจัดการกับ“กาย-จิต”ได้

หทัยรูป ก็คือ ภาวะที่“สัญญา”ของเราสามารถกำหนดรู้ได้ เมื่อเกิด“ภาวะรูป”ให้เราอ่านเอาได้ในขณะที่มี“การสัมผัส”กันของ“ธรรม ๒”(ปสาทรูปกับโคจรรูป)เกิดเป็น“ภาวะรูป”ให้เรารู้จัก ซึ่งเราก็มี“รูป”(ภาวะรูป)และ“นาม”ของเรา(วิญญาณ) เมื่อมี“การสัมผัสด้วยการกระทบ”(ปฏิสัมพัลโล) และ“ภาวะรูป”เกิดตรงไหน เราก็อ่านตรง

นั่น มี“ความรู้สึก”นั่นได้ นั่นคือ มี“เวทนา”(ความรู้สึก)ให้เรารู้ขึ้นตรงไหน ก็ตรงนั้นแหละคือ“แดนเกิด”(สัมภวะ)จึงจะจัดการ(อภิสังขาร) “ทำใจในใจ”(มนสิการิต)ตรงนั้น

ตรงที่เรารู้สึกได้ว่ามันเกิด“อาการ”อยู่ตรงไหน ก็ตรงนี้แหละคือ“แดนเกิด”(สัมภวะ) ตรงนี้เองที่เราจะปฏิบัติหรือมี “การทำใจในใจ” (มนสิการ)กันตรงนี้ และตรงนี้แหละที่เราเห็นได้ด้วย “ภาวรูป”ปรากฏให้เราสัมผัสผลจริง

ภาวรูป ไม่จำกัดสถานที่แน่นอนว่าอยู่ตรงไหน ไม่มีสถานที่ ไม่มีที่ถาวร-ที่คงที่

มันเกิดจาก“เหตุ-ปัจจัย”ประกอบกันขึ้น เมื่อมีการกระทบ ด้วย“ธรรม ๒”นั่นแหละ

ในองคัพพทที่ประกอบกันอยู่ของร่างของกายคนนั้นมี ๓๒ ทั้งภายนอกทั้งภายใน และทั้ง ๓๒ นี้มี“อาการ”ทั้งสิ้น เรียกว่า “อาการ ๓๒”(ทวัตติงสาการ)

ส่วน“อาการที่ ๓๓”(ตาวติงสาการ)นั้น เป็นอาการของ“ใจ” ที่ทำหน้าที่รู้ เกิดขึ้นมา เรียกว่า “วิญญาณ”(ธาตุรู้ให้เจ้าของอาการ ๓๒ สามารถรู้ เมื่อได้รู้ขึ้นมาสำหรับผู้“อวิชชา”ก็จะมีความรู้สึก “น่าพอใจ”(สุก)หรือความรู้สึก“ไม่น่าพอใจ”(อสุก) หรือความรู้สึก“กลางๆ,เฉยๆ”(เคหสิตอุเบกขา)ต่อสภาพที่ได้รู้ขึ้นมานั้น แล้ว“ยึดเอา”(อุปาทา)ที่ตนรู้ขึ้นนั้นเป็น“เรา”หรือเป็น“ตัวตน”ขึ้นมา ด้วยอวิชชา

ถ้าเป็น“ความรู้สึกที่พอใจ”ก็จะอยากได้มาเป็น“ของตน” หรือเสพรสให้แก่“ตน” จึงดิ้นรนแสวงหา และถึงขั้นแย่งชิง ฆ่ากัน

แต่ถ้าเป็น“ความรู้สึกที่ไม่พอใจ”ก็จะอยาก“ผลักออกไปจากตน

หรืออยากทำลาย-แรงสุดก็ถึงขั้นทำร้ายกัน ถึงขั้นฆ่ากันนั่นเอง

ส่วน“ความรู้สึกกลางๆ,เฉยๆ”(เคหสิตอุเบกขาเวทนา)ชนิดที่ยัง “อวิชชา”ก็จะพาลเฉยหรือกลางอย่างพาซื่อ คือ เฉยๆนิ่งๆ ไม่มีพลังงานอะไรเกิดขึ้น ไม่มีพลังงานรู้ดี-รู้ชั่ว ไม่มีพลังงานรู้ควร-รู้ไม่ควร ไม่ทำอะไรเลย หรือถ้าจะทำก็ทำเพราะมีสิ่งอื่นเป็นเหตุ ผลักดันให้ทำหรือบังคับให้ทำหรือถูกล่อหลอกให้ทำ

ซึ่งต่างจาก“ความรู้สึกกลางๆ,เฉยๆ”(เนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา) ชนิดที่มี“วิชชา”ก็จะมี“ปัญญาหรือญาณทัสสนวิเศษ” มีพลังงานรู้ดี-รู้ชั่ว มีพลังงานรู้ควร-รู้ไม่ควร ทำภาวะที่ควรทำอยู่อย่างยั้ง ไม่ทำเพราะมีสิ่งอื่นเป็นเหตุ ผลล่อหลอกหรือกดดันให้ทำหรือบังคับให้ทำชักนำให้ทำ(สังขาริกัง) จึงจะไม่มีอคติ จึงเป็น“ความเป็นกลาง” ที่มีประโยชน์มีคุณค่าสูงต่อสังคมต่อโลกอย่างแท้จริง

“ความรู้สึกกลางๆ”(อุเบกขา)ชนิดนี้แล คือ “ความอิสระ”ที่เป็นไทแก่ตัวจากอำนาจโลก-อำนาจอัตตา ไปตามลำดับที่ตนสามารถปฏิบัติหลุดพ้นได้จนกระทั่งอยู่เหนือ“โลก”(อุตตระ)และเหนือ“อัตตา”(อุตตระ)ที่ตนปฏิบัติได้ไปแต่ละระดับ กระทั่งที่หลุดจบความเป็น“โลก”และความเป็น“อัตตา”เด็ดขาด

“ความรู้สึกกลางๆ”(อุเบกขา)ชนิดนี้จึงเป็น“ความสงบ” ที่ไม่มี“อำนาจโลกและอำนาจอัตตา”มาเป็น“นาย”เราได้อีกแล้วเด็ดขาด ซึ่ง“ความรู้สึกกลางๆ”(อุเบกขา)ชนิดนี้จึงเป็น“ความมีพลังปัญญา”ที่หลุดพ้น“อำนาจ”โลกธรรมภายนอก หลุดพ้น“อำนาจ”ที่เป็นอัตรากายในแท้จริง เป็นผู้มี“ธรรมาธิปไตย”

(จบฉบับที่ ๓๐๘)

ฉบับที่ ๓๐๙ เมษายน ๒๕๕๙

การแยก“กาย”แยก“จิต”แบบพุทธอย่างสัมมาทิฐิ ที่เรียน
รู้จาก“อาการ-ลึงคะ-นิมิต-อุเทศ” โดยมี“ธรรม ๒”เป็นองค์ประกอบ
ของรูปกับนาม ยังจะอธิบายกันต่อไปอีกอย่างสำคัญ เพราะหากไม่
ชัดเจนยิ่งในความเป็น“กาย”ซึ่งเป็นภาวะ“ธรรมะ ๒”ของ“รูปกับ
นาม”ทำ“ภาระ”(สิ่งที่นำไป)กันอยู่[สัสมภาระ]

เราจัดการกับ“สังขาร”(ปรับแต่ง)มิฉฉาทิฐิอยู่ หรืออวิชชา
อยู่ “สังขาร”นั้นก็จะเป็นไปตามกิเลสหรือเป็นไปตามความรู้เก่า(อวิชชา)
ที่มีอยู่เท่าเดิมก็เท่านั้น ก็มีแต่การเจริญกิเลส

แต่ถ้าคนใดมี“สัมมาทิฐิ”ชัดเจนในความเป็น“กาย”ซึ่งเป็น
ภาวะ“ธรรมะ ๒”ของ“รูปกับนาม” แล้วเราก็ปฏิบัติจัดการกับ“องค์
ประชุมของรูปกับนาม”(กาย)

นั่นคือ “อภิสังขาร”ให้เป็นสัมมาปฏิบัติ หมายความว่า
ปฏิบัติให้เกิด“สัมมาผล”คือให้สำเร็จ“สัมมาอาชีวะ”ให้ได้ให้
สำเร็จ“สัมมากัมมันตะ”ให้ได้ ให้สำเร็จ“สัมมาวาจา”ให้ได้ให้
สำเร็จ“สัมมาสังกัปปะ”ให้ได้

“อาชีวะ-กัมมันตะ-วาจา-สังกัปปะ”นี่คือ “กรรม ๔”ในความ
เป็นคนทุกคนที่ต่างมีอยู่เป็นสามัญ เราจึงต้องเรียนรู้ให้รู้จักจำแนก

“กรรมทั้ง ๕”นี้ให้ชัดเจน แล้วสมาทาน“ศีล”เท่าที่เหมาะสมกับตน
ให้แก่ตน จึงจะปฏิบัติสังวรให้เกิด“อธิสิกขา ๓”ไปตามลำดับ

เบื้องต้นขั้นต่ำก็คือ “ศีล ๕”อันเป็น“ศีล”พื้นฐานที่มี
ครบ“กรรม ๓” นั่นก็คือ “กายกรรม ๓”(ศีลข้อ ๑-๓) “วจีกรรม ๑”
(ศีลข้อ ๔) “มโนกรรม ๑”(ศีลข้อ ๕)

ภายนอกคือ“กายกรรม-วจีกรรม”นั้นเราก็ต้องสังวร
ให้“สัมมาอาชีวะ-สัมมากัมมันตะ-สัมมาวาจา”ก่อน ก็แน่นอนแหละ
เพราะคนจะทำแต่เพียงแค่“ในใจ”นั้น แล้วมันจะเกิดกรรมภายนอก
ได้อย่างไร ย่อมไม่มีกรรมภายนอกเกิดขึ้นได้แน่ๆ ถ้าพลังงานต้นตอ
ขาดแล้ว(คือพลังงานจากจิตใจ) พลังงานภายนอกเหมือนหุ่นยนต์
เป็นต้น ถ้าหากพลังงานภายในหมดสิ้นแล้ว ภายนอกจะเกิดการ
เคลื่อนไหวไม่ได้ ใช่มั๊ย?

ดังนั้น เอาแต่นั่งสะกดจิตหรือจัดการกับจิตในจิตเท่านั้น
โดยไม่ใช้“จิตใจ”ออกมาภายนอกเลย มันจะเกิด“กายกรรม-
วจีกรรม”ได้อย่างไร

ฉะนั้นจริงที่สุด ผู้จะมี“กายกรรมหรือวจีกรรม”ได้ ก็ต้องมี
“จิตใจ”เป็นประธานสั่งการ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสลั่งจะไว้ว่า ต้อง
มาจาก“จิตใจ”ก่อน(มนุषฺพพํคมา อัมมา) กายกรรม-วจีกรรมเกิด
“อาการ”โดยไม่มีพลังงานจาก“ต้นทาง”ขับเคลื่อนไม่ได้

แม้จะเรียกว่า“อัตโนมติ”ปานใด ก็ต้องมี“พลังงาน”ต้นทาง
ตามที่เคยอธิบายมาแล้วหลายครั้งครา ว่า “คนที่ตายแล้วไม่
เฒ่า”นั้น ชั่วเล็บบัณฑิต ผมก็ตี ยังเห็นได้ว่ามันยังอกยาวออกมาอยู่เลย
นั่นแหละ..นั่นแหละ ที่มันเกิดจาก“พลังงาน”ในอนุสัยของ

ตนยังยึดมั่นถือมั่นแม้ตายแล้วยังมีพลังงานนั้นเป็นพิษนิยามอยู่
“ไม่ยอมปล่อยวางความเป็นตนเอง” จึงยังคงมีวิระ คงเหลือด้วย
อวิชชา พลังงานพิษนิยามจึงทำงานอยู่ ไม่ใช่เรื่องลึกลับวิเศษอะไร

ดังนั้น ในขณะที่เรายังมีชีวิตเป็นๆนี้แหละ ศึกษา“ลัทธิกับปะทะ”
กันดีๆ ตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนใน“มหาจิตตาริสกสูตร”นั้นแหละคือ
แหล่งที่ทำให้เกิดตัวประธานสำคัญที่ทำ“บุญญาภิสังขาร”สำเร็จได้

เมื่อทำ“บุญญาภิสังขาร”สำเร็จได้ไปจนหมด“บาป”ที่เกิด
ในปัจจุบันแล้ว อย่างยั่งยืน ถาวรตลอดกาล คนผู้นี้จะปรุงแต่ง
อะไรก็ไม่เป็น“อกุศล”อีก เพราะ“อกุศลจิต” หรือ“บาป”ในทุก
ปัจจุบันไม่มีเกิดได้อีกแล้ว ต่อจากนั้นจึง“ไม่ต้องทำบุญ”(อบุญญ)
กันอีก เพราะ“บาป”ไม่มีเกิดอีกแล้วทุกปัจจุบัน

“บาป”ตัวใด“ดับสนิท”แล้ว “บุญ”ก็ไม่ต้องทำกันอีกทุกปัจจุบัน

“บุญ”คืออาวุธที่ใช้กำจัดกิเลสหรือ“บาป”ในปัจจุบันก็ไม่
ต้องใช้“บุญ”จึงไม่ต้องมี“บุญ”อีกแล้วได้แล้วในคนผู้นี้

บุคคลผู้นี้คือ อรหันต์ จึงเป็นผู้“สิ้นบุญสิ้นบาป”(บุญญปาป
ปริกชีโณ) ด้วยประการฉะนี้

“บาป”ที่เกิดในปัจจุบันกาลนั้นทำให้ลื่นไถลไปจากใจตนได้ ด้วย
การใช้“บุญ”เป็นเครื่องมือกำจัด หรือประหารจนสิ้นหมดสนิทจบได้

“บุญ”เป็นเครื่องมือที่ใช้กำจัด“บาป”จึงหมดงาน ไม่ต้อง
เป็นภาระมีไว้อีกได้แล้ว

ฉะนั้นคือ สิ้นบุญสิ้นบาปด้วยสังขารธรรม

การปฏิบัติตามที่ได้สาธยายนั้น ล้วนปฏิบัติกับ“ธรรมะ ๒”
(เทว ธัมมา)มาตลอด

“ธรรมะ ๒”(เทว ธัมมา)คือ รูปกับนามหากผู้ใดสามารถ
ทำให้เกิด“เอกสโมสรณา ภวันติ”(ทำให้“ธรรมะ ๒”กลายเป็น“ธรรมะ ๑”
ทำอิทธิฤทธิ์ให้เป็นปฐกภาวะ)ได้สำเร็จ จึงจะชื่อว่า ผลการ“ทำภาระ”
(สละภาระ)ก็เป็นผลสำเร็จได้ ภาวะที่ต้องมีอยู่ก็มีอยู่

อาตมากำลังพยายามไขความลึกแห่งความจริงเรื่องนี้ด้วย
ความเชื่ออย่างยิ่ง ว่า เป็น“ความรู้และความจริง”ที่จะช่วยโลก
ยุคนี้หรือยุคไหนๆก็ตาม ได้แน่นอนที่สุด

ฉบับที่แล้ว เราอธิบายมาถึง“ความรู้สึกกลางๆ”(อุเบกขา หรือ
อทุกขมสุข) อันเป็น“อาการ”ของ“ความรู้สึก”คือของจิต ซึ่งสำคัญมาก
เพราะจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงจาก“อาการ”ต่างๆใน
“รูปรกาย”และใน“นามกาย” ชนิดที่เป็นไปตามจริงกันทีเดียว

เช่น “รูป”ที่เราเห็นก็ดี “รูป”ที่เราได้ยินก็ดี “รูป”ที่เราได้
กลิ่นก็ดี “รูป”ที่เราได้ลิ้มรสก็ดี หรือ“รูป”ที่เราได้รู้สึกในสัมผัสนั้นๆ
ว่าเย็นร้อนอ่อนแข็งหนักเบาเร่าใจหรือไม่เร่าใจแค่ไหน เราจะ“รู้”
ทั้งรู้จักและรู้แจ้งจนกระทั่งรู้จริง จากปรากฏการณ์จริงที่เกิดขึ้นอยู่
หลังๆโทนโท โต้งๆนั้นจริงๆ

เพราะ“ตา”กระทบกับ“รู้”ของจริงแท้ๆ

“หู”กระทบกับ“รู้”ของจริงแท้ๆ

“จมูก”กระทบกับ“รู้”ของจริงแท้ๆ

“ลิ้น”กระทบกับ“รู้”ของจริงแท้ๆ

“กาย”กระทบหรือสัมผัสเสียดสีทุกๆส่วนของร่างภายนอก
(โผฏฐัพพะ)ทั้งหลายทั้งหมดก็ล้วนได้“รู้”ของจริงแท้ๆทั้งนั้น

“รู้ของจริง”จึงเริ่มตั้งแต่..“สัมผัสแรก”

“สัมผัสแรก”นี้แหละ เริ่ม“รู้จัก”ภาวะนั้นๆ ยืนยันด้วย
“สัมผัส”อื่นๆ ตั้งแต่ขั้นหยาบ เป็นเบื้องต้น ต้องมีภายนอกด้วย
นี่“รู้”แรก เป็น“ความจริง”แรกที่ต้องรู้ขั้นนี้มาเป็นลำดับ
ต้นเพราะหยาบ-รู้ง่าย

เมื่อปฏิบัติไปอย่างสม่ำเสมอปฏิบัติ มีผลได้ผลไปตามลำดับ ก็
จะ“รู้แจ้ง”ความจริงของแท้ไปตามลำดับ เป็นขั้นกลาง ไปเรื่อยๆ

แล้วจึงจะ“รู้จริง”ความจริงสูงสุดขั้นสำเร็จปลายสุดได้ ก็
เป็นรู้จบ“ความจริง”

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙ ว่า
เป็นความงามด้วยขั้นต้น-กลาง-ปลาย ซึ่งไล่เรียงไปเป็นลำดับ
ละเอียดลาดลุ่มเหมือนฝั่งทะเลอย่างเป็นที่น่าอัศจรรย์(ความน่า
อัศจรรย์ ประการที่ ๑ ใน ๘)ที่ใครๆ“รู้”เข้าล้วนอภิรมย์ ไม่ว่าจะเป็นค่า
นิยมชาวโลกีย์ หรือค่านิยมชาวโลกุตระ

“ความจริง”ที่จะได้“รู้”ตามทีว่านี้ ต้อง“สัมผัส”มีภาวะ
ปรากฏให้เรา“รู้” ถ้าไม่มีการ“สัมผัส”กันของ“ธรรม ๒”เกิดขึ้น
ปรากฏจริงในปัจจุบันเลย โดยมีการสัมผัสของ“รูป”(สิ่งที่ถูกรู้กับ
“นาม”(ธาตุรู้ทำหน้าที่รู้) ก็ไม่มี“ฐาน”ที่จะเกิด“ความรู้ลึก”(เวทนา)จริง
ให้เราศึกษา“อาการทุกข์-อาการสุข-อาการไม่สุขไม่ทุกข์”ที่มีจริงใน
ปัจจุบันสัมผัสอยู่ ก็ไม่มี“กรรมฐาน”ให้ปฏิบัติ(พตปฎ. เล่ม ๙ ข้อ ๕๑-๙๐)

จะมีก็แต่จาก“การกำหนดรู้ขึ้นมาในใจคือสัญญา” ที่ไม่มี
สัมผัสของจริงภายนอก

ก็เป็น“ภพ-ชาติ”ที่เกิดอยู่แต่ใจในใจ ตามที่“หลับตา”ปฏิบัติ
จึงมีแต่“ภพ-ชาติ”ที่เกิดจาก“สัญญา”ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า ทั้งหมด

ล้วนเป็น“อดีต ๑๘”กับ“อนาคต ๔๔”

การทำสมาธิแบบดั่งนี้ถึงสะกดจิตเข้าไปให้เกิดแต่“ความเป็นหนึ่ง” ไม่มี“ธรรมวิจย”ใดๆเลย นอกจากดั่งเข้าไปสู่“จุดใดจุดหนึ่ง” ให้นิ่งจลล่ออยู่ที่“ภาวะนั้น” ให้แน่วแน่ นิ่งนานให้ได้ ตามที่การทำสมาธิทั่วไปทำกันนั้น

การปฏิบัติ“สมาธิ”ที่เอาแต่ให้กำหนดดั่งนี้เข้าไปอยู่แต่เฉพาะจุดหนึ่งจุดเดียวตื้อๆจะนี้แหละ เหมือนอย่างทีสอนๆเรียนๆกัน-ปฏิบัติกันอยู่แพร่หลายในวงการปฏิบัติทำ“จิต”ให้เกิด“สมาธิ”ทั่วไป ปฏิบัติอย่างนี้กัน แม้แต่ในวงการศาสนาพุทธแท้ๆนี้แหละที่ผิดคำสอนของพระพุทธเจ้า

ที่เรียกกันว่า นักปฏิบัติธรรม ซึ่งหลับตาทำสมาธิ ไม่ว่าจะหลับตาทำสมาธิอยู่ในบ้าน หรือตามวัดในเมือง หรือทำสมาธิหลับตาในป่า หรือที่พากันเรียกพระกรรมฐาน เรียกพระธุดงค์ ก็ล้วนแต่มีฉันทิภูลิก เพราะหลงทางปฏิบัติ พากันปฏิบัติผิด หลงว่าการออกไปปฏิบัติในป่าเป็นทางแสวงหาโมกขธรรมแล้วจะบรรลู่“จรรณสมบัติ-วิชชาสมบัติ”

มีฉันทิภูลิกกันอย่างนี้ในวงการศาสนา พระตถาคตอุบัติขึ้นมา นำวิชาจรณะที่สัมมาทิภูลิกินมา ถึงวันนี้กลับไป“ผิด”กันอีก ก็วนอยู่อย่างนี้เอง เจริญแล้วก็เสื่อม

เหตุใหญ่ก็คือ ไป“หลงผิด”ตรงที่ว่า การปฏิบัติธรรมนั้น“ต้องออกป่า” ซึ่งไปหลงผิดว่าการปฏิบัติธรรมแบบ“เจ้าชายสิทธัตถะ”ที่ทรงออกป่าไปบำเพ็ญ ๖ ปีนี้เองว่าทำให้บรรลู่ธรรม ..พระองค์ก็ตรัสว่า“ผิด”นี้แหละประเด็นสำคัญที่“หลงผิด”กัน

ไม่ว่าในยุคไหนๆ จะยุคที่มีศาสนาพุทธเหมือนปัจจุบัน หรือ ยุคที่ไม่มีศาสนาพุทธก็ตาม ทุกยุคทุกกาล ผู้เข้าใจว่า การออกปา ปฏิบัติธรรมแล้วจะได้นิพพานนั้น ล้วนมีฉันทิภูมิตั้งนั้น เพราะ “นิพพาน” คือโลกุตระ จะมีได้ต้องปฏิบัติในสังคมให้ “อยู่เหนือ” โลกีย์

ในยุคพระพุทธเจ้า เจ้าชายสิทธัตถะก็ “หลงทาง” ไปตามยุค นั้นอาตมาเรียกภาวะ “หลงทาง” นี้ว่า “ลึงลม อมข้าวพอง” นั่นคือ หลงว่า “การปฏิบัติธรรมต้องออกป่า” เจ้าชายสิทธัตถะก็เมาๆ มึนๆ ไปตาม “ความนิยม” ของสังคมที่นิยมกัน ซึ่งชาวพุทธในยุคนี้ก็ “หลงทาง” ในเรื่องออกป่า เหมือนเจ้าชายสิทธัตถะเคยหลงตามโลก

“ลึงลมอมข้าวพอง” เป็นการละเล่นของไทยชนิดหนึ่ง ปิดตา แล้วคู้หมอบให้เพื่อนๆ เขย่าจนกระทั่งมีอาการ “มึนเมา” งงๆ วยๆ จิตใจรู้ตัวได้ไม่เต็มสภาพ จึงไม่มีความเป็นตนเองเต็มที่ อำนาจ ภายนอกจึงมีอิทธิพลต่อคนผู้นี้ได้ นี่คือ ภาวะ “ลึงลมอมข้าวพอง”

ซึ่งคนผู้นี้ตามจริงภายใน “จิตอันล้น” ของตนแต่ละคนนั้นมี “คุณวิเศษ” (อุดมตรีนุสสรัมม) ของตนที่ได้สั่งสมมาแล้วแต่ชาติก่อนๆ จริง ตามฐานะของแต่ละคน เพราะมี “วิชาสมบัติ-จรณสมบัติ” เป็น “คุณวิเศษ” ในตน ที่เที่ยงแท้ (นิจจัง) ยั่งยืน (ธูวัง) ตลอดกาล (สัสตัง) ไม่เปลี่ยนแปลง (อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรจะมาหักล้างได้ (อสังหิรัง) ไม่กลับกำเริบ (อสังกุปปัง)

แต่เมื่อเกิดมาช่วงแรกของชีวิต “ต้นทุน” ที่อยู่ในกันบังของ จิตตนมันยังไม่แสดง “ภูมิธรรม” แท้ของตนออกมาได้ ก็เลยถูก อิทธิพลโลกีย์ครอบงำ “ฉาบพอก” อยู่ ตามฐานะแห่งบารมี เป็นวิบาก ของแต่ละท่าน ก็เป็นไปตามโลกเขาบ้าง ชั่วระยะหนึ่ง ไม่ถาวรยั่งยืน

เจ้าชายลัทธิตถะเป็นต้น ก็ถูกโลกีย์ครอบงำอยู่ทางฆราวาส
อยู่ในเมือง ๒๙ ปี และไปถูกโลกีย์ครอบงำทางนักบวชอยู่ในป่า
อีก ๖ ปีรวมเป็น ๓๕ ปี ภูมิธรรมแท้ของตนจึงฟื้นคืนมาให้ตนรู้เอง
ได้ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำเดือน ๖

ซึ่งไม่ใช่“ตรัสรู้”จากการปฏิบัติเพราะผลในป่า ๖ ปี ปฏิบัติ
ในป่านั้นทางผิด(ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๒ ข้อ ๓๙๒)

แต่เป็น“ภูมิเดิม”ของพระองค์เองฟื้นคืนมา ซึ่งไม่เหมือน
“ความรู้”ของใครที่ปฏิบัติได้ผลอยู่ในป่าทั้งหลาย ประดาหมื่นนัยเลย

เป็น“ความรู้แบบของพระองค์เอง”(สัมมาสัมพุทธโธ) ที่ไม่เหมือน
ศาสตาใดๆเลยในโลก

มีหลักฐานที่ยืนยันอยู่ในพระไตรปิฎกว่า “ธรรมะของพุทธ”
นั้น แตกต่างไม่เหมือนของสามัญโลกีย์ที่นับถือกัน มันทวนกระแส
(ปฏิสัท)กับของส่วนใหญ่ในโลกปกติเขาทั่วไป

อาตมาขออ้างอิงหลักฐานในพระไตรปิฎก เพียง ๔ หลัก
ฐานก็น่าจะชัดเจนพอ

หลักฐานที่ (๑) จาก“สามัญญผลสูตร”(เล่ม ๙ ข้อ ๑๐๒) ยืนยัน
อยู่ชัดเจนว่า มีศาสนาใหม่อุบัติขึ้นมาในโลก ชนิดที่ไม่เหมือนใคร

โดยพระพุทธเจ้าเป็นพระผู้ตรัสรู้เองโดยแท้(สัมมาสัมพุทธโธ)
ธรรมของพระองค์เอง(ธรรมสามิ) พระองค์เองเป็นเจ้าของธรรมชนิด
นี้ไม่ได้เอามาจากใครใดเลย(ธรรมสามิ) พระองค์เองเป็น“ต้นธาตุ-
ต้นธรรม”จากตัวเองโดยแท้

“ต้นธาตุ-ต้นธรรม”จึงหมายถึงตถาคตหรือพระพุทธเจ้าโดย
เฉพาะ “ต้นธาตุ-ต้นธรรม”นั้นไม่ใช่แค่พระอรหันต์ธรรมดาๆ หรือ

อรหันต์ชั้นใดจะเป็น“ต้นธาตุ-ต้นธรรม”ได้

ดังนั้น ผู้จะประกาศต่อใครๆ ว่า ตนเป็นต้นธาตุ-ต้นธรรม นั้น จึงต้องมีลักษณะหรือมีอาการ ต้องมีพฤติกรรมและมีองค์ประกอบที่บริสุทธิ์ดังงามวิเศษสูงสุดสูงสุดอย่างเด่นชัดกับสังคมมนุษย์ ได้ยืนยันเพียงพอว่าเป็นถึงชั้น“สัมมาสัมพุทธ”ที่เป็น“อนุตระ”(ไม่มีใครเหนือสุดกว่านี้อีก)กันจริงๆ แท้ๆ..นะ!!!

ผู้ที่ไม่ใช่ตถาคต ที่ไม่ใช่“ต้นธาตุ-ต้นธรรม”จริง จะโกหกชาวโลก หลอกสังคม มันจึงไม่ง่ายๆหรอก อย่าหลงตนนักเลย

“สัมมาสัมพุทธ” คือ เป็นผู้มีความรู้ชนิดนี้ของตนเอง ไม่ได้เรียนจากสำนักไหน ไม่ได้รับ“ความรู้ชนิดนี้”(พุทธธรรม)มาจากใครอื่นคนใดเลย ในโลกนี้ไม่มีใครที่มี“ความรู้”อันเป็น“พุทธธรรม”ชนิดนี้ได้เลย ไม่ว่ายุคไหน

เพราะ“โลกุตระธรรม”นี้พิเศษแตกต่างพ้นไปจาก“โลกียธรรม”ทั้งหลายเท่าที่มีกันอย่างสุดเลิศ แม้“โลกียธรรมจะแสนเลิศสุดดียิ่งใหญ่” สุดยอด เยี่ยมยอดปานใดๆ ก็เลิศก็ดีไปคนละทิศ พุทธนั้นมีทิศไปทางโลกุตระ ต่างจากอื่นที่มีทิศไปทางโลกียะอยู่ทั้งสิ้น แม้โลกียธรรมนั้นจะประเสริฐเลิศล้ำยอดขนาดไหนปานใดก็ยังวนอยู่ในกรอบของ“เทวนิยม” ยังยึดได้อยู่ใน“ทฤษฎี ๖๒”นั่นเอง ไม่สัมบูรณ์แบบเหมือนโลกุตระ ยืนยันได้

กล่าวคือ ธรรมะที่เป็นของตถาคตนี้เป็นอารยธรรม ซึ่งเป็นธรรมชั้นทวนกระแสโลก ไม่เป็นแบบโลก ไม่เป็นไปตามโลก แต่เป็นประโยชน์ต่อโลกอย่างยิ่งเสียอีกด้วยซ้ำ เรียกว่า“โลกุตระ” จึงเป็นความรู้และความจริงที่ยิ่งเลิศกว่าที่โลกทั้งหลายเขามักันได้

ยกตัวอย่างง่ายๆ โลกียธรรมมุ่งไปรวบ มักมาก-สวยเวอร์
ไม่มีสิ้นสุด-ไม่ใหญ่แบ่งโต

แต่โลกุตระธรรมมุ่งไปหาจน-มักน้อย สวยอย่างมีศิลปะและ
พอดี-ไม่ไม่ใหญ่แบ่งโต

จึงต่างกันชัด เพราะไม่ไปทิศทางเดียวกับความนิยมสามัญ
ปุถุชน ที่ยังบำเรอกิเลส

และสามารถเป็น“ความจน”ที่อยู่ได้อย่างไม่ต้องหนีห่าง
พรากจากสังคมโลกเลย แต่อยู่เหนือ“โลกธรรม”เหล่านั้น ยังอยู่กับ
“โลกธรรม”ทุกชนิดเหมือนชาวโลก และอาจจะดูเหมือนท่าน“มี”วัตถุ
ตามที่โลกเขาถืออยู่บ้าง แต่จริงๆ“ภายในใจ”ท่านไม่มีความเป็นของ
ตน-เป็นตน”เลย จริที่เ็จจริงๆ เพียงแต่ที่มึนนั้นก็อาศัยใช้ทำงานไป
กับโลก“เพื่อโลก-เพื่อผู้อื่น”เท่านั้นแท้ๆ ตามฐานานุฐานะ

ตาม“ฐานานุฐานะ”นั้นหมายความว่า ผู้มีฐานะที่ต้องมีมาก
ไปตามเหตุปัจจัยก็ต้องมีไปอย่างนั้น ซึ่งผู้ที่มีบ้างเท่านั้นท่านก็จะมี
สัดส่วนตามบารมีตน แม้บางท่านตามบารมีที่ต้อง“มีน้อย”ก็ต้องมี
น้อยไปตามบารมี

จะมีมากหรือน้อยอย่างไร ใจของท่านก็บริสุทธิ์ไม่ยึดมั่น
ถือมั่นว่าเป็นตน-เป็นของตนอยู่จริง ที่คนอื่นไม่สามารถไปหยั่งรู้ใจ
ท่านได้หรอก แต่ผู้ที่จริงก็ย่อมเป็นจริง

ซึ่งภาวะแห่งความสะอาดบริสุทธิ์นี้มี“คุณวิเศษ ๕” นี้คือ
ปริสุทธา-ปรีโยทาทา-มฤ-กัมมัณญา-ปัสสรา

“โลกุตระธรรม”เป็นธรรมพิเศษ วิเศษอย่างนี้จริงๆ ถ้าผู้ที่
ยังไม่เป็นจริงมันก็ไม่จริง

“โลกุตตรธรรม”ของพระองค์จึงเป็นของเฉพาะที่พระองค์ทรงเป็นเจ้าของธรรมเอง(ธรรมสามี) แยกทางจากปุถุชนที่วนเวียนอยู่กับ“โลกียธรรม”ไปคนละทิศอย่างนี้

“ตถาคต”เป็นผู้มีพุทธคุณ ๙ ประการ ที่ไม่มีคนสามัญจะมีภูมิรู้ได้เสมอเหมือน

เพราะได้ทรงบำเพ็ญสั่งสมบารมีมานับชาติไม่ถ้วน จนกระทั่งบริบูรณ์สัมบูรณ์ เป็น“อนุตรสัมมาลัมโพธิญาณ”ที่โลดโผนเดี่ยวไปไกลมาก ตถาคต ๒ องค์ยุคเดียวกันมิได้ ไม่มีใครสามารถบังอาจมีบารมีใกล้เคียงพระองค์ได้ง่ายๆ จะทิ้งห่างกันไกลมาก อย่าไปพูดถึงว่าเทียบเท่าเลย จึงไม่เป็นฐานะที่จะมีได้ที่ใครบังอาจมีบารมีเข้าใกล้เลยในยุคเดียวกัน หรือยุคใกล้ๆ

แค่ขนาด“พระโพธิสัตว์”ผู้มีภูมิธรรมขั้นสูงมากเท่านั้น ในโลก ก็หาคนที่จะมี“ภูมิบารมี”ใกล้เคียงก็ยิ่งยากขึ้นๆอยู่จริงไปตามลำดับ ที่สามารถเห็นได้ มิได้มาปรากฏ ในโลกเป็นยุคๆ ดังนั้นยังเป็นระดับสุดยอดขั้นตถาคตนั้น ก็ประมาณเอาเองเถิด

ไตร่ตรอง(ไตรตรา)และตรวจสอบกันดีๆ

ต่อไปนี่คงต้องคิดตามไตรตราดีๆ ซึ่งในยุคที่ตถาคตอุบัติขึ้นมานั้นยังไม่มีศาสนาพุทธ แต่คำว่า “พุทธ”ในภาษาบาลี มี

“พุทธ”แปลว่า ความรู้-ความเข้าใจ-ความฉลาด หรือแปลว่า ผู้รู้ ผู้เป็นปราชญ์

ตอนนั้นพระตถาคตอุบัติมาอย่างใหม่ๆ ประกาศศาสนาใหม่ ไม่เหมือนใคร ยังไม่ได้เรียกว่าศาสนาอะไร ก็เรียกว่า พรหมจรรย์ หรือเรียกศาสนา(คำสอน)ของตถาคตเท่านั้น

ยังไม่เรียก“ศาสนาพุทธ” และสมมุติภาษาที่เรียกตถาคต
ว่าพระพุทเจ้า ก็ยังไม่มี

ซึ่งจริงๆแล้วเนื้อแท้ของลัทธิธรรมก็อันเดียวกันกับศาสนา
พราหมณ์นั่นแหละ ทว่าความเข้าใจของคนเพี้ยนไปคนมันไม่ได้
“เนื้อแท้”จากคำสอนเอง เช่น ศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ-นิโรธ-จิต-
เจตสิก-วิญญาณ-รูป-นาม-กายสังขาร-จิตสังขาร-วจีสังขาร ฯลฯ
เป็นต้น ก็คำสอนภาษาเดิมเดียวกันหมด เหมือนกันทั้งนั้น ยังมี ยัง
ท่องจำ ถ่ายทอดกันมาอยู่

เป็นแต่ว่า ความเข้าใจความรู้ของคนเท่านั้นเอง ที่ตนเพี้ยน
ผิดไปไม่ได้เนื้อของลัทธิภาวะแท้จริง จึงพากันปฏิบัติผิด ได้ผล ที่
ผิดไปจาก“ลัทธิภาวะ”อันเป็นของแท้เดิม

เช่น ในยุคโน้นเรียกศาสนาพราหมณ์เมื่อเสื่อมกันมากหนัก
เข้า ก็กลายมาเป็น“พราหมณ์มหาศาล” ซึ่งหมายถึง พราหมณ์ผู้
ร่ำรวยลาภยศสรรเสริญเบญจกามคุณและอัตตา เพราะหลงเมาติด
ยึดในโลกียธรรม ไม่รู้จัก หรือไม่เอาโลกุตระธรรมกันแล้ว

พอมายุคนี้(ศาสนาพุทธเพิ่งผ่านไปแค่ ๒,๕๐๐ กว่าปีเท่านั้น)
พุทธศาสนิก แม้แต่นักบวชของพุทธก็เพี้ยนผิดไปแล้วจริงๆ กลาย
เป็น“พระมหาศาล”(เหมือนกับพราหมณ์มหาศาล) หมายความว่า พระผู้
ร่ำรวยลาภยศสรรเสริญสุขด้วยเบญจกามคุณและอัตตา เพราะหลง
ติดยึดในโลกียธรรมหนัก และไม่รู้หรือไม่เอาโลกุตระธรรมกัน
หลงมัวเมาแต่ในโลกียธรรมตามที่เห็นและเป็นอยู่หลุดๆไถ่ๆใน
ปัจจุบันนี้ซึ่งเป็นอนิจจังปกติใน“กัปป์”นี้ ก็เป็นอยู่ฉะนี้

กัปป์โน้นก็เป็นเช่นนั้น มาถึงกัปป์นี้ก็เป็นอย่างนี้ วนเวียนกลับ

ไปกลับมาอยู่ดังนี้

“กัปป์”คือ กาละที่หมื่นวนดำเนินอยู่เป็นไปแต่ละความยาวนานของระยะที่เป็นอยู่ ตามกำหนดองค์ประกอบกรรมกับกาลแล้วก็จะค่อยๆแปรเปลี่ยนกลับไป-กลับมา จนกระทั่งหมดกาละแห่งกัปป์นั้นๆ

การหมื่นวนของ“อนิจจัง”ก็ฉะนี้เอง คือ“กัปป์” ถ้า“กัปป์”ใดที่ศาสนิกมีความเป็นโลกุตรธรรม ก็เรียกว่า วิวัฏฏกัปป์

ส่วน“กัปป์”ใดไม่มีความเป็นโลกุตรธรรม ก็เรียกว่า สังวัฏฏกัปป์ ฉะนี้แล สังวัฏฏกัปป์ หรือวิวัฏฏกัปป์ หรือหากมีทั้ง ๒ อย่างก็สังวัฏฏวิวัฏฏกัปป์ เหมือนในปัจจุบันนี้ ซึ่งยังมีอยู่ทั้ง ๒ อย่าง อนิจจังก็หมื่นวนอยู่อย่างนี้นิรันดร์

ศาสนาพุทธก็อนิจจังอยู่ในความเป็นไปกับมนุษย์ในโลกไม่เป็นนิจจัง ไม่นิรันดร์

ตถาคตตรัสรู้อย่างนี้ ผู้ได้ฟังคำสอนงามในเบื้องต้น-งามในท่ามกลาง-งามในที่สุด เกิดศรัทธา ศรัทธาในพระตถาคต ขอบวชเป็นภิกษุในศาสนา(พตปฎ. เล่ม ๙ ข้อ ๑๐๒)ก็ต้องประพฤติตามแบบแผนของพุทธทุกคน

เริ่มต้นตั้งแต่..“ละกองโกศสมบัติน้อยใหญ่(อัปปัง วา โภคก-ขันธังปหายะ มหันตัง วา โภคกขันธัง ปหายะ) ละเครือญาติน้อยใหญ่ (อัปปังวา ญาติปริวัฏฐัง ปหายะ มหันตัง วา ญาติปริวัฏฐัง ปหายะ)

[“ละกองโกศสมบัติน้อยใหญ่”นี้สำคัญมาก ที่กำลังเป็นปัญหาใหญ่อยู่ในวงการศาสนาพุทธไทยขณะนี้ เพราะภิกษุ“ไม่ละกองสมบัติน้อยใหญ่” แต่..“ละสมกองสมบัติ”กันใหญ่ รวยสมบัติน้อยใหญ่”หนักขึ้นๆนั่นเอง]

“...ปลงผมและหนวด นุ่งห่มผ้ากาสาขาวพัสดร์[ซึ่งเดี๋ยวนี้ก็ไม่
ห่มแล้วกาสาพัสดร์ ไปนุ่งห่มสีเหลืองที่ผิดพระวินัยอยู่แท้ๆ] ออกบวชเป็น
บรรพชิต เมื่อบวชแล้ว สำรวมระวังในพระปาติโมกข์อยู่

[พระปาฏิโมกข์ทุกวันนี้ก็หลงยึดผิดๆที่ไม่ใช่“ศีล” (จุลศีล-มัชฌิมศีล-
มहाศีล)กันแล้ว หลงยึดเอาแต่วินัย ๒๒๗ มาเรียกว่าเป็น“ศีล ๒๒๗” หลงผิดว่า
เป็นศีลปาฏิโมกข์ มีหน้าซ้ำทำตนละเมิด“ศีลปาฏิโมกข์”นี่ที่เป็นธรรมนุญของพุทธ
แท้ๆอย่างไม่รู้ไม่ชี้เสียอีก เต็มไปด้วยเดรัจฉานวิชา ย่ำยี“ศีลปาฏิโมกข์”ที่แท้จริง
คือ“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”กันอย่างไม่รู้ลัทธิสาจนไม่เหลือ]

...ถึงพร้อมด้วยมารยาทและโคจร มีปกติเห็นภัยในโทษเพียง
เล็กน้อย[พระมหาศาลทั้งหลายเห็นภัยในโทษเพียงเล็กน้อยกันที่ไหน?! พระ
มหาศาลในวินัยนี้ตนมีโทษภัยเท่าภูเขาเอเวอเรสต์แต่ก็ยังดันทุรังกันอยู่อย่างด้าน
ทนเห็นๆและเป็นอยู่..ใช่มั๊ย?]

...สมათานศึกษาอยู่ในสิกขาบททั้งหลาย[“สิกขา”คือ ไตรสิกขา
มี“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”ก็เพี้ยนผิดไปหมดทั้งศีล ทั้งสมาธิ ทั้งปัญญา “ศีล”ก็เหลือ
แต่วินัย ๒๒๗ “ศีลธรรมนุญ”แท้ๆคือ จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล ก็ไม่เอาแล้ว แถม
สอนผิดไปหมด และ“บทแห่งธรรม”หรือ“ธรรมบท”(ธมมบท)ต่างๆก็ไปตรวจดูตาม
“ธรรมโดยบท”(ธมมบท)ทั้งหลายกันเถิด ไม่ได้ปฏิบัติตามธรรมของพระพุทธเจ้า
กันเลย มันไม่เหลือ“ธรรม”หรือ“การทรงไว้”ตามพระอนุสาสนีกันแล้ว]

...ประกอบด้วยกายกรรม วาจากรรม มโนกรรมที่เป็นกุศล
มีอาชีพรบิสุทธิ[ตรวจกายกรรม พังวาจากรรมของ“พระมหาศาล”ทั้งหลายกันดู
มันเป็นกุศลกันขนาดไหน มันบิสุทธิกันไหม ส่วน“มโนกรรม”นั่นที่พระพุทธเจ้า
ทรงสอนให้เรียนรูตั้งแต่คำว่า“กาย”ก็ดี “จิต”ก็ดี ให้เรียนรู้จาก“อาการ-สิ่งคະ-
นิमित-อุเทศ” แค่อุเทศ(ที่สาธยายความหมายของหัวข้อธรรม)ก็ไม่ตรงโลกุตระธรรม

แล้ว) ยิ่ง“อาชีพรบิริสุทธิ์”นั้น ตรวจตาม“มิจฉาชีพ ๕”(กุหนา-ลปนา-เนมิตตกตา-นิเปสิกตา-ลาเภณ ลาภัง นิชคิงสนตา)กันดูเถิด บริสุทธิตาม พระวณะหรือ?ไม่ต้องพูดถึง“อาการ-ลึงคะ-นิมิต”ที่ต้องมี“ญาณ” หยั่งรู้กันหรือ

แม้พระวณะที่ว่า “...ถึงพร้อมด้วยศีล คัมครองทวาร อินทรีย์ทั้งหลาย ประกอบด้วยสติสัมปชัญญะ เป็นผู้สันโดษ” ก็ไม่ตระหนัก

ศีล-อินทรีย์สังวร-สติสัมปชัญญะ-สันโดษ ๔ อย่างนี้ ศีลก็ต้องปฏิบัติให้ถึงขั้นบรรลุมาริยะ(อริยะ สลขันธ) อินทรีย์สังวรก็ต้องปฏิบัติให้ถึงขั้นบรรลุมาริยะ(อริยะ อินทรีย์สังวร) สติสัมปชัญญะก็ต้องปฏิบัติให้ถึงขั้นบรรลุมาริยะ(อริยะ สติสัมปชัญญะ) “สันโดษ”ก็ต้องปฏิบัติให้ถึงขั้นบรรลุมาริยะ(อริยะ สันตุสฺส) จึงจะเป็นสมภา หรือถ้าเข้าป่าปฏิบัติ จึงจะพอมิภูมิคุ้มกันปฏิบัติในป่าได้ ไม่เช่นนั้น “ป่าจะเอาใจเธอไปเสียแน่” ตามพระพุทธวณะที่ตรัสไว้ใน“อุบาลีสสูตร” (เล่ม ๒๔ ข้อ ๙๙) ก็ไม่รู้ประสา

ศีล-อินทรีย์สังวร-สติสัมปชัญญะ-สันโดษ แต่ละอย่างที่เป็น อาริยะนั้นก็คือ แต่ละอย่างมีผลที่ลดกิเลสได้นั่นเอง จึงได้เรียกว่า “อริยะ”

แต่เดี๋ยวนี้สภาวะธรรมที่เป็นความเป็น“อริยะ”ตามสภาวะที่แท้ดั้งเดิม มันไม่ใช่แล้ว มันผิดเพี้ยนไปจากสภาวะของ “โลกุตระธรรม”ที่จริงแท้ดั้งเดิม กลับไปเป็น“โลกียธรรม” แค่ กัลยาณธรรมเท่านั้น ไม่เป็น“โลกุตระธรรม”

กล่าวคือ ดูจาก“กายลักขี”(มีกายคือมีรูปกับนามเป็นพยาน)

กายลักขี คือ พยานหลักฐานครบพร้อมในความเป็นกาย

(ธรรมะ ๒) หรือในความเป็นองค์รวมของรูปกับนาม มิใช่มีแต่รูป หรือ มีแต่นาม ต้องมีองค์“ประกอบของรูปกับนามพร้อม” และต้องมี “ภายนอกและภายใน”ด้วย โดยเฉพาะไม่ขาดภายนอก

การบรรลุธรรมของพุทธจึงต้องมี“กายลักขี” นั่นคือ มี พยานยืนยันได้ว่าสัมผัสอยู่ทั้งภายนอก(พหิตา)และภายใน(อัมมัตตา) เป็น“ธรรมะ ๒”โดยเฉพาะต้องไม่ขาดภายนอก

ส่วนภายในนั้นยิ่งขาดไม่ได้เลย เพราะถ้าขาด“ธาตุรู้”(ที่เป็น ธาตุภายใน)จะรู้อะไรต่างๆได้ยังไง เช่น “อกุศลจิต”(สมุทัย)ที่จะกำจัด จึงต้องมีนามรู้“สมุทัยอริยสัจ”ด้วยสัมผัส ถ้านามไม่มี ย่อมบรรลุ ธรรมไม่ได้แน่ๆเด็ดขาด

เช่น สมานที่หลับตาสะกดจิตเข้าไป“ดับสัญญา-ดับเวทนา” จนตนไม่รู้รู้อะไรเลยแล้วเข้าใจว่า “อาการเช่นนั้น”คือ“ความดับ กิเลส”ซึ่งผิดความจริง นั้นมันดับจิตเป็น“ความดับมืดดำ(กิณหะ)”เท่านั้น มิใช่“กิเลสดับ”เลย เพราะการสะกดจิตไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของ กิเลส” มันเป็นแค่การสะกดจิตให้ไม่รู้รู้ไปทั้งหมดแล้วเรียกว่า“นิโรธ”

ซึ่งเป็นแค่“ดับหน้าที่ทำงานให้จิตดำ”ไประยะหนึ่งเท่านั้น เมื่อออกมาจาก“นิโรธ” ชนิดนี้แล้วก็เก็บเอา“ความจำ”ที่ตนได้จาก “ภาวะความดับ”แบบนั้นมายืนยัน“ความจำภาวะดับดำ”นั้นกับผู้อื่น ซึ่ง มันมิใช่“ความจริงของความดำ”ด้วยซ้ำ นั่นมันเป็นแค่ นำเอา “ความจำ”ในภาวะที่เคยดับ“ดำ”(กิณหะ)”นั้นมาระลึกดูให้ตนรู้อีกทีเท่านั้น

เพราะ“ความดับดำ”จริงงั้น”มันเป็นอดีตผ่านไปแล้ว ที่นำมาพูดถึงนี้คือ“ความดับดำที่เป็นอดีต” มิใช่“ภาวะดับดำที่เป็นจริงอยู่ในปัจจุบัน”นั้นด้วยซ้ำ ความดับดำนั้นไม่มีในขณะนี้ จะมีก็

แต่“ความจำได้”เท่านั้น

ฉะนั้นแหละ “นิโรธ”ที่ทำความดับดำให้แก่จิตแบบนี้ จึงต้อง
หลับตา“เข้านิโรธ” และต้อง“ออกจากนิโรธ”ก็ไม่มี“นิโรธ”แล้ว จะ
มี“นิโรธ”อีกก็ต้อง“หลับตาเข้านิโรธ”กันอีก ก็“เข้าๆ-ออกๆ”กันไม่รู้
แล้วอยู่แล้วๆเล่าๆจะนี่ “นิโรธ”ที่เข้าๆ-ออกๆนี้จึงไม่ใช่ของพุทธ

ซึ่งแตกต่างจาก“นิโรธอารยสัจ”ที่เป็น“ความดับกิเลส”ของผู้
“ดับกิเลส”ได้อย่างสัมมาทิฐิก็ตรงที่สัมผัสตัวตนของกิเลส เมื่อ
“ดับตัวกิเลส”หมดไปได้แล้วในปัจจุบันใด หาก“ดับ”ได้เด็ดขาดไม่
เกิดในใจอีก ปัจจุบันต่อไปทุกปัจจุบัน“ความไม่มีกิเลสตัวนั้น”ก็ไม่มีอยู่
ในจิตใจทุกปัจจุบัน เป็น“นิโรธ”ในปัจจุบันตลอดกาลยั่งยืน เป็น
“กายลักษณ์”ไม่ต้องเข้า-ต้องออกกันอยู่แล้วๆเล่าๆ เหมือน“นิโรธดำ”
(พรหมสูกัณหา)นั้นเลย “นิโรธดำ”จึงไม่ใช่“นิโรธ”แบบพุทธ

“นิโรธ”ที่ไม่ต้องเข้า-ไม่ต้องออกจึงเป็น“นิพพาน”แบบพุทธ
มี“กายลักษณ์” คือ มี“องค์ประกอบของรูปกับนาม”ที่เป็นพยานมีลักษณ์
“ความไร้ตัวตนของกิเลส”นั้นอยู่ทุกปัจจุบัน ไม่ต้องเข้าๆ-ออกๆ
เหมือน“นิโรธดำ”ซึ่ง“นิโรธ”สัมมาทิฐินั้นเป็น“นิโรธสว่าง”

ส่วน“นิโรธ”ที่ไม่มี“กายลักษณ์”ยืนยันในทุกๆปัจจุบัน
เพราะ“ไม่สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” ก็คือ “นิโรธ”ที่เกิดจากการ
ทำสมาธิหลับตา และยังมีฉันทิฐิในความเป็น“นิโรธ”นั่นเอง

ชัดเจนมัยว่า “นิโรธ”ที่ไม่มีอยู่ทั้งหลับทั้งตื่นตลอดเวลา
ยืนยันไม่ได้ใน“ปัจจุบัน”นั้นไม่ใช่“นิโรธ”ของศาสนาพุทธ

ไตร่ตรองตามสภาวะจริงให้แม่นยำ จะเข้าใจได้ เห็นตามได้
แม้แค่รกระจากอธิบายนี้

ผู้ปฏิบัติที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อาการ”(สิงคะ-นิมิต-อุเทศ)แท้ที่เป็น “กิเลส”ในใจของตนเอง และเมื่อปฏิบัติกำจัดกิเลสตนได้ก็ตามเห็น “กิเลส”ของตนลดละจางคลายลงด้วยญาณของตน(วิราคานุปัสสี) ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“อานาปานสติสูตร”เพราะปฏิบัติ“อานาปานสติ”อย่างลืมหัดตลอดเวลาที่มีลมหายใจเข้า-ลมหายใจออกไป ตลอดอยู่ทุก“กรรม”ทั้ง ๔ (อาชีวะ,กัมมันตะ,วาจา,สังกัปปะ) “เห็น”(ปัสสตี)ในปัจจุบันขณะไปกับการปฏิบัติ จนกิเลส“ดับ”(นิโรธ) ล้นซาก หมดเศษฐลีเกลี้ยงสนิท ก็“ตามเห็นนิโรธ”(นิโรธานุปัสสี)นั้น ด้วยธาตุรู้(ญาณ)ของตนอยู่ จึงเป็นแบบพุทธที่มีเจโตวิมุตติ-ปัญญา วิมุตติเห็นรู้ๆเป็น“นิโรธสว่างๆ” แตกต่างจาก“นิโรธดำ”คนละชั่ว

นี่คือ โลกุตตรธรรม ๙ ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสว่า เกิดจากการ ปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” รวมกับ“โลกุตตรธรรม ๙”ก็เป็น “โลกุตตรธรรม ๔๖”(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐)

ทฤษฎีการปฏิบัติโพธิปักขิยธรรม ๓๗ ที่ลัทธิมาทิกาลัทธิจะเกิด “จรรณสมบัติ-วิชาสมบัติ”ในควมมี“ศีลเป็นอริยะ-สํารวมอินทริย เป็นอริยะ-สติสัมปชัญญะเป็นอริยะ-สันโดษอันเป็นอริยะ” และเป็น ฌาน-เป็นสมาธิลืมหัด (ตามพระไตรปิฎกเล่ม ๙ สามัญญผลสูตร)

ซึ่งการปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”จะต้องมี“ธรรมะ ๒” หรือมี“กาย”คือ มี“องค์ประกอบของรูปกับนาม”ให้เราปฏิบัติเสมอ

ทุกวันนี้การปฏิบัติทำ“สมาธิ”ที่เชื่อกันว่าจะเกิดบรรลู่เป็นอริยะ ได้นั้นก็ต้องหลับตาทั้งภายนอกให้สนิท ไม่มีภายนอกเลย สอนกันถึงขั้น ว่า อย่าให้มีความรู้สึกใดๆจากภายนอกเด็ดขาด จึงจะชื่อว่า“ทำสมาธิ”

นั่น..ผิดถนัดแล้ว ศึกษาใหม่ให้ดีๆเถิด

การปฏิบัติแบบนั้นไม่มีความเป็น“กาย”ในการปฏิบัติ การปฏิบัติธรรมให้เกิดสมาธิ แบบพุทธร ที่เป็น“สัมมาสมาธิ”จริงนั้นต้องมี“กาย”เสมอ มีแต่“จิต”ที่ขาด“กาย”นั้นไม่ได้

ความเป็น“กาย”จะต้องมีตลอดในการปฏิบัติธรรมของพุทธร แม้ที่สุดปฏิบัติไปถึงจุดบรรลุมภาวะ“นิโรธ”หรือ“วิมุตติ”แท้ๆก็ยังมีความเป็น“กาย”ต่างๆที่ยืนยันคุณสมบัติ อันประเสริฐทั้งหลายอยู่ให้ดับส่วนที่เป็น“วลีสังขาร”ที่เป็น“กายในกาย” และดับ“จิตสังขาร”ที่เป็น“กายในกาย”ให้ได้

ฉะนั้นคือ “กายสังขาร”ของ“กายในกาย”

(จบฉบับที่ ๓๐๙)

ฉบับที่ ๓๑๐ พฤษภาคม ๒๕๕๙

ผู้ปฏิบัติที่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง“อาการ”(สิงคะ-นิมิต-อุเทศ)แท้ที่เป็น“กิเลส”ในใจของตนเอง และเมื่อปฏิบัติกำจัดกิเลสตนได้ก็ ตามเห็น“กิเลส”ของตนลดละจางคลายลง ด้วยญาณของตน(วิราคานุสสติ)ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“อานาปานสติสูตร”เพราะปฏิบัติ“อานาปานสติ”อย่างลืมหัดเห็นๆ(ปัสสตี)ในปัจจุบันขณะนั้นไปตลอดชีวิต ที่มีลมหายใจเข้า(อานา)-ออก(อาปานะ) จนกิเลส“ดับ”(นิโรธ)สิ้นซากหมดเศษธุลีเกลี้ยงสนิท ก็“ตามเห็นนิโรธ”(นิโรธานุสสติ)นั้นด้วยธาตุรู้(ญาณ)ของตนอยู่ จึงเป็นแบบพุทธร ที่มีเจโตวิมุตติ-ปัญญาวิมุตติเห็นๆ รู้ๆ

นี่คือ โลกุตตรธรรม ๙ ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า เกิดจากการปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” รวมกับ“โลกุตตรธรรม ๙”ก็เป็น“โลกุตตรธรรม ๔๖” (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐)

ทฤษฎีการปฏิบัติโพธิปักขิยธรรม ๓๗ ที่ลัทธิมาทิกุลิจะเกิด “จรรณสมบัติ-วิชชาสมบัติ”ในควมามี“ศีลเป็นอริยะ-สำรวมอินทรีย์เป็นอริยะ-สติสัมปชัญญะเป็นอริยะ-สันโดษเป็นอริยะ” และเป็นฌาน-เป็นสมาธิลิมิตา(ตามพระไตรปิฎก เล่ม ๙ สามัญญผลสูตร)

ซึ่งการปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”จะต้องมี“ธรรมะ ๒” หรือมี“กาย”คือ มี“องค์ประกอบของรูปกับนาม”ให้เราปฏิบัติเสมอ

ทุกวันนี้การปฏิบัติทำ“สมาธิ”ที่เชื่อกันว่าจะเกิดบรรลู่เป็นอริยะได้นั้นก็ต้องหลับตาทั้งภายนอกให้สนิท ไม่มีภายนอกเลย สอนกันถึงขั้นว่า อย่าให้มีความรู้สึกใดๆจากภายนอกเด็ดขาด แม้แต่ภายในใจก็ห้ามคิด ไม่ให้คิดพิจารณาใดๆ จึงจะชื่อว่า“ทำสมาธิ”

นั่น..ผิดถนัดแล้ว ศึกษาใหม่ให้ดีๆเถิด

การปฏิบัติแบบนั้นไม่มีความเป็น“กาย”ในการปฏิบัติ การปฏิบัติธรรมให้เกิดสมาธิ แบบพุทธ ที่เป็น“สัมมาสมาธิ”จริงนั้นต้องมี“กาย”เสมอ มีแต่“จิต”ที่ขาด“กาย”นั้นไม่ได้

ต้องมี“ธรรมะ ๒”ตลอดการปฏิบัติธรรม

แม้ใน“อานาปานสติสูตร”นั้นก็พิจารณากันให้ชัดเถอะ พระพุทธองค์ก็ทรงพูดถึง“กาย”ว่า ขนาดหลงหลับตาสะกดจิตตนเองเข้าไปอยู่ข้างในใจกันแล้วปานนั้น ผู้ยังมี“สติ”รู้ลมหายใจเข้า-ออกอยู่นั้น คือผู้ยังมี“กาย”จากความรับรู้“ธาตุภายนอก” แม้หลับตาปิดหูก็ยังเหลือ“ลมหายใจ”เป็น“กาย”

เพราะ“ลมหายใจ”นี้เป็น“ธาตุลม”ที่อยู่ภายนอกที่เหลือ
สุดท้ายแล้วของ“มหาภูต ๔”

ความเป็น“กาย”จึงต้องมีตลอด ในการปฏิบัติธรรมของ
พุทธ แม้ที่สวดปฏิบัติไปถึงจุดบรรลุมภาวะ“นิโรธ”หรือ“วิมุตติ”แท้ๆ ก็
ยังมีความเป็น“กาย”คือ“ธรรมะ ๒”รูป-นาม,ภายนอก-ภายใน
ยืนยันคุณสมบัติของ“กาย”อยู่จึงจะสัมมาทิฐิ

ส่วน“ความดับ”ก็ให้ดับเฉพาะที่เป็น“วจีสังขาร”อันซ้อนอยู่
“ภายในกาย” และดับ “จิตสังขาร”อันซ้อนอยู่“ภายในกาย”ให้ได้

จริงๆนั้นก็“ดับ”เฉพาะ“อกุศลจิต”จาก “ภายในกาย”ของ
เรานั้นเอง ถ้า“ดับอกุศลจิต”ใดใน“กาย”เราได้ ก็นั่นแหละคือ“นิโรธ”
หรือ“นิพพาน”เฉพาะ“อกุศลจิต”ตัวนี้ของเรา ทั้งกายปฏิบัติผิด

เช่น เราปฏิบัติ“ข้อ ๑”ของ“ศีล ๕”กิเลสตัวยังมีการดำริ
จะฆ่าสัตว์ เราได้“ดับ”มันได้แล้วแม้ในขณะที่มีสัมผัสสัตว์นั้นๆ เราก็
ไม่มีกิเลสนั้นจริง แม้สัตว์นั้นจะยั่วชวนเราจะทำร้ายเรา กิเลสที่เรา
จะดำริฆ่ามันไม่เกิดในใจเราจริงๆ จึงจะรู้แจ้งครบความเป็นคน

หรือ“ศีลข้อ ๒”กิเลสตัวยังมีการดำริจะเอาของที่ไม่ใช่ของ
เราด้วยทุจริต เราได้“ดับ”มันได้แล้วแม้ในขณะที่สัมผัสของนั้นๆ เรา
ก็ไม่มีกิเลสนั้นจริง แม้ของนั้นจะยั่วชวนเรา กิเลสที่เราจะดำริจะ
เอามันมาเป็นของเราไม่เกิดในใจเราจริงๆ มิใช่เอาแต่หลับตาตบๆ

หรือ“ศีลข้อ ๓” กิเลสตัวยังมีการดำริจะเกิดกาม เราได้
“ดับ”มันได้แล้วแม้ในขณะที่สัมผัสเหตุแห่งกามนั้นๆ เราก็ไม่มีกิเลส
นั้นจริง แม้“เหตุแห่งกาม”นั้นจะยั่วชวนเรา กิเลสที่จะเกิดกามมัน
ไม่เกิดในใจเราจริงๆ อย่างนี้คือ“นิโรธ”ดับกิเลสจริงของพุทธ

หรือ“ศีลข้อ ๔” กิเลสตัวที่ยังมีการดำริจะโกหก เราได้ “ดับ”มันได้แล้วแม้ในขณะที่มีสัมผัสเหตุแห่งการโกหกนั้นๆ เราก็ไม่มี กิเลสนั้นจริง แม้“เหตุแห่งการโกหก”นั้นจะยั่ววนเรา กิเลสที่จะ ดำริโกหกขึ้นมามันไม่เกิดในใจเราจริงๆ

หรือ“ศีลข้อ ๕” กิเลสตัวที่ยังมีการดำริจะเกิดอยากในของ ที่เราเคยติด-เคยเสพนั่นนั้น เราได้“ดับ”มันได้แล้วแม้ในขณะที่ มีสัมผัสเหตุแห่งสิ่งที่เคยติด-เคยเสพนั่นๆ เราก็ไม่มีกิเลสนั้นจริง แม้“เหตุแห่งสิ่งที่เคยติด-เคยเสพนั่นๆ”นั้นจะยั่ววนเรา กิเลสที่จะ เกิดอยากมันไม่เกิดในใจเราจริงๆ

หากผู้ปฏิบัติใด สัมผัสภายนอกอยู่ในปัจจุบันมี“สติ”ตื่นอยู่ กิเลสก็ไม่เกิด ตาม“ศีล ๕”นี้เป็นต้น นี่คือผู้บรรลุธรรม“นิโรธ”ของพุทธ และมี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิตในจิต”ของตน ว่า จิตตนมี “กายสังขาร”สงบระงับได้จริง

ฉะนั้นแลคือ การทำ“นิโรธ”กับส่วนที่เป็น “กายสังขาร” ที่สัมผัส“ภายนอก” ชื่อว่าเราเป็นผู้“มีศีลอันเป็นอาริยะ-มีการ สำรวมอินทริยอันเป็นอาริยะ-มีสติสัมปชัญญะอันเป็นอาริยะ-มี สันโดษอันเป็นอาริยะ”(พตปฎ. เล่ม ๙ ข้อ ๑๒๕)

จิตเป็น“ฉาน”เป็น“วิมุตติ”ไปตามฐานานุฐานะ ถ้าพ้น“กิเลส กามภพ”แล้วก็พ้นโสดาบัน หรือสกิทาคามีขึ้นไปแล้ว“กาย”ก็ยังมี ผู้ใดที่จะปฏิบัติ“กายสังขารให้ระงับ”(ปัสสัสมกยง กายสังขาร) ก็ต้องวิจัย“ธรรม ๒”ขององค์ประชุมรูปกับนาม ที่เป็น“กาย” หรือ เป็น“เวทนา” หรือเป็น“จิต” หรือเป็น“ธรรม”นี้เอง

ลิมตาวิจัยสว่างๆ ในขณะที่มีตาหูจมูกลิ้นกายใจทำหน้าที่

จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ทุกขอริยสัจ”
หรือ“ความรู้ลึกที่ทุกขจริง ๆ”
ก็ต้องหยั่งลงไป(สโมสรมหา)ที่“เวทนา”
เพราะเป็นอารมณ์
หรือเป็นความรู้ลึกแท้ๆ

สัมผัสภายนอกอยู่ ขณะตื่นๆเต็มที่นี้เอง ไม่ใช่ปิดหูหลับตาเข้าไป
วิจยอยู่แต่ในภายในของ“จิตในจิต”เท่านั้น พิจารณา“จิต”ก็ยังมีกาย
ซึ่งเป็นการวิจยเข้าไปใน“ธรรม ๒”(เทว ธัมมา)ของ“ภายใน
ภายใน”ก็ดี “เวทนาในเวทนา”ก็ดี “จิตในจิต”ก็ดี “ธรรมในธรรม”ก็ดี
ซึ่งมี“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม”เป็นฐานหรือเป็นที่ตั้งของทุกบทปฏิบัติ
ธรรมในพุทธศาสนา(คือกรรมฐาน)

และจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ทุกขอาริยสัจ” หรือ“ความรู้ลึกที่ทุกข
จริงๆ”ก็ต้องหยั่งลงไป(สโมสธนา)ที่“เวทนา” เพราะเป็นอารมณ์
หรือเป็นความรู้ลึกแท้ๆ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ ที่ว่า “ธรรมทั้ง ๒ เหล่านี้ รวมเป็นอันเดียวกัน
กับเวทนาโดยส่วน ๒”(เทว ธัมมา ทวเณ เวทนาย เอกสโมสธนา ภวันติ)

นั่นคือ “ธรรมทั้ง ๒ เหล่านี้ รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนา
โดยส่วน ๒”ก็เท่ากับผูปฏิบัตินั้นสามารถ“รวมเป็นอันเดียวกัน”ได้
นี่แหละคือ “เอกัคคตา” จิตทำให้เวทนาในเวทนา กลายเป็น
“เวทนาเดียว”ได้ ก็เป็น“นิโรธ”(เอกสโมสธนา ภวันติ)

ถ้า“นิโรธ”ที่ว่านี้ผูปฏิบัติทำได้อย่าง“ตั้งมั่นแล้ว”(สมาหิตัง)
นั่นคือ เราสมาทาน“ศีล ๕” เราก็ปฏิบัติธรรมได้ผลถึงขั้น“นิโรธ-
อาริยสัจ” “นิโรธ”ของพุทธจึงมิใช่หลับตาไม่มีสัมผัส-เวทนา

ความหมายง่ายขึ้น ชัดๆ ก็คือ “เวทนา”นั่นแหละ ที่เรา
ศึกษาจาก“เวทนาในเวทนา หรือธรรมะ ๒”นี้เอง เราจะต้อง
ทำให้“เวทนา ๒”เช่น ความรู้สึกสุขบ้าง-ทุกข์บ้าง หรือเดียวสุข-
เดียวทุกข์ เราจะต้องทำให้มันเหลือ“ธรรมะเดียวหรือเวทนาอย่าง
เดียว” คือ ทำให้มันแค่ไม่สุขไม่ทุกข์(อุเบกขา)อย่างเดียวตลอดกาล

ให้ได้ นั่นคือ สำเร็จ“ฌาน ๔”ที่เป็นสมาธิ มี“นิโรธ”ไปตามลำดับ

“ธรรมะ ๒”คือ “กาย”ได้แก่ รูปกับนาม

และ“กาย”นี้จะเป็น“ฐาน”(ที่ตั้ง)ยืนยันซึ่งไปถึง“สัจจะ”ว่ารู้เห็นจริงอยู่ มีของจริงอยู่ เช่น ท่านตรัสว่า แม้อาสวะบางอย่างดับไปได้ มี“กายลักขี”ก็ตาม ก็จะต้องล้มผัสวิโมกข์ ๘ ด้วย“กาย”(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๕๑ กับเล่ม ๑๓ ข้อ ๒๓๐-๒๓๑)คือ..ต้องล้มผัสเห็นอยู่-รู้อยู่ทั้งภายในทั้งภายนอก ต้องมีภาวะนอก-ในเสมอ

การปฏิบัติธรรมของพุทธนั้นจึงต้องมี“ธรรมวิจย(สัมโพชฌงค์)”ตลอดจากธรรมะทั้งหลายมากมาย แล้ววิจยที่ละ ๒ จึงจะได้เปรียบเทียบกันชัดยิ่งตรงยิ่ง นั่นคือต้องมี“โพชฌงค์ ๗” เป็นองค์ประกอบในการปฏิบัติอยู่ด้วยเสมอ ไม่ขาดกัน

คือ มี“สติ”๑ เป็นตัวรู้ทำงานตลอด แล้วก็“ธรรมวิจย”๒ ด้วย“วิริยะ” ๓ จริงๆ จึงจะครบ“สามเล่า”ขององค์แห่งความรู้(โพชฌงค์ ๓) จึงจะเริ่ม“โพธิ”(ปัญญาที่เป็นเครื่องตรัสรู้ของพุทธ)ก็ต้องจากความเป็น“กาย”(ธรรมะ ๒)ล้มผัสเกิดจิต

ซึ่งก็คือ “การจัดการเรื่องรูปกับนาม”(กายสังขาร)ที่หมายถึง“จิตสังขาร”นี้อย่างหนึ่ง และหมายถึง“วลีสังขาร”นั้นก็อีกอย่างหนึ่ง ให้เกิด“ปัญญา”กระทั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริงล้มบุงรัญได้

เป็นการทำ“เอกสมโสมรณา ภวันติ” คือ ให้“สำเร็จลงเป็นหนึ่ง”ในธรรมะ ๒”ใน“กาย”ซึ่งมีพร้อมทั้งภายนอก-ภายในปรากฏอยู่ ดังนั้น การปฏิบัติธรรมของพุทธ ถ้าแน่นไม่มีแม้แค่“ธรรม ๒”ไม่มี“องค์ประกอบของภายนอกกับภายใน”(ไม่มี“กาย”ให้ปฏิบัติ)ก็ปฏิบัติให้ถึง“ปรมัตถธรรม”ไม่ได้ เพราะ“ปรมัตถธรรม”ต้องมีก

ต้องมีภายนอกพร้อมทั้ง“รูป”ทั้ง“นาม” ครบพร้อมปฏิบัติ จึงจะบรรลุไปตามลำดับ “ต้น-กลาง-ปลาย”อย่างเป็นอศรรรย

หากขาด“กาย”ที่สัมผัสกันอยู่เป็นปัจจุบัน ไม่มี“ปัจจุบัน”ที่เป็น“ความจริง”ยืนยันกันใน“สมมุติสัจจะ”เลย ก็ไม่สามารถปฏิบัติให้เข้าถึง“ปรมาตถสัจจะ”จนสูงสุดสัมบูรณ์ได้

ถ้าหากใครมัวหลงไปศึกษาอยู่แต่กับปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นใน“อดีต”ที่ผ่านไปแล้วก็ติดใน“อนาคต”ที่ยังมาไม่ถึงก็ติด จาก“การหลับตาทำสมาธิ” ก็จะได้แต่“ระลึกเอากำหนดขึ้นเป็นรูปภาพ(หรืออรูปภาพ)ภายในจิตไม่มีภาพที่นับว่าเป็นความจริงหลุดๆยืนยัน ร่วมรู้กันได้สามัญทั่วไป)ก็จะหลงวนอยู่แต่อดีตหรืออนาคต ไม่มีปัจจุบัน(ทิฐฐ)

เพราะมีแต่“การกำหนดขึ้นในใจ”(สัญญาที่รู้ได้แต่มนมยัตตา-อรูปัตตา)ที่ตนเองกำหนดขึ้น เท่านั้น จึงถือว่าไม่มี“ภาวะจริง”(ปาตสัจจะ)เกิดจริงครบครันทั้งภายนอก-ทั้งภายใน ทั้งเรา-ทั้งสังคมมันก็ยังขาด“ความจริง”(สัจธรรม)ที่บริบูรณ์โดยเฉพาะปัจจุบัน(ทิฐฐ)

เราก็ไม่ได้เรียนรู้ให้“รู้แจ้ง”ได้ครบถ้วน จึงไม่สามารถจะ“รู้จริง”บริบูรณ์ได้แน่ๆ

เราจะเรียนรู้เรื่อง“ทุกข์”หรือสุขก็ตามที่เป็น“ความจริง”ขึ้น“อริยสัจ” คือ “สัจจะ”ที่เป็นอาริยะ หรือความจริงของคนที่เป็นอริยประเสริฐจริง พระพุทธเจ้าจึงทรงยืนยันให้ศึกษาเล่าเรียนด้วย“ภาวะที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบัน” โดยมี“ผัสสะ”ก็จะเกิด“เวทนา”แล้วให้ศึกษาอ่าน“อาการ”จริงๆ ของเวทนาที่เกิด“ปัจจุบัน”นั้นมีภาวะ“ตั้งอยู่”(ความดำรงอยู่)จริง สัมผัสกันอยู่ได้ๆหลุดๆโทนโท จะได้เรียน“ความรู้ลึกสุข-ความรู้ลึกทุกข์-ความรู้ลึกที่ไม่สุขไม่ทุกข์(อุเบกขา)”

จากปรากฏการณ์จริงใน“ความรู้สึก”(เวทนา)ของตนซึ่งมีอยู่จริงขณะนี้ ปัจจุบันนั้นจึงจะชื่อว่า“ความจริงที่มีจริง”

“ความจริง”หรือ“ลัจจะ”ที่เป็น“อารยลัจ” (ความจริงที่ประเสริฐแท้) เรียนรู้ได้ที่“ความรู้สึก”ภาษาบาลีว่า“เวทนา” นี่แหละเป็น“ฐาน”แห่งความจริง(เป็นลัจจะกรรมฐาน)เป็น“กรรมฐาน”สำคัญยิ่งในการปฏิบัติของพุทธ ขาดผัสสะขาดเวทนามิได้ ถ้าขาดยังไม่จริง

ถ้าเว้นจาก“ผัสสะ”แล้ว หากเกิดความเห็นความรู้ได้ ผู้ใดจะเอาไปกล่าวคำแสดง“ทิวลิป”ต่างๆ ก็กล่าวได้เป็นไปตาม“ทิวลิป ๖๒ ประการ” ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“พรหมชาลสูตร” (พระไตรปิฎก เล่ม ๙ สุตตแรก)นี้เท่านั้น จึงเป็นภาวะที่“ไม่แท้จริง”ให้ศึกษา

พระพุทธเจ้าตรัสว่า “เขาเหล่านั้นเว้นผัสสะแล้วจะรู้สึกได้ (ปฏิสังเวทิสฺสนฺต) นั้นไม่เป็นฐานะที่จะมีได้”(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๗๗-๘๙)

ผู้มี“ผัสสะเป็นปัจจัย”จึงจะมี“ฐาน”ของความเป็น“โลก” และเป็น“อัตตา”ให้เรา“รู้จัก” โลก “รู้จัก”อัตตา จึงจะได้เรียน “รู้แจ้งความเป็นโลก เป็นอัตตา” แล้วจึงจะได้“รู้โลก-รู้อัตตา” ที่แท้จริง(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๖๔-๗๖)

ดังนั้น ผู้ไม่มี“ผัสสะเป็นปัจจัย” จึงมีแต่คนที่ เป็น“ผู้ไม่รู้” (อชานตัง) “ผู้ไม่เห็น”(อปัสสตัง) เป็นความแสดหา เป็นความดั้นรนของ ผู้มีตัณหาเท่านั้น [อ่านพระพุทธพจน์คุดิๆ จะรู้ยิ่งเห็นจริงกันชัดๆ]

แจ่มแจ้งชัดเจนใหม่ ว่า ผู้ไม่มีผัสสะเป็นปัจจัย อยู่ในปัจจุบันนั้น เช่น ปฏิบัติหลับตานั้น ดาหุจมุกล้นกายไม่มีผัสสะ จึงไม่มี“กรรมฐาน” จึงไม่มี“ฐานแห่งการปฏิบัติ”ที่จะสามารถแม้แค่รู้จัก “ความจริง”กันเลย ก็จะจมไปอยู่แต่กับ“ทิวลิป ๖๒”ตามที่พระพุทธเจ้า

ตรัสไว้ในพรหมชาลสูตรนั่นเอง

พยายามทำความเข้าใจตามคำสอนของพระพุทธเจ้ากันให้
แม่นยำตรงๆเถิด

เพราะหลับตาทำสมาธิ ก็จะได้เรียนรู้แต่ในภพภายในที่เป็น
อดีต ๑๘ และอนาคต ๔๔ แม้แต่ปัจจุบันพระพุทธเจ้าก็นับรวมเข้า
ไว้อยู่ในอนาคต ๔๔ ด้วยซ้ำ

อดีตหรืออนาคตนั้นมันไม่มีอยู่ให้เห็น มันต้อง“ปัจจุบัน”

ต้อง“ปัจจุบัน”จึงเป็นภาวะ“ความจริง”ที่จะใช้ศึกษาเรียนรู้
ได้จริงกว่า “อดีต-อนาคต” เพราะเป็นภาวะที่มัน“มี”ให้เรา
“สัมผัส”อยู่โทณโทโต้งๆเดี๋ยวนี้ขณะนี้แหละ เห็นอยู่รู้อยู่

จึงไม่มี“ความจริง”ใดจริงกว่านี้อีกแล้ว

จะศึกษา“ความจริง”จึงอยู่ที่“ปัจจุบัน” เท่านั้น และเท่านั้น
แหละ ก็“จบ”อยู่ที่ตรงนี้

พระพุทธเจ้าจึงตรัสยืนยันว่า “อดีต”และ“อนาคต”นั้นมีใน
“ทิวลิป ๖๒”นี้เท่านั้นซึ่งล้วนมีฉันทิฏฐิ จะกำหนด-จะมีความเห็น-จะ
ปรารภขันธ์ส่วนอดีตก็ดี แม้จะกำหนด-จะมีความเห็น-จะปรารภ
ขันธ์ส่วนอนาคตก็ดี เพื่อรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”ได้ ก็จะต้องมี
“ผัสสะเป็นปัจจัยในปัจจุบันจึงจะจริง”(พตปฎ. เล่ม ๙ ข้อ ๓๗-๔๙)

ถ้า“เว้นผัสสะแล้ว จะรู้สึกได้(เวทนา) นั้นไม่เป็นฐานะที่จะ
เป็นได้”(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๗-๔๙) ด้วยประการฉะนี้

ศาสนาพุทธพระพุทธเจ้าจึงไม่ปฏิบัติโดยไป“หลับตา”
ทำสมาธิ เป็นทางเอก เพราะนั่นมันมีแต่ส่วน“อดีต”หรือส่วน“อนาคต”
เท่านั้นที่จะมีมาให้พิสูจน์กันก็ไม่ได้ความจริง ความจริงมีในปัจจุบัน

การ“ตื่น”ล้มตาสัมผัสทุกประการในภาวะปกติมี“สติ”เห็น
แจ้งทุกอย่างครบครันบริบูรณ์จึงเป็นวิธีที่ดีที่สุดกว่าที่สุดใดๆ

การปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์”แล้วจะทำให้เกิดองค์ที่ ๘
“สัมมาสมาธิ” และ“สัมมาญาณ-สัมมาวิมุตติ” ครบบริบูรณ์สมบูรณ์
(มหาจิตตาริสกสูตร พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑) จึงเป็น“สูตร”สัมบูรณ์
ใหญ่ยิ่งที่สุดแห่งที่สุด ด้วยประการฉะนี้ ศึกษากันดีๆเถิด

แม้“อดีต”ก็ไม่ใช่“ความจริง”เท่าปัจจุบันที่พิสูจน์ยืนยันกัน
ได้แท้ๆ “อนาคต”ก็ไม่ใช่ “ความจริง”เท่าปัจจุบันที่พิสูจน์ยืนยันกัน
ได้แท้ๆ เห็นชัดเจนขึ้นแล้ว ไหม้ย?

ดังนั้น จึงต้องพิสูจน์ด้วยสิ่งที่ปรากฏใน“ปัจจุบัน”ที่สัมผัส
กันอยู่โทณโทหัลลๆต่างๆ แจ่มชัดเจนแจ้ง ยืนยันกันได้แท้ๆว่า “จริง”

เช่น เราจะปฏิบัติโดยไม่หลับตา มีตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ
“สัมผัส”รูป,เสียง,กลิ่น,รส,โผฏฐัพพารมณ์,ธรรมารมณ์รู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงในส่วนที่เป็น“ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง”ของเราในขณะที่ปัจจุบันนี้
ที่สัมผัสอยู่บัดนี้หัลลๆ เมื่อเราไม่“ยึดถือ”ว่า “ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง”
นั้นเป็นเรา “ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง”นั้นเป็นของเรา

“ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง”ส่วนที่“ไม่ใช่‘กาย’ของเราแล้ว”นั้น
แม้จะสัมผัสถึงขั้น“ตัดหรือหั่น”ออกไปจากร่างของเรา เราก็“ไม่รู้
สึกอะไรแล้ว” เราจะ“รู้สึกเฉยๆ-ว่างๆ-กลางๆ”(อุเบกขา,อทุกขมสุข)
เพราะ“ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง”ส่วนที่“ไม่ใช่‘กาย’ของเรานั้น มันไม่ใช่
“ของเรา”แล้ว มันเป็นแค่“พินนิยาม” มันไม่ใช่“จิตินิยาม”แล้ว

เมื่อมันไม่ใช่“กาย”ของเรา เราก็“รู้สึกเฉยๆ-ว่างๆ-กลางๆ”
(อุเบกขา,อทุกขมสุข) แม้ใครจะมาตัด“ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง”ส่วนที่

ไม่ใช่“กาย”ของเราออกไป เราก็คือ“นิโรธ”อยู่ หรือเราก็คือ“นิพพาน” (ไม่รู้สึกสุขไม่รู้สึกทุกข์)อยู่ เพราะเราไม่มี“อุปาทาน” ไม่มี“ความยึดมั่นถือมั่น”ว่า “ผม,ชน,เลิပ်,พิน,หนัง”ส่วนที่มันไม่ใช่“กาย”นั้น เป็นเรา เป็นของเราแต่ถ้าใครยังยึดเป็นเราอยู่ที่“ทุกข์”ก็ยกกันไปอยู่

เราก็จะได้ศึกษา“ความจริง”(สัจธรรม)ของ“อุปาทาน” ได้ง่ายๆชัดเจนจาก“กาย”จาก“จิต” ของตน ก็จะอ่าน“อาการ”จาก “ความจริง” ที่เกิดจากสัมผัสสัจจริงขณะ“ปัจจุบัน”นี้ได้แท้ๆ

เพราะว่า “ผม,ชน,เลิပ်,พิน,หนัง”นี้ มี “อาการจริง-ภาวะจริง”ที่จะค้นหา“เหตุ”แห่งทุกข์ หรือ“เหตุ”แห่งสุขกันได้ดียิ่ง

โดยเฉพาะจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงไปถึงขั้น “อุปาทาน” ว่า เราเอง นั้นยังมี“อุปาทาน”ใน“ผม,ชน,เลิပ်,พิน,หนัง”ว่า เป็นเรา เป็นของเรา “อาการ”ที่มีอยู่ใน“ผม,ชน,เลิပ်,พิน,หนัง”ใน“ปัจจุบัน”นี้จึง คือ “มูลกรรมฐาน”ที่จะศึกษาให้เห็น“เหตุแห่งทุกข์” หรือแท้ๆก็คือ “เหตุแห่งสุข”ขณะนี้แล ชื่อว่า“มูลกรรมฐาน”จริง(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๕๑-๘๙)ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กาย”กับ“จิต”หรือ“รูป”กับ “นาม”ได้อย่างสะดวกมาก และมีผลมาก

เพราะมี“รูป”มี“นาม”หรือมี“กาย”ให้เราปฏิบัติเรียนรู้ “ปัญญา”เครื่องตรัสรู้จะมี “กรรมฐาน”ใช้พิจารณาได้ดีมาก สะดวกมากชัดเจนง่าย เพราะมี“กาย”มี“จิต” มีรูป-มีนาม

“รูป”ก็คือ “สิ่งที่ถูกรู้”(รูป=object) กับ “นาม”ก็คือ “ธาตุรู้ในตัวผู้รู้ที่เป็นประธาน”(นาม=subject) “อาการ”ที่เกิดขึ้นของ“ธรรม ๒” (คือ “รูป”กับ “นาม”)นี้เอง “สัมผัส”กันขึ้นมา เพราะมัน“มี”กันอยู่หลุดๆ เห็นๆอยู่ในปัจจุบันนี้

ไม่ว่าภาวะใดก็ตาม ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กายภายใน(ประสาททำงาน) ๕ ทวารนั้น แต่ละทวาร เมื่อเกิดการกระทบกันกับ“รูป-เสียง-กลิ่น-รส-สัมผัสจากภายนอก”(นี่คือ “รูป”ทั้ง ๕)ขึ้นมา “รูปกับนาม”(ธรรมะ ๒)ทำงานกระทบกันจึงมี“ธาตุรู้”(วิญญาณ)เกิดเป็น “จิตนิยาม”

“นาม”(ธาตุรู้)ทำงานรับรู้ขึ้นมาหรือรู้สึกขึ้นมา ซึ่งเรียกว่า “วิญญาณ” ก็คือ “องค์รวม”(กาย)หรือ“องค์ประกอบ”(กาย)ของ “ตากับรูปแล้วเกิดวิญญาณ” หรือ“หูกับเสียงแล้วเกิดวิญญาณ จมูกกับกลิ่นแล้วเกิดวิญญาณ ฯลฯ” เป็นต้น ๓ ภาวะฉะนี้แหละเรียกว่า “สัมผัส ๓” ที่นักปฏิบัติธรรมของพุทธจะต้องเรียนรู้จาก“ธรรม ๒”ที่สัมผัสกันแล้วเกิด“ภาวะที่ ๓”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๖๑) เกิด“นาม”(วิญญาณ)ให้ปฏิบัติบรรลุลุคครบ“ความจริง”ที่จริงในตน ขึ้น“ปรมัตถธรรม”

คำว่า “รูป”(สภาวะที่ถูกรู้ = object) คำว่า “นาม”(ธาตุรู้ที่เป็นประธาน = subject) คำว่า “กาย” (จิต,มโน,วิญญาณที่เกิดเพราะมีธรรมะ ๒ สัมผัสกัน)

เรียนรู้กำหนดหมายกันให้ชัดๆ

และเมื่อเราเรียนรู้“อาการ”ที่ปรุงแต่งกันอยู่ของ “รูปกาย”กับ“นามกาย”ในความเป็นผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง ให้ถึงนัยสำคัญของมันแล้ว เราก็สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ว่า ผมก็ดี ขนก็ดี เล็บก็ดี ฟันก็ดี หนังก็ดี เฉพาะส่วนตรงที่เราไม่ร่วมรับรู้สักไปกับมันแล้ว นั่นแหละคือ ส่วนที่พ้นออกมาจากความรู้สึกของ “จิต-มโน-วิญญาณ”ของเราแล้ว ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,ผิวหนังส่วนนี้ก็ไม่ใช่“กาย” ของเราแล้ว กำหนดตามให้ดีๆนะ

ทุกๆที่มันก็ยังอยู่กับตัวของเรา ยังเป็นอวัยวะของเราอยู่ ยังมีความเป็นชีวะอยู่ มันยังมี“ชีวิตินทรีย์”(พลังงานของความเป็นชีวะ) แต่เราไม่มี

ความรู้สึกร่วมไปกับมันอีกแล้ว แม้ความเป็น“อุตุธาตุ-พีชธาตุ”นั้นจะติดอยู่กับตัวเรานี้แหละ ในผมส่วนที่“ฟัน”ไปนั้น ขนส่วนที่ฟันไปนั้น เล็บส่วนที่ฟันไปนั้น ฟันส่วนที่ฟันไปนั้น ผิวหนังส่วนที่ฟันไปนั้น เราเจ้าของมันแท้ๆก็ไม่ได้เจ็บไม่ได้ปวด ไม่รู้สึกสุขทุกข์กับส่วนนั้นแล้ว แม้จะตัดออกไปก็ไม่เจ็บ ไม่รู้สึก เพราะส่วนนี้มันไม่ใช่“กาย”ของเราแล้ว

และที่สำคัญที่สุดคือ ถ้าเรา“ไม่ยึดมั่นถือมั่น”(หมดอุปาทาน) ว่าผม,ขน,เล็บ,ฟัน,ผิวหนัง ส่วนที่ไม่ใช่“กาย”ของเราแล้วนั้นว่าเป็น“ตัวตน”ของเราแล้วจริง เราก็จะมี“นิโรธ”

นี่คือ “เวทนา”ของเราพ้นจากความสุขความทุกข์ พ้นความเจ็บความปวดไปแล้ว เพราะ“ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,ผิวหนัง”ส่วนที่เราไม่เจ็บแล้วนี้มันไม่ใช่“กาย”เราแล้ว มันไม่ใช่“ตัวตน”(อัตตา)ของเราแล้ว

“กายสังขาร”ของเราก็“ดับ”ไปแล้ว ตามธรรมชาติจาก “อาการ ๓๒”ของเรา เมื่อเรา“ไม่ยึดมั่นถือมั่น”ว่า มันเป็นตัวเรา(อัตตา) มันเป็นของเราจริง(อัตตนิยา) เราก็มี“นิโรธอาริยสัง”กับ“ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,ผิวหนัง”ส่วนที่เราไม่เจ็บแล้วนี้มันไม่ใช่“กาย”เราแล้ว

เราก็จะสามารถเข้าใจ“ความเป็นนิโรธอาริยสัง”ได้ติดได้ง่ายได้อย่างลุ่มลึกยิ่งกว่าคนที่ไปหลับตาทำสมาธิ แล้วนึกว่าตนได้นิโรธ ฉะนั้นพุทธจึงไม่หลับตาปฏิบัติเพื่อเกิด“นิโรธ”เลย

ซึ่ง“นิโรธอาริยสัง”นี้ มันลึกซึ้ง(คัมภีรา) เห็นตามได้ยาก(ทุทฺธสา) รู้ตามได้ยาก(ทฺรฺนุพฺโพธา) ล้นตา(สงบบบปรมฺง สุขฺง) สุขุมยิ่งนัก(ปณฺธตา) รู้ไม่ได้ด้วยตรรกะ(อตฺถกาวจฺรา) ละเอียดชั้นนิพพาน(นิพฺพาน) รู้ได้เฉพาะบัณฑิต(ปณฺธิต เวทณียา)

เพราะ“ธรรมของพระพุทธเจ้า”นี้ เป็น“โลกุตระธรรม” เป็น

“อารยธรรม” ซึ่งผู้มี“เงโก”หมดสิทธิ์“รู้” ผู้มี“ปัญญา”เท่านั้น“รู้”

ดังนั้น “นิโรธ”ของพระพุทธเจ้าจึงเป็น “ความดับ”ที่ไม่ใช่
สามัญแบบทั่วไปแน่นอน แต่เป็นแบบวิสามัญของผู้มี“ปัญญา”

“นิโรธวิสามัญ”ก็คือ “ดับ”เฉพาะ“อกุศลธรรม”นั้นๆเท่านั้น
ไม่ใช่“ดับจิต”ไปทั้งจิตอย่างพาซื่อ ตื่นๆ ง่ายๆ

เช่น นิโรธสามัญเขา“ดับ”ความรู้รู้ไปหมดทั้งจิต “ดับ”ไม่รู้
อะไรยิ่งกว่าคนนอนหลับ

แต่“นิโรธวิสามัญ”ของพระพุทธเจ้านั้น ผู้มี“นิโรธ”ยังม
ความรู้รู้ต่างๆเหมือนคนปกติ คือ รู้ความจริงต่างๆอยู่เป็นปกติ
ตามจริงที่ทวาร ๖ ล้มผัสรับรู้อยู่ “ดับ”ก็เพียงแค่“ความรู้รู้สึกทุกข์
-ความรู้รู้สึกสุข”เท่านั้นที่“ดับ” ที่ไม่มี ที่หายไปจากจิต เป็นอารมณ์
“อุเบกขา” ซึ่งเป็น“เนกขัมมลิตอุเบกขา”ลึกลงใน“อาโลก”

นี่คือ “นิโรธหรือวิมุตติ”แบบพุทธแท้ๆ

เป็นต้นว่า ผู้ปฏิบัติ“มูลกรรมฐาน ๕” ได้แก่ ผม,ขน,เลิ,บ,
พิน,หนังสือจะเป็นตัวอย่างที่ง่ายและชัดเจนมาก

กล่าวคือ ผม,ขน,เลิ,บ,พิน,หนังสือ ส่วนที่“นิโรธ” คือ “สังขาร”
ของ ผม,ขน,เลิ,บ,พิน,หนังสือ ถ้าส่วนใดที่“ดับ”ไปจากความเป็น“ตัว
เรา”แล้ว ส่วนนั้นเราก็กินทุกข์พ้นสุขกับมันแล้ว

แต่หากใจเรา“หลง”หรือใจเรายึดว่า“ผม, ขน,เลิ,บ,พิน,หนังสือ”
นั้น ยังเป็น“ตัวตนของเรา” ยังเป็น“ของเรา”อยู่ ของข้าใครอย่า
แตะ!ถ้าใครมาแตะ หรือมาตัดเอาไป เรารู้สึกอย่างนั้นอย่างนี้ ถึง
ขั้นรู้สึกไม่ชอบใจ เลิ,บ,ใจ ปวดใจ ก็เป็นไปไม่ได้สารพัด ทั้งๆที่ส่วนที่
เป็นผม,ขน,เลิ,บ,พิน,หนังสือส่วนนั้นจะตัดออกไปจริงๆ มันก็ไม่รู้

ลึก“เจ็บ” เพราะส่วนนั้นมันไม่ใช่“กาย”ของเราแล้วจริงๆ ทว่าเรา
กลับรู้สึก“เจ็บใจ” ไม่ชอบใจก็ยังเป็นได้เพราะ“อริชชา”ของเราแท้ๆ

“ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง”นี้ จึงเป็น“มูลกรรมฐาน ๕”ที่เราจะ
ใช้ศึกษาเรียนรู้ความเป็น“กาย” ความเป็น“จิต” และศึกษาความ
เป็น“นิโรธ”ได้อย่างน่าศึกษาเป็นที่สุด

ซึ่ง“มูลกรรมฐาน ๕” ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง”นี้ พระอุปัชฌาย์
จะบอก“กรรมฐาน”นี้ให้แก่ลูกศิษย์ไปปฏิบัติทุกคน

เพราะผู้ปฏิบัติจะถึงขั้นสามารถคลายความยึดมั่นถือมั่นใน
“ตัวตน” ถึงขั้นบรรลุ“นิโรธอารยสัจ”กันได้ทีเดียว

ซึ่งเป็น“นิโรธอารยสัจ”หรือเป็น“วิมุตติ” แบบพุทธที่ลัทธิมาทิกูลิ
แต่“นิโรธหรือวิมุตติ”ที่ไม่ใช่แบบพุทธ หรือเป็น“วิมุตติ”
มีฉฉาทิกูลินั้นจะ“ดับความรู้” (ดับเวทนา-สัญญา-สังขาร)ไปทั้งหมด จิต
ไม่รับรู้อะไร ชาวพุทธส่วนใหญ่ทุกวันนี้เข้าใจอย่างนี้

ถ้าหากเขาขึ้นยังมี“ความรู้”อยู่ เขาจะยังไม่ถือว่าเป็น
“นิโรธ” ความเป็น“นิโรธ”ที่มีฉฉาทิกูลิไปจากพุทธแท้จริง มีทิกูลิกัน
ปานนั้น ซึ่งไม่ใช่“ดับเหตุ”ไปอย่างสิ้นเกลี้ยงกันจริงๆ นี่คือ ความ
ผิดเพี้ยนไปจากพุทธศาสนากันอย่างน่าสงสารในพุทธทุกวันนี้

ดังนั้น การเรียนรู้“มูลกรรมฐาน ๕”ของชาวพุทธทุกวันนี้
จึงผิดเพี้ยนไปอย่างลึกซึ้ง

ที่ลึกซึ้งซับซ้อนนั้น ก็คือ ถ้าเรายังมี “ความยึด” ยึดผมก็ดี
ขนก็ดี เล็บก็ดี ฟันก็ดี หนังก็ดี ที่มันขาดจากความเป็น“กาย”ของ
เราแล้วนี้ ถ้าไม่มี“กิเลส”กับมันแล้ว หากตัดมันออกไปก็ไม่เจ็บแล้ว
ที่สำคัญคือมันไม่ใช่“กาย”ของเราแล้ว มันไม่มี“จิต-มโน-วิญญาณ”

ร่วมอยู่ด้วยแล้ว มันจึงไม่ใช่“กาย”

แต่คนที่ยัง“อวิชชา”นี่สิ! “ใจ”ของคนผู้ใดที่ยังยึดถือว่า
ผม,ชน,เล็บ,ฟัน,ผิวหนังที่ไม่ใช่“กาย”ของเราแล้วนั้นว่า เป็น
“กาย”ของเราอยู่ ตรงที่ยังไม่ล้มมาทิวลิป เรายังมี“ส่วนยึดเป็นเรา”
(ทั้งๆที่มันพ้นความเป็นกายของเราไปแล้ว)

นี่แหละคือ ความยังหลงผิดอยู่ของคน ผู้มีจิตทิวลิป หรือผู้อวิชชา
หาก“ผม,ชน,เล็บ,ฟัน,ผิวหนัง”ส่วนที่ไม่ใช่“กาย”ของเรา
แล้วนั้น ขาดออกไปจากตัวเรา หรือถูกตัดถูกพรากออกไป เราก็จะ
เจ็บทุกข์ หรือจะสุข จะชอบหรือจะชัง จะรู้สึกไปต่างๆได้ ตามที่ตน
มี“ความยึดมั่นถือมั่น” “ความยึดมั่นถือมั่น”จะนี่เอง อุปาทานแท้

“อาการทุกข์-สุข”หรือ“ชอบ-ชัง”นี้แหละ คือ“ทุกข์อาริย-
สัง”ที่มันเป็น“อุปาทาน”ตัวจริง ซึ่งตนเองจะสร้าง“ความรู้สึก”
(เวทนา)เองจึงสุขสุดก็ได้ เกิดทุกข์จนเอาเราตายก็ได้ จะเกิดทุกข์ที่
เป็น“อาการ”เจ็บที่ใจ ปวดที่ใจได้อย่างมีอาการ“จริง”ในผู้นั้นจริงๆ

เห็นมั้ยว่า เจ้า“อาการ”นี้แหละ ตัวการแท้

แต่ที่แท้มันเป็น“เท็จ”(อภิปะ) ก็ปานฉะนี้

แม้จะ“เท็จ”ปานใดๆ มันก็เกิด“อาการ”ขึ้นมาโกหกตนเอง
ได้นี่คือ “ความงมงาย”ที่เรียกว่า“อวิชชา” มันงมงายไม่เสร็จจริงๆ

“อาการเท็จ”นี้ใหม่ๆ เกิดต้นๆ มันก็จะยังไม่ยั่งยืน ยังไม่
แข็งแรงตั้งมั่น มันจะค่อยๆลั้งสม“ความเท็จ”ไปเรื่อยๆ กระทั่งมาก
ขึ้นๆ ตกผลึก ควบแน่นได้ที่ มันก็ทำให้คนผู้หลงยึด“อาการ”นั้น
เห็น“เท็จ”ที่ตกผลึกควบแน่นจนแยกไม่ออกนี้“เป็นความจริง”
(สมมุติสังขาร)ไปจนได้ ด้วยประการฉะนี้

“ความเท็จ”..กลายเป็น“ความจริง”ใน “ความไม่เที่ยงแท้
แน่นอนของจิตใจคน”(สมมุติสัจจะ) เป็นได้ถึงปานนี้กันจริงๆ

มันมี“อาการ”อย่างนั้นจริงๆ ทั้งๆที่ภาวะชั้นเจ็บชั้นปวดของ
“ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,ผิวหนัง”ส่วนที่ไม่ใช่“กาย”แล้วนั้น แม้จะได้รับการสัมผัส
กระทบแรงปานใด แม้แต่จะตัดจะหั่นออกไป มันก็ไม่มีเจ็บไม่ปวดแล้ว

“ความเจ็บปวด”ที่ก็แค่ลมๆแล้งๆนี่มันไม่“จริง”เลย
แต่“อวิชชา”(โง่สนท)มันมีได้จริงๆ

ฉะนั้นแล้วคือ “อนัตตา”แท้ๆ คือ มันไม่ใช่“ตัวตน”ของเรา แต่
คนที่“อวิชชา”จริงก็มี“อุปาทาน”ขึ้นมาจนได้ ว่ามันคือ“ตัวตน”
ของเรา แล้วก็“เจ็บใจ”บ้าง “ชอบใจ”บ้าง “ไม่ชอบใจ”บ้าง เพราะ
ความยึดมั่นถือมั่นว่าผม,ขน,เล็บ,ฟัน,ผิวหนังนี้แหละ เป็น“เรา”
แล้วก็เกิด“อารมณ์เท็จ”นั้นขึ้นได้ “โง่จริงๆ”มั๊ยคน?

“โรค”ที่เกิดทางใจชนิดนี้ แพทย์ที่เป็นวิทยาศาสตร์ก็รู้จักดี
เรียกมันว่า psychosis

หากผู้ใด“ไม่สัมมาทิฐิ”ในความเป็น “ทิฐิ”เองก็ดี “กาย”
ก็ดี“สมาธิ”ก็ดี “อัตตา”ก็ดี “บุญ”ก็ดี ตามที่อาตมาได้สาธยายมานี้
กระทั่งถึง“นิพพาน”ก็ดี “นิโรธ”ก็ดี “หลุดพ้น”ก็ดี

คนๆนี้ก็เป็นผู้ไม่บรรลุนิโรธธรรม” ยังเป็นคนมี“ความยึด
มั่นถือมั่น”(อุปาทาน)ว่า ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,ผิวหนังส่วนที่ไม่ใช่“กาย”นั้น
เป็นเรา(อัตตา) เป็นของเรา(อัตตนิยา) จริงๆจังๆได้อยู่แน่แท้

“ทฤษฎี”หรือ“ทิฐิ”ของพระพุทธเจ้า หากผู้ศึกษาใดเรียน
รู้ให้“สัมมาทิฐิ”แล้วปฏิบัติให้เกิดผลในตนจริง ก็จะมีอานุภาพแจ่มแจ้งจริง
จะรู้ความเป็นจริงตามความเป็นจริงนั้น ว่า สิ่งสัมผัสอยู่นั้น

คืออะไร ตามที่มันเป็นมันมีความจริงอยู่จริง เราก็ยังมีเวลานั้นน้อย
ซึ่งต้องมีความรู้ร่วมรับรู้ด้วย กล่าวคือ มีการรู้ตามความจริงนั้นอยู่
ว่าแท้จริงมันมีความรู้สึกรู้“ความจริง”แท้ๆร่วมอยู่ แต่เราไม่มี“ความ
เท็จ”นั้นแล้ว จึงไม่ผลึกไม่ดูด ไม่ชอบไม่ชัง จะรู้สึกว่ามันก็รู้สึกเฉยๆ
กลางๆว้างๆ จึงไม่มี“อาการจะผลึกหรือจะดูด”ภาวะนั้นๆเลย

ภาวะนี้คือ ความเป็น“พินนิยาม”แต่ผู้อธิบายยึดเป็นเรา

ซึ่งต่างจาก“ความรู้สึกกลางๆว้างๆเฉยๆ”(เนกขัมมสิตอุเบกขา
เวทนา)ชนิดที่มี“วิชา”ในความเป็น“จิตนิยาม” เพราะจะมี“ปัญญา
หรือญาณวิเศษ”กว่าพินนิยาม มีพลังงานรู้ดี-รู้ชั่ว รู้สุข-รู้ทุกข์
โดยเฉพาะสุขแท้-สุขเท็จ รู้ทุกข์แท้(ทุกข์อารยสัจ) -รู้ทุกข์แฝง
รู้พลังงานที่ควร-ที่ไม่ควร ทำภาวะที่ควรทำอยู่อย่างยิ่ง ไม่ทำเพราะ
มีสิ่งอื่นเป็นเหตุผลล่อหลอกหรือกดดันให้ทำหรือบังคับให้ทำ ชักนำ
ให้ทำ(สังขารกัณ) จึงจะไม่มีอคติ จึงเป็น“ความเป็นกลาง”ที่มี
ประโยชน์มีคุณค่าสูงต่อสังคมต่อโลกอย่างแท้จริง

“ความรู้สึกกลางๆ”(อุเบกขา)ชนิดนี้แล คือ “ความอิสระ”
ที่เป็นไทแก่ตัวจากอำนาจโลก-อำนาจอัตตา ไปตามลำดับที่ตน
สามารถปฏิบัติหลุดพ้นได้จนกระทั่งอยู่เหนือ“โลก”(อุตตระ)และ
เหนือ“อัตตา”(อุตตระ)ที่ตนปฏิบัติได้ไปแต่ละระดับ กระทั่งที่สุดจบ
ความเป็น“โลก” และจบความเป็น“อัตตา” ได้แท้เด็ดขาด

“ความรู้สึกกลางๆ”(อุเบกขา)ชนิดนี้จึงเป็น“ความสงบ”ที่ไม่มี
“อำนาจโลกและอำนาจอัตตา”เป็น“นาย”เราได้อีกแล้วเด็ดขาด

“ความรู้สึกกลางๆ”(อุเบกขา)ชนิดนี้คืออารมณ์“นิพพาน”

(จบฉบับที่ ๓๑๐)

ฉบับที่ ๓๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๙

ฉบับที่แล้วอาตมายืนยันว่า การปฏิบัติธรรมของพุทธที่เรียกว่า ทำ“อานาปานสติ”นั้น มิใช่“การหลับตา”ปฏิบัติ แล้วสะกดจิตของตนดังลึกลงไปๆ เข้าไป“รู้สึก”หรือเรียนรู้อยู่แต่เพียงในภายใน“รูปภพ”ของตนเท่านั้น ตัดข้างนอกทิ้งๆ

แถมมีหน้าซ้ำ เมื่อไปอยู่ใน“รูปภพ”แล้วก็สะกดจิตของตนหนักเพิ่มเข้าไปอีก ให้จิตตนเกิด“เอกัคคตาจิต”ตามแบบวิธีของดาบสฤๅษีชาวเทวนิยมทำกันมาเป็นแบบฉบับของเขา ซึ่งได้แต่“สะกดจิต”(hypnotize)เข้าไปๆเท่านั้น

แล้วหลงว่า ตนปฏิบัติทำให้เกิด“อธิจิตสิกขา” คือ จิตของผู้ปฏิบัติกิเลสจะลดละหน่ายคลายลง แล้วจะถึงขั้น“กิเลสดับสนิท”เป็นที่สุดได้ วิธีนี้รู้กันมาก แพร่หลายทั่วไป

แล้วเชื่อกันว่า นี่คือ“การทำสมาธิ”แบบที่ถูกต้องของพระพุทธเจ้า คือ สัมมาสมาธิ

ก็ขอยืนยันว่า “ผิด” ๑๐๐ % อย่างนี้ไม่ใช่“สัมมาสมาธิ”แน่นอน ตรวจสอบจากคำตรัสสอนไว้ทั้งหลายของพระพุทธเจ้ากันให้ดีๆดูเถิด ตั้งแต่พระสูตรแรก คือ พรหมชาลสูตร พระไตรปิฎกเล่ม ๙ ไปเลยทีเดียว ก็เป็นการปฏิเสธ“วิธีเจโตสมาธิ”แล้วชัดๆว่า“เจโตสมาธิ”คือ“มิจฉาทิฏฐิ”ใน“ทิฏฐิ ๖๒”

และสูตรอื่นๆอีกมากหลากหลาย หรือในพระสูตรพระ
อภิธรรมทั้งนั้น จะเห็นได้ว่า “วิธีปฏิบัติเพื่อให้เกิดจิต หรือให้เกิดผล
ทางวิญญาน”(ยัญญ)ของศาสนาพุทธซึ่งเพื่อให้เกิด “สัมมาผล”นั้น
ไม่ใช่“หลับตา”ปฏิบัติเลย

ขอยืนยันมั่นคงอย่างเด็ดเดี่ยว ว่า ความเข้าใจ หรือทิวทัศน์
ที่ว่า“วิธีปฏิบัติให้จิตเป็นสมาธิ หรือให้วิญญานได้เสวยผล”
ที่ภาษาบาลีว่า“ยัญญพิริ” ซึ่งก็มี“ทาน-ศีล-ภาวนา” หรือ“ศีล-
สมาธิ-ปัญญา”เป็นต้นนี้แหละ ไม่ใช่อะไรอื่น นั้น ตามความตรัสรู้
ของพระพุทธเจ้า ไม่ใช่“ยัญญพิริ”ที่“หลับตา”เข้าไป“ทำจิตให้ได้
ผล-ทำวิญญานให้เสวยผล”(มนสิการโรติหรือโยนิสมนสิการ)อย่างเด็ดขาด

“ยัญญพิริ”ของศาสนาพุทธนั้น“ลัมตา” ปฏิบัติมี“วิญญาน ๖-
อายตนะ ๖-สัมผัส ๖-เวทนา ๖-ตัณหา ๖-อุปาทาน ๔-ภพ ๓-ชาติ ๕”
ตรวจสอบดูดีๆ จากพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๔-๑๕ เป็นต้น และจาก
พระวาระอื่นๆ

“การหลับตา”เข้าไป แล้วสะกดจิตตนให้เป็นหนึ่ง(hypnotize)
นี้ก็“สมาธิ”ชนิดหนึ่ง แต่ไม่ใช่“สมาธิ”ของพระพุทธเจ้า ไม่ใช่
“สัมมาสมาธิ”ใน“มรรค อันทมก ๘”ของพระพุทธเจ้า

แต่เป็น“สมาธิ”แบบที่รู้กันทั่วไปว่า เป็น “เจโตสมาธิ”หรือ
“เจโตสมถะ” หรือ meditation ที่รู้ว่า เป็น“วิธีทำสมาธิสากล”
อันมีอยู่คู่โลก เป็น“สมาธิสามัญ” ที่ไม่ใช่“สัมมาสมาธิ”ของ
พระพุทธเจ้า ที่ตรัสรู้ของพระองค์เอง แล้วเอามาประกาศให้โลก
รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตาม ว่า “สมาธิ”มีแตกต่างกันนะ

ของสากลทั่วไปนั้น ล้วนเป็น“การสะกดจิต” ให้จับตัวกัน

เข้าหรือให้รวมเข้าเป็นหนึ่ง ก็จะได้“เอกัคคตาจิต”แบบหนึ่ง คือ “เจโตสมาธิ” มีมาก่อนพระพุทธเจ้าอุบัติ มีมาก่อนพระพุทธเจ้าจะประกาศ“สัมมาสมาธิ”ของพระองค์ ซึ่งทุกวันนี้ก็เพี้ยนไปหลงนับถือยึดถือ“เจโตสมาธิ”สากลกันหมดแล้วมั้ง!!!

อาตมาพูดถึง นัยสำคัญของสมาธิ ประเด็นนี้มากกว่า ๔๖ ปี แล้วก่อนอาตมาจะบวชอุทิศตนเพื่อทำงานนี้เต็มตัวด้วยซ้ำ ก็ยังไม่กระตือรือร้นเลย ยังยึดมั่นถือมั่นกันเหนียวแน่น ไม่มีปรโตโมหะกันบ้างเลย ชาวพุทธเอ๋ย!!!

“การหลับตาปฏิบัติเพื่อทำสมาธิ”อย่างนี้แหละ เป็นการปฏิบัติที่ไม่มี“ศีล”ให้ปฏิบัติแล้ว เพราะ“หลับตา”เข้าไปอยู่ในภพภายใน นั่งนิ่งๆ และพยายามตัดความรู้สึกภายนอก ไม่ให้ตัวเองรู้สึกภายนอก “ศีล”มันก็ไม่เกี่ยวเพราะไม่มีผัสสะ๖

จึงไม่สามารถ“ล้มผัสสัฏฐ์”ทั้งหลายที่เราจะได้ปฏิบัติจริงว่า เรายังมี“จิตคิดจะทำร้ายสัตว์นั้น” อยู่หรือไม่? หรือเราอยากฆ่าสัตว์นั้นมากินหรือไม่? หรือ“จิตใจ”ของเรามันมีความรู้สึก(เวทนา)อย่างไรกับ“สัตว์”ที่เรากำลังล้มผัสสัณพันธ์อยู่ขณะนั้น จะได้จัดการกับ “กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”กันตามที่เกิดจริงเป็นจริงแท้ๆ

จะได้ปฏิบัติ“ศีลข้อ ๑”ให้เจริญขึ้นเป็น “อริศีล” และปฏิบัติ“จิตให้เจริญเป็นอริจิต”คือ “การทำใจในใจให้ถ่องแท้”(โยนิโสมนสิการ) ซึ่งจะเกิด“อริปัญญา”โดยจะรู้(ชานาติ)-จะเห็น(ปัสสตี)ภาวะจริงตามความเป็นจริงที่พึง“เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”ได้ด้วยการปฏิบัติของเรา เมื่อเรา“รู้-เห็น”อาการของ“กาย”หรือ“องค์

ประกอบของรูปกับนาม” แล้วได้จัดการกับเจตสิกทั้งหลาย โดยเฉพาะได้กำจัด“อกุศลจิต-อกุศลเจตสิก”ของตนในขณะที่มันเป็นจริง คือกำลังเกิดมี“อาการทุจริต”อยู่ ณ บัดนั้นจริง นั่นๆ

เราก็จะได้ปฏิบัติกับ“ของจริง-ความจริง” กันหลัดๆ ไต้งๆ โทนโท จึงจะมี“ผลจริง”แน่แท้

จึงจะเจริญ“อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา”ถึงขั้นเป็น“วิมุตติ-วิมุตติญาณทัสนะ”กันจริงๆแท้ๆเพราะปฏิบัติตามพระพุทธรวณะ “กถาวัตถุ ๑๐” หรือตาม“จรณะ ๑๕ - วิชชา ๘”

ซึ่ง“อธิศีล”จะมีผล“ศีลเจริญขึ้น”ตามการปฏิบัติที่ได้ละลด (อารติ) ไต้งด(วิริติ) ไต้เว้น(ปฏิวิริติ) ไต้เว้นขาด(เวรมณ)จากอาการติดอาการยึด ทั้งรูปภายนอก ทั้งใจภายในไปจริง

ไม่ว่า “ศีล”ข้อไหน ก็มีสัมผัสภายนอก-ภายในในปฏิบัติทั้งนั้น จึงจะรู้จริงที่เป็นจริง จริงๆ

และ“อธิจิต”จะเกิดเป็น“สมาธิ”แบบพุทธเรียกกันว่า “สัมมาสมาธิ”ตรงตามพระพุทธรวณะ..“อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา”

ยิ่ง“อธิปัญญา”ก็จะเกิดจะเป็นความรู้ที่เห็นจริงสัมผัสจริงตามความเป็นจริงแท้ๆ ทั้ง ตาม“สมมุติธรรม” ทั้งตาม“ปรมาตถธรรม”

ผลที่ได้ย่อมแตกต่างกับการ“หลับตา” ปฏิบัติสะกดจิตเข้าไปอยู่ในภพคนละทิศละทางแน่นอน แต่ทิศไหนจะดูจริง ดีจริง กว่ากัน ก็ใช้วิจารณ์ญาณกันของแต่ละคนเทอญ

ไม่ว่าจะเป็น“ศีล”ข้อ ๒ ถ้าเราไป“หลับตา” อยู่หนึ่งๆ ไม่มี “สัมผัส ๖” และ ๖ อื่นๆ ก็ไม่สามารถ “สัมผัสสิ่งของที่ไม่ใช่ของตน”ทั้งหลายที่เราจะได้ปฏิบัติจริง ว่า เรายังมี“จิตคิดจะเอาของที่

ไม่ใช่ของเรา นั่น หรือคิดอยากได้ด้วยใจที่ไม่สุจริต” อยู่หรือไม่?

เราสามารถ“รู้”ด้วย“ปัญญา”ที่มีการรู้เห็นตามความเป็นจริง ไม่ใช่แค่“รู้” ด้วย “สัญญา”ในภายในอยู่ใน“รูปภพ”เท่านั้น “ปัญญา”ก็จะครบ“องค์ธรรม ๖” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘ (ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพล-ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฐิ-มคคังคัง)

ปฏิบัติ“หลับตา”เข้าไปอยู่ในภพ จึงเห็นได้ชัดๆว่า มันรู้เห็นไม่ครบ มันรู้เห็นแค่ในภายในของตนเองเฉพาะตนหนึ่งเดียวเท่านั้น และที่สำคัญ ใน“สัญญา”ที่ตนเอง“คิดขึ้น”นั้น เป็นความจริงได้ หรือเป็นไม่ได้ คนอื่นใดก็ไม่รู้ด้วย จะ“คิดเองได้สารพัด”อะไรตามแต่จะปั้น จะสร้างจะเนรมิตอะไร-อย่างไร ก็ได้

จึงไม่มีหลักประกันใดๆเลย

แต่ถ้ามี“สมมุติสัจจะ” และมี“ปรมาตถสัจจะ”ด้วย เป็น“ธรรมะ ๒” หรือไม่มีแค่เราเดียวโดดๆเท่านั้น แต่มีผู้อื่น“ร่วมรู้”(สมมุติ)ด้วย เริ่มตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไป ยิ่งมากคนเท่าใดก็ยิ่งเป็น“สมมุติ”ที่แท้จริงจริงจังเท่านั้นๆ

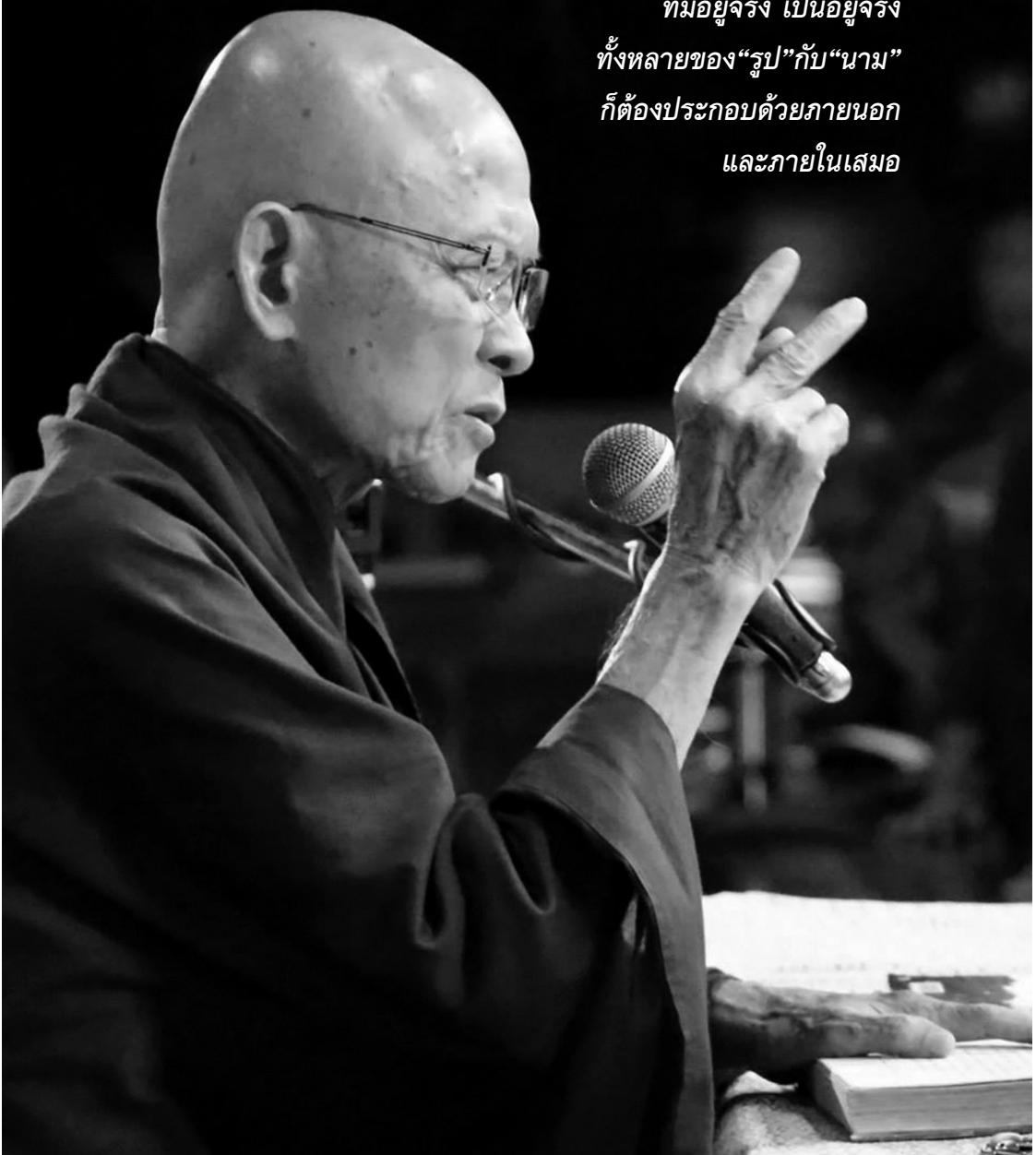
“สมมุติ”จึงจะชื่อว่า จริงกับโลก หากมีแค่“ปรมาตถ”ก็จริงแต่เฉพาะเราคนเดียว ชื่อว่าอัตตา

หากมีภายนอก และคนอื่นด้วย จึงจะกล่าว“จริง”นั้นว่า “สัจหรือสัจจะ”กับโลกเขาได้ ยังมี“ทรงอยู่จริง-ตั้งอยู่” ณ บัดนั้น หลัดยุบัจจุบันนั้นก็ยิ่งชื่อว่า“สัจธรรม” แต่ถ้ามีแค่“ในตัวเรา”เดียวๆ มันจะจริงอะไร อย่างไร กับใครเขาได้เล่า!!!

คุณเอง ก็จริงอยู่แต่เดียว เดียวดาย ไป

จะได้ปฏิบัติ“ไตรสิกขา”
เต็มสภาพจริงแท้
รู้แจ้งเห็นจริง“อาการ”
ที่มีอยู่จริง เป็นอยู่จริง
ทั้งหลายของ“รูป”กับ“นาม”
ก็ต้องประกอบด้วยภายนอก
และภายในเสมอ

ที่นี้เรื่อง “๓ ศึกษา” คือ ไตรสิกขานั้น

จะเป็น ทาน-ศีล-ภาวนา ก็ตาม

หรือ ศีล-สมาธิ-ปัญญา ก็ได้

ซึ่งเราจะได้ปฏิบัติ“ไตรสิกขา”เต็มสภาพจริงแท้ รู้แจ้ง
เห็นจริง“อาการ”ที่มีอยู่จริง เป็นอยู่จริงทั้งหลายของ“รูป”กับ“นาม”
ก็ต้องประกอบด้วยภายนอกและภายในเสมอ

มีเรา-มีเขาด้วย จึงจะยืนยัน“จริง” ว่า “จริง”(ลัจจะ)ได้แท้
แน่นิ่งๆๆๆๆ ยิงขึ้นๆๆๆ

ดังนั้น การปฏิบัติ ถ้าไม่สามารถ“ล้มผัสสัตร”ทั้งหลายที่เรา
จะได้ปฏิบัติจริง ว่า เรายัง “ใจคิดจะทำร้ายสัตรนั้น” อยู่หรือไม่?

ตาม“ศีล” ข้อ ๑ ด้วยทั้งสมมุติ และทั้งปรมาตถ์

“จริง”(ลัจจะ)มันก็ไม่ครบ ต้องมีทั้งสมมุติและทั้งปรมาตถ์เป็น
“ธรรม๒” แล้วเราจึงจะได้ปฏิบัติ“ไตรสิกขา” ตามการศึกษาของพุทธ
บริบูรณ์ครบ“การศึกษา ๓” ของพุทธ

แล้วเราจะได้ว่า โอ..“จิตใจ”ยังมี“โกรธ” ยังมี“โลภ” ยังมี
“หลง”อยู่ ในขณะที่มี“ล้มผัสสภาวะนั้นๆจริง” แล้วก็อ่าน“จิตใจเรา
ก็กำลังเกิดอาการนั้นๆ(ที่เป็นกิเลสให้เราเห็นได้)อยู่จริงๆ

เห็นมัย ว่าแตกต่างกัน มีภาวะที่“ล้มผัส”อยู่หลุดๆ ปัจจุบัน
นั้นกับภาวะที่“ไม่มีล้มผัส”

ดังนั้น “การหลับตา”ปฏิบัติ จึง“ผิด”แท้ๆ

ซึ่งหลงผิดว่า สะกดจิตอย่างนี้แหละ คือ การปฏิบัติที่ตรง
แล้วตามหลัก“ไตรสิกขา”ของพุทธ หรือเป็น“การทำสมาธิ”ของพุทธ
แล้วจะเกิดปัญญา-เกิดวิมุตติ บรรลุนิพพานไปโน่น

อาตมาก็ขอบอกด้วยความเกรงใจจริงๆ เพราะในวงการศาสนาพุทธ ต่างเข้าใจกันว่า ต้อง“หลับตา”อย่างนี้กันทั้งนั้น เมื่อจิตเป็นสมาธิแล้ว ทุกอย่างจะผุดเกิดขึ้นมาเอง..เอง

ก็ขอยืนยันว่ามัน“ผิด” ..ผิดจริงๆ

ไม่มีอะไรเกิดเอง “ทุกอย่างมาแต่เหตุ”ตามพระวชนะ

เพราะการปฏิบัติด้วยวิธีแบบนี้ ไม่ใช่การศึกษาฝึกฝนอบรม โดยมี“การเล่าเรียน”หรือฝึกฝนชนิดที่มี“การวิจัย”(analysis) ตรงตามพระพุทธวชนะว่า“ธรรมวิจยัลัมโพชฌมค์”เลย มันมีแต่“การสะกดเข้าไปๆๆ”(hypnosis)

การปฏิบัติธรรมแบบที่ชาวพุทธทุกวันนี้ส่วนใหญ่เข้าใจ “ผิด”ไปตั้งว่านี้ และปฏิบัติกันอย่างนี้เป็นจริงเป็นจังอยู่ทั่วไปในสังคมในโลกทั้งโลก ปัจจุบันนี้หลง“หลับตา”กันอย่างนี้จริงๆ

คือ หยุดอิริยาบถภายนอกหมดเลย แล้วก็“สะกดจิต”ของตนเข้าไปให้อยู่ในอิริยาบถ“นิ่งๆ, หยุดๆ, หดๆ, ช้นๆ, ขดๆ, คู้ๆ, แข้งๆ, ก้อนๆ, ทึบๆ”(สมถะ, มณะ)

เมื่อภายนอกไม่เคลื่อนไหวกิริยาใดเลยแล้ว จึงเข้าไป “สะกดจิต”ภายในให้“นิ่งๆ, หยุดๆ, หดๆ, ช้นๆ ฯลฯ”อีกที

ฉะนี้แล คือ วิธีปฏิบัติธรรมในแบบทำอิริยาบถให้หยุดตะพิด “สะกดจิต”(hypnotize)เข้าไปๆๆๆเพียงถ่ายเดียว

ตามที่นิยมยินดี(ฉันทะ)กันแพร่หลายตกตื้นอยู่ในยุคปัจจุบัน
ณ ลมหายใจเฮือกนี้

ซึ่งแตกต่างกันคนละทิศกับแบบ“วิจัย”(analyze) ไปคนละมิติ
คนละทิศอย่างมีนัยสำคัญยิ่ง

ศาสนาพุทธเข้าใจทั้ง“การสะกด”ที่ต้องใช้ให้ถูกสภาวะ-ถูกโอกาส-ถูกขนาดนั้นๆเป็นต้น ครบตาม“ลัทธิปริยัติธรรม ๗ และมหาปเทศ ๔” และมีทั้ง“การวิจัย”ที่ต้องใช้ให้ถูกสภาวะนั้นๆ แม้ที่สุดภาวะ“นิโรธ”คือภาวะที่“สมมุติสัจจะ”ก็ว่ากันว่า “ความดับ”

การศึกษาต้องชัดเจน และลึกเข้าไปถึงความเป็น“ปรมาตม-สัจจะ”อีกด้วยว่า เมื่อใดหมายเอา“จิตดับ”นั้น “ดับ”แค่ความรู้สึกบางส่วน(เพว ธัมมา ทูเยนะ เวทนายะ เอกโสมสรณา ภวันติ,ปุงลิงค์ = แบบธรรมวิจัย,วิปัสสนา) นี่คือนัยสำคัญลึกละเอียด

ซึ่งแตกต่างกับ“ดับ”ความรู้ไปหมด ให้มีติดำไปทั้งจิต(กิณหะ,กัณหะ) ไม่มีแสงสว่างใดเลย(สุภกิณพหรม = แบบสะกดเอา,สมณะ)

และอย่างไร คือ “ดับ”สลาย“ความเป็น”เช่นนั้นไปอย่างสิ้นซาก(ปริณิพพานเป็นปริโยสาน,จิตตัสสเลขา) ไม่มีส่วนใดเหลือเป็น“อัตภาพ”ของตนเหลืออีกเลย ถาวรตลอดไป

ศาสนาพุทธแยกแยะได้ละเอียดชัดเจน-คม-แม่นยำ-ลึก-ตรง-บาง-เบา-เร็ว-ช้า ลัมบุรณ

ดังนั้น การทำ“อานาปานสติ”นั้นไม่ว่าจะหมายถึง “การทำใจในใจ”(มนสิการ)เอาเฉพาะขณะ“หลับตา”นิ่ง และอยู่เฉพาะส่วนภายใน เราก็ชัดเจนว่าหมายเอาแค่นั้น ไม่สับสนเลย

แต่ที่เราหมายเอ่ว่า “อานาปานสติ”นี้นั้น ได้แก่ ทุกขณะที่คนยังมีลมหายใจเข้า-หายใจออกอยู่ คือ คนยังไม่ตาย..ว่าจั้นเถอะทั้งภายนอก-ภายใน เป็นองค์ประกอบสัมผัสสัมพันธ์กันอยู่ทุกมิติ (dimention) -ทุกวิสัยทัศน์(vision)ครบถ้วนสิ้นหมดก็รู้อยู่ตลอด

เราก็เรียนรู้ ศึกษาปฏิบัติกันในขณะที่เป็น“อานาปานสติ”

คือตลอดเวลาที่เรายังไม่ตาย ทั้งชีวิตลมหายใจเข้า-ออกยังมีอยู่ตลอดชีวิต ไม่ใช่หมายถึงแค่“หลับตา”มีลมหายใจเข้า-ออกอยู่ในภวังค์เท่านั้น

อย่างนี้ต่างหาก ..เข้าใจตามเราได้มั๊ย?

ถ้ายัง... ก็เอาหลักฐานสูตรอื่น อีก...ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสถึง“มูลเหตุแห่งธรรมทั้งปวง” เป็นทฤษฎีสำคัญสูตรหนึ่ง คือ

“มูลสูตร ๑๐”(พตปฎ. เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘)ได้แก่

๑. มีฉันทะ(ความยินดีพอใจ) เป็นต้นเค้า, เป็นมูล(เป็นมูลกา)แรกเลย ที่จะทำให้อันนั้นมีความจิตเกาะใจ มีแรงใจ ที่จะโหมพลังงานเอาใจใส่กิจนั้น เรื่องนั้น เต็มที่เต็มพลังอย่างสำคัญ

หมายความว่า คนต้องมีความยินดีพอใจในกิจนี้ ในเรื่องนี้ ในการกระทำนี้ ในการปฏิบัตินี้ ถ้าใครไม่มีใจที่ยินดีพอใจในกิจนี้ ในเรื่องนี้ ในการกระทำนี้ การปฏิบัตินี้ ก็ไม่มีหวัง ไม่มีผลสำเร็จ สัมบูรณ์หรือ เสียเวลาเปล่าแน่

ฉันทะ จึงเป็นความสำคัญประเด็นแรกของ“ธรรมทั้งปวง” โดยเฉพาะการปฏิบัติธรรมของพุทธ ที่มีพระพุทธศาสดาเท่านั้นที่ตรัสรู้“อารยธรรม”ชนิดนี้ซึ่งทวนกระแสโลก คนโลกๆก็ไม่ยินดี

๒. มีมโนสิการ(การทำใจในใจ) เป็นแดนเกิด เป็นจุดแรกจุดเริ่มที่จะก่ออะไรต่ออะไรขึ้น ก็ก่อกันที่“จิต”ตรงนี้นี่แหละเป็นจุดตั้งต้น

๓. มีผัสสะ(การกระทบ) เป็น“เหตุ”ต้นทาง(มคค)เป็น“จุดที่ภายนอกกับภายใน”เริ่มก่อการ ท่านใช้ศัพท์ว่า“สมุทัย”ทีเดียว

๔. เวทนา(ความรู้สึก,อารมณ์) เป็น“ฐาน”แท้ เป็น“ฐาน”(ที่ตั้ง)สำคัญ ที่คนหลงยึดอาศัยเป็นอยู่กัน จนทำให้ไม่สามารถมีชีวิตที่ดี

ได้ ที่สุดหลุดพ้นหรือดับสุดสลายหายไป จบสนิทไม่ได้

เพราะเวทนา(ความรู้สึก,อารมณ์)ตัวการที่คนหลงจมอยู่กับมัน นานเท่านานในความเป็นคน ก็คือ“เวทนา”หรืออารมณ์-ความรู้สึก นี่เองที่คนติดหลงอยู่กับมันกันนักกันหนา เป็นที่ประชุมลง(สโมสรรณา)

พระพุทธเจ้าจึงจับเป็น“ที่ตั้ง”(ฐาน)ในการปฏิบัติ ฐานที่ กระทำ(กรรมฐาน) ฐานเรียนรู้จริงๆที่ศัพท์ว่า“กัมมัญฐาน”

๕. มีสมาธิ(ความควบแน่นตั้งมั่นของจิต)เป็นประมุข เป็นหัวหน้า เบอร์หนึ่ง เป็นฐานหนึ่ง “ผลจิต”ตกผลึกลงเป็น“สมาธิ”

๖. มีสติ(ความรู้ตัว รู้รอบพร้อมในทุกขณะ)เป็นใหญ่(อธิปไตย) เป็น พลังล้อมรอบรับรู้ครบถ้วนอยู่

๗. มีปัญญา(ความรู้ภาวะจริงตามความเป็นจริงอย่างรอบถ้วน ถึง ๓ ชั้นปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ)เป็นยิ่ง เป็นความอยู่เหนือชั้น เหนือฤทธิ์ใดๆเป็นแรงชี้นำขับเคลื่อนดำเนินไปสู่หลักชัย

๘. มีวิมุตติ(ความหลุดพ้น หรือความไม่เหลือติดยึดกันอีก ความขาดละบั่น กันเด็ดขาด ความตายจากที่ยั่งยืน) เป็นสาระแก่นแท้ของจุดหยุด จุดดับ

๙. มีอมตะ(ความไม่เกิด-ไม่ตาย คือจะเกิดจะตายก็ทำเอาได้ทุกประตู) เป็นที่ยั่งยืน(โอครา)ที่มีขึ้น

๑๐. มีปรีติพพานเป็นปรีโยสาน(การตายขั้นสุดท้าย คือดับอย่าง ไม่มี“การเกิด”ใดที่จะมีต่อไปอีกแล้ว=ดับรอบจบสนิท(ปรีติพพาน)เป็นที่สุด (ปรีโยสาน)แห่งสุด)

ฉะนั้นแล คือ ๑๐ ขั้นตอนของต้นจนจบ ซึ่งเป็นภาวะทางใจ-เป็น อาการของใจของจิต เป็นการทำ“อิริยาบถ”เล็กละเอียดของจิตใจ

ไม่ใช่“การทำอิริยาบถใหญ่”ที่หมายถึง “การทำกิริยา

ภายนอก” คือ เติน-ยีน-นัง-นอน หรือขยับเขยื้อนส่วนร่างกายนอกทั้งหมด ที่เป็นลีลาท่าทาง(นัจจะ)ก็ดี แม้แต่การพูด(คิตะ+วาตะ)ก็ตาม ก็ทำให้“นิ่ง”หมด หยุดการขยับเขยื้อนทุกส่วนภายนอกทั้งนั้น

เหลืออยู่แต่ขยับเขยื้อนได้แค่“ลมหายใจเข้า-ลมหายใจออก” เท่านั้นเอง นอกนั้นนิ่งหมด ถ้าแค่นี้ก็แค่รู้ว่าเราไม่ตาย!

แต่เราหมายเอาเป็น“การลืมนตา”ปฏิบัติที่มีสติกับภาวะภายนอก ทุกสัมผัส ทุกอิริยาบถสามัญ ทุกประการครบครันอยู่ปกติ

ภายนอกก็รู้ร่วมด้วยอยู่ ภายในก็ร่วมรู้ด้วยด้วย ไม่ได้ขาดจากกันเลย เราจึงจะเรียนรู้“เวทนา ๑๐๘”ได้บริบูรณ์

นี่คือ โลกุตระธรรม ๙ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า เกิดจากการปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” เมื่อไปรวมกับ“โลกุตระธรรม ๙”ก็เป็น“โลกุตระธรรม ๔๖” (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐)

ทฤษฎีการปฏิบัติโพธิปักขิยธรรม ๓๗ ที่ลัทธิมาติกาจะเกิด“จรณสมบัตติ-วิชชาสมบัตติ”อันมี“ศีลเป็นอาริยะ-สำรวมอินทริยเป็นอาริยะ-สติสัมปชัญญะเป็นอาริยะ-สันโดษเป็นอาริยะ” และเป็นฌาน-เป็น“สมาธิลืมนตา” ซึ่งแตกต่างจาก“สมาธิหลับตา”ชัดๆ

“ลืมนตา”มิใช่“สมาธิ”ปฏิบัติอย่าง“หลับตา”เลย

จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้ง“ทิวฏฐิ ๖๒”ตาม “พรหมชาลสูตร” เพชรพุทธ กะรัตที่ ๑

และปฏิบัติมีผล เป็นผลทำให้เป็น“สมณะ”แท้[สมณะที่ ๑ (โสดาบัน)-สมณะที่ ๒ (สกิทาคามี)-สมณะที่ ๓ (อนาคามี)-สมณะที่ ๔ (อรหัตต์)] หรือเป็นผลธรรมได้บรรลุเนื้อแท้ ตาม“สามัญญผลสูตร” เพชรพุทธ กะรัตที่ ๒ ซึ่งมี“พรหมชาลสูตร”เป็นเพชรพุทธ กะรัตที่ ๑

ซึ่งเพชรพุทธ กะรัตที่ ๒ นี้ เป็นการปฏิบัติแบบพุทธโดยตรง
แท้ ที่เป็นวิธีปฏิบัติตามแบบของพระพุทธเจ้าที่ตรัสรู้เองโดยชอบ
อันจะไม่เหมือนกับที่คนในสังคมทั้งหลายเขานิยม และปฏิบัติกันอยู่
ทั่วไปแน่นอน

ทั่วไปนั้นคือ“หลับตา”ปฏิบัติ ไปจมอยู่แต่กับ“สัญญา”ใน
ความเป็น“อดีต ๑๘” (บุพพันตะ) กับความเป็น“อนาคต ๔๔” (อปันตะ)
ซึ่งเป็น“มิถนาภิภูฏฐิ ๖๒”(ตามเพชรพุทธ กะรัตที่ ๑ พรหมชาลสูตร)

และไม่หลงผิดเข้าป่าปฏิบัติ หรือจุดไฟบำเพ็ญถึงวิญญาน
ล่องลอย สร้างภพอยู่แบบเทวนิยมทั้งหลาย เพราะไม่หลงผิด
ติดป่า-ไม่หลงบ้าบ้าเรอไฟ ตามความเลื่อม ๔ ประการ ดังที่ว่าไว้
ใน“อัมพภูฏฐสูตร” เพชรพุทธ กะรัตที่ ๓

จึงสามารถปฏิบัติด้วย“ศีลกับปัญญา” ทำหน้าที่แม่-และ
พ่อช่วยกันสร้าง“อริจิต”คือลูกให้บรรลุผล ชำระกิเลสให้บริสุทธิ์
เหมือนล้างมือด้วยมือ-ล้างเท้าด้วยเท้า กระทั่ง“จิต”ครบด้วย
“สมบัติ ๒”ได้แก่ จรณสมบัติ-วิชชาสมบัติ

ซึ่งการปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”จะต้องมี“ธรรมะ ๒”
หรือมี“กาย”คือ มี“องค์ประกอบของรูปกับนาม”ให้เราปฏิบัติ
เสมอเป็น“ภาวะที่ถูกรู้=object” กับเป็น“ภาวะที่เป็นผู้รู้เอง=
subject” ซึ่งภาวะ ๒ นี้ จะยิ่งใหญ่ยืนหยัด ลบล้างออกไม่ได้เลย

ส่วนชาติตระกูลจะบริสุทธิ์สะอาดก็ชั่วคราว ก็ไม่ยึดเป็นเอก
ยกเลิกได้ หรือเก่งท่องจำเก่งวิชาการได้ ฉลาดรอบรู้ในวิชาการ
เท่าใดก็ยกเลิกได้ หรือรูปหล่อ สง่าเท่ ผิวพรรณดีปานใด ก็ยกเลิกได้
แต่“ศีล”กับ“ปัญญา”ยกเลิกไม่ได้ นี่แล ประเด็นสุดสำคัญ ตาม

“โสณทัณฑสูตร” เพชรพุทธ กะรัตที่ ๔

และมีแววแสงเพชรพุทธ กะรัตที่ ๕ ตาม“กฎพันตสูตร” คือ ไม่ไปหลงยึดมั่นถือมั่นอยู่แต่กับมหาญาณ เช่น ยัญญสัมปทา ๓ อย่าง มีบริวาร ๑๖ ซึ่งบ้างเพื่อเจ้า บ้างมีโทษเป็นภัย จึงชัดเจน ใน“ยัญญสัมปทา”ที่วิเศษแบบพุทธ ได้แก่ ทาน-ศีล-ภาวนา ก็ดี ศีล-สมาธิ-ปัญญา ก็ดี ก็สัมมาทิฐิ แล้วปฏิบัติมีสัมมาได้สำเร็จ

ไม่หลงมุ่นเจริญสมาธิเพื่อความเป็น“ทิพย์”แบบเทวนิยม แบบโลกีย์ ที่ลืกลับ งามาย ไม่สามารถสัมผัสได้

แต่ก็มีความเป็น“ทิพย์”อันประเสริฐดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มหาสิทธสูตร” เพชรพุทธ กะรัตที่ ๖ ว่าไว้ว่า ความเจริญสมาธิ แบบโลกุตระ เป็นอาริยบุคคลเป็นอรหันต์ รู้ได้ด้วยตนโดยชอบ ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ เป็นผู้ดำเนินไปดี ผู้รู้แจ้งโลกที่ หลากหลายไปตามขั้นตอน และฝึกบรูษที่ควรฝึกได้เหนือปุถุชน เป็นผู้รู้แจ้งรู้จริงความเป็นเทวดา-มาร-พรหม เป็นผู้เบิกบานเสมอ เป็นผู้จำแนกธรรมไปตามภูมิได้จริง และยืนยันได้ว่า ศีล-สมาธิ-ปัญญานั้น ปฏิบัติให้บรรลุผลจนสิ้นอาสวะ มีญาณรู้แจ้งได้ตามจริง เมื่อ บรรลุอาสวักขยญาณได้แล้ว จะพึงรู้ได้เองว่า ชีพเป็นเช่นไร สรรพนั้นๆเป็นอย่างไร ไฉนกันแท้ ด้วยตนเอง ไม่ต้องถามใคร ตาม “ชาลยสูตร”เพชรพุทธ กะรัตที่ ๗

หรือแม้“มหาสิหนาทสูตร” เพชรพุทธ กะรัตที่ ๘ ก็ยืนยัน ชัดเจนถึง พระสูตรที่ว่าด้วยการบันลือสิหนาท คือ กล่าวอย่าง องอาจกล้าหาญดังพญาราชสีห์คำราม ทั้งชี้ชัดว่าใครผิด ใครถูก อย่างไม่เกรงกลัว

ที่สำคัญ คือ คุณสมบัติที่ทำให้เป็นสมณะกัถิ หรือคุณสมบัติที่ทำให้เป็นพรหมกัถิ นั้น หาได้ยืนยันด้วยความสมบูรณ์ของชั้นศัคคัถิ-ของตระกูล-ของคณมีปริญญามาก ไม่

แต่..ยืนยันกันที่“ความสมบูรณ์ด้วยศีล” และ“ความสมบูรณ์ด้วยสมาธิ” พร้อมทั้ง“ความสมบูรณ์ด้วยปัญญา” ต่างหาก

แม้แต่การบันลือสีหนาทก็ไม่ใช่บันลือในเรือนว่าง-ในป่า แต่บันลือในหมู่ชนสังคมคนผู้เจริญพร้อมบริษัทใหญ่่น้อย ต่างหาก

และบันลือในบริษัทก็บันลืออย่างองอาจกล้าหาญอีกด้วย มิใช่บันลืออย่างไม่องอาจไม่กล้าหาญ เอาแต่เกรงๆกล้าก็หาไม่

ทั้งแสดงพลังเหนือ และเชื่อเชิญหรือทำให้มาดุของจริงกันได้ อย่างสง่ากล้ามัน

“ทิพย์วิเศษสุดประเสริฐ”ที่พระพุทธเจ้าทรงยืนยันนั้น คือ “ศีล”กับ“ปัญญา”

ธรรมะ ๒ ที่คนน้อยก็ได้ คนใหญ่ก็ด้วย ล้วนมีสิทธิ์ มีโอกาสด้วยกันทุกผู้ทุกคน

สามัญคุณ หรือพรหมคุณที่สูงสุด ไม่ใช่คุณสมบัติ หรือคุณวิเศษใดเลย คือ “ศีลกับปัญญา” ที่ทำให้สมบูรณ์“วิชาสมบัติ-จรณสมบัติ”นี้แล เป็น“คุณ”ที่เรียกว่า ผู้มีพร้อมด้วย“พรหมคุณ-สามัญคุณ” ที่มี“ธรรมกายหรือพรหมกาย”สุดสูงส่ง คือสมณะ-พรหมณ์

ยิ่งใน“ปฏฐาปาทสูตร” เพชรพุทธ กะรัตที่ ๙ ยิ่งแยกแยะให้เห็นความละเอียดลออของ“พลังงานจิต”อย่างพิเศษว่า “การดับ”หรือนิโรธของพุทธนั้น มิใช่“การดับมืดดำหมดไปทั้งความเป็นสัญญา”

กลายเป็นคนผู้ไม่รู้อะไรกันได้เลย เพราะ“เครื่องกำหนด

รู้”คือ “สัญญา”ของตน ถูกเจ้าตัวสะกดให้มัน“ไม่กำหนดรู้”ตาม
หน้าที่ของมัน แล้วหลงผิดว่า เป็นการบรรลุ“นิโรธ”

แต่เป็นการมี“สัญญา”ที่แคล้วคล่องวิเศษขึ้น(กายปาคุญญา
ตา=ความแคล้วคล่องของหมู่เจตสิก ๓ ได้แก่ หมู่เวทนา-หมู่สัญญา-หมู่สังขาร)

เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อภิสัญญา” คือ “สามารถหยั่งรู้
พลังงานที่ละเอียดยิ่งๆได้”ว่า

๑. ผู้ที่เห็นว่า“สัญญา”ของคนไม่มีเหตุปัจจัย เกิดดับไปเอง
นั้นผิดตั้งแต่แรกทีเดียว

“พลังงานละเอียดยิ่งๆ(อภิสัญญา)”ใดที่ทำหน้าที่“ความจำได้”
ก็ดี ที่ทำหน้าที่“กำหนดรู้”ก็ดี จะเกิด-ดับโดยไม่มีเหตุปัจจัยนั้นไม่ได้
ต้องมีเหตุปัจจัยทั้งนั้น

เหตุปัจจัยทำให้เกิดก็มี

เหตุปัจจัยทำให้ดับก็มี

ดังนั้น เราจึงสามารถทำให้เกิด -ทำให้ดับได้ ด้วยการศึกษ
สัญญาอย่างหนึ่งเกิดเพราะการศึกษา ก็มี สัญญาอีกอย่าง
หนึ่งดับเพราะการศึกษาก็มี ก็ข้อที่จะพึงศึกษา เป็นไฉน?

ก็คือ ก.มีพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นมาในโลก เป็นผู้ครบพร้อม
ด้วย“พุทธคุณ ๙”

ข. มีผู้ศรัทธาออกปฏิบัติตาม โดยละทิ้งภกตทรัพย์ของตน
หมด ละเครื่องอุปถัมภ์ใหญ่่ออกบวช

ค. เมื่อบวชแล้วก็ศึกษาสำรวจสั่งวรในอริศีลสิกขา-อริจิต
สิกขา-อริปัญญาสิกขา พัฒนาไปพร้อมทั้ง..อาชีวะ-กายองค์กรวม
(กัมมันตะ)-วาจา-ใจ ให้บรรลุ“สัมมา”ตามทฤษฎีพระพุทธเจ้าให้ได้

ที่มี“ศีล-สมาธิ-ปัญญา” จึงจะเกิด“สัมมาวิมุตติ-สัมมาญาณ”ไปตามลำดับ

ที่พระพุทธเจ้าตรัสตั้งแต่“สามัญญผลสูตร”สูตรที่ ๒ มาแล้วและทุกสูตรก็ย่ออยู่ซ้ำแล้วซ้ำเล่า อย่างเดิมนี้

๒. “สัญญา”มันก็เป็น“ธรรมะ ๒” คือ ต้องมี“รูป”(ภาวะที่ถูกรู้กับ“นาม”(ภาวะที่เป็นตัวผู้รู้ ซึ่งก็ต้องเป็นพลังงานชั้นจิตนิยาม และต้องชั้นเวไนยสัตว์ด้วย) จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“การเกิดขึ้น”นี้หนึ่งที่สุด“การดับไป”นี้ก็อีกอย่างหนึ่ง

เมื่อทราบดีแล้วอย่างนี้ ไม่ยึดมั่นถือมั่น เพราะทุกอย่างย่อมเป็นไปตามกรรมของตนของตน-เป็นของของตน ตนต้องรับมรดกกรรมของตนเสียไม่ได้ กรรมพาเกิดพาเป็น กรรมเป็นเผ่าพันธุ์ ถ้าตนไม่สามารถปรับแก้พันธุ์ของตน(อภิสังขาร)ได้ ตนก็ต้องมี“พันธุ์ของตน”เป็นที่อาศัยของชีวิตไปอยู่อย่างนั้น

ผู้สามารถ“รู้”ได้ขั้นนี้คือ ผู้มี“อภิสัญญา” จนกระทั่งสามารถทำ“อภิสัญญานิโรธ”ให้แก่ “จิตวิญญาณ”ของตนได้สำเร็จจริง

๓. “สัญญา”จะเกิดก็มีเหตุปัจจัยพาเกิด หรือจะดับก็มีเหตุปัจจัยพาดับ(สังขาริกัง) จนกว่าตนจะมีพลังงานที่สามารถ“ระงับเหตุ”ในตนได้เด็ดขาด เป็นอาณัติฤทธิ์ของตนที่จัดการให้เกิดหรือให้ดับได้เองแท้(อสังขาริกัง)

๔. “สัญญา”นั้นจะเป็นอย่างไร แคไหน ก็แล้วแต่จริงของคนนั้นๆ ใครเป็นผู้มีฤทธิ์มากพอบันดาลให้เป็นได้ ใครไม่มีฤทธิ์พอบันดาลไม่ได้ ย่อมเป็นไปตามที่เป็นที่มีจริง ฤทธิ์หรือพลังงานที่ตนใช้ในตนของตน ยืมคนอื่นหรือไปฉกเอาของคนอื่นมาใช้ ไม่ได้

มันยังไม่เป็น“ตนเองเป็น-ตนเองมี”แท้

๕. “สัญญา” อันเป็นพลังงานในตนของคนที่ตนใช้เอง จะเป็น
อย่างนั้นอย่างนี้ เพราะมีเทวดาที่มีฤทธิ์ มาบันดาลให้เป็นไปนั้น ไม่มี
ผู้ทำ“พลังงาน”ของตนในตนให้ตนใช้เองจริงแท้ จึงเป็น
“ตน”สร้างเอง-มีเองเป็นที่สุด ที่สามารถ“ทำเกิด-ทำดับ”ของตนใน
ตนที่แน่แท้ นั่นคือทำ“ดับ”สัญญาตัวที่ไม่ดีลงไป และทำ “สัญญา”
ใหม่ให้“เกิด”ขึ้นมาใหม่ดี-เก่งกว่าเก่า

๖. “สัญญา”อย่างหนึ่งเราทำให้เกิด ก็เพราะการศึกษา
“สัญญา”อย่างหนึ่งเราทำให้ดับ ก็เพราะการศึกษา จึงจะเป็นตนเอง
มี-ตนเองเป็นที่จริง หาใช่“ฟัง”อื่นใดๆใครเลย

เมื่อเราสามารถทำให้“สัญญา”ตัวที่ไม่ดี“ดับ”ไปได้ และทำ
“สัญญา”ตัวที่ดีให้เกิดเจริญเพิ่มขึ้น “สัญญา”ตัวใหม่ก็ยิ่งเจริญมาก
ขึ้นตามจริง

เราก็ได้ฟัง“สัญญา”ที่ดี-เก่งยิ่งขึ้น

ชื่อว่า “ตนฟังตนเอง”(อตฺตา ทิ อตฺตโน นาโถ) หรือ“ตนเป็น
เองได้เอง”(ปัจเจก,ปัจจุตตัง)

หรือ“ตนเป็นเจ้าของแล้วจริงไปเป็นขั้นๆ”(ธรรมสามิ) ตามที่
เรียกว่า “สยงอภิญญา”

ถ้าไม่ศึกษา ก็ได้แต่รอ ไม่รู้ว่าความมี-ความเป็นนั้นจะมาถึง
เมื่อไหร่ จะ“ทำ”ได้อย่างไร?เพราะไม่ได้เรียน“การทำใจในใจ(มนสิการ)”
นั่นก็คือไม่ได้เรียนรู้“มนสิการ”จึง“ทำใจในใจ”ของตน(มนสิโรติ)ไม่เป็น

“สัญญา”ก็คือพลังงานที่เป็น“ใจ”ของตนเองที่ตนเองศึกษา
และฝึกฝนปฏิบัติ

แต่ถ้า“เริ่ม”ศึกษา เริ่มมีผลไปตามอัตราการก้าวหน้า มันย่อมรู้จริงเห็นจริงความเป็นไปได้อยู่กับตน ..ใช่มีัย? การศึกษาจึงนำการปฏิบัติ ศึกษาถูกก็ปฏิบัติถูก มีผลจริงได้

จึงจะสูงสุดยิ่งจริงๆขึ้น“สยัมภู”ก็ไม่มีใครเทียบได้อีกแล้ว “ตนเองเป็นผู้ตรัสรู้เองโดยชอบยิ่งสูงสุดไม่มีใครเทียบได้เลยแล้วจริงๆ” เพราะสูงไกลมากเกินไป ยิ่งกว่าผู้ใดจะอาจหาญทำตามได้ ไไลทัน(สัมมาสัมพุทธ)“ไลไม่ทัน”ซึ่งไม่ใช่ คนอื่น“ทำอย่างนี้ไม่ได้”

ถึงปานฉะนี้ก็ดี ก็ต่างตนเองมี-ตนเองเป็นได้ ตามจริงนั้นๆ เท่าที่ตนเป็นได้ มีได้จริง

จึงเป็น“การเกิด(อุปจยะ)ที่ตัวเรากำหนดการเกิดนี้ และการดับ”(นิโรธ)นั้นด้วยตน ที่มีความสามารถ“ดับ”โดยแยกแยะละเอียดยิบ “ดับ”เฉพาะ“อกุศลจิต”ที่มี“อาการ”เรียกว่า“เจตสิก”หรือ“พลังงานจิตใจ”เท่าที่ตนทำได้อย่างมี“ปรมาตถธรรม”

ผู้เรียนรู้อย่างสัมมาทิฎฐิ จะปฏิบัติรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน “สัจสัญญา”ที่เป็น“กามสัญญา”แล้ว“ดับกามสัญญา”ได้ครบบริบูรณ์ “กามสัญญา”ก็คือ กามคุณ ๕

ส่วน“สัจสัญญา”ที่เป็น“รูปสัญญา”ก็มีทั้ง“วิตก-วิจารณ์-ปีติ-สุข-ไม่สุขไม่ทุกข์” เป็นขั้นๆต่อและต่อๆไปเป็นลำดับๆ

พลังงานที่เป็น“สัจสัญญา”อันละเอียดได้แก่ “สัจสัญญา”ที่เป็น“อรุสัญญา”ซึ่งมี“สุขและทุกข์นั้นดับไป”แล้ว ก็จึงจะเป็น “อาภาสานัญญาตนะ-วิญญาณัญญาตนะ-อาภิจัญญาตนะ” ตามลักษณะ-อาการของแต่ละสัญญา ซึ่งผู้มี“อภิสัญญา”(สัญญาอันยิ่งใหญ่ของผู้เข้าถึง)ที่วิเศษเองจะกำหนดได้เอง

ผู้พ้น“อาภิญจัญญายตนะ”(คือมีอายตนะที่ตรวจจุลละองส่วน เหลือว่าจะหลงอยู่นิดหนึ่งน้อยหนึ่งมัย)จนสำเร็จได้แล้วแน่แท้ ก็ยังต้อง ตรวจสอบสวนอีก จนกว่าจะรู้แจ้งรู้จริงพ้น“เนวสัญญานาสัญญายตนะ” เป็นที่สุด จนกระทั่ง“รู้ครบ”ได้สัมบูรณ์แล้ว(สัมบูรณ์) จึงได้ชื่อว่า ผู้บรรลु “สัญญา เวทยิตะ นิโรธ”(ผู้ใช้สัญญากำหนดรู้ใน“เวทนา ๑๐๘”) ว่า มี“นิโรธ”ที่เป็น“สมาหิตัง”(ความตั้งมั่นแล้ว)และ“วิมุตติ”(ความหลุด พ้นสูงสุดแล้ว) สัมบูรณ์ครบ“อนุตตริยภูมิ”

โดยสามารถทำ“สัญญาอย่างหนึ่งเกิด-สัญญาอย่างหนึ่งดับ”ได้ อย่างสัมมาปฏิบัติ

สุดแห่งสุด พระพุทธเจ้าตรัสตอบไปภูฏปาทปริพาชก อีก ๗ แง่ละเอียดสุดของ“สัญญา”ว่า

๑. ทรงบัญญัติสัญญาอันเลิศอย่างเดียว หรือหลายอย่าง ตรัสตอบว่า ทรงบัญญัติทั้งอย่างเดียว และหลายอย่าง

๒. สัญญากับญาณ อย่างไหนเกิดก่อน ตรัสตอบว่า สัญญา เกิดก่อนญาณ

๓. สัญญาเป็นอตตะ หรือว่าสัญญากับอตตะเป็นคนละอย่าง กัน ทรงซักว่า “อตตะ”ที่ว่าหมายถึงอะไร ทูลตอบว่า หมายถึง อตตะ ที่อาศัยรูป จึงตรัสตอบว่า อตตะอย่างนั้นเป็นคนละอย่างกับสัญญา

๔. อตตะตามที่ตนเข้าใจ หมายถึง อตตะที่เกิดจากใจ มี อวัยะและอินทรีย์ครบถ้วน ตรัสตอบว่า อตตะอย่างนั้นก็เป็นคนละอย่าง กับสัญญา

(จบฉบับที่ ๓๑๑)

ฉบับที่ ๓๑๒ กรกฎาคม ๒๕๕๙

ฉบับที่แล้วอาตมาอธิบายถึง“การเกิด”(อุปจยะ)ที่เป็น“ภาวะรูป”ของปรมัตถธรรม ซึ่งตัวเรากำหนด“การเกิด”นี้ในชีวิตปัจจุบัน อันยังมีร่างมีกาย และกำหนด“การดับ”(นิโรธ)นั้นด้วยตนเอง ที่มีความสามารถ“ดับ”โดยแยกแยะละเอียดยับยั้ง“ดับ”เฉพาะ“อกุศลจิต”ที่มี“อาการ”เรียกว่า“เจตสิก”เท่านั้น ได้ อย่างมี“อภิสัญญา”

“อภิสัญญา”นี้มีความหมายว่า ผู้ใช้“สัญญา”คือ“การกำหนดรู้”ได้ดี ได้ถูกต้อง ถึงขั้นสามารถบรรลุผลที่เป็น“สัมมาปฏิบัติ”

“สัญญา”หมายความว่า การกำหนดรู้, ความจำได้, ความตระหนัก ; เป็นเบื้องต้นแห่ง“ญาณ”(สัญญาทำงานเจริญขึ้นก็เป็นปัญญา)

ผู้เรียนรู้ที่สัมมาทวิจฺจุจะปฏิบัติรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“สัจสัญญา”(การกำหนดรู้เพื่อศึกษาสัจจะ)ที่เป็น“กาม”บ้าง ก็เป็น“กามสัญญา”เป็น “อัตตา”บ้าง ก็เป็น“อัตตสัญญา” เพื่อ“การกำหนดรู้กาม-กำหนดรู้อัตตา” จะได้ศึกษาปฏิบัติกำจัด“กาม”กำจัด“อัตตา”

“กาม”กับ“อัตตา” คือ กิเลสของคนมีในจิตที่พระพุทธเจ้าทรงแบ่งออกเป็น ๒ ข้าง(อันตา)ใน“จิต”ของคนผู้วิชชา

ผู้“วิชชา”จะไม่รู้จัก หากไม่เรียนรู้จริง ก็จะมีติดติดสสมใส่จิตใจตนอยู่ตลอดเวลา พระพุทธเจ้าทรงสอนให้ศึกษาเรียนรู้ความเป็น“กาม” กับความเป็น“อัตตา” แล้วลดละความเป็น

“กาม”เป็น“อิตตา”นี้ให้ได้ จนกระทั่งใน“จิตใจ”ของผู้นั้น ไม่มีความยึดติดทั้ง“ข้างฝ่าย”(อันตา)ที่มีความเป็น“กาม” ทั้ง“ข้างฝ่าย”(อันตา)ที่มีความเป็น“อิตตา” ตามที่พระพุทธเจ้าทรงเทศนาธรรมสูตรแรกขึ้นในโลก คือ “ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๔ ข้อ ๑๓)

กิเลสของคนก็มี“ตระกูลกาม กับตระกูลอิตตา” ๒ ตระกูลนี้เท่านั้น ที่จะต้องชำระออกไปจากจิตให้หมดสิ้นเกลี้ยงให้ได้

ผู้ที่ได้กำจัด“ตัวตนของกาม-ของอิตตา” โดยการกำจัด“ตัวเหตุของกาม-เหตุของอิตตา” ให้หมดสิ้นไป จนกระทั่ง“จิต”ของผู้นั้นไม่มี“กาม” ไม่มี“อิตตา” ได้สำเร็จ

“จิต”ของผู้บรรลุธรรมสูงสุดนี้“เป็นกลาง”คือ “มัชฌิมา” นั่นคือ จิตใจเข้าสู่“ความวางเฉยต่อกามต่ออิตตา,ความมีใจเป็นกลาง อยู่เสมอตลอดไป คือ ในจิตไม่มีอาการของกามของอิตตา”(มัชฌตต,อุเบกขา ซึ่งเป็นเนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา มิใช่เคหสิตอุเบกขาเวทนา แน่นนอน)

และเป็น“อุเบกขาที่มีคุณสมบัติของ“จิตที่ตั้งมั่น”(สมาธิ) อย่างเที่ยงแท้(นิจจัง) ยั่งยืน(ฐวัง) ตลอดไป(สัสสัจ) ไม่แปรเปลี่ยนเป็นอื่น(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้(อสังหิรัง)ไม่กลับกำเริบ(อสังกุပ္ปัง)

“คุณสมบัติ”ของจิตที่เป็น“มัชฌตตะ”หรือเข้าขั้น“มัชฌิมา”ที่มีภาวะ“จิตเป็นกลาง” จุดนี้แลเป็นจุดสูงสุด อันเป็น“ฐานนิพพาน”

ผู้บรรลุ“ผลธรรม”ของพุทธ ซึ่งจะมี“จรรณสมบัติ”และ“วิชชา ๘ สมบัติ” เป็น“ธรรมะ ๒”ที่ครบทั้ง“สมมุติสัจจะ”และทั้ง“ปรมาตถสัจจะ” จึงจะเป็นผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“สัจจะ ๓ เล้า” “สัจจะ ๓ เล้า” ได้แก่ ๑) สัจจะมีอย่างเดียวเท่านั้น มิได้มี ๒ อย่าง

(เอกัง หิ ลัจจัง น ทุตติยมัตถิ)

๒) ลัจจะหลากหลายต่างกันั้น มิได้มีเลยในโลก (น เทว
ลัจจานิ พหุณี นานา)

๓) เว้นแต่“ลัญญาว่าเทียง” (อัญญตร ลัญญา นิจจานิ) ผู้สนใจ
ศึกษาตรวจดูได้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๔๑๙ “จุฬวิญญูสูตร”

“ลัจจะ ๓ เล้า”นี้ อาตมาถือว่า เป็นที่สุดแห่งที่สุด ของ
ความเป็น“ลัจจะ”แล้วในโลก ซึ่งเป็นความตรัสรู้พระพุทธเจ้า

ข้อ ๑) “ลัจจะมีอย่างเดียวเท่านั้น มิได้มี ๒ อย่าง”
หมายความว่า หากมีการยึดมั่นต่างกันขึ้นมาว่า “ของข้าเท่านั้นถูก
-ของท่านผิด” ก็ต้องตกลงกันให้ได้ว่าอย่างใดถูก อย่างใดผิด
แล้วนับ เอาที่ตกลงกันอย่างหนึ่งอย่างใดอย่างเดียวกันนั้นเป็น
“ลัจจะ”คือ“ความจริง”กันในหมู่

ถ้ายังขัดแย้งกัน หรือเป็นตายก็ไม่ยอมกัน ที่สุดในสังคมหมู่
นั้นผู้มีจิตเป็นอาริยะแท้ที่เห็นแก่สังคมส่วนรวม จะเป็นผู้อยอมให้
“เป็นไป ตามส่วนใหญ่หรือคะแนนเสียงส่วนมากชนะ” (เบญยสิกขา)
ตนยอมแพ้ได้ ฉะนี้แลคือ ความไม่มี“อัตตา”ในคนผู้อยอม

แม้ท่านผู้อริยะจะเข้าใจ และเห็นจริงอยู่ว่า อย่างนั้นยัง
ไม่ดี ที่สุด แต่มันก็ไม่ถึงกับเสียหายร้ายแรงถึงขั้นที่อนุโลมไม่ได้
จึงจะยึดหยุ่นหรืออนุโลมปฏิโลมให้แก่คนส่วนมากในขณะนั้น”(ด้วยการ
ใช้“สัปปริสธรรม ๗ กับ มหาปเทส ๔” ตรวจวัดเสมอ) เพราะท่านเข้าใจใน
“ธรรม ๒”ของ“สมมุติลัจจะ(ลัจจะในการรู้ร่วมกันในสังคม)กับ“ปรมัตถลัจจะ”
(ลัจจะในการรู้ในความจริงความถูกต้องถึงขั้นนามธรรม) ดีพอ

ข้อ ๒) “ลัจจะหลากหลายต่างกันั้น มิได้มีเลยในโลก”

หมายความว่า ในความเป็นจริงของสังคมอันหลากหลายนั้น ต่างคนต่างก็มีทั้ง“สัญญา”ทั้ง“ปัญญา” ทั้ง“อุปาทาน”และทั้ง“สมาทาน” โดยเฉพาะ“กิเลส”ที่แตกต่างกันของแต่ละคน ในโลกแห่ง“อนิจจัง” (ความไม่เที่ยง,ความไม่คงที่นิรันดร์)และ“อนัตตา”(ไม่มีความเป็นตัวตนที่แท้จริง) จึงไม่มีอะไรเท่ากันจริงหรือ? ไม่ว่า อุดินยาม พิษนิยาม จิตนิยาม แม้แต่“กรรมหรือธรรม”

ในทุกสรรพสิ่งการรวมกันอยู่ได้อย่างเป็น nucleus นั้น ก็คือ ธาตุตั้งแต่ ๒ ธาตุขึ้นไป สัมผัสใจจะรวมกัน หรือเป็นธรรมชาติสามัญที่ต่างก็ยินดีจะรวมกัน ไม่ว่าฝ่ายใดจะด้อยกว่าหรือเหนือกว่า ถ้าฝ่ายด้อยยอมรับฝ่ายเหนือกว่าก็ดี หรือฝ่ายเหนือก็ยอมแก่ฝ่ายด้อยได้ก็ดี การรวมกันอยู่นั้นก็ไปด้วยกันได้ ก็สงบ ร่วมแรงร่วมใจกันเป็นแรงรวม จึงเรียกว่า“สมมุติสังจะ”ที่สันติเรียบร้อย

แต่ถ้าต่างไม่ยอมกัน ชัดแย้งกัน เลียดทานกัน ด้านกันอยู่ ไม่ว่าจะเป็นในแง่ของ“สมมุติธรรม” หรือในแง่ของ“ปรมัตถธรรม” มันก็ไม่สงบ ไม่สันติ เป็นธรรมดา ภาวะนั้นก็จะทำปฏิกิริยากันเกิดความร้อน ไม่เย็น ไม่สงบสบาย ถ้าขัดแย้งกันหนักก็ถึงขั้นระเบิดเป็นพลังงานรุนแรงร้ายแรงทำลายอะไรต่ออะไรได้

หากแรงเลียดทานของภาวะที่อยู่ด้วยกันนั้นๆมาก ก็เกิดความร้อนแรงเดือดร้อนมาก ถ้าเลียดทานกันไม่มากก็จะเกิดความร้อนหรืออบอุ่น เท่าที่มันจะเลียดทานกันมากหรือน้อยเท่าใดก็ตามที่เป็นจริง สังคมอบอุ่นหรือสุขเย็นจึงถือว่าดีที่สุด

โดยเฉพาะความขัดแย้ง ความสัมผัสสัมพันธ์กันของผู้คนหรือสังคม หากมีมาก มันก็เดือดร้อนกันมาก ถ้าหากมีน้อยก็ร้อน

น้อย หากขัดแย้งกันพอเหมาะก็อยู่กันอย่างอบอุ่น เป็นสัจจะที่เกิดจริงตามธรรมชาติ ถึงขั้น“เย็นใจ”สบาย

ในสัง คมใดถ้ามีแต่คนยึดตัวกูของกูเท่านั้นดี-เท่านั้นถูกของคนอื่นผิด ไม่ยอมอนุโลมกับสังคหรือใครๆ สังคมนั้นก็จะขัดแย้งกันสูง ก็จะต้องร้อนกันมาก ถึงฆ่ากัน

ดังนั้น “ผู้ไม่ยึดความเป็นตัวกูของกู”ได้จริง จึงจะช่วยให้สังคสงบได้ดีจริงสะอาดจริง ไปตามบารมีแห่งคุณธรรม

ผู้ส่า มารถทำ“ความสงบเรียบร้อยให้แก่สังค”ได้ดีและสะอาดแท้ เพราะรู้แจ้งในการอนุโลมปฏิโลมให้แก่สังคจริง

แต่ผู้ สร้างภาพโลกีย์ทำที่เป็นผู้อนุโลมปฏิโลมก็ทำได้ ก็ได้เสพสุขโลกีย์ตามความเก่งของเขา ทว่า“หนีบาป”ก็ยังมีทับทวิแก่เขา เป็น“วิบาก”หนักหน้าต่อไป ตามเหตุปัจจัยของผู้เสสร้างหลอกลวงนั้นๆจะมี“อกุศล”ปนลงไปใน“กรรม”ของเขาอย่างไร? เท่าใดๆ? ก็เท่าที่เขาหลอกได้เสวยผล“สุขแก้-สุขเท็จ”(สุขัลลิกะ)อันเกิดจาก“ตัณหา-อุปาทาน”ในชาติปัจจุบันนี้เท่าที่เขา“ทำเก่ง”นั้นๆ เท่านั้นๆ

วิบากบาปของเขาก็สั่งสมซับซ้อนทับทวิเพิ่มขึ้นๆ ตายไปก็ต้องมี“วิบาก”ที่เป็นปฏิภาคทับทวิยิ่งขึ้นหนักหนา

สรุป ผู้เอาแต่“ยึดตัวกูของกู”อยู่ ไม่ยอมอนุโลมปฏิโลมแก่ใคร แก่สังคส่วนรวมแต่อย่างใด ไม่ลดหย่อนตัณหา-อุปาทานลงเลย ผู้นั้นก็คือ ผู้ก่อความเดือดร้อนให้แก่ตน แก่สังคก็คือ“วิบากบาป”สั่งสมใส่ตนเรื่อยไป

ผู้ยึด มันถือนั่นใน“ตัวกูของกู”ที่ไม่มีการอนุโลมปฏิโลม”เด็ดขาด จึงต้องโดดเดี่ยวยิ่งขึ้น หรืออยู่ในกลุ่มน้อยเป็นที่สุด

แต่สังคมที่เจริญยิ่งจริงแท้ มีคนที่ไม่ยึดมั่นถือมั่น“ตัวตน”
ได้มาก ก็จะอยู่รวมกันเพิ่มขึ้นๆอย่างสงบเรียบร้อยราบรื่นง่ายงาม
ทว่าก็เป็นคนส่วนน้อยในสังคมอยู่นั่นเอง

ซึ่ง“น้อยแต่มีธรรมฤทธิ์มาก”

ข้อ ๓) หมายความว่า ตนผู้เดียวที่กำหนดของตัวเอง ตามใจ
ตนเอง ดังนั้น จะผิดจะถูกอย่างไร ก็เป็นของตนคนเดียว จริงเป็น
“ลัจจะ”อยู่คนเดียว แท้ๆ เที่ยงๆอยู่คนเดียว “นิจจัง”ของคนเดียว
ไม่มีใครรับรู้ด้วย ไม่มีใครรับรองเลย ก็เป็น“ความจริง-ความเที่ยง
-ความแท้”ของเิงคนเดียวเท่านั้นแหละจ๊ะ

นี่คือ ๓ เล้าแห่งลัจจะ อาตมาว่า ไม่มีอะไรแล้วที่จะอธิบาย
ความเป็น“ลัจจะ”ได้ครบถ้วนกระบวนความ ทั้งความเป็นสังคม และ
ทั้งความเป็นตัวตน ไปมากกว่าที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้นี้ก็แล้ว

เมื่อจบเรื่อง“ลัจจะ” เราก็ค้นเข้ามาหาการศึกษา การปฏิบัติ
กันต่อไป

การศึกษาหา“ลัจจะ”ในความเป็นตน คือ “อัตตา” กับความ
เป็น“โล ก” พระพุทธเจ้าทรงให้ศึกษาจากความเป็น“รูปกับนาม”
เพราะ“คน”มี“นาม” ไม่ใช่มีแต่วัตถุหรืออตุหรือแม้แค่มี“พืช”

และตัวการสำคัญของ“นาม”ที่มันไม่เป็นลัจจะก็คือ “กาม”นี้
แหละตัว การใหญ่ มันเป็นอกุศล จึงต้องเรียนรู้ตัวนี้ โดยการใช้
“สัญญา” เป็น“ตัวกำหนดรู้” และศึกษา“ลัจจะ”ทั้งหลายต่อไป
จน“สัญญา”ได้รู้ลัจจะพัฒนาสั่งสมเป็น“ปัญญา”ครบถ้วน

ก็เริ่ม“กำหนดรู้กามคุณ ๕”เป็นขั้นต้น

“กามสัญญา”ก็คือ การกำหนดรู้กามคุณ ๕ ทั้งหลายประดา

ที่มี อยู่ในตน ที่“สัญญา”จะต้องทำหน้าที่“กำหนดรู้”ของตนให้ได้
ทั้งหมด และกำจัดให้เกลี้ยงสิ้น

ส่วน “ลัทธิสัญญา”(การกำหนดรู้ความจริง) ที่เป็น“รูปสัญญา”
(การกำหนดรู้ความเป็น“รูป”) ก็มีทั้ง“อาการ”ของความเป็น“วิตก-วิจารณ์-
ปีติ-สุข-ไม่สุขไม่ทุกข์”

จึงจะเป็น“ลัทธิสัญญา”อันละเอียด นั่นคือ “ลัทธิสัญญา”
ที่เรียน “รูปสัญญา”ซึ่งมี“สุขและทุกข์อันดับต่อไป”แล้วก็เรียน
“อุเบกขา”

จาก“อุเบกขา”จึงจะเข้าสู่“อรุปลสัญญา” เริ่มเรียน“อาภาสา
นัญจายตนะ-วิญญานัญจายตนะ-อาภิญจัญญายตนะ” ตามลักษณะ
ตามอาการของแต่ละสัญญา ซึ่งผู้มี“อภิสัญญา”(สัญญาอันยิ่งใหญ่ที่ผู้
ปฏิบัติสมาธิวิสุทธิจะบรรลุเป็น“ความรู้จริง”คือลัทธิ) ต้องมีภูมิถึงขั้นแท้ จึง
จะกำหนดจริงได้ ชั้น“อรุปลสัญญา”ทั้งหลาย

ใน“อาภาสานัญจายตนะ”คือ ความว่าง อาการว่าง สภาพว่าง
ลักษณะว่าง ก็กำหนดรู้ใน“นิมิต”หรือมิตีที่ว่า “ว่าง”นี้ให้เห็นจริงว่า
มันอย่างไรกันแท้ๆจึงคือ“ว่าง” เราก็กำหนดรู้ภาวะที่เราอาศัยอยู่
ขณะนี้(อาหารรูป)ที่“ว่าง”นี้ ให้เห็นแจ่มแจ้งรู้จริง จนพ้นความไม่รู้(อวิชชา)
เป็นที่สุดจริงๆว่า ภาวะ“ว่างๆ”มันเป็นเช่นนั้นๆเอง

จากนั้นก็กำหนดรู้“อาการ”ที่เรียกว่า“วิญญานัญจายตนะ” คือ
ขณะนี้ ธาตุรู้หรือวิญญาณของเรา ที่เราสัมผัสอยู่นี้ มันสะอาดหมดจด
มันอยู่ในสภาพที่ดีที่สุด เป็นวิญญานบริสุทธิ์บริบูรณ์สูงสุด แล้วจึงมัย
ในตัววิญญานนั่นเอง ก็ต้องเห็นความจริงให้ได้ว่าเป็นเช่นนั้นๆเอง

แล้วก็ตรวจ“อาภิญจัญญายตนะ”ต่อไป คือผู้ผัสสะจึงมี

อายตนะให้รู้ได้ แล้วตรวจจุลละองของอกุศลส่วนเหลือว่า จะหลง
อยู่ “นิดหนึ่งน้อยหนึ่ง” อีกบ้างมั๊ย? จนเห็นความไม่มีแก่นิดแม้เล็กน้อยนั้น
และต้องชำระส่วนที่ยังมีธุลีของนิดของน้อยนั้นๆ ให้หมดสิ้น
ให้ได้ หากยังมีอยู่ จนสำเร็จได้แล้วแน่แท้

ก็ต้องตรวจสอบอีก แล้วๆเล่าๆอย่างไม่ประมาท จนกว่า
จะรู้แจ้งรู้จริงว่า เราพ้น“เนวสัญญานาสัญญายตนะ” เป็นที่สุด คือ
“รู้ครบ” ได้สัมบูรณ์แล้ว(สมบูรณ์) “พ้นความไม่รู้” ซึ่ง “รู้” จนไม่มีอะไร
ที่จะ “รู้” อีก “รู้” หมดสิ้นเกลี้ยงแล้ว(พ้นวิชชาสละ-พ้นวิชชาขุสย) ถึงขั้นนี้
จึงได้ชื่อ ว่า ผู้บรรลุ “สัญญา เวทยิตะ นิโรธ” (ผู้ใช้สัญญากำหนดรู้ใน
“เวทนา ๑๐๘”) ว่า มี “นิโรธ” ที่เป็น “สมาธิตั้ง” (ความตั้งมั่นแล้ว) และ
“วิมุตติ” (ความหลุดพ้นสูงสุดแล้ว) สัมบูรณ์ครบ “อนุตตรวิญญูมิ”

โดยสามารถ ทำ “สัญญาอย่างหนึ่งเกิด-สัญญาอย่างหนึ่ง
ดับ” ได้ อย่างสม่ำเสมอปฏิบัติ เพราะเป็นผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในการใช้
“สัญญา” ทำหน้าที่ จนถึงที่สุดแห่งที่สุด

“สัญญา” หนึ่งนั้น “ดับ” ไปเพราะเสร็จหน้าที่ อีก “สัญญา” หนึ่ง
ที่เกิดเพราะกำหนดรู้ตลอดทั้งวิธีที่ทำให้ดับได้ ทั้งภาวะธรรมที่ค่อยๆ
ดับไปจนหมดสิ้น และทั้งยังเห็น “ความดับ” นั้นที่เป็นภาวะจริงในจิต

“สัญญา” ทำหน้าที่ตรวจสอบถ่วงครบใน “เวทนา ๑๐๘”
อย่างเต็มสภาพแล้ว ว่า สภาพ “นิโรธ” คือ การดับสิ่งที่เราจะต้อง
ให้ “ดับ” สิ้นเกลี้ยงสนิทสัมบูรณ์นั้น ได้ “ดับ” สิ้นสิ้นเกลี้ยงถ่วงแล้ว
ถ่องแท้ จึงชื่อว่า “สัญญา เวทยิต นิโรธ”

ภพชาติแห่งความเป็น “นรก-เทวดา-มาร-พรหม” ก็ได้รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง หมดเกลี้ยงแล้วว่าล้วนเป็น “สัตว์ทางจิตวิญญูญาณ”

(โอปปาติกสัตว์) ด้วยการกำหนดรู้ด้วย“สัญญา” กระทั่งรู้จักรู้แจ้ง รู้จริงเต็ม ด้วย ความเป็น“ปัญญา” ตาม“องค์ธรรม ๖”คือ จาก “ปัญญา”เป็น“ปัญญินทรีย์” จาก“ปัญญินทรีย์”เป็น“ปัญญาพละ”- รัมมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิวฐิ-มคคังคัง”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘)

ซึ่ง“มคคังคัง”(องค์แห่งมรรค) ก็คือปฏิบัติตามหลัก“มรรคองค์ ๘” โดยปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์”ตามพระวจนะ และมี“โพชฌงค์ ๗” เป็นองค์ประกอบ สำคัญ ตัวสำคัญคือ รัมมวิจยสัมโพชฌงค์ จะ เจริญพัฒนาเกิด“สัมมาทิวฐิ”เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ลังสมลงเป็น“ปัญญา” จึงเกิด“อินทรีย์ ๕-พละ ๕”ขึ้นจริง และ “ปัญญา”ก็ลังสมเป็น “ปัญญินทรีย์” ที่สุดปัญญาก็มีพลังสูงสุดจึงเป็น“ปัญญาพละ”

และยังมีละเอียดยุติอีกที่พระพุทธเจ้าตรัสตอบไปฏฐุปาท- ปริพาชก(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ตั้งแต่ข้อ ๒๓๕ ไปจนจบสูตร) อีก ๗ แ่ง ละเอียดยิ่ของ“สัญญา”นั้นคือ

๑. ทรงบัญญัติ สัญญาอันเล็กอย่างเดียว หรือหลายอย่าง ตรัสตอบว่า ทรงบัญญัติทั้งอย่างเดียว และหลายอย่าง

๒. สัญญากับญาณ อย่างไหนเกิดก่อน ตรัสตอบว่า สัญญา เกิดก่อนญาณ

๓. สัญญาเป็นอัตตา หรือว่าสัญญากับอัตตาเป็นคนละอย่าง กันทรงซักว่า “อัตตา”ที่ว่าหมายถึงอะไร ทูลตอบว่า หมายถึง อัตตา หยาบที่อาคัยรูป(โอฬาริกอัตตา) พระศาสดาจึงตรัสตอบว่า อัตตา อย่างนั้น เป็นคนละอย่างกับสัญญา

๔. อัตตาตามทีตนเข้าใจ หมายถึง อัตตาที่เกิดจากใจ มี อวิยะและอินทรีย์ครบถ้วน(มโนมยอัตตา) ตรัสตอบว่า อัตตาอย่าง

นั่นก็เป็นคนละอย่างกับสัญญา

๕. อตตาทา มที่ตนเข้าใจ หมายถึงอตตาทที่ไม่มีรูป(อรูปอตตาทา) เกิดจากสัญญา ตรัสตอบว่า อตตาทอย่างนั้นเป็นคนละอย่างกับสัญญา

๖. ตัวเองจะรู้ได้หรือไม่ว่า สัญญาเป็นอตตาทของคน หรือสัญญากับอตตาทเป็นคนละอย่างกัน ตรัสตอบว่า คำถามนี้เป็นทิวฏฐิ อย่างหนึ่ง ซึ่งไม่ตรงกับทิสสนะของพระองค์จึงไม่ทรงตอบ [ก็เป็นสิทธิของคน ต่างกำหนดอะไรเป็นของตนเองคนเดียวก็ได้ = สัญญาเยะ นิจจานิ]

ไปฏฐุปาทปริพาชก เพียรถามปัญหาทาง“อันทคาหิกทิวฏฐิ ๑๐”อีกต่อไป

“อันทคาหิกทิวฏฐิ”คือ ความเห็นที่ยึดเอาที่สุด หรือความเห็นที่ยึดเรื่องใดก็ยึดเรื่องนั้นจนถึงที่สุด คนผู้นี้ก็จะมีสัญญาของตนมุ่งไปจนถึงที่สุดกับเรื่องหนึ่งๆนั้นๆ มี ๑๐ ประการ

(๑) โลกเที่ยง

โลก หมายความว่า องค์ประกอบรวมของสรรพสิ่งทั้งมวล และสังคมมนุษยชาติ, ความหมุนเวียนวนอยู่ ยังไม่หยุดวนนั่นเอง

เที่ยง หมายความว่า ไม่เปลี่ยนแปลง, คงที่ ซ้ำมีหน้าโลก แข็งหนาโตใหญ่ขึ้นอีก จนกำหนดที่สุดไม่ได้ โลภียังมีอย่างนี้อยู่

โลกุตรธรรม หมายถึง ความเป็น“โลก”ไม่ลดลง ไม่หมดสิ้น ไปจากตนเป็นลำดับๆจริงอย่างน่าอัศจรรย์ จนที่สุดสิ้นเกลี้ยง

ดังนั้น ผู้ที่ยังวนเวียน(โลก)อยู่กับการแสวงหา“สุข”ที่ได้สนใจ ในลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุขโลกีย์ และยังเวียนวน(โลก)อยู่กับการบำเรอ อตตาทา จึงยังมีทุกข์”อยู่ ชนิดที่ไม่ลดทิวเลสลอย คนผู้นี้จึงเป็นคนมี“โลกเที่ยง”

เพราะวนเวียนกับ“โลก”อยู่นั่นแล้ว วนเวียนอยู่กับการล่า “องค์ประกอบรวมของสรรพสิ่งทั้งมวลและสังคมมนุษย์ชาติ” นั่นคือวนอยู่กับสุขๆ-ทุกข์ๆที่เป็นโลกธรรมนั้นไม่คลาย ไม่ลด มีแต่เพิ่ม ยังติดโลกธรรม ๘ อยู่ครบ ไม่ลดเลย ไม่พ่องเลย ดีไม่ดี จัดจ้านหนักหนายิ่งขึ้นด้วย คนผู้นี้จึงมีความเป็น“โลก”อยู่เต็ม ไม่ลดเลย นี่คือ โลกเที่ยง

ฉะนี้แล ผู้มี“โลกเที่ยง” คือยังมุ่งมั่นล่า“โลกธรรม”ไม่ยอมลดราวาคอก ดังนั้นคนผู้นี้จึงคือผู้“เที่ยง”ด้วยการตกต่ำ นั่นคือมี “นรกเที่ยงตลอดยังไม่เคยลด” ซึ่งนรกนั้นเพิ่มขึ้นๆอย่างเที่ยงต่างหาก ฟัง ดีๆ เพราะผู้นี้ยังทำนรกให้ตนไปอย่างเที่ยงแท้ ไม่หยุดหย่อนเลยเพราะหลง“สุข-สวรรค์”ไว้ว่าจริง-เที่ยง-แท้

(๒) โลกไม่เที่ยง

หมายความว่า

ผู้สามารถ“ดับ”ความเป็น“โลก”ลงได้อย่างลัมมาภิภูบ้างแล้ว บางเรื่องบ้างแล้ว โลกลดลงบ้างแล้ว เพราะลดโลกได้บ้าง สุขในลาภ,ยศ, สรรเสริญ,โลกียะคือยังเวียนวน(โลก)อยู่กับ“กามภพ”ที่เหลือ และยังล้งสมความเป็น“อัตตา”ที่เหลือ

ซึ่ง“ไม่เที่ยง” ก็คือ “ไม่แน่นอน, ไม่คงที่, ไม่อยู่คงเดิม, วนเวียนอยู่ไม่รู้จักสิ้น”ที่เป็น“อายภพ-กามภพ-รูปภพ-อรุภพ” ก็สามารถ“ดับ”ได้ เลื่อนขึ้นไปตามลำดับจนที่สุด“เที่ยง”กันที่“สูญ”

(๓) โลกมีที่สิ้นสุด หมายความว่า ผู้ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“โลก” และสามารถทำให้ความเป็น“โลก”ของตนนั้นๆ ลึกลงได้สนิท ไม่ต้องมี“โลกนั้นๆ”ในจิตตนสำหรับตนอีก จึงเป็น

ผู้สามารถทำ “โลกเป็นที่สุด”ได้ ชื่อว่า ผู้ค้นพบ“ที่สุดของโลก”
ทางจิตวิญญาณ“ที่สุดของโลก”จึงไม่หลงโง่เดินทางไปหาที่ไหน

(๔)โลกไม่มีที่สุด หมายความว่า ผู้ที่ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงในความเป็น “โลก”เลย จึงเป็นผู้หลงใหลจมอยู่กับความเป็น
“โลก” เป็นผู้ “หาที่สุดโลกมิได้” จึงมี “โลก”ไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด
สำหรับตน ก็แน่นอนคนผู้นี้คือผู้มี “โลกไม่มีที่สุด”คนผู้นี้จึงต้องวนเวียน
อยู่กับความเป็น “โลก”ไปตลอดชั่วกาลนาน เท่าที่เขายังอวิชชา

(๕)ชีพอันนั้น สรรีระอันนั้น หมายความว่า ชีพก็มีอยู่ใน
อันเดียวกันกับสรีระนั้น หลงผิดว่าสรีระเป็นความมีชีวิตในตน

ซึ่งแตกต่างจากความว่า ชีพก็อย่างหนึ่ง สรีระก็อย่างหนึ่ง
ที่แยกอันกันออกไป คือความมีชีวิตก็อันหนึ่ง สรีระก็อีกอันหนึ่ง

คนผู้ที่ไม่ลั้มาทิฏฐิ จะแยก “กาย” แยก “จิต” ไม่ออก ก็แน่นอน
ว่าไม่สามารถอ่าน “อาการ” ของพลังงานที่เป็น “อุตุนิยาม-พิชนิยาม-
จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม” ออก หรือไม่สามารถอ่านได้แน่ๆ

พลังงานในคน มีทั้ง “อุตุนิยาม-พิชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-
ธรรมนิยาม” ซึ่งผู้สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงแล้ว จึงเป็นผู้สามารถรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงความเป็น “ชีพ” หรือ “ชีวิต” กับความเป็น “สรีระ” แท้จริง

จึงสามารถแยก “สรีระ” นั้นก็อย่างหนึ่ง “จิต” ก็อีกอย่างหนึ่ง
และสามารถแยก “กาย” แยก “จิต” ได้ อย่างลั้มาทิฏฐิ

“สรีระ” คือ “ร่าง” ภายนอก โดยตัวมันเอง “สรีระ” มัน
ไม่ใช่ “จิต” เลย “สรีระ” เป็น “อุตุนิยาม” แท้ๆ แต่ “สรีระ” ไปเป็น
องค์ประกอบให้ “พิช” ให้ “จิต-มโน-วิญญาณ” อาศัยได้

องค์ประกอบของ “พิช” มี “อุตุนิยาม” กับความเป็น “ชีวิตินทรีย์”

แต่สรีระที่ไม่มี“ชีวิตินทรีย์”นั้น ไม่ใช่“จิตนิยาม-กรรมนิยาม”

แต่“จิต-มโน-วิญญาน”สามารถเข้าร่วมอาศัย“สรีระ”ได้

ในพระธรรมบทมียืนยันชัดเจนว่า จิต“ไม่มีสรีระ”(อสรีรัง ;

พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๑๓)

ทว่า“สรีระ”เป็น“คูหาสยง”(เป็นแหล่งที่จิตอาศัยได้)หากมีเหตุปัจจัยที่รวมกันพอเหมาะ “จิต”จะเข้าไปอาศัย ณ “คูหาสยง”นั้นๆได้
ดังนั้น เมื่อ“พลังงาน”ที่พัฒนาต่อจาก“พีชนิยาม”ไม่ใช่แค่ต่อจาก“อุตุนิยาม”นะมีคุณลักษณะถึงขั้น“จิตนิยาม” จึงสามารถเข้าอาศัยใน“คูหาสยง”นั้นๆได้

“ธรรมะ ๒”ที่มี“รูป”กับ“นาม”รวมกันนี้คือภาวะที่เรียกว่า“กาย” ซึ่งต่างจาก“สรีระ”(ร่างภายนอก)อย่างมีนัยสำคัญ

ผู้สามารถแยก“กาย”แยก“จิต”ได้อย่างลุ่มลึกมาทูลจึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความ เป็น“ชีวะ”ขั้น“พีชนิยาม”ขั้น“จิตนิยาม”ว่าเป็น“ชีวะ”และต่างจาก“อุตุนิยาม”ที่ไม่มี“ชีวะ” ไม่ใช่ชีวะ ว่าแตกต่างกันอย่างไร

ซึ่งผู้นี้จะ สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“ชีวะ”ได้แท้ตั้งแต่“ชีวะ”ระดับ“พีชธาตุ” ที่ต่างจาก“อุตธาตุ” ดังนั้นคนผู้นี้จึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงพลังงานที่แยกจาก “อุตุนิยาม”มาเป็น“พีชนิยาม”อย่างไร ซึ่งพลังงานที่เป็น“อุตุนิยาม”นั้นคือ“ธาตุ”ที่ยังไม่ใช่“ชีวะ”หรือยังไม่มี“ชีพ” ส่วนพลังงานที่เริ่มเป็น“พีชนิยาม”ก็เป็น“ชีพ”หรือ“ชีวะ”

จึงสามารถแยกความเป็น“สรีระ” กับความเป็น“ชีพ” กับความเป็น“จิต” ได้ถ่องแท้

เพราะผู้มีภูมิ“โลกุตระ”จริง ก็สามารถ “กำหนดรู้อาการ”ใน

ความเป็นพลังงานที่เป็น“จิตนิยาม”ของตนได้ และแยกแยะพลังงานที่เป็น“อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”ได้ และสามารถ“จัดการ ทำให้”(อภิสังขาร)พลังงาน“จิตนิยาม”ของตนเป็น“พีชนิยาม”และ เป็น“อุตุนิยาม”ได้อย่างแท้จริง ด้วยความรู้ยิ่ง คือ“วิชา”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ทั้งกุศลธรรม-อกุศลธรรม ทั้ง“กุศลกรรม-อกุศลกรรม” จริงๆ จึงสามารถจัดการทำให้“อกุศลธรรม” ซึ่งมี“อกุศลจิต”เป็น“ตัวเหตุ”ดับสิ้นไปจาก“จิต”ตนได้

เพราะสามารถ“กำหนดรู้”ภาวะจริงขณะที่“ทรงสภาพอยู่”(ธรรมหรือธรรม นิ ยาม)ในตน(คุหาสยัง)หลุดๆ ที่สัมผัสอยู่ โทณโท ในปัจจุบันนั้นๆ ที่“สัมผัส”อยู่ ไต้งๆ แท้ๆ

คือ มี“สัญญา”พลังงานที่มีหน้าที่“กำหนดรู้”นั้นแล ทำงานจนสามารถ“หยั่ง รู้”ความเป็น-ความมีอยู่จริงที่ยังมี“อาการ”มี“นิमित”ที่ผู้มีภูมิธรรมอาริยะ-โลกุตระก็จะสามารถ“กำหนดรู้”ภาวะต่างๆได้อย่างแท้จริง

ดังนั้น ผู้ยังไม่มีภูมิปัญญาจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อาการ”ของพลังงานชั้น“อุตุนิยาม”ว่าแตกต่างจาก“พีชนิยาม”อย่างไร คนผู้นั้นก็ไม่สามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“ชีวะหรือชีพ”ก็อันนั้นสรีระก็อันนั้นได้แน่นอน จึงหลงว่าชีพก็อันนั้นอันเดียวกันกับสรีระ

(๖) ชีพก็อย่าง หนึ่ง สรีระก็อย่างหนึ่ง เมื่อผู้ไม่มีภูมิที่จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ธรรมนิยาม ๕”ได้จริง ก็แน่นอนว่า ผู้นั้นย่อมไม่สามารถแยก“ชีพ” แยก“สรีระ”ได้ ว่ามันแตกต่างกันอย่างไร แน่ยิ่งกว่าแน่ จึงสับสนปนเปกันอยู่เป็นธรรมดา

ดังนั้น ผู้มีภูมิถึงชั้นอาริยะจริงเท่านั้นจึงจะสามารถชี้ชัดได้

ว่าชีพก็อันนั้น สรรีระก็อันนั้น หรือชีพก็อย่างหนึ่ง สรรีระก็อย่างหนึ่ง
เช่น ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง

“กรรมฐาน ๕”นี้ มีทั้งส่วนที่เป็น“ชีพ” และมีทั้งส่วนที่เป็น
“สรรีระ”มีทั้งที่เป็น“กิเลส”และส่วนที่“ไม่มีกิเลส”

ทั้ง ผม-ขน-เล็บ-ฟัน-หนัง นั้น ส่วนใดที่ยังยึดว่ามั่นเป็น“ชีพ”
(ชีวะ)ของเราอยู่ ส่วนนั้นยังมี“ชีวิตินทรีย์”ของ “กิเลส”ใน“จิตนิยาม”อยู่
(ทั้ง ๒ ภาวะ) และมีทั้ง“จิตนิยาม-พิชนิยาม”ของเราอยู่ (ทั้ง ๒ นิยาม)

นั่นคือ มันยังมี“อาการ”ของ“ชีวะ”หรือชีพ อยู่ทั้ง ๒ (ของ
พิชด้วย-ของกิเลสด้วย)เพราะยังมีส่วนที่ยังเป็น“สัตว์”อยู่

เราจึงมีความรู้สึกทุกข์สุขร่วมอยู่ เมื่อสัมผัสมันเข้า เราก็
รู้สึกได้ ทั้งๆที่เราไม่เจ็บไม่มีปวด เพราะมันเป็น“พิชนิยาม”แท้

ซึ่งมันยังไม่แยกสภาพไปเป็นธรรมะ“เดียว”ที่เป็น“เอกธรรม”
คือ“อรหัตตผล”อย่างเดียว ซึ่งแม้จะเป็นทั้ง“พิชนิยาม”และเป็นทั้ง“จิต
นิยาม”แต่ไม่ได้ ทำให้“ชีวิตของกิเลสตายสนิท”ได้จริง นี่ก็อย่างหนึ่ง
เป็นอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งต่างกันตรงที่ขณะนี้ไม่ใช่“อุตุนิยาม”หรือแค่
“สรรีระ”ทว่าเป็น “ชีพ”อยู่นั่นเอง แต่มันยังเป็นทั้ง“พิชนิยามและ
จิตนิยาม”ในตัวเองอยู่(ยังเป็นธรรมะ ๒)ที่เป็นอรหัตต์ผู้ไม่สุขไม่ทุกข์

แต่..ถ้าผมขนเล็บฟันหนังส่วนใด ที่ “สัมผัส”มันเข้า ก็ไม่มี
เจ็บไม่มีปวด ถึงกับไม่รู้สึกเลยก็ได้ รู้ความรู้สึกตามที่สัมผัสจริงนั้นๆ
หรือแม้รู้สึกก็จะมี“อาการ”เฉยๆ ว่างๆ กลางๆ ลูญๆ(จากกิเลสตัณหา
อุปาทาน) ซึ่งผมขนเล็บฟันหนังส่วนนั้นก็ยังคงติดร่างเราอยู่

ทว่าส่วนนี้เป็นส่วนที่ไม่มี“กิเลส”แล้วเพราะไม่มี“ชีวิตินทรีย์”
ของ“กิเลส”แล้วสำหรับเรา แต่มันยังมี“ชีวิตินทรีย์”ของความเป็น

“พีชนิยาม”อยู่นะ ซึ่งอยู่ใน“จิตนิยาม”นี้เราไม่มีความรู้สึก“ทุกข์-สุข”ร่วมด้วยแล้ว แต่มันยังเป็น“ชีพ”สัมบูรณ์

ถ้าผมชนเล็บพื้นหนังส่วนใดที่มีชีพ ยังมีทั้ง“ชีพ”อยู่ แต่ไม่มีทั้ง“รูปของกิเลส”ด้วย นั่นคือ“อรูปรทัตถ์ของกิเลส”ที่ไม่มี“สรีระ”จริงๆ

ส่วนไหนที่มีความ เป็น“ชีพ”อยู่ และมีความเป็น“กาย”ของตน และส่วนไหนไม่เป็น“กาย”ของตนแล้ว เป็นแค่“สรีระ”ส่วนไหนที่ไม่มีความเป็น“ชีวะ”แล้วหมดเกลี้ยง เรารู้ชัดแจ้งได้

เราจึงจะรู้แจ้งจริงๆว่า ชีพก็อย่างหนึ่ง สรีระก็อย่างหนึ่ง

(๗) สัตว์ตายแล้วยังมีอยู่

(๘) สัตว์ตายแล้วย่อมไม่มี

(๙) สัตว์ตายแล้วทั้งมีอยู่ ทั้งไม่มีอยู่

(๑๐) สัตว์ตายแล้วจะมีอยู่ก็ไม่ใช่ ไม่มีอยู่ก็ไม่ใช่

เช่น “สัตว์ตายแล้วยังมีอยู่” ถ้าไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“สัตว์ โอปปาติกะ” ซึ่งหมายถึง“จิตใจ”ของเราในปัจจุบัน เรายังเป็นๆ ยังไม่ตายนี้ แท้ๆ ก็เข้าใจ ก็เห็นจริงกันจริงๆหรือ?

ถ้ารู้จักรู้แจ้งรู้จริง และได้ปฏิบัติกระทั่งบรรลุนิพพานจริงเมื่อเราเรียนรู้และปฏิบัติสัมมาจริง ก็จะมี“ภาวะความเป็นอัตตา”ทั้งหลายให้เราสัมผัสรู้จักรู้แจ้งรู้จริง เราก็จะ“รู้ได้ด้วยตน”เป็น“ปัจจุตตลักษณะ”เอง

ซึ่ง“ปัจจุตตลักษณะ”ย่อมแตกต่างกันกับ“สามัญญลักษณะ”อย่างมีนัยสำคัญ ก็ต้องเห็นนัยสำคัญนั้นให้ได้

ก็จะรู้จักความเป็นสัตว์ทางโอปปาติกะ ที่เป็น“พรหมสัตว์”เพราะมี“สัตว์อบาย”ของเรานั้นเองตายแล้ว จึงเกิด“พรหมสัตว์”คือความบริสุทธิ์ “มีอยู่” และ“สัตว์อบาย”นั้นตายสนิท แม้แต่ท่านผู้นี้

จะยังไปเกิดในความเป็น“คน”บนโลกมนุษย์อีกที่ชาติที่ชาติที่ดี
ความเป็น“ลึงลมอมข้าวพอง”ของท่านใน“เรื่องนั้นๆของท่าน”จะไม่
เกิดอีกเลยจริงๆ ไม่ว่าท่านจะเกิดในยุคใด กับปีใด ทรายที่ท่านยัง
ไม่“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”

ส่วน“สัตว์ตายแล้วทั้งมีอยู่ ทั้งไม่มีอยู่”นั้น ก็คือ “สัตว์โอป-
ปาติกะ”ที่มีการเกิดในความเป็น“คน”บนโลกมนุษย์อีกที่ชาติที่ชาติที่
ดี ความเป็น“ลึงลมอมข้าวพอง”ของท่านใน“เรื่องนั้นๆของท่าน”ยัง
“มีอยู่”บ้าง ตามบาร์มี ทรายที่ท่านยังไม่“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”

สำหรับ“สัตว์ตายแล้วจะมีอยู่ก็ไม่ใช่ ไม่มีอยู่ก็ไม่ใช่”นั้น ก็
คือคนที่ผู้หลงผิด หลงว่า“ตนบรรลु” แต่แท้จริงตนเองไม่ได้บรรลุ
จริงนั่นเอง สัตว์ชนิดนี้มีไม่น้อยเลยในวงการพุทธศาสนา

ผู้จะสามารถเข้าใจหรือที่ลุดรู้จู้รู้แจ้งรู้จริงตามที่เป็นจริง
เท่านั้น ก็แน่นอนว่าต้องเป็นผู้บรรลุ“โลกุตระธรรม”ของพุทธศาสนาได้
ด้วยตนเอง ตั้งแต่เริ่มมี“ปัจเจกตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ” แล้วสั่งสมเป็น
“ปัจเจกบุคคล”จาก“ปัจเจกบุคคล”ถึงขั้น ๗ ชื่อว่า “สยง อภิญญา”
จึงจะเป็นผู้สามารถพอหยั่งรู้รายละเอียดดังกล่าวนี้ ซึ่งเป็น“อจิน-
ไตย”แม้แต่“สามัญญโลกุตระ” เพราะเป็น“วิสามัญญโลกุตระ”

จึงต้องมีบาร์มีที่ได้สั่งสมความเป็นจริงที่ตนมีตนได้ ตนบรรลุ
ด้วยตนเองนั้นแล้ว “ลักษณะ ๒”นั้น “ปัจเจกตลักษณะ”มี“ลักษณะ”จริง
ที่เหนือยิ่งไปกว่า“สามัญญลักษณะ”จริงแท้อันเกิดอันเป็นในตนแคไหน?

ก็ต้องปฏิบัติเอง ได้เอง เป็นเอง จึงจะรู้เอง ชั้น“สยง อภิญญา”
ที่สุด“สยัมภู”

(จบฉบับที่ ๓๑๒)

ฉบับที่ ๓๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๙

เราได้นำเอา“อันทคาทิกทิลลิต”ซึ่งเป็น “ความเห็นที่ยึดเอาที่สุด”๑๐ อย่างมาพูดถึงในฉบับที่แล้วยังไม่จบตามที่ยกมา

ผู้รู้บางท่านเห็นข้อเขียนของอาตมาก็คงจะค้านแย้งอาตมาทันทีว่า ก็พระพุทธเจ้าท่านบอกแล้วว่า อันทคาทิกทิลลิตนี้ ท่านไม่พยากรณ์ไฉน แล้วเอ็งเก่งยังงี้ มาพยากรณ์

อาตมาก็ขอตอบในฐานะอาตมาคือนักศึกษาโพธิสัตว์ อาตมายังไม่ใช่คนเก่งนี่นา และอาตมาก็ไม่ได้พยากรณ์ อาตมากำลังฝึกวิจัย-วิภาค-วิภาษต่างหาก มันก็ต้องมีการใช้ทั้ง“วิจารณ์”เพื่อพยายามฝึกฝนบ้าง ก็จะใจดำให้อาตมาไป ใช้คำใช้ความใดเขียนบ้าง-พูดบ้าง ไม่ได้เลยเชียวหรือ?

อาตมาก็แค่ขอ“วิจัย”บ้าง แม้ไม่เก่ง

ขอแสดงอะไรออกบ้างนา..นิด..นะ

ซึ่งคำสาธยายของอาตมานี้ อาจจะเป็นประโยชน์ต่อโพธิสัตว์ผู้น้องและผู้แสวงหาได้ไม่มากนักน้อยอยู่บ้างหรอก

เอาละ..ตานี้อาตมาตั้งใจจะไล่เรียงสาธยายจาก“พระสูตร”เล่ม ๑ หรือพระไตรปิฎก เล่ม ๙ “พรหมชาลสูตร”ไปตามลำดับกัน ดูและศึกษาละเอียดยะดูซิ

มาเริ่มต้น จับเรื่องราวเนื้อหาจากพระไตรปิฎก แล้วค่อย

วิจัยสาธยายกันอีกที

เรื่องมีอยู่ว่า พระลัมมาพุทเธเจ้าเสด็จดำเนินทางไกลระหว่างกรุงราชคฤห์กับเมืองนาลันทา พร้อมด้วยสงฆ์หมู่ใหญ่ประมาณ ๕๐๐ รูป ในขณะนั้น แม่สุปปิยปริพาชกก็เดินทางไกลไปในทางเดียวกันพร้อมด้วยพรหมทัตตมาณพผู้เป็นลูกศิษย์

ได้ยินว่าระหว่างทางนั้น สุปปิยปริพาชก กล่าวติเตียนพระพุทเธเจ้า ตีพระธรรม ตีพระสงฆ์ โดยอเนกปริยาย

ส่วนพรหมทัตตมาณพผู้เป็นลูกศิษย์กล่าวชมพระพุทเธเจ้า ชมพระธรรม ชมพระสงฆ์ โดยอเนกปริยาย

อาจารย์และลูกศิษย์ทั้งสองคนนั้น มีถ้อยคำเป็นข้าศึกแก่กันโดยตรงฉะนี้ เดินตามพระผู้มีพระภาคและภิกษุสงฆ์ไปข้างหลังๆ พระพุทเธเจ้ากับหมู่สงฆ์จะแวะพักแรมที่พระราชอุทยานอัมพลวัฏฐิกา แม่สุปปิยปริพาชกกับลูกศิษย์ก็แวะพักอยู่ใกล้ๆ ที่พระพุทเธเจ้าพักนั้นอีกแยะ และอาจารย์ก็กล่าวติ ลูกศิษย์ก็กล่าวชม มีถ้อยคำเป็นข้าศึกแก่กันโดยตรง อยู่อย่างนั้น

ครั้งนั้น ภิกษุหลายรูปลุกขึ้นมาในเวลาใกล้รุ่ง มานั่งประชุมกันสนทนาเรื่องนี้กัน แล้วพากัน“ทิ้ง”พระพุทเธเจ้า ที่พระองค์ทรงทราบความที่หมู่สัตว์มีอริยาศัยต่างๆ กันได้เป็นอย่างดีนี้ เรื่องของสุปปิยปริพาชกกับพรหมทัตตมาณพผู้ลูกศิษย์ทั้งสองนี้ มีถ้อยคำเป็นข้าศึกแก่กันโดยตรงฉะนี้ นามหัตถจริยนัก ไม่เคยมีมา

ภิกษุทั้งหลายจึงทูลถามเพราะอยากรู้รายละเอียดเรื่องนี้ พระผู้มีพระภาคจึงตรัสสอนว่า “ดูกรภิกษุทั้งหลาย คนพวกอื่นจะฟังกล่าวติเรา ตีพระธรรม ตีพระสงฆ์ ก็ตาม เธอทั้งหลายไม่

ควรอาฆาต ไม่ควรโทมนัสน้อยใจ ไม่ควรแค้นใจในคนเหล่านั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย คนพวกอื่นจะพึงกล่าวติเรา ติพระธรรม ติพระสงฆ์ ถ้าเธอทั้งหลายจักขุ่นเคือง หรือจักโทมนัสน้อยใจในคนเหล่านั้น อันตรายจะพึงมีแก่เธอทั้งหลายเพราะเหตุนั้นแน่

ดูกรภิกษุทั้งหลาย คนพวกอื่นจะพึงกล่าวติเรา ติพระธรรม ติพระสงฆ์ ถ้าเธอจะขุ่นเคืองหรือจักโทมนัสน้อยใจในคนเหล่านั้น เธอทั้งหลายจะพึงรู้คำที่เขาพูดถูก หรือคำที่เขาพูดผิดได้ละหรือ ฯ”

ภิกษุทั้งหลายกราบทูลว่า “ข้อนั้นเป็นไปไม่ได้ทีเดียว พระเจ้าข้า”

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า “ดูกรภิกษุทั้งหลาย คนพวกอื่นจะพึงกล่าวติเรา ติพระธรรม ติพระสงฆ์ ในคำที่กล่าวตินั้น คำที่ไม่จริง เธอทั้งหลายควรแก้ไขให้เห็นด้วยความไม่เป็นจริง ว่า นั้นไม่จริงแม้เพราะเหตุนี้ นั้นไม่แท้แม้เพราะเหตุนี้ แม้นั้นก็มีมีในเราทั้งหลาย และคำนั้นจะหาไม่ได้ในเราทั้งหลาย”

ชัดเจนไหมว่า พระพุทธเจ้าให้“แก้ตัว” ที่จริงไม่น่าใช้ คำว่า“แก้ตัว”หรอก จริงๆนั่นคือ พระพุทธเจ้าท่านให้ทุกคน“กล่าวตอบความถูกต้องตามเป็นจริง”กันนั่นเอง

ไม่ใช่ว่า อย่าตอบโต้ โดยเฉพาะผู้ที่มีความถูกต้อง” อยู่ในตนซึ่งไม่ใช่“การแก้ตัว” แต่เป็นการทำ“ความจริงให้อยู่บนความจริง”ที่ยืนยันความถูกต้องแท้ ไม่ให้“ข้อเท็จ”เปิดเผยข้างเดียว

แต่นั้นแหละ ผู้ที่มีกิเลส“อึด ตามานะ” ก็แน่นอนที่จะร้อนตัวอยาก“แก้ตัว”อย่างยิ่ง

สำหรับท่านผู้“มีกิเลสน้อยหรือไม่มีกิเลสแล้ว”จึงจะประมาณ

เอาว่าควร“ตอบความจริง”นั้นหรือไม่ ในโอกาสเช่นนั้น ในองค์ประกอบ
อย่างนั้น จึงจะเป็นการ“ตอบ”ตามที่มีเหตุปัจจัยตามกาละ ตามเหตุ
ปัจจัยโดยใช้ทั้ง“สัปปริสธรรม ๓” และ“มหาปเทศ ๔”

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย คนพวกอื่นจะพึงกล่าวชมเรา
ชมพระธรรม ชมพระสงฆ์ เธอทั้งหลายไม่ควรเบิกบานใจ ไม่ควร
ดีใจไม่ควรกระเหิมใจในคำชมนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย คนพวกอื่นจะพึงกล่าวชมเรา ชมพระ
ธรรม ชมพระสงฆ์ ถ้าเธอทั้งหลายจักเบิกบานใจ จักดีใจ จักกระเหิม
ใจในคำชมนั้น อันตรายจะพึงมีแก่เธอทั้งหลาย เพราะเหตุนี้เป็นแน่”

อันตราย หมายถึง สิ่งกีดขวาง, สิ่งที่ขัดขวางไม่ให้เกิดผล
เกิดประโยชน์ที่ควรจะเป็นนั้นๆ ถึงขั้นเสียหายทำลาย บรรลัย

นั่นก็คือ พลังงานที่เป็นจิตนั้น จะต้องไม่สูญเสียหรือพร่อง
ไปในทางใดเลย จึงจะมีพลังเต็มที่สามารถได้สัมบูรณ์ หากไม่เป็น
พลังงานที่เป็น“จิต”บริสุทธิ์เต็มบริบูรณ์ โดยพร่องไปในทางเสียใจ
หรือดีใจก็ตาม “ความพร่อง”นั้นจะเป็นเครื่องกีดขวาง(อันตราย)ไม่
ให้พลังงานทำงานได้สัมบูรณ์เต็มที่

พลังของจิตมันขาดหาย หรือพร่องไปแน่นอน ..ใช่ไหม?

นี่คือ อันตราย หรือความบกพร่อง ข้นพลังของนามธรรม
ก็เป็นจริง

“จิตว่าง”ยังมีจิตหรือยังมี“ธาตุรู้”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงเต็ม
ความสามารถ ซึ่งไม่พร่องหรือไม่ไหลเอียงไปข้างใดเลย จิตมีเต็ม
อยู่ในตนครบ และ“รู้ยิ่งพิเศษ”ด้วย แต่เรียกว่าจิตกลางๆ คือจิตว่าง
จากแรงดูดแรงผลักที่หลุดพ่นมาได้รอบตัวนั่นเอง

นี่คือ จิตที่มีประสิทธิภาพเต็มลัมบурณ

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย คนพวกอื่นจะฟังกล่าวชมเราชมพระธรรม ชมพระสงฆ์ คำชมนั้น คำที่จริง เธอทั้งหลายควรปฎิญาณให้เห็นด้วยความเป็นจริงว่า นั่นจริง แม้เพราะเหตุนี้ นั่นแท้แม้เพราะเหตุนี้ แม้คำนั้นก็มีในเราทั้งหลาย และคำนั้นจะได้ในเราทั้งหลาย ฯ”

เห็นไหมว่า พระพุทธเจ้าทรงให้ชี้แจง“ความจริง-ความแท้” ออกไปตรงๆ

มิใช่จะปล่อยให้คนอื่นหลงผิดหรือเดา

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็เมื่อปุถุชนกล่าวชมตถาคต จะฟังกล่าวด้วยประการใดนั้นมีประมาณน้อยนักแล ยังต่ำนัก เป็นเพียงศีล”[แล้วพระพุทธเจ้าก็ตรัส“จุลศีล ๒๖ ข้อ-มัชฌิมศีล ๑๐ ข้อ-มหาศีล ๗” ข้อไม่ได้คัดมาให้อ่านในที่นี้]

นี่คือ เครื่องบ่งชี้หลักใหญ่-สำคัญยิ่งอันเป็น“หลักต้น-หลักแรก-หลักเดียว”ที่พระพุทธเจ้าผู้มีพระลัทธิปัญญตรัสบอกให้ว่าในความเป็น“คน” หรือ“มนุษย์”นั้น อะไรคือเครื่องหมายที่ชี้บ่งความเป็นคนดี-คนประเสริฐ-คนมีประโยชน์คุณค่าแท้ของโลก”

พยายามทำความเข้าใจให้ชัดๆเจเนๆกันเถิดว่า “ศีล”นั้นเป็นเครื่องชี้บ่งขั้นที่ต่ำที่สุดแล้วนะ ของความเป็น“คน” อันจะ“พึงได้รับคำชม”หรือยกว่า“เป็นคน”ในสังคมมนุษย์โลก

ยังไม่ถึงกับยกว่าเป็น“คน”ดีหรือเป็น“คน”ถูกยกสูงกว่า“คน”ที่เป็น“คน”มีประโยชน์ต่อตนเองผู้อื่นหรือ เป็น“คน”มีพฤติกรรมในชีวิตที่ถือได้ว่า“คน”จริงๆแค่นั้น นั่นคือพ้นจากความเป็น“สัตว์”เท่านั้น จะเอาอะไรอื่นมาเป็นเครื่องชี้บ่ง“คน”ว่า เป็น“คน”นั้น

ใครอื่นลัทธิอื่นใดก็เป็นเรื่องของเขา แต่ของ“คน”(มนุษย์)ที่เป็นชาวพุทธนั้นพระพุทธเจ้าทรงยืนยันว่า“ศีล”เป็นเครื่องชี้บ่ง เป็นขั้นต้น และถึงที่สุดชั้นปลายด้วย“ศีล”ทั้งสิ้น พระอรหันต์ท่านเรียกว่า“ศีลบุคคล”นั่นคือ“คนผู้มีศีลทุกข้อ”เท่าที่พุทธบัญญัติไว้นั้นเอง ผู้ยังไม่มี“ศีล” แม้ตั้งใจ“สมาทาน”ลักข้อ(ถือศีลแต่ยังไม่บรรลุนั้น)ยังแคบฏีบัตอยู่ก็ยังไม่ถือว่าเป็น“คน”ไม่ได้ เพราะยังมี“คติ ๒ อยู่”(คติ ๒ คือนรกและเดรัจฉาน)

จุลศีล ๒๖ เฉพาะผู้ปฏิบัติแต่ละคนสมาทานปฏิบัติไปตามฐานะแต่ละคน ตั้งแต่ “ศีล ๕”เป็นพื้นฐาน แล้วก็เป็น“อริศีล”เพิ่มสูงขึ้นๆได้เป็น“ศีล ๘-ศีล ๑๐-ศีล ๑๑-๑๒-๑๓-๑๔ ฯ” หรือไปตามฐานะตามถนัด จนถึง ๒๖ ซึ่งไม่ถึง ๒๖ ข้อก็เป็นอรหันต์ได้

ปฏิบัติ“จุลศีล”ก็จะพาบรรลอรุหัตผลไปตามลำดับ ซึ่ง“อริศีล”สูงขึ้นๆนั้นอาจจะไม่เรียงข้อไปตามลำดับเท่านั้น

ส่วน“มัชฌิมศีล ๑๐”นั้นเป็น“ศีล”ขยายความลึกและกว้างของ“จุลศีล”มากขึ้นๆ และเป็น“ศีล”ที่พาเราพ้นจากเดรัจฉานภพ เราก็จะพัฒนาสูงไปตาม“มัชฌิมศีล”

สำหรับ“มหาศีล ๗”เป็น“ศีล”ที่ยืนยันความเป็นเดรัจฉานวิชาชาวพุทธทุกคนต้อง“เลิกละ-เว้นขาด”เพราะเป็น“ศีล”ชี้บ่งความเป็นศาสนาว่า เป็นพุทธต้องไม่มี“เดรัจฉานวิชา”ถ้ายังมี“เดรัจฉานวิชา”แม้อย่างใดใน“มหาศีล”ก็ยังไม่ใช่พุทธ เฉพาะอย่างยิ่งภิกษุต้องไม่ละเมิด ต้องเว้นขาดก่อน แล้วฆราวาสก็จะมีเดรัจฉานวิชาในศาสนา จึงเป็น“ศีล”ที่สำคัญยิ่งของศาสนา เป็นเครื่องชี้บ่งความเป็นพุทธศาสนาที่สูงส่งไปด้วยภูมิปัญญาที่มีศักดิ์ศรีและสง่างามยิ่ง

เพราะไม่มีไตร่ตรองวิชาในศาสนาพุทธ

อ่านดูใน“มหาศีล ข้อ ๑”ก่อนก็ได้

“ภิกษุเว้นขาดจากการเลี้ยงชีพโดยทางผิดด้วยไตร่ตรองวิชา
เช่นอย่างทีสมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวก ฉันทโคชนะที่เขาให้ด้วย
ศรัทธาแล้ว ยังเลี้ยงชีพโดยทางผิดด้วยไตร่ตรองวิชาเห็นปานนี้ คือ
ทนายอวัยวะ ทนายนิมิต ทนายอุปบาท ทำนายฝัน ทำนายลักษณะ
ทำนายหนูกัดผ้า ทำพิธีบูชาไฟ ทำพิธีเบิกแว่นเวียนเทียน ทำพิธีชั้ด
เกลบบูชาไฟ ทำพิธีชั้ดรวบูชาไฟ ทำพิธีชั้ดข้าวสารบูชาไฟ ทำพิธี
เติมเนยบูชาไฟ ทำพิธีเติมน้ำมันบูชาไฟ ทำพิธีเสกเป่าบูชาไฟ
ทำพิธีกรรมด้วยโลหิต เป็นหมออวัยวะ ดูลักษณะที่บ้าน ดูลักษณะ
ที่นา เป็นหมอปลูกละ เป็นหมอผี เป็นหมอลงเลขยันต์คุ้มกัน
บ้านเรือน เป็นหมองู เป็นหมอยาพิษ เป็นหมอแมลงป่อง เป็นหมอ
รักษาแผลหนูกัด เป็นหมอทายเสียงนก เป็นหมอทายเสียงกา เป็น
หมอทายอายุ เป็นหมอเสกกันลูกศร เป็นหมอทายเสียงสัตว์ ฯ”

เพียง“มหาศีล ข้อ ๑”เท่านั้นก็คงพอจะใช้ปฏิบัติารู้โดย
ปริยายได้แล้วว่า ประดาทำนายทายทัก หรือหมอรักษาทั้งหลาย
นั้น พระพุทธเจ้าไม่ให้เข้าไป“เชื่อมวิบากใหม่”กับใครอีก “วิบาก”
ตนเองแต่ละคนก็มีกันคนละเท่าไร ยังใช้หนี้วิบากไม่หมดก็ทำให้หมด
ก่อนเกิด แล้วจะไป“เชื่อมเอาวิบากใหม่”จากผู้อื่นมาเพิ่มอีกทำไม?

ส่วนไตร่ตรองวิชาที่ใช้ไฟเป็นสื่อ(อศคัย)บ้าง เช่น จดรูป
จุดเทียน เป็นต้น แล้วก็สื่อไปถึงวิญญานในภพนั้นภพนี้ ถึง
เทวดาเทพเจ้า ถึงวิญญานผู้ตาย ล้วนเป็นความมกมายอยู่กับ
ภพ-ชาติให้เสียเวลาเสียทุนรอน เสียแรงงานสูญเปล่าให้เราโง่ มี

อวิชชาเพิ่มหนักขึ้นไปทำไม?

หรือใช้น้ำเป็นสื่อ(สัญญาขันธ์)บ้าง ทั้งใช้หูชา ทั้งใช้ประกอบ
อริขฐาน ใช้เชื่อมโยงเป็นสื่อ ใช้ราตรด ใช้พรหม ใช้เป่า ใช้พน เป่า
เสก ปลุกเสก ใช้ทำพิธีแปลกๆใดๆก็ตาม ล้วนเป็นการประติตประดอย
ประกอบเข้ามาให้ดูลึกลับ ทั้งใช้ทำที่ลึลลประกอบ“ชวนใจ”หรือ
สะกดจิตให้โน้มน้อมติดยึดตาม เกิดอุปาทานตามทั้งล้น

แม้แต่ใช้“การสวดมนต์”เป็นสื่อ ก็เช่นกัน สวดมนต์เป็นฤทธิ์
เป็นเดชสื่อไปส่งไปให้คนนั้นคนนี้ ให้วิญญานนั้นวิญญานนี้ ภพนั้น
ภพนี้ มันก็เกิด“พลังงานทางจิต”ที่ผูกพันเชื่อมโยงกันยิ่งขึ้นเท่านั้น
ไม่ได้เกิดผลจากมนต์ที่ตั้งอกตั้งใจเคร่งครัดสวดหนักสวดหนานั้นให้
เกิดฤทธิ์เกิดเดชบันดลนั้นบันดาลนี้ตามที่ตนอยากให้เป็นให้เกิด
หรือ “มหาศีล”ป้องกันไม่ให้โจ่งสวด มันงมขายแต่ก็ทำกัน

ซึ่งผู้ยัง“อวิชชา”ก็ตกเป็นเหยื่อกันอยู่ก็ธรรมดาของโลกีย
ก็มีให้เห็น เป็นกันอยู่เต็มล้งคมบุลชน จะแปลกอะไร ?

บังเอิญเกิดผลตรงกับที่หมายบ้าง ไม่เกิดนั้นแหละมากกว่า
มาก เหมือน“หอย” นั้นแหละ ย่อมมีคนถูกหอยทุกงวด แต่คนถูก
หอยคือ ส่วนน้อย คนไม่ถูกหอย คือ ส่วนมาก ตลอดกาลนานก็เป็น
เช่นนั้น แปลกอะไร?!!

หรือพระพรหม ศาลเจ้า ฯลฯ ที่คนไปบนบาน มีคนไป
บนบานพระพรหมนั้น หรือศาลเจ้านั้น ๑,๐๐๐ คนเป็นต้น แต่จะมี
ผู้ที่ได้ผลสำเร็จก็กลับไปศาลเจ้า ไป“แก้บน”ที่พระพรหมหรือที่ศาล
เจ้านั้น ไม่กี่คนหรือ ทว่ามีผู้คนที่ไปพบคนที่ไปแก้บนเพราะ
ประสบผลสำเร็จ ก็มีสัก ๕ คน ๑๐ คน ส่วนคนที่ไม่สำเร็จก็ไม่มา

แก่นที่พระพรหม ไม่มาแก่นที่ศาลเจ้านั้น มีจำนวนมากกว่ามาก เป็น ๑๐๐ เป็น ๑,๐๐๐ เป็นหมื่นก็เป็นธรรมดา คนจึงพบแต่คนสำเร็จ สมหวัง คนก็เลยหลงเชื่อกัน ว่าพระพรหมขลัง ศาลเจ้าเฮี้ยน ก็ ธรรมดา ไม่เห็นจะมีอะไรวิเศษพิเศษตรงไหน ที่แท้ไม่มีฤทธิ์เดช บันดาลบันดาลอะไรเลย

ไตร่ตรองวิชา จึงเป็นเครื่องชี้บ่งถึงความยังหลง“ภาพ” หลง“ชาติ”ที่ยังไม่เจริญพุทธปัญญาแท้จริง ชาวพุทธเอ๋ย!

จาก“พรหมชาลสูตร” สูตรที่ ๑ ของพระไตรปิฎกฉบับ สยามรัฐนี้ ความละเอียดวิเศษ ที่ชัดเจนสำหรับอาตมาประเด็นที่ (๑) คือ “ความอิสระ”สัมบูรณ์ที่สุดพระพุทธานุเจ้ามีเต็มๆทีเดียว ใคร จะวิจารณ์ ใครจะตำหนิอย่างไร ได้ทั้งนั้น เป็นปกติคนอวิชชา

ท่านใช้สิทธิ์บ้างชี้แจงตอบคำวิจารณ์-คำตำหนินั้นตามที่ เป็นจริง ยืนยันสิ่งที่มีจริงนั้นไปแค่นั้น ไม่วิवाद ถกบ้างแต่ไม่เถียง และประเด็นอื่นๆอีกต่อมา

(๒) พระบรมศาสดาของพุทธนั้น ไม่ยึดตัวตนเลย ให้สิทธิ์ ผู้อื่นเต็ม

(๓) ไม่อาฆาต ไม่แค้นใจ ไม่โทมนัส ไม่น้อยใจ

(๔) ฟังความที่เขาว่าอย่างใสใจ จึงจะฟังรู้คำที่เขาพูดว่า ถูก หรือผิด

(๕) จงกล่าวตอบ ว่า ความจริงที่ตนมีเป็นอย่างนั้น ความ แท้ที่ตนไม่มีเป็นอย่างนี้ แม้ในเราทั้งหลายก็มีความแท้และไม่มี ความ แท้นัยเดียวกัน ทั้งที่ตนเห็นว่าถูก เป็นอย่างนี้ ทั้งที่ตนเห็นว่าผิด เป็นอย่างนี้ แจ้งความจริงให้ชัด

(๖) หรือใครจะกล่าวชมเรา ชมพระพุทธ-พระธรรม-พระสงฆ์เราก็ไม่ควรดีใจ ไม่ควรกระเหิมใจในคำชมนั้น ถ้าเราดีใจ-กระเหิมใจ อันตรายจะพึงมีแก่เธอ

(๗) เจื่อนไขหลักสำคัญยิ่งที่“คน”ควรได้รับคำชมนั้น ก็คือ ชมผู้นี้ยังเป็น“คน”อยู่เพราะคนๆนี้ “เป็นผู้มีศีล”

นี่คือเจื่อนไขหลักสำคัญของพุทธ ที่พระพุทธเจ้าตรัส เริ่มตั้งแต่พระองค์เองทีเดียวว่า “คนจะพึงชมเรา พึงชมเพราะเรามีศีล”

“ความมีศีล”มันคงยั่งยืน จึงเป็นคุณสมบัติที่วิเศษอันดับหนึ่งของความเป็น“คน” ตรวจสอบตนเองทุกคนเถิด!

และ“ความมีศีล”นั้น คืออย่างไร? เราเป็น“คน”อยู่มั๊ย?

“ศีล”ของพุทธ คือ “จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”ที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติ“ศีล”ที่เป็น“ธรรมานุญ”นี้เองแต่เพียงผู้เดียว ด้วยพระปัญญาธิคุณ-บริสุทธิคุณ-กรุณาธิคุณ อย่าพึงแก้ไขเปลี่ยนแปลง

“คนดี”ขึ้นพื้นฐานระดับต้นเลย จึงเริ่มด้วย“ศีล ๕” เพราะดีครบด้วย“กาย-วาจา-ใจ” เป็นระดับต้นจริงๆ นี่คือ เครื่องรับรองที่แท้

ผู้ที่บรรลุธรรม“มีศีล ๕”แท้ จะมีภูมิปัญญาล้มมาทฤษฎี ดังนั้นจึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ไตรเจตนาวิชา”ด้วย จึงจะพ้นจากไตรเจตนาวิชาได้ง่าย หรือไม่ค่อยจะมีไตรเจตนาวิชา ซึ่งก็หายากมาก ในยุคนี้วัดพุทธปัจจุบันนี้ทุกวัดไม่มีวัดไหนไม่มีไตรเจตนาวิชา นอกจากวัดของชาวอโศก นี่ไม่ได้ใส่ความหาเรื่องนะ!

ปัจจุบันนี้ชาวพุทธเสื่อมมากแม้แต่ภิกษุก็ไม่รู้จัก“ศีล”แท้ๆ หลงยึดได้แค่“วินัย ๒๒๗” ว่าเป็น“ศีล”ของภิกษุ

ในศาสนาชาวพุทธส่วนใหญ่ยุคทุกวันนี้ ภิกษุและพุทธศาสนิกชน

ไม่ถือ“ศีลธรรมนุญ”นี้กันแล้ว ภิกษุถือแค่วินัย ๒๒๗ กันเท่านั้น
แม้วินัยก็อาบัติไม่ปลง จึงเป็น“หมู่สงฆ์ที่บริสุทธิ์”ไม่ได้

และแค่“วินัย ๒๒๗”นี้ภิกษุยุคนี้ก็ย้งหน้าด้านกัน ขนาด
“ปาราชิก”แท้ๆ กลัวกันเสียที่ไหน ละเมิดกันโครมๆ เห็นมัยเล่า..???!!!

“วินัย”เป็นหลักเกณฑ์ที่หยาบและตื้นเขินผู้ร้ายที่เลวกว่า“ศีล”
ศีลลึกซึ้งละเอียดและกว้างเป็นผู้ดีกว่าวินัยอย่างมีนัยสำคัญยิ่ง

“จุลศีล ๒๖ - มัชฌิมศีล ๑๐ - มหาศีล ๗” ทั้งภิกษุทั้งฆราวาส
ไม่ถือกันแล้ว ข้าไม่รู้จัก ..น่าอเนจอนาใจกันไหม ศาสนาพุทธไทย?

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาเกิดมาล้มล้างเดรัจฉานวิชาแท้ๆ
ซึ่งศาสนาอื่นๆเขามีกันพลิกสารพัดประหลาดวิตถาร

แต่พุทธเป็นศาสนาที่ไม่มี“เดรัจฉานวิชา”ตามที่“มหาศีล ๗”
กำหนดไว้ตั้งแต่พระพุทธเจ้าประกาศศาสนาของพระองค์ทุก
พระองค์ ตรงกันหมด

เพราะพุทธเป็นศาสนา“อเทวนิยม”ที่จริงที่สุด มีภูมิปัญญา
รู้จักรู้แจ้งรู้จริงพิสูจน์“วิญญาน”ด้วย“การสัมผัสรู้สภาวะแห่ง
วิญญาน”ตาม“วิชา ๘”ของพระพุทธเจ้า รู้จักรู้แจ้งรู้จริงเป็น
วิทยาศาสตร์ลุ่มบูรณ์ด้วย“ปรมาตถสัจจะ”ที่แท้จริงกว่าศาสนาใดๆ

จึงไม่ม गयाไปกับ“อัคริยัญญ”โดยใช้ไฟเป็นสื่อ(จุตรูปจุดเทียน
บูชา เป็นต้น) และ“สิญจนยัญญ”คือใช้น้ำเป็นสื่อ(รดน้ำมนต์,กรวดน้ำ
 เป็นต้น)เชื่อมโยงวิญญานภพนั้นภพนี้

หรือแม้แต่“สวดมนต์”เป็นสื่อให้ขลัง “ท่องบ่นมนตรา-
คาถา-อาเวค”ใดๆก็ไม่มีเลย เป็นอันตรายในยุคของพระองค์

มีปัญญารู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า บทมนต์ หรือธรรมบท คืออะไร?

มีไว้ทำไม? ใช้ได้อย่างไร? และจะมีผลไหน? สวดเพื่ออะไร?

แต่ทุกวันนี้ศาสนาพุทธเต็มไปด้วยเดรัจฉานวิชา สวดมนต์
สวดคาถาสารพัดหลงว่า“สวดแล้วได้บุญ”ด้วยนะ! น่าสงสาร!

[ผู้ศึกษาค้นคว้าได้จากพระไตรปิฎก เล่ม ๙]

ที่นี่ ..“มีศีล”ละ คือ อะไร?

มีศีล คือ จิตใจของผู้นั้น‘ตั้งมั่น’เป็นปกติ ไม่ชอบ-ไม่ชังไม่
ทุกข์-ไม่สุข ไม่วูบ-ไม่หวั่นเลย เมื่อถูกสัมผัสกระทบกระแทก
กับสิ่งที่จะพึงทำให้จิตใจไหวเคลื่อนไหว ก็ไม่ไหวไม่เคลื่อนไหวเลยแม้แต
นิดน้อย ไม่ว่าจะเคลื่อนไหวแบบมีอาการชอบหรืออาการชัง-มีอาการ
ดูหรืออาการผลัก ก็ไม่มีอาการตั้งว่านั่นเลย เป็นปกติ จิตใจมีแต่
ความเป็นธาตุรู้ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงสิ่งนั้นตามที่มีจริง เป็นปกติ

นั่นคือ ผู้มี“ศีล”เป็นอาริยะ “จิต”ก็เป็นสมาธิเป็นอาริยะ
ด้วยแถมมี“ปัญญา”เป็นอาริยะครบ จึงบริบูรณ์ในความ“มีศีล”ปกติ

ดังนั้น “มีศีล”จึงไม่ใช่แค่บริสุทธิ์ทาง“กาย”ทาง“วาจา”
เท่านั้น ต้องเป็น“อาริยะ”ทาง“จิต”ด้วย และมี“ปัญญา” เป็นสำคัญ
ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“สามัญญผลสูตร”ว่า ต้องพร้อมด้วย“ศีล
อันเป็นอาริยะ-สำรวมอินทริย์อันเป็นอาริยะ-สติสัมปชัญญะอันเป็น
อาริยะ-สันโดษอันเป็นอาริยะ” และครบครันก็มีวิชา ๘ ชื่อว่าเป็น
ผู้สมบูรณ์ด้วย“ศีล-สมาธิ-ปัญญา” และวิมุตติทีเดียว

คำว่า “เป็นอาริยะ”นั้น ไม่ใช่การบรรลุแค่กายกับวาจา
เท่านั้น ต้องบรรลุถึง“ใจ”

ดังนั้น “ศีล”ต้องมีผลถึงใจ ลดความเดือดร้อนใจไปตาม
ลำดับ ตามพระวณะในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๑ กับข้อ ๒๐๘

อ่านดูดีๆ ทำความเข้าใจให้ครบครัน จะเห็นชัดว่า“ศีล”นั้นมีผลถึง
“วิมุตติ-นิพพาน”จริงๆ วิมุตติที่ไม่มีศีลกำกับก็วิมุตติเละแหละ

ศีลข้อใดก็มีสมาริมีปัญญาในศีลข้อนั้น แล้วปฏิบัติให้มีวิมุตติ
จนมีญาณเห็นแจ้งในวิมุตตินั้นเป็น“วิมุตติญาณทัสนะ”

“ศีล-สมาริ-ปัญญา-วิมุตติ-วิมุตติญาณทัสนะ”จึงเป็นเหตุเป็น
ปัจจัยกันมีปัจจัยการกันไม่ขาดข้อไหนเลย หาก“ศีล”ข้อใดไม่ครบ
เป็น“สมาริ”เป็น“ปัญญา”เป็น“วิมุตติ”เป็น“วิมุตติญาณทัสนะ” “ศีล”
ข้อนั้นก็ไม่ใช่“ศีล”เต็มเต็ง

นั่นคือ ไม่เป็น“ศีล”ที่ครบ“องค์ธรรม”ก็ไม่เป็น“ศีล”ที่มี
“ธรรม”เต็มองค์นั่นเอง

เรื่องของ“ศีล”จึงไม่ใช่เรื่องตื้นๆ เล่นๆเป็นอันขาด

ผู้จะปฏิบัติพุทธธรรมบรรลุได้ต้องรู้จักรู้แจ้งความเป็น“ศีล”
และจะปฏิบัติ“ศีล”ได้บรรลุก็ต้องรู้จักความเป็น“รูป”กับ“นาม”

และจะปฏิบัติด้วย“ธรรมะ ๒”หรือความเป็น“กาย”นั่นเอง
แยก“รูป” แยก“นาม” เพื่อศึกษาปฏิบัติจัดการ(อภิสังขาร,โยนิโส
มนสิการ)ได้สำเร็จ โดยความสามารถทำ“เอกัคคตาจิต”ในขณะที่เรา
ก็มี“ธรรมะ ๒”(เหตุ ัมมา)อยู่เป็นธรรมตา และทำให้เป็น“ธรรมะ ๑
ใน ๒”(ทุกขณะ เวทนายะ เอกสโมสรณา ภวันติ เป็นต้น)นั้นแหละสำเร็จอยู่

เพราะสามารถแยก“กาย”แยก“จิต”ได้ในความเป็น“ธรรมะ
๒”หรือเป็น“สังขาร”อยู่ที่เดียว จึงสามารถปฏิบัติธรรมบรรลุได้แท้

ความเป็น“กาย”ทุกวันนี้ โดยเฉพาะคนไทย เกือบหมดทั้ง
ประเทศแล้วกระมังที่“มิฉฉาทิฏฐิ”กันสนิท จึงไม่บรรลุธรรม

“กาย”คือ องค์ประกอบของ“ธรรมะ ๒” ได้แก่ “รูปกับ

นาม”เสมอ ขาด“นาม”ไม่ได้

“กาย”ต้องมี“นามธรรม”อยู่เป็นสำคัญ ถึงกับพระพุทธเจ้า
ตรัสว่า “กายนั้นตลาคตเรียกว่า จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง”
(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐)

แต่คนไทยได้เข้าใจว่า “กาย”หมายถึง“ร่างภายนอก”เท่านั้น
ไม่เกี่ยวกับ“จิต”เลย

จึงปฏิบัติธรรมแบบพุทธให้ตาย ก็ไม่มีโอกาสบรรลุมรรคผล
สัมมาทิฐิไปได้

คำว่า“กาย”ของพระพุทธเจ้านั้นขาดความเป็น“จิต”ไม่ได้
และไม่ขาด“รูป”ด้วย หากขาด“จิต”ก็หมด“กาย”

ส่วนไหนที่มีความเป็น“จิต”อยู่ ก็ยังมีความเป็น“กาย”
ของตน และส่วนไหนไม่เป็น“กาย”ของตนแล้ว ก็เป็นแค่“สรีระ”
อยู่หากความเป็น“จิตนิยาม”ยังไม่ขาดไป ยังไม่แตกสลาย ยัง
ไม่แยกไปจาก“สรีระ”ของเราก็คือความเป็น“ชีวิต”สัตว์ยังดำเนินอยู่

สรีระนั้นไม่ใช่จิต และสรีระก็ไม่ใช่กาย

สรีระไม่ใช่“ชีพ”(ชีวะ) ไม่มี“ชีวิตินทรีย์”

สรีระเป็นแค่“อุตุนิยาม”เท่านั้น จะเป็น“พีชนิยาม”ยังไม่ได้เลย
เพราะ“สรีระ” ไม่มีแม้แต่“สัญญา”

“สรีระ”จะเป็นได้ก็แค่“กองสังขาร” เท่านั้น คือ“ความปรุง-
แต่ง”ของ“อุตุนิยาม”ที่ดูดติดกันด้วยพลังแม่เหล็กและร่วมงานกัน
ด้วยพลังแสงเสียงไฟฟ้าตามประสาทของธาตุต่างๆที่เป็นวัตถุ(พิลึก)
เกิดองค์ประชุมของ“ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม-อากาศ”ควรรวมกันอยู่เท่านั้น
ไม่มี“ธาตุรู้”คือ“วิญญาณ”เกิดอยู่ในนั้นด้วยเลย ไม่มี“ธาตุรู้”ที่เป็น

แม้แค่“สัญญา”

หรือแม้จะเป็นแค่“สรีระ”ที่มีองค์ประชุมของ“ไฟ”กับของ
“ลม”เป็นต้น ก็เกิดเป็น“สรีระ”ได้ แต่“รูปร่าง”ก็ไม่ทรงสภาพ
สถิตเสถียรเป็น“รูปร่างคงที่”อะไรได้เลย

แม้จะเป็น“ธาตุน้ำ”ก็จับตัวกันไม่ทรงสภาพ“ควบแน่น
คงทน”หรือ“ทรงอยู่”(ธตฺ)ได้เหมือน“ธาตุดิน”แน่นอน

เพราะไม่มี“ธาตุจิตหรือวิญญาณ” เข้าร่วมเป็นอำนาจหลัก
ใน“กองสังขาร”นั้น

นั่นคือ “กองสังขาร”ของอุตุนิยามแท้

ยังไม่ใช่“กองสังขาร”ของ“จิตนิยาม”แน่นอน แม้“พีช-
นิยาม”ก็มีอัตโนมิติในตนเพียงกึ่งหนึ่งเท่านั้น(มีแค่สัญญากับสังขาร)

“สรีระ”ที่มีความเป็น“สัตร์”และชื่อว่า“จิตนิยาม” ต้องมีทั้ง
“เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ” ครบ ๔ ธาตุ

ดังนั้น ส่วนที่ไม่ครบ ก็ไม่นับว่า มี“จิตนิยาม”จึงยังไม่นับว่า
เป็น“กาย”พีชจึงยังไม่มี“กาย”

“กาย”นั้น คือจิต คือมโน คือวิญญาณ

ชาวพุทธต้องตั้งใจทำความเข้าใจกันให้ดีๆ สัมมาทิฏฐิตาม
ธรรมพระพุทธเจ้าให้แท้

“กาย”นั้นเป็นองค์ประกอบของรูปกับนาม ที่พระพุทธเจ้า
ตรัสไว้ชัดๆว่า เป็น“จิต” เป็น“มโน”เป็น“วิญญาณ”ที่เดียว(พระ
ไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐) และในที่อื่นๆอีกมากแห่งที่ยืนยันว่า
“กาย”ไม่ใช่ให้หมายเอา แค่“สรีระ”ภายนอกเท่านั้น แต่“กาย”หมายถึง
ถึง“จิต-มโน-วิญญาณ”นั้นต่างหากที่จะต้องศึกษากันอย่าง

เป็น“กรรมฐาน”(ฐานในการทำ)หลักสำคัญยิ่ง ที่จะปฏิบัติจัดการ
ชาวพุทธไทยในปัจจุบันนี้ได้สำคัญผิดไปเป็นว่า “กาย”นั้น
หมายเอา“สรีระ”(body) คือความเป็น“ดินน้ำไฟลม”ภายนอกเท่านั้น
แม้เป็นภาษาไทยที่คนไทยใช้กัน “กาย”ก็หมายเอา“สรีระ”
เท่านั้น ถ้าเอ่ยคำว่า“กาย”ก็จะไม่เชื่อว่าจะหมายถึงความเป็น
“จิต”กันเลย พอเอ่ยว่า“กาย”ก็หมายแค่ร่างกายนอก

การพิจารณา“กรรมฐาน”หลักของชาวพุทธทุกวันนี้จึงไป
สำคัญผิดว่า“กาย”หมายถึง“ร่าง”หรือ“สรีระ”อันเป็นภายนอกเท่านั้น
ไม่ได้พิจารณา“กาย”เข้าไปถึง“จิต”ถึง“มโน”ถึง“วิญญาณ”กันเลย

เพราะ“กาย”นั้นคือ องค์ประกอบของรูปกับนาม เป็น
“ธรรมะ ๒” และพระพุทธเจ้าก็ตรัสไว้ชัดว่า ท่านหมายถึงพิจารณา
จึงเป็นความผิดที่ยิ่งใหญ่มากในวงการปฏิบัติธรรมของ
ศาสนาพุทธ แต่ไม่รู้ตัวกันเพราะคนชาวพุทธเลื่อนไปจากพุทธลัทธิจะ
ดังนั้น การปฏิบัติธรรม ไม่ว่าจะเป็นสมถะหรือวิปัสสนา
ธุระกัฏฐิ จึงผิดพลาดไปหมด ไม่สามารถบรรลุผลแน่นอน
ดังที่เห็นและเป็นอยู่ในวงการศาสนาพุทธ มีแต่หลงว่ามีผู้บรรลุอรหัตต์
เกิดขึ้น แต่ก็หลงนับถือกันว่าเป็น“อรหัตต์”จริง อย่างน่าอนาถใจ ที่จริง
ก็โทษใครไม่ได้ เพราะต่างก็ไม่รู้“ความจริง”ที่สัมมาทิฐิรู้กันจริงๆ

เพราะการศึกษาเรียนรู้ในความเป็น“กาย”ทั้งหลาย เช่น
กายังคะ-กายคตา-กายานุปัสสนา-กายวิเวก-กายกสิ-กายสุจิ
-กายปาคุญญตา-กายมุตตา-กายลหุตตา-กายกัมมัฏญตา-กายปัสสัทธิ
-กายสังขาร ฯลฯ ดังนี้ เป็นต้น ถ้าเราเข้าใจคำว่า“กาย”ผิดไป แล้ว
เราจะกำหนดความเป็น“กาย”มาศึกษาพิจารณา หรือจัดการกับ

ความเป็น“กาย”ก็ต้องผิดไป การปฏิบัติจึงไร้ผลอย่างที่เป็น
กันในการพุทธศาสนาในปัจจุบัน เพราะเชื่อผิดแค่คำว่า “กาย”คือ
“ร่าง”(สรีระ)เท่านั้นเองนี่แหละ

เป็นต้นว่า กายกสิ ก็คือ ตัวตนของกิเลส อันเป็น“อาการ”
ของ“รูป”กับ“นาม”ที่ปรุงแต่งกันอยู่ เป็น“องค์รวม”ของกิเลส

“รูป”กับ“นาม” เป็น“ธรรมะ ๒”

“รูป”ก็เป็นภาวะหนึ่ง เช่น อาการของ “ความโกรธ”เป็นต้น
ซึ่งมันก็เกิด“อาการ”นี้อยู่ในใจเราขณะนี้ภาวะ ๑ (สิ่งที่ถูกรู้ = object)

และอีกภาวะหนึ่งเราก็มี“ธาตุรู้”อยู่ในตัวเราด้วยนี่แหละ ก็
ไป“กำหนดรู้”(สัญญา)“อาการโกรธ”นั้น ภาวะนี้เป็น“นาม”(ตัวผู้รู้ =
subject) นั่นคือ ๑.มี“กิเลส” ๒.มี“ตัวผู้รู้” ที่กำลัง“สัมผัสกัน”จึงรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงอยู่บัดนั้น

แต่ผู้“มีฉันทวิปฏิ”ที่เข้าใจว่า “กาย”คือ กายนอกเท่านั้นจึงหลง
ผิดไปกำหนดหมาย(สัญญา)เอาแต่“อาการ”ดินน้ำไฟลมแค่นั้นเอง
จะเพ่ง“กายังคะ”ก็ดี ก็เพ่งอยู่แค่“ดินน้ำไฟลม”ที่เป็นร่างกายนอกแม้
จะเพ่ง“กายคตาสติ”ก็ดี ก็เพ่งแต่อาการ“ดินน้ำไฟลม”ที่เคลื่อนไหว
ภายนอก จะ“กายานุปัสสนา”ก็เพ่งแต่“ดินน้ำไฟลม”ภายนอกกัน
จริงๆพอทำให้ความเคลื่อนไหวภายนอกนิ่งหยุดสนิทได้ก็หลงผิดว่า
สำเร็จแล้วนี่แหละคือ “กายปัสสัทธิ(กายสงบ)”ซึ่ง“ผิดถนัด”เลย

“กายปัสสัทธิ”นั่นคือ “รูป”กับ“นาม” ทำงานปรุงแต่งกัน
อยู่แต่มัน“สงบ”เพราะไม่มี“กิเลส”ปรุงแต่งร่วมด้วยแล้ว มันจึงไม่ทุกข์
ไม่เดือดร้อน ไม่วุ่นวาย ไม่ร้ายไม่เลว จิตสงบนี้จะเร็วแรง มีชิ้น

อย่างนี้ต่างหากคือ “กายสุจิ”กายสะอาดจากกิเลส “กาย

ปัสสัทธิ”กายสงบอย่างวิเศษ กายวิเวก-จิตวิเวก-อุปธิวิเวก อันเป็น
โลกุตระธรรม เป็น“ความสงบของอาริยะ” มิใช่“โลกิยะ”ของปุถุชน

“กายปัสสัทธิ-กายวิเวก”นี้จึงสามารถทำงานทำการทั้งการ
เคลื่อนไหวของ“กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม”อยู่อย่าง
แคล่วคล่องว่องไว เป็น“กายปาคุญตา” เพราะมี“จิต”เป็น“มุตตา”
นั่นคือ จิตที่แว่วไวทั้งปัญญา และจิตที่ปรับตัวได้ไวเร็วทั้งเจโต
ไม่ติดไม่กระด้าง(กายมุตตา)

การงานที่กระทำของ“ธรรมะ ๒”นั้นจึงเป็นการงานที่ควร
ที่สุด เหมาะสมที่สุด เรียกว่า “กายกัมมัฏฐตา”

ชาวพุทธทุกวันนี้จึงไม่สามารถบรรลุธรรมของพระพุทธเจ้า
อย่างเป็น“สัมมาผล” ก็ได้แค่“มิจฉาผล”เท่านั้น แล้วหลงผิดกันว่า
ท่านผู้นั้นเป็นอรหันต์ เป็นอริยะกันไป ผิดหมด เห็นมัย? จึงเป็นเรื่อง
ที่ต้องทำความรู้จักกันให้แจ้งถึง“ความจริง”ที่จริงกันให้ได้

(จบฉบับที่ ๓๑๓)

ฉบับที่ ๓๑๔ กันยายน ๒๕๕๙

คำว่า “กาย”ในความเป็น“พุทธ”นั้นมียุทธสำคัญยิ่ง ซึ่งทุกวันนี้
นี้ชาวพุทธได้เข้าใจผิดเพี้ยนไปมากแล้ว กระทั่งไม่สามารถบรรลุธรรม
ของพุทธได้ ก็เพราะ“มิจฉาทิฏฐิ”ในคำว่า“กาย”นี้เอง จึงพิจารณา
“กายในกาย”ผิดไปจริงๆ ก็ไม่มีสิทธิ์เข้าถึง“ปรมาตถธรรม”ได้

เพราะ“มิจฉาทิฏฐิ”ที่เข้าใจ ว่า “กาย”คือ“ภายนอก”เท่านั้น จึงหลงผิดไปกำหนดหมาย(สัญญา)เอาแต่“อาการ”ดินน้ำไฟลม แคนั่นเอง จะเพ่ง“กายังคะ”ก็ดี ก็เพ่งอยู่แค่“ดินน้ำไฟลม” ที่เป็นร่างภายนอก แม้จะเพ่ง“กายคตาสติ”ก็ดี ก็เพ่งแต่อาการ “ดินน้ำไฟลม” ที่เคลื่อนไหวภายนอก จะ“กายานุปัสสนา”ก็เพ่งแต่ “ดินน้ำไฟลม”ภายนอกกันเท่านั้น

พอทำให้ความเคลื่อนไหวภายนอกนิ่งหยุดสนิทได้ก็หลงผิด ว่า สำเร็จแล้วนี้แหละคือ “กายปัสสัทธิ(กายสงบ)” ซึ่ง“ผิถณัต”เลย

นั่นคือ มิจฉาทิฏฐิแล้วก็พาชื่อ หลงผิดว่า ปฏิบัติให้เป็นผล “กายปัสสัทธิ”ได้แล้วนั่นคือ จัดการกับ“อาการเคลื่อนไหวของ กายกรรม หรือวจีกรรม”อันเป็นภายนอกให้ไม่รุนแรง ให้สุภาพ ให้ เรียบร้อย ให้สงบ ให้ไม่เกะกะเกร ให้ไม่ไปทำ“อกุศลกรรมทาง กาย-ทางวาจา”ใดๆ หรือให้การเคลื่อนไหวของกาย-ของวาจา ช้า ลงเฉื่อยลง เบาลง เจียบลง นิ่งลง หยุดสนิท ก็ได้แค่“ภายนอก”

ก็ถือว่า นี่คือ “กายปัสสัทธิ”แล้วจบ

“กายปัสสัทธิ”ไม่ได้หมายเอาที่“กายกรรม-วจีกรรม”เท่านั้น เป็นสำคัญเลย แต่หมายเอา “ธรรมะ ๒”อันคือ“กาย”หรือ“องค์ ประชุมของรูปกับนาม”ต่างหากให้“สงบระงับ” ซึ่งเป็นความสงบ ระงับเป็นธรรมะ ๑ “กาย”กับ“จิต”จึงยิ่ง“สงบ”ยิ่งเคลื่อนไหวแรง

นั่นคือ “กาย” มีรูปกับนามมัน“สังขาร”กันอยู่ หรือคือ “ธรรมะ ๒”มัน“สังขาร”กันอยู่ เราก็ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สังขาร”ที่มี “วิญญาณ”เป็นปัจจัยให้เกิด“สังขาร” เราก็ต้องเรียนรู้“วิญญาณ”อัน เป็นปัจจัยสำคัญหัวหน้าของ“สังขาร” วิญญาณ ก็คือ“นาม”

การจะรู้จัก“สังขาร”ได้ก็ต้องเรียนรู้จากปัจจัยของ“สังขาร”
คือ “นามรูป”

“นามรูป”ก็คือ “นาม”และ“รูป”

“นามรูป”นี้แหละคือ องค์ประกอบของ“วิญญาณ” ซึ่งก็คือ
“กาย”หรือ“ธรรมะ ๒”ที่ปรุงแต่งกันอยู่ หรือที่“สังขาร”กันอยู่

ตามหลักปฏิจจสมุปบาท พระพุทธเจ้าตรัสสอนว่า เพราะ
เรามี“ความไม่รู้”(อวิชชา) เป็นปัจจัยให้เกิด“สังขาร”

“สังขาร”คือ การปรุงแต่งกันอยู่ ก็ต้องเรียนรู้“สังขาร”
ศึกษาจาก“ธรรมะ ๒” ซึ่ง “สังขาร”ที่ไม่สงบระงับ เพราะมี
“กิเลส”ร่วมปรุงแต่งอยู่ใน“ธรรมะ ๒”

“ธรรมะ ๒”ก็คือ “รูปกับนาม”หรือ“กาย”

นั่นคือ ต้องเรียนรู้“กิเลสในกาย” ขั้นต้น ก็“กิเลส”ของ“กาย
ภายนอก” กำจัดก่อนให้ได้

“กิเลส”จึงจะสงบ เรียกว่า“กายปัสสัทธิ”กายก็ยิ่งคล่อง

“กายปัสสัทธิ”นั่นคือ “การสงบระงับของกาย” ซึ่งต้องจัดการ
ที่“กายสังขาร” ให้“กิเลส”สงบระงับลง ที่ต้องปฏิบัติให้“ปัสสัทธิ”
กายสังขาร”คือ ให้“กายสงบระงับ”คือระงับ “กิเลสในกาย”

แต่ถ้ายังเข้าใจความเป็น“กาย”ยังไม่สัมมาทิฐิ พอบอกว่า
“ทำความสงบให้กาย”ก็ไปทำที่“ร่าง”ภายนอก หรืออย่างเก่งก็ทำให้
“กายกรรม”หรือ“วจีกรรม”เท่านั้นสงบระงับลง แล้วจบ นั่นแหละ
คือ“มิจฉาทิฐิ”

ซึ่ง“ผิถนัต”ดังกล่าวแล้ว เพราะ“กาย” จะ“ปัสสัทธิ”(สงบ)
อย่างสัมมาทิฐินั้น ไม่ใช่หมายเอา “อาการเคลื่อนไหวของ

กายกรรม หรือวจีกรรม”อันเป็นภายนอก ให้สุภาพ ให้สงบให้เรียบร้อย ให้ไม่รุนแรง ให้ไม่ไปทำ “อกุศลกรรม”ใดๆ นี่คือ สุตจบ เป้าหมาย แต่เป้าหมายยิ่งกว่านั้นคือ“สงบกิเลสในจิต”ต่างหาก

เพราะ“กาย”นั่นคือ “รูปกับนาม” ที่ผู้ปฏิบัติต้อง“จัดการหรือปรุงแต่ง”(อภิสังขาร)ที่สำคัญนั้นจะต้อง“ทำใจในใจ”(มนสิการิต)ให้กิเลสลดลงให้ได้ “กาย”จึงจะเป็น“กายปัสสัทธิ”

ซึ่งคนผู้ปฏิบัติให้“กายปัสสัทธิ”นั้น กรรมกิจจะแคล่วคล่องสามารถมี“กายกรรม-วจีกรรม”แรงและเร็วอย่างไรก็ได้เท่าที่“กายกรรม-วจีกรรม”นั้นจะมีประโยชน์ หรือสมควรแก่งานนั้นๆในกาละนั้นๆ กรรมกิจของ“กาย”ไม่ได้อยู่นิ่งๆเลย

ดังนั้น“กายปัสสัทธิ”คือ “การสงบระงับของกาย”จึงไม่ได้หมายความว่า “กายกรรม-วจีกรรม”เคลื่อนไหวแรงไม่ได้ หรือเร็วไม่

“กายปัสสัทธิ”นั่นคือ “รูป”กับ“นาม” ทำงานปรุงแต่งกันอยู่แต่มี“สงบ” เพราะไม่มี“กิเลส”ปรุงแต่งร่วมด้วยแล้ว มันจึงไม่ทุกข์ ไม่เดือดร้อน ไม่วุ่นวาย ไม่รำยไม่เลว ยิ่ง“สงบ”กายยิ่งแรงและเร็ว

“ความสงบ”คืออย่างนี้

“ความสงบ”แบบโลกุตระไม่ใช่หมายความว่า “กายกรรม”ก็นิ่งๆ “วจีกรรม”ก็นิ่งๆแล้วหมายความว่าคือ“กายสงบ”(กายปัสสัทธิ)

“กายปัสสัทธิ” หรือ“ความสงบของกาย”จึงหมายถึง“ความเป็นกายไม่มีกิเลสทำความวุ่นวายในกาย”(“กาย”คือ“ธรรมะ ๒”)

อย่างนี้ต่างหากคือ ความเป็น“กายสุจิ”กายสะอาดจากกิเลส“กายปัสสัทธิ”กายสงบอย่างวิเศษ กายวิเวก-จิตวิเวก-อุปธิวิเวก อันเป็นโลกุตระธรรม เป็น“ความสงบของอาริยะ” มิใช่

“โลภียะ”ของปุถุชนซึ่งมันยังหยาบยังตื้น ยังไม่ลึกไปถึง“ปรมาตม์”

กำหนดหมายกันให้ดี ให้ถูกๆตรงๆ เป็นลัทธิมาทมิฬให้ได้

“กายปัสสัทธิ-กายวิเวก”นี้จึงสามารถทำงานทำการทั้งการเคลื่อนไหวของ“กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม”อยู่อย่างแคล่วคล่องว่องไว เป็น“กายปาคุญญตา” เพราะมี“จิต”เป็น“มฤตา”นั่นคือจิตที่แว่วไวทั้งปัญญา และจิตที่ปรับตัวได้ไวเร็วทั้งเจโตเมตโตไม่กระด้าง ไม่เฉื่อย ไม่หนืด(กายมฤตา) ยิ่งคล่องแคล่วต่างหาก

การทำงานที่กระทำของ“ธรรมะ ๒”นั่นจึงเป็นการทำงานที่ควรที่สุด เหมาะสมที่สุด ที่ดีที่สุด เรียกว่า“กายกัมมัฏญตา”(องค์รวมของงานที่เหมาะสม)เพราะกิเลสตัวฉุดให้เลวมันลดลงหรือไม่มี

ชาวพุทธทุกวันนี้จึงไม่สามารถบรรลุธรรมของพระพุทธเจ้าอย่างเป็น“สัมมาผล” ก็ได้แค่“มิจฉาผล”เท่านั้น แล้วหลงผิดกันว่าท่านผู้นั้นเป็นอรหันต์ เป็นอริยะกันไป ผิดหมด เห็นมัย? จึงเป็นเรื่องที่ต้องทำความเข้าใจกันให้แจ้งถึง“ความจริง”ที่จริงกันให้ถ้วนๆ

เพราะกำหนดหมายสำคัญ“กาย”ผิดไปดังว่านี้ จึงพิจารณา“กาย”ไม่ถูกครบตามธรรมของพระพุทธเจ้าแน่ มัวไปพิจารณากันว่า“กาย”นั่นเป็นแค่“ธาตุดินน้ำลมไฟ”(มหาภูต๔) ภายนอก(พหิตธา)เท่านั้น ว่าเป็นแค่“สรีระ” จึงได้เรียนรู้กันแต่“กาย”ภายนอกเท่านั้น ก็ได้รู้ และได้เรียนสำคัญมันหมายกันแต่“กายนอกกาย”(องค์ประชุมของ“รูป”ที่เป็นภายนอก) ซึ่งอย่างเก่งสุด-ดีสุดก็ได้“ฝึกใจ”ไปควบคุม“กายนอกกาย”คือ“กายวิญญูติ-วจวิญญูติ”ให้เป็น“สุจริตกาย-สุจริตวาจา”เท่านั้น สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ“ศีล”เลย

มิหนำซ้ำจะมี“สมาธิ”ให้ไปหลับตาสะกดจิตเอาอีกต่างหาก

ก็ได้“กายสุจจริต-วจีสุจริต”ตาม“สมมุติสัจจะ”ที่กำหนดกันใน
สังคมนั้นๆเท่านั้นเอง ว่าอย่างไรที่สังคมนั้น“สมมุติสัจจะ”กันว่า“ดี”
ว่า“ผิด” ก็ทำให้ดี ให้ไม่ผิด

อย่างไร“ไม่ดี-ไม่ผิด”ก็ทำให้ดี-ให้ไม่ผิด

นั่นคือ “ภายนอกกาย” มันไม่ใช่“การระงับกายสังขาร”ที่
ระงับ“จิตสังขาร”เป็นหลัก

เพราะมันเป็นเพียงการฝึกจิตให้กดข่ม“ระงับพฤติกรรมทาง
กายกับวาจา”แค่นั้น

การฝึกระงับ“ภายนอกกาย”ไม่ใช่การเรียนรู้ที่ได้ใช้“ธรรม-
วิจยสัมโพชฌงค์”เข้าไปวิจยวิเคราะห์แค่“กายภายนอก”อยู่เท่านั้น

การเรียนรู้“ภายนอกกาย”จึงไม่ใช่ নয়สำคัญที่จะทำให้
“กิเลสระงับไปจากจิตใจ”ได้

คนผู้ปฏิบัติที่เรียนหรือฝึกแบบนี้ก็จะไม่ได้รู้“จิต-เจตสิก-รูป-
นิพพาน” จะได้เรียนได้ฝึกกันก็แค่“กายกรรม-วจีกรรม”ให้สุจริต
ให้เป็นกุศลเท่านั้น ไม่ลึกเข้าไปที่ต้นตอแท้ ไม่เป็น“ไตรสิกขา”

ที่สำคัญมากก็คือ จะไม่ได้“กำจัดกิเลส”อันจะต้อง“อ่านจิต”
ที่มี“อาการ-ลิงคะ-นิมิต-อุเทศ”เลย ก็จะไม่มีโอกาสได้รู้“จิตในจิต”

พระพุทธเจ้าจึงมิได้บัญญัติหลักปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔”
ให้ฝึกเรียนรู้“ภายนอกกาย” อันเป็นแค่“สมมุติสัจจะ” เราจึงได้เห็น
หลักปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔”เริ่มด้วย“กายในกาย”(มิใช่“ภายนอกกาย”)

พระพุทธเจ้าจึงให้เรียนรู้“กายในกาย” เป็น“สติปัฏฐาน”
เบื้องต้น เป็นทิวฐิของพุทธ

นี่คือ নয়สำคัญของ“กาย”ที่ต้องคมชัด

ถ้าหากใครได้ไปมัวฝึกฝนเรียนรู้อยู่แต่แค่“ภายนอกกาย”
เป็นหลักฝึกหัดปฏิบัติเรียนรู้“สติปัฏฐาน ๔” คนผู้นั้นก็จะเกิด
“ความรู้-ความสามารถ”แต่เพียงแค่ว่า“ถูก-ผิด, ดี-ชั่ว, ควร-ไม่ควร”
เก่งขึ้น ชำนาญขึ้นเท่านั้น

ก็จะได้แค่รู้“สมมุติสังขาร” เป็น“สังขาร”ส่วนหนึ่ง คือ“สังขาร”
ภายนอก เรื่องของสังขาร

ซึ่งไม่ใช่“จิตหรือมโนหรือวิญญาณ” ตรงแท้โดยเฉพาะ อันเป็น
“ปรมาตมธรรม” ก็ไม่ได้“สังขาร”ครบถ้วน“ปรมาตมสังขาร”สมบูรณ์

การบรรลุนิพพานนั้น ต้องเป็นเรื่องของ “จิต”โดยตรง เป็น
เรื่องของ“กิเลส”ในจิต

ไม่ใช่เรื่องของ“สังขาร”ภายนอกแค่นั้น

“กิเลส”นั้นคือ อาการของพลังงานที่เป็น“จิตนิยาม” ไม่ใช่
อาการของพลังงานที่เป็น“พินนิยาม”หรือ“อุตุนิยาม”

เพราะ“อุตุนิยามกับพินนิยาม”ยังไม่มีกิเลส ยังไม่มีพลังงาน
ชั้น“เจตนา” ชั้น“กรรม”

คนผู้ยังไม่มี“ภูมิรู้”เจริญจริงสูงถึงขั้นแยกอาการ“ธรรม
นิยาม ๕”ออกได้แท้ ก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะหยั่งรู้“ความจริง”(สังขาร)ระดับนี้
ได้ จึงยังเป็น“อจินไตย”สำหรับผู้ผู้น้อยผู้นั่น

“กาย”จะ“พันทุกข์” นั่นคือ“กาย”ก็ต้อง“หมดสิ้นอกุศล”
และจิตจะเป็นผู้รู้“อกุศล” แล้วกำจัด“อกุศล”นั้น ผู้ทำให้“อกุศล”
นั้นหมดไป จึงเป็นเรื่องของ“จิต-มโน-วิญญาณ”ทั้งสิ้น นี่ไง..
“มโนปุพพังคมา ธัมมา มโนเสฏฐา มโนมยา” ชัดเจนที่สุดมั๊ย?

ไม่ใช่เรื่องของ“ร่างกาย”ที่เป็นภายนอกเลย เพราะ“กาย

วิญญูติ”และ“วจิตวิญญูติ”นั้น เกิดจาก“จิต-มโน-วิญญาณ”ตาม “มโนปุพพังคมา ธัมมา” ซึ่ง“จิต”เป็นประธานทุกสิ่งอย่างหรือจิตเป็น ไปก่อนสิ่งต่างๆ จิตไปข้างหน้าทุกสิ่งอย่าง เสมอ

การปฏิบัติจึงต้อง“จัดการลำดับ”(อภิสังขาร)กันที่“จิต-มโน-วิญญาณ”ในขณะมี“กาย” หรือมี“สัมผัสภายนอก”อยู่นั้นแหละ

การปฏิบัติ“กาย” จึงมิใช่ไป“จัดการ”อยู่แต่“กายวิญญูติ-วจิตวิญญูติ” แต่ต้องเรียนเริ่มต้นจาก“มหาภูตรูป” ที่“ปสาทรูป” เริ่มมี“โคจรรูป”แล้วเกิด“ภาวรูป ๒”ขึ้นปรากฏให้เรียนรู้ ตามลำดับ ของ“อุปาทายรูป ๒๔”ด้วย“รูป-นาม”หรือ“กาย”จึงจะเรียนรู้ได้

ดังนั้น การปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔”อันเป็นหลักปฏิบัติของ ศาสนาพุทธ“ข้อที่ ๑”ในหลักปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” อันเป็น “โลกุตระธรรม ๓๗” จึงไม่มีการพิจารณา“กายนอกกาย”ในการ ปฏิบัตินอกจาก“รู้” ว่า“กายนอกกาย” คือ“กายนอกกาย”ก็พอแล้ว ไม่ต้องพิจารณาวิจยแยกกาย“กายนอกกาย” แต่อย่างใด ทว่าต้อง พิจารณาวิจยแยกกายกันที่“ใจในใจ” แล้ว“ทำใจในใจให้แยกกาย” ภาษาก็ว่า“โยนิโสมนสิการ”(การทำใจในใจให้ต้องแท้-ลงไปถึงที่เกิด)นั่นเอง

“สติปัฏฐาน ๔”พระพุทธเจ้าจึงไม่ทรงบัญญัติให้เริ่มกัน ที่“กายนอกกาย”

ให้ปฏิบัติกันเริ่มต้นที่พิจารณา“กายในกาย” อันพระพุทธ-ศาสดาหมายเอา“จิต”

ก็ดังที่พระตถาคตตรัสชัดๆว่า “กาย” คือ“จิต”คือ“มโน” คือ“วิญญาณ” ปานนั้น อาตมาก็ได้เอามายินย่นแล้วยินย่นอีกจน น้าเปื้อ(ที่มีอยู่ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐) ก็ยังไม่ค่อยมี

นักปฏิบัติธรรมผู้ยึดถือแบบเก่าๆ สำนึก(รู้ตัวว่าผิด) สำเหนียก (เอาใจใส่ที่จะแก้ไขปรับปรุง)กันบ้างเลย ก็ยังยึด“กาย”ที่หมายเอาภาวะภายนอกเท่านั้น แล้วก็ตัดความเชื่อมต่อเด็ดขาด “กาย”จึงไม่เกี่ยวกับ“จิต” กับ“มโน”กับ“วิญญาน” จบกัน แค่นี้

ดังนั้น จึงไม่เรียนรู้“กาย”ว่ามีส่วนเกี่ยวกับ“จิต”กันเลย คำว่า“กายในกาย”(กาย=องค์ประชุมของรูปกับนาม จะเป็น“ธรรมะ ๒”เสมอ) ซึ่งก็คือ“กาย”อันหมายเอาภายใน“จิต”เป็นสำคัญ แต่ก็ใช้องค์ประชุมของรูปกับนาม ที่มีทั้งภายนอก-ภายในรวมกันอยู่ กันนั้นแหละ“กาย”

เมื่อรู้ภายนอกแล้วก็ไม่มีอะไรมาก จึงมุ่งเข้าไปเรียนรู้มากขึ้นที่“ภายใน” เพราะ“จิตวิญญาน”เป็นประธานสิ่งทั้งปวง

คำว่า“กาย”คือ“จิต-มโน-วิญญาน” มีนัยสำคัญ เป็นประการฉะนี้แล

กายคือ “ภายนอกกับภายใน” นั้นยังมีทุกอย่างเชื่อมต่อสัมพันธ์กันอยู่เสมอ ไม่ใช่มีเพียงส่วนเดียวใน“กาย”สำคัญยิ่งคือ“จิต”

ผู้ปฏิบัติที่ไม่ได้“หลุดตา”ไปตัดความรับรู้ภายนอกเสีย จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้งภายใน-ทั้งภายนอกครบ มี“ธรรมะ ๒”อยู่ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดใน“วิโมกข์๔” โดยเฉพาะ“วิโมกข์ ๔ ข้อ ๒” ที่ท่านผู้รู้แปลกันไปว่า “ผู้ไม่มีความสำคัญในรูปภายใน ย่อมเห็นรูปภายนอก” จากบาลีที่ว่า “อัมมัตตังอรูปสัณญี พหิทธานูปานิ ปัสสตี”

ความว่า“ผู้ไม่มีความสำคัญในรูปภายใน ย่อมเห็นรูปภายนอก”นี้ของท่าน ก็เป็นทฤษฎีของท่านว่า มีแต่รูปภายนอกเท่านั้น “ภายใน”คือ“จิต”ไม่มีความสำคัญไปเลย

จึงไม่ลืมหามาทีฏฐิแล้วในคำว่า“กาย”

ผู้ที่มีทีฏฐิในความเป็น“กาย”เยี่ยงนี้ จึงจะปฏิบัติกับคำว่า พิจารณา“กายสังขาร”ก็ดีหรือ“กายคตาสติ”ก็ดีเป็นต้น ก็ จะ พิจารณากันแต่แค่ความเป็น“ดินน้ำไฟลม” หรืออย่างเก่งก็แค่ “กายวิญญูติหรือววิญญูติ”เท่านั้น จะไม่พิจารณาลึกเข้าไป ใน“วิญญูติ”เข้าไปจัดการกับ“กิเลส”ใน“จิต”ใน“มน”

ดังนั้น คนผู้นี้พิจารณา“ปัสสัสมกัยั กายสังขารัง” ก็ จะ พิจารณาและจัดการกันเพียงทำความระงับให้แก่ความเคลื่อนไหว ของแห่งก้อน“กาย”ก็ดินน้ำลมไฟเท่านั้น อย่าให้กระดุกกระดิก กับ“ววิ”ก็อย่าพูดกันเท่านั้น ก็ถือว่านี่คือ ความระงับของ“กาย” ของ“ววิ”เป็น“ปัสสัสมกัยั กายสังขารัง”กันแล้ว

การพิจารณา“กาย”และ“ววิ”ของคนผู้นี้ จะไม่มีความเชื่อมโยงเข้าไปหา“จิต”เลย ดังที่ชาวพุทธไทยเข้าใจกัน-ปฏิบัติกันอยู่ มี “ทีฏฐิ”ดังนี้แหละ เต็มประเทศ

จึงไม่สามารถ“กำจัต”กิเลสในขณะที่มี“กายวิญญูติ และววิ วิญญูติ”กันได้เลย ก็เป็นตาบสฤาษีอยู่ในป่ากันไปตามเดิม เจริญ เป็นมณัษยัลังคม เป็นมณัษยัที่คิวิไลซ์(civilize)ไม่ได้ ก็เป็นคนป่า ตึกดำบรรพ์กันอยู่ตลอดไป

คนผู้ปฏิบัติคนนี้แหละคือ ผู้ปฏิบัติ“กำจัต”กิเลสก็ได้แต่ แค่“สะกตจิต”(hypnotise)หลับตาเท่านั้น แม้ปฏิบัติในขณะที่ลืมตาก็จะมีแต่“การสะกตจิต”(hypnosis)เป็นผลแค่กดข่มไว้ได้เท่านั้น กิเลสไม่ดับถาวรยั่งยืน เพราะไม่มี“การวิจัยวิเคราะหัธรรมะ ๒”หรือ“วิจัย วิเคราะหั”(analize)ความเป็น“กาย” ไม่ได้

ยิ่งเอาแต่“หลับตา”ปฏิบัติก็นั่นแหละ“สะกตจิต”ที่หลับตา
ดับดำมืด ไม่มีผลทางลึมตา “ตา”ไม่เห็นอะไรกับใครได้เลยบริบูรณ์

ผู้ปฏิบัติเอาแต่“สะกตจิต”หนักไปในทาง meditation
หลับตาข่มจิตไว้ จึงไม่มี“สัมมาสมาธิ”(supra concentration)ที่จะมี
“กายกัมมัถยุตตา” และ“กายปาคุณยุตตา”ซึ่งเป็นพลังงานที่วิสุทธิ
(สะอาด)วิเศษ(มหัศจรรย์)ได้เลยเป็นเด็ดขาด

เพราะจะปฏิบัติ“อภิสังขาร ๓”(ปญญาภิสังขาร-อปญญาภิสังขาร
-อาเนญชภิสังขาร)ผิดไปเป็นมิจฉาทิฎฐิ จึง“ทำบุญ”ไม่เป็น“บุญ” และ
“ทำทาน”ก็ไม่เป็น“บุญ” มีแต่เพิ่มกิเลส-ภพ-ชาติขึ้นเรื่อยๆ

“บุญ”คือ เครื่องชำระกิเลส ผู้“ทำบุญ” เป็นผลสำเร็จเมื่อ
ใด“บุญ”ก็หมดไป(ปรกติ)จากตัวเรา“บุญ”ไม่ใช่สิ่งล้นสมให้มีมาก
ในตน“บุญ”ไม่ใช่“กุศล” “บุญ”เสร็จงานก็สูญสิ้นหายไป

ผู้ที่“ทำบุญ”ถูกต้องจึงปฏิบัติธรรมให้ตรงกับหน้าที่ของ“บุญ”
จึงจะเกิด“การชำระกิเลส”ของตนได้จริงแท้ ไม่เช่นนั้นไม่มีผลใดๆ

ส่วนผู้มีมิจฉาทิฎฐิความเป็น“กาย” ก็จะปฏิบัติ“กายในกาย”
ไม่เป็น“บุญ”ก็แน่อนยอมไม่สามารถชำระกิเลส-ภพ-ชาติได้ถูกต้อง
นัยสำคัญที่เป็นความเห็นของอาตมานี้ ไม่ตรงกับท่านผู้รู้
อีกมาก พิจารณาให้ดีๆเถิดเพราะความหลงผิดมันมากจริงๆ

ดังนั้น แม้ความว่า อัชฌัตตอรูปลัญญี ท่านไปแปลกันว่า
“ผู้ไม่สำคัญในรูปรภายใน” มันก็เลยยิ่งหนักเข้าไปเสียอีก คือ ยิ่งไม่
สำคัญในภายในเลย “รูปภพ”ที่ท่านกำหนดอยู่แต่ๆกลับไม่สำคัญ
ดังนั้นยิ่ง“อรูป”ลึกที่ต้องล่องพ้น“รูป”ไปได้ก่อน ก็ยังไม่มีวันได้รู้
จึงยิ่งเลอะเลอะไปกันใหญ่ ด้วยประการฉะนี้

เพราะไปแยก“พหิทธารูปานิ ปัสสติ”ไปส่วนหนึ่งไม่ให้คำว่า “ปัสสติ”ที่แปลว่า “เห็น”นี้“เห็น”เข้าไปทั้งภายใน-ภายนอก ซึ่งประโยคนี้นั้นต้องมีทั้งในทั้งนอก มันไม่ตัด ขาดกันหรอก มันมี ปฏิสัมพันธ์กันอยู่ตลอดใน“การสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” ชัดมั๊ย?

ท่านไปแปลคำว่า“อรุปลัญญี” ว่า “ไม่สำคัญในรูป” แต่ อาตมาเห็นต่างว่า คำว่า “อรุปลัญญี”นี้หมายถึง“สำคัญในอรุปร”

เพราะทั้งประโยคนี้นี้ พระพุทธเจ้าทรงหมายถึง การเรียนรู้ “รูปกับนาม”ที่เป็น“กาย” ซึ่งพระองค์ทรงกำชับกำชาไว้ในการ เรียนรู้“วิโมกข์ ๘”นั้น ต้อง“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วย กาย” คือ ต้อง ครอบพร้อมอยู่ด้วย“สัมผัสทั้งรูปทั้งนาม(กาย) และทั้งภายนอก(พหิทธา) ทั้งภายใน(อชฌัตตัง)”[พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๕๑]

ดังนั้น พระพุทธเจ้าตรัสว่า “กาย”อันเป็นที่ประชุมของ “มหาภูตทั้ง ๔”(รูปธรรม : ดินน้ำไฟลม)นี้ ก็ต้องเรียนรู้พิจารณา ความจริง ที่สัมผัสอยู่หลุดๆ และทั้ง“กาย”อันเป็นที่ประชุม ของ“มหาภูตทั้ง ๔”นี้ก็ต้องมี“นามธรรม”ของเราประกอบเป็น องค์รวมอยู่ด้วยเสมอ จึงเรียกขานว่า“กาย” ถึงจะมี“รูป ๒๘”และมี“นาม ๕”ให้เราได้ศึกษาเรียนรู้ปฏิบัติ เป็น“กาย”คือ “ธรรมะ ๒” แล้วจึงจะทำให้บรรลุเป็น“ธรรมะ ๑”(เอกธรรมหรือเอกัคคตาธรรม)

หากมีแต่“มหาภูต ๔”แล้วจะมี“อะไร” ไปทำหน้าที่“รู้” ถ้าไม่มี“นาม”ร่วมอยู่ด้วย โดยเฉพาะก็ต้องมี“สัมผัส”อีกด้วย จึงจะ เกิด“การรู้” ฉะนั้น ไม่มีทั้ง“รูป”ทั้ง“นาม”ครบความเป็น“กาย” มันก็เรียนรู้ไม่ได้ ..เห็นมั๊ย?

และที่สำคัญ“กาย”เป็นเบื้องต้นที่จะต้องเรียนรู้และปฏิบัติ

จัดการกับ“กิเลส”ที่มีอยู่ใน“กาย”ไปตามลำดับ กายเป็น“อัตตา”
ขั้นต้นหยาบ(โอฬาริกอัตตา)ที่จะต้องจัดการ“กำจัดความเป็นอัตตา”
ให้เป็น“อนัตตา”ให้ได้ก่อน แล้วจึงจะเลื่อนขั้นไปกำจัดความ
เป็น“อัตตา”ขั้นต่อไป“มโนมยอัตตา” หมดมโนมยอัตตาก็จะเหลือ
“อรูปอัตตา”ให้กำจัด จึงจะเป็นลำดับ

“กาย”ตัวต้นคือ“โอฬาริกอัตตา”ที่เป็น “สังโยชน”ที่ท่าน
เรียกว่า “ลักกาย” ต้องเรียนรู้ปฏิบัติให้ล่วงพ้นเป็น“อนัตตา” ทั้ง
“กาย”ที่เป็น“มโนมยอัตตา”และทั้ง“กาย”ที่เป็น“อรูปอัตตา” หยาบ-
กลาง-ละเอียด เป็นลำดับๆ

..รู้อย่างไร? ชัดเจนยัง?

ถ้ายัง!! ก็ตั้งใจใหม่ดูอีกทีอ่านทวนดู พินิจตามดีๆ

เมื่อไปเข้าใจผิดว่า “กาย”มันคือ ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม อันเป็น
ภายนอกเท่านั้น ซึ่งดินน้ำไฟลมเป็น“กิเลส”ไม่ได้ ..เข้าใจมั๊ย?

“กิเลส”มันต้องอยู่ที่“จิต-มโน-วิญญาณ” นั่นแหละ “กาย”
เป็น“รูปนาม”(ธรรมะ๒) แล้วก็เรียนแยก“ภาวะที่ถูกรู้”(รูป) กับแยก
“ปัญญาของเรา”(นาม) อยู่ใน“กาย”นี้เอง

แต่ที่ชาวพุทธไทยเข้าใจผิดกันอยู่เกือบทั้งนั้นในวงการ
ปฏิบัติธรรมทุกวันนี้ ก็ไปเชื่อว่า“กาย”คือ แค่ดินน้ำไฟลม(อตุณียาม
แค่นั้น)จึงไม่บรรลุลผลธรรมล้ำมาทิวลิขของพุทธแน่นอน

ผู้สามารถแยก“อาการ”ของความเป็น “กายในกาย-เวทนา
ในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”ออกได้จริง จึงจะเป็น
ผู้ปฏิบัติธรรมที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในสัจธรรม อันเป็นไปตามความตรัสรู้
พระลัฒมาลัมพุทธเจ้า เพราะ“กาย”คือ“ธรรมะ๒”เสมอ

ดังนั้น “มูลกรรมฐาน ๕”ที่เป็นเบื้องต้นการศึกษาแยก“รูป”
แยก“นาม”แยกกายแยกจิต จึงเป็น“รากฐาน”ในการศึกษาฝึกฝนเรียน
รู้ภาวะที่เป็น“กาย”และภาวะที่เป็น“จิต”อย่างสำคัญ เป็น“กรรมฐาน”
สำคัญของนักบวชที่ต้องเรียนรู้อบรมฝึกฝนกันจริงๆในตัวเอง

ส่วนไหนที่ไม่มีความเป็น“กาย”ของเราเลย เพราะเป็นของ
ภายนอกแท้ๆ แต่เราสัมผัสอยู่ในปัจจุบันนี้เท่านั้น แต่มันไม่ใช่
“เรา”(อัตตา)จริงๆ มันอยู่ข้างนอกนะ หยาบชัฏมาก แต่เรากียังยึด
ว่าเป็น“เรา”(อัตตา)อยู่

ทีนี้..ส่วนไหนที่เป็น“กาย”ของเราอยู่แต่ว่า มี“จิต”ทำหน้าที่
แค่“พิชฌายาม” ไม่มี“ความรู้สึกที่เป็นเคล็ดลิตเวทนา”แล้ว แต่เป็น
“เนกขัมมลิตเวทนา”ในความเป็น“กาย”นั้นๆ

หรือใน“ร่าง”(body)ของเราส่วนที่เหลือแต่ความเป็น
“อุตุนิยาม” ส่วนใดยังเป็น“สรีระ”(ที่สัมผัสความเป็น“ร่าง”ได้)ก็ยังมีอีก
ที่รู้ด้วยปัญญา ก็จะแยก“ร่าง”แยก“ชีวะ”ได้จริง

ใน“ชีวะ”เมื่อแยก“กาย”แยก“จิต”ได้ ก็จะสามารถแยก
ที่ไม่ใช่“กายและที่ไม่ใช่“จิต”ออก

และสามารถแยก“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-
ธรรมในธรรม”ได้อย่างถูกภาวะนั้นๆเต็ม เพราะไม่ผิดเพี้ยนแล้ว

ถ้าเห็นได้เป็น“ร่าง” ก็เป็น“สรีระ” แต่หากไม่เป็น“ร่าง”ให้
เห็นได้เลย ก็ไม่มี“สรีระ” เป็นแค่“อรูป”ที่เป็น“อุตุนิยาม”เช่นธาตุ
น้ำ-ไฟ-ลม ที่ปรุปรุ่งต่างกันอยู่ ใน“ธาตุดิน”(ร่าง)นั้น

แม้“ธาตุน้ำ”ที่เล็กละเอียดสุดๆคนยังไม่อาจ“รู้”ได้ด้วย“ตา”
กันง่ายๆว่ามี“รูป”

ดังนั้น ธาตุแห่ง“ชีวะ”แรกนั่นคือ “ธาตุน้ำ” ถ้าระดับ primarycell หรือ กลละ คนสามารถสัมผัส“รูป”มันไม่ยาก จึงเรียก“อรูป”

ความละเอียด(นิพฺนา)ลึกล้ำปานฉะนี้ จึงเป็น“ความรู้”ของผู้มีภูมิธรรมที่มีจริงเป็นจริงตามฐานานุฐานจะจริงเท่านั้น

ผู้มีภูมิจริงผู้ใดถึงแท้ จึงจะรู้แจ้งจริงว่า “ชีพ”(ชีวะ)ก็อย่างหนึ่ง “สรีระ”ก็อย่างหนึ่ง

ถ้าผู้ใดยังไม่มีความรู้แยก“อาการของพลังงาน”ชั้น“อตุณิยาม”ซึ่งไม่มี“ชีวะ”แล้ว(หมดชีวิตินทรีย์) แต่ยังติดอยู่ในความเป็น “ร่าง”หรือ สรีระของเราอยู่ กับ“พีชนิยาม”ที่ยังเป็น“ชีวะ”ยังรวมอยู่กับร่างของเรา ก็จะไม่สามารถหยั่งรู้ได้ว่า “ชีพ”ก็อย่างหนึ่ง “สรีระ”ก็อย่างหนึ่ง และหรือ“ชีพ”ก็อันนั้น “สรีระ”ก็อันนั้น(ชีพกับสรีระเป็นอันเดียวกัน)ได้

เพราะคนทั้งหลายจะไม่สามารถเรียนรู้พลังงานที่เป็น “ความรู้ลึก(เวทนา)ในอตุณิยามกับพีชนิยาม”ที่เป็นดิน-เป็นพีช เป็นต้นอันอยู่ในตัวของ“พีชนิยามและอตุณิยาม”เองได้เลยเป็นอันขาด แต่เราสามารถเรียนรู้ความเป็น“อตุณิยามกับพีชนิยาม”ใน“จิตนิยาม”ของเราได้เองได้

พีชเองมันก็มีพลังงานแค่“สัญญากับสังขาร” ส่วนอตุณนั้นยังมีแต่พลังงาน“สังขาร” เท่านั้น แม้แค่“สัญญา”ก็ไม่มีในตนเองเลย

พระลัมบาลัมพุทธเจ้าเท่านั้นที่มีพระสัพพัญญุตญาณ เป็นเจ้าของธรรมพิสุจน์แยกแยะพลังงานต่างๆที่มีใน“จิตนิยาม”

ซึ่ง“จิตนิยาม”วิวัฒน์พัฒนาพลังงานสังสมมาจาก“อตุณิยาม”ที่มีแค่“สังขาร” ต่อมาก็วิวัฒนาจาก“สังขาร”มีพลังงานที่

กำหนดรู้ได้เองเป็นอัตโนมัติว่า“ธาตุ”นั้นเอามาใช้สร้างองค์กายพหุ
อย่างนั้นอย่างนี้ของ“ตนเอง”ก็เรียกด้วยบัญญัติว่า“สัญญา” ก็เพิ่ม
สูงขึ้นถึงขั้นเป็น“พีชนิยาม”ที่มีอัตโนมัติในตนเอง สร้างตนเอง
ให้แก่ตนเองเป็นแล้ว แต่“อัตตา”(I,self)ของพีชนี้ยังไม่ถึงขั้นมี
“เวทนา”(อารมณ์)

จาก“พีชนิยาม”วิวัฒนาสูงขึ้นมาเป็น“จิตนิยาม” จึงจะสูง
ขึ้นมี“เวทนา”(I-S-H)

เมื่อมี“เวทนา”ก็ครบ ๓ เล้า “เวทนา-สัญญา-สังขาร”คือ
พลังงานที่เป็น“อาการ”ต่างๆสาขาย่อยของ“ธาตุรู้องค์รวมใหญ่”
เรียกว่า “วิญญาณ” เป็น“จิตนิยาม”บริบูรณ์

ดังนั้น ใน“จิตนิยาม”จึงมีครบทั้ง“อตุณิยาม-พีชนิยาม-
จิตนิยาม” ผู้มีภูมิรู้แจ้งจริงจึงสามารถแยกงาน จัดแจงส่วนต่างๆ
นั้น และควบคุมใช้พลังงานแต่ละ“นิยาม” แยก I-S-H ของตนเอง
ได้ด้วยประการอย่างนี้

ผู้นี้ก็จัดการความเป็น“อตุณิยาม”ได้ จัดการ“พีชนิยาม”ได้
โดยเฉพาะจัดการ“จิตนิยาม”ของตนไปตาม“อภิปัญญา”ที่แท้

พลังงานที่เจ้าตัว“จัดการกระทำในจิตตนเองหรือจิตตนเอง
จัดการจิตตนเอง” นี้คือ“กรรม”ของตนเอง โดยตนเอง ด้วย
“อภิปัญญา”หรือ“อัญญา”ที่วิสุทธิแท้

จึงเป็นผู้จัดการ“การเกิดของกรรม” คือ“กัมมโยนิ”ของ
ตนเอง เป็นพระเจ้าเอง

“อัตตา หิ อัตตโน นาโถ” ตนของตนเป็นที่พึ่งของตนเอง
ไม่ต้องพึ่งใคร พึ่งพระเจ้ายกคือ พึ่งเราเอง เป็นที่สุดดังนี้

“พลังงาน”ชั้นนิพนา ละเอียดสุดๆยิ่งที่มีความแตกต่างกัน
อย่างสุขุมประณีตยิ่งอย่างนี้ และสามารถจัดการกับพลังงานของ
ตนได้จริง ตามบารมีแต่ละคนเท่าที่มีแท้

ผู้มี“วิปัสสนาญาณ” วิชาข้อที่ ๑ จะเจริญวิวัฒน์พัฒนา
เป็น“วิชา”อีก ๗ วิชาลัมบูรณ์ขึ้น เป็น“สยง อภิญญา”ไปตาม
ลำดับ ผู้สูงสุดแห่งที่สุดจึงจะเป็น“สยัมภู”

ดังนั้น หากไม่ใช่ผู้มี“วิปัสสนาญาณที่เป็นวิชา”ยอดเยี่ยมแล้ว
ก็ไม่สามารถจะแยกแยะความละเอียดของ“ชีพ”ของ“สรีระ”นี้ได้

และที่สำคัญคือ “เวทนา”ในตัวเรา หากไม่มี“ผัสสะ”แล้ว
เกิด“เวทนา”แท้ เราก็ไม่มีวันจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อาการของเวทนา”
จริงได้

ดังนั้น คนผู้“หลับตา”ปฏิบัติระลึกถึง“เวทนา”ในภพภายใน
อยู่ที่“รูปจิต”ของตน จึงเป็นแค่“สัญญา”รู้แค่เวทนาของอดีตตัวเก่า

กระนั้นก็ดี “อดีตตัวเก่า”ที่ระลึกได้ในปัจจุบันนี้ “ตัวอดีต”ที่
กำลังระลึกขึ้นมาอยู่ได้นั้นก็ยังไม่ใช่“ตัวเก่าแท้-ตัวเดิมจริง”ด้วย
มันเป็นแค่“ตัวใหม่ที่สัญญามันระลึกไว้ในตอนนี้”ขึ้นมา“รู้”ใหม่ด้วยซ้ำ

มันเป็นแค่“ความจำ”ที่เป็น“ธรรมะ ๑”(สัญญา)ที่กำลังระลึก
ถึง“เวทนาเก่า”อันเป็นอีก“ธรรมะ๑”(เวทนา)คนละตัวกัน “เวทนา
เก่า”นั้นมันได้ดับไปแล้ว-ไม่มีแล้ว แต่“พลังงาน”ตัวที่ชื่อว่า“สัญญา”
มัน“จำได้”มันกำลังระลึก “ความจำ”นั้นขึ้นมา[บางอย่างระลึกไม่ได้ก็มี
เยอะไป]

ถ้าไม่มี“ความจำ”ที่จำ“ความจริง”ของอดีตตัวนั้นของแต่
ละคนไว้ “ความจริงของอดีต”มันก็ไม่มีตัวมันอยู่แล้ว มัน“อนัตตา”

ไปแล้ว มันหายไปพร้อมกับกาละแล้ว เช่นเดียวกันกับกาละที่ผ่านเลย
ไปแล้ว สู่ญไปแล้วจริงๆ มันเป็น“อนัตตา”จริงๆ

“สัญญา”ของสัตว์โลกเท่านั้นที่“จำภาวะที่หายไปพร้อมกับ
กาละ”นั้นไว้ได้ เท่าที่สัตว์โลกนั้นยังมี“อัตตา” ยังไม่สลายไปเป็น
“อนัตตา”ด้วยปริณิพพานเป็นปริโยสาน

จึงมี“สิ่งที่เหลืออยู่”ก็แค่“ความจำได้”(สัญญา)ของสัตว์โลก
เท่านั้น ที่พอเป็น“อัตตา”อยู่ ที่“จำไว้ได้”อยู่ อะไรที่ผ่านกาลที่มัน
แตกแยกไปก่อนแล้ว เป็น“อนัตตา”สิ้นแล้ว

เหลือแต่“ความจำ”(สัญญา)เท่านั้นยังอยู่ใน“อัตตภาวะ”
ของสัตว์ ของคน

และ“ความจำ”ก็ยังไม่ใช่“ภาวะจริง” นั่นๆ!!! ชัดเจนนะ!
เป็นแค่“ความจำไว้ได้”

ดังนั้น“เวทนา”ที่มันกำลังปรากฏขึ้นในขณะมี“ผัสสะ”
เท่านั้น มันกำลังปรากฏในปัจจุบันนี้“จริง” ซึ่งมันไม่ใช่ตัวจริงเดิม
จึงไม่ใช่คุณกำลังได้รู้จกฐ์แจ้งรู้จริง“เวทนา”(ความรู้สึก)ตัวจริงที่เป็น
ตัวเก่าใน“อดีต”ของตัวจริงนั้นเลย มันแค่“ความจำ” เป็นแค่
“สัญญา”อันเหมือน“จริง”ยิ่งๆได้ ก็เท่านี้

ภาวะที่“จริง”(สัจจะ)จริงๆจึงมีแต่“ภาวะธรรมะ ๒”ที่ผัสสะ
กันด้วยภายนอก-ภายในนี้เท่านั้น นอกนั้นไม่มีอะไร“จริง”เท่านี้ดอก

เพราะฉะนั้น คนใดไม่มี“ผัสสะ”กับ“อตุตธาตुแท้-พิชธาตुแท้”
ซึ่งอยู่นอกตัวเรา(ผู้หลักตาทปฏิบัติ) “จิตธาตु”ของคนผู้นั้นก็ไม่มี
“เวทนา”ตาม“ปฏิจลสมุปปาท”ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ คือ“ผัสสะ”
ย่อมมี“เวทนาเป็นปัจจัย” แล้วผู้นั้นจะอ่านความเป็น“ชีพ”หรือความ

เป็น“สรีระ”ของอะไร จากอะไรกันล่ะ มันจึงเป็นไปไม่ได้เลย ถ้าไม่มี“ผัสสะ” ..ใช่มั๊ย?

แม้ผู้ปฏิบัตินั้น“ผัสสะ”อุตุธาตุและพีชธาตุนั้นอยู่แต่ๆ แต่คนผู้นี้ยังไม่มีภูมิธรรมที่สามารถพอจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ว่า อันไหนเป็น“ชีพ” อันไหนเป็น“สรีระ” ก็ยังไม่สามารถแยกความเป็น“ชีพ” หรือ“สรีระ”ของธาตุนั้นๆได้เลย เข้าใจความจริงที่ยิ่งนี้ได้มั๊ย...???

ส่วน“ความรู้”ผู้ที่มี“ผัสสะจิตหรือมโนตนเอง”ในภายในขณะปัจจุบันนั้นๆ โดยไม่มีผัสสะภายนอกอยู่ “ความรู้”นั้นก็แค่“สัญญา”เท่านั้น เป็นการกำหนดรู้(สัญญา)เอา“ความจำได้(สัญญา)”ที่ระลึกขึ้นมาได้ ซึ่งมันตรงกันกับ“ความจำเก่า”นั้นอีกทีเท่านั้น มันไม่ใช่“สิ่งเดิม-ของเดิม”ด้วย

โดยเฉพาะความเป็น“สัญญา”นั้น ยังไม่ใช่ความเป็น“ปัญญา”ครบสมบูรณ์

(จบฉบับที่ ๓๑๔)

ฉบับที่ ๓๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๙

ชัดเจนนะ ว่า “กาย”ไม่ใช่หมายถึงเอาเฉพาะ“ร่างภายนอก”เพียงส่วนเดียวเท่านั้น ตามที่คำว่ากาย”มันได้กลายเป็น“ภาษาไทย”สนิทแล้ว นี่แหละคือ “มิจฉาทิฏฐิ” อย่างสำคัญที่นักปฏิบัติธรรม

ชาวพุทธไทยทุกวันนี้ ไม่บรรลุลหรรณกันได เพราะปฏิบัติกันอย่างไรๆ ก็ไม่มีโอกาสบรรลุลหรรณกันได้เลย ด้วยมิจฉาทิฏฐิตั้งแต่เบื่องต้น คือ“มิจฉาทิฏฐิ”ในความเป็น“กาย”นี่เอง

“กาย”คือ “องค์ประชุมของธรรมะ ๒”

คำว่า“กาย”ไม่ใช่แค่“ดินน้ำไฟลม”อันมี“มหาภูต ๔”ที่เป็น “ร่างภายนอก”ส่วนเดียวเท่านั้นที่“ปรุงแต่ง”กันอยู่ แต่ต้องหมาย เอา“การปรุงแต่งของรูปกับนาม”จึงจะชื่อว่า“กาย” เพราะ“กาย” คือ“ธรรมะ ๒”

“กาย”คือ “องค์ประชุมของรูปกับนาม” ที่ปรุงแต่งกันอยู่ ดังนั้น“รูปกับนาม” สองอย่างนี้ ตัวสำคัญหลักที่ทำให้“สงบระงับ”ได้ ก็ต้องเป็น“นาม” เพราะ“รูป”ไม่ใช่“ตัวบงการ” หรือไม่ใช่ส่วนที่เป็น“พลังงานทำหน้าที่ก่อความไม่สงบระงับ”ในความเป็น“สังขาร” ของชีวิต

“เหตุ”แห่ง“ความไม่สงบระงับ”นั้น อยู่ที่“จิต-มโน-วิญญาณ” คือ อยู่ที่“นาม”เป็น“ตัวการสำคัญ” ไม่ใช่อยู่ที่“รูป”หรือที่“ร่าง”อัน เป็น“ดินน้ำไฟลม”เด็ดขาด ที่เป็น“ตัวบงการ” เพราะ“ดินน้ำไฟลม” นั้นไม่มี“ธาตุรู้”ที่จะทำ“ความไม่สงบระงับ”หรือ“ทำความทุกข์ วุ่นวาย”ขึ้นมาในชีวิตคน

พระพุทธเจ้าก็ตรัสไว้ชัดใน“อัลสุตตาสุตตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐) อ่านดูดีๆ

“(๒๓๐) ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปุถุชนผู้มีได้สดับ จะพึง เบื่อหน่ายบ้าง จะพึงคลายกำหนดบ้าง หลุดพ้นบ้าง ในร่างกายอัน เป็นที่ประชุมแห่งมหาภูตทั้ง ๔ นี้ ข้อนี้เพราะเหตุไร

เพราะเหตุว่า ความเจริญก็ดี ความเสื่อมก็ดี การเกิดก็ดี การตายก็ดี ของร่างกายอันเป็นที่ประชุมแห่งมหาภูตทั้ง ๔ นี้ ย่อมปรากฏ ปุณฺชนผู้มีได้สดับ จึงเบื่อหน่ายบ้าง คลายกำหนดบ้าง หลุดพ้นบ้างในร่างกายนั้น

แต่ตถาคตเรียกร่างกายอันเป็นที่ประชุมแห่งมหาภูตทั้ง ๔ นี้ ว่าจิตบ้าง มโนบ้าง วิญญานบ้าง ปุณฺชนผู้มีได้สดับ ไม่อาจเบื่อหน่าย คลายกำหนด หลุดพ้นในจิต เป็นต้นนั้นได้เลย ข้อนั้นเพราะเหตุไร

เพราะว่าจิตเป็นต้นนี้ อันปุณฺชนมิได้สดับ รวบรวมไว้ด้วย ตัณหา ยึดถือด้วยทิฏฐิว่า นั่นของเรา นั่นเป็นเรา ดังนี้

ตลอดกาลช้านานนั้น ปุณฺชนผู้มีได้สดับ จึงไม่อาจเบื่อหน่าย คลายกำหนด หลุดพ้น ในจิต เป็นต้นนั้นได้เลย ฯ

(๒๓๑) ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปุณฺชนผู้มีได้สดับ จะเข้าไปยึดถือเอาร่างกายอันเป็นที่ประชุมแห่งมหาภูต ๔ นี้ โดยความเป็นตน ยังชอบกว่าแต่จะเข้าไปยึดเอาจิตโดยความเป็นตนหาชอบไม่ ข้อนั้นเพราะเหตุไร

เพราะร่างกายอันเป็นที่ประชุมแห่งมหาภูต ๔ นี้ เมื่อดำรงอยู่ ปีหนึ่งบ้าง สองปีบ้าง สามปีบ้าง สี่ปีบ้าง ห้าปีบ้าง ลิบปีบ้าง ยี่สิบปีบ้าง สามสิบปีบ้าง สี่สิบปีบ้าง ห้าสิบปีบ้าง ร้อยปีบ้าง ยิ่งกว่าร้อยปีบ้าง ย่อมปรากฏ

แต่ว่า ตถาคตเรียกร่างกายอันเป็นที่ประชุมแห่งมหาภูต ๔ นี้ว่าจิตบ้าง มโนบ้าง วิญญานบ้าง จิตเป็นต้นนั้น ดวงหนึ่งเกิดขึ้น ดวงหนึ่งดับไป ในกลางคืน และกลางวัน ฯ

(๒๓๒) ดูกรภิกษุทั้งหลาย วานรเมื่อเที่ยวไปในป่าใหญ่

จับกิ่งไม้ ปล่อยกิ่งนั้น ยึดเอากิ่งอื่น ปล่อยกิ่งที่ยึดเดิม เหนียวกิ่งใหม่ต่อไป

แม้ฉันใด ร่างกายอันเป็นที่ประชุมแห่งมหาภูต ๔ นี้ ที่ตลาคต เรียกว่า จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง จิตเป็นต้นนั้น ดวงหนึ่งเกิดขึ้น ดวงหนึ่งดับไป ในกลางคืน และกลางวัน ก็ฉันนั้นแล ฯ”

จากคำตรัสข้อ ๒๓๐ กับข้อ ๒๓๑ นั้น จัปสาระสำคัญ ประเด็นแรกได้ ก็คือ

“ปุถุชนผู้มีได้สดับ”(อัสสุตวา ปุถุชนโน)

ความว่า“ปุถุชนผู้มีได้สดับ”แค่นี้แหละ มีความสำคัญยิ่งใหญ่แล้ว สำหรับความเป็นคนทั้งหลาย แต่คนก็ไม่ได้ถูกคิดกันเลย ในคำตรัสว่า “ปุถุชนผู้มีได้สดับ” ประโยคนี้ ว่า มีความหมายลึกล้ำ สื่อสาระสำคัญยิ่ง เตือนสติสัมปชัญญะ กระตุกความเป็นคนของคนทั้งหลาย ให้รู้ตัวว่า ปุถุชนคนทั้งหลาย ที่ยัง“ไม่ได้สดับ”

ยัง“มิได้สดับ”อะไร?

ยังมีได้สดับ“ความจริงอันยิ่งใหญ่สุดประเสริฐ”(อารยสัจจะ) ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้เองโดยชอบ(สัมมาสัมพุทธะ) แล้วนำมาประกาศให้ชาวโลกรู้ตาม ชาวโลกได้ปฏิบัติตาม กระทั่งสามารถบรรลु“ความจริงอันยิ่งใหญ่สุดประเสริฐ”(อารยสัจจะ)นั้นๆตาม นั่นเอง

แล้ว“ความจริงอันยิ่งใหญ่สุดประเสริฐ”(อารยสัจจะ)นั้น คืออะไรเล่า?

“ความจริงอันยิ่งใหญ่สุดประเสริฐ”(อารยสัจจะ)นั้น คือ ไม่ได้ฟังเรื่อง“ทุกข์-สมุทัย-นิโรธ -มรรค” ซึ่งเป็นเรื่องยิ่งใหญ่ ที่สุดประเสริฐจริงๆสำหรับความเป็น“คน”

เพราะคนผู้นั้นจะไม่เบื่อหน่าย ไม่พึงคลายกำหนด ไม่หลุด
พ้นในจิต เป็นต้นนั้นได้เลย

เพราะว่า“จิต”เป็นต้นนี้ อันปุถุชนมิได้สดับ รวบรวมถือไว้
ด้วยตัณหา ยึดถือด้วยทิฏฐิว่า นั่นของเรา นั่นเป็นเรา

นั่นก็คือ “ตัณหา”และ“ทิฏฐิ”นี้เองที่ทำให้“คน”ยึดถือ
“จิต”ว่าเป็นของเรา เป็นเรา

ตัณหา คือ ความอยาก ไม่ว่าจะอยากได้ หรืออยากทำลายทำร้าย
ยึดมั่นต้องได้อย่างนั้น ยังไงก็ต้องได้ ผิดแล้ว ร้ายอำมหิต ก็ช่าง

ทิฏฐิ คือ ความเห็น ความรู้ ความเชื่อ เป็นการยึดที่ตน
เข้าใจอย่างนั้นรู้อย่างนั้น

เมื่อ“ยึดมั่น”ในตัณหา หรือทิฏฐิ ก็เอาตามนั้น สุดฤทธิ์สุด
แรงเอาจนได้ ร้ายแล้ว ฆ่าแกง แรงอำมหิตขนาดไหน ไม่แคร์ทั้งนั้น

นี่คือ ต้องเป็นเรา ต้องเป็นของเรา ละ !

ปุถุชน ก็คือ คนทั่วไปทั้งหลายในโลก ทุกชาติทุกภาษาทุก
ศาสนาลัทธิ ไม่ละเว้นว่าเป็นใครก็ตาม ที่ยัง“ไม่ใช่อารยชน” หรือยัง
“ไม่มีภูมิหยั่งรู้ความเป็นโลกุตระธรรม”ได้อย่างลัมมาทิฏฐิ ยังคือ
“ปุถุชน”ทั้งสิ้น

ดังนั้น ผู้จะ“พ้นจากปุถุชน” เจริญขึ้นสู่“อารยชน” จึงจะ
ต้อง“ได้สดับ ความจริงอันยิ่งใหญ่สุดประเสริฐ”(อารยสัจจะ)

นั่นคือ ได้ฟังเรื่อง“ทุกข์-สมุทัย-นิโรธ -มรรค” ซึ่งเป็นเรื่อง
ยิ่งใหญ่ ที่สุดประเสริฐจริงๆสำหรับความเป็น“คน”

ผู้“พ้นจากปุถุชน” เป็น“อารยชน”นั่น คือ ผู้มี“ภูมิโลกุตระ”
ได้แท้ ชื่อว่า ผู้เจริญ เป็น“อารยะ”กันได้กันจริงๆ

ที่ว่า“เจริญ”นั้น ..วัดกันตรงไหน?

วัดกันตรง“จิต” ลด-ละ-กิเลสได้ หรือไม่มีกิเลสเลย ก็จะไม่
ทุจริต ไม่อกุศลใดๆจริง

ผู้มี“ภูมิโลกุตระ”คือ ผู้มี“จิตใจ”เปลี่ยนแปลงจาก“จิตใจ”
เดิมของตนไปจริง

เริ่มต้นจาก“จิตใจ”ในชีวิตของตนยัง“ยึดภพอบาย”อยู่
แล้วปฏิบัติตน“หลุดพ้นจากภพอบาย”นี้ได้ นี่คือ ขั้นต้น

อบายคือ อะไร? นี่แหละยากมาก ที่จะกำหนดตายตัว
เพราะมันเป็นเรื่องเฉพาะตน

และที่ยากแท้อีกคือ มันไม่รู้ว่าจะอย่างนี้แหละ คือ อบาย
คือความเลวความต่ำ มันไม่ยอมรับ หรือรับไม่ได้ว่าต่ำ ว่าเลว

เช่น โลภลาม โภภยศ โภภสรวเรญ โภภ“สุข”(เสพส) ที่เกิด
จาก“กาม”หรือจาก“อัตตา” พอได้ชื่นใจกับรสที่ได้สัมผัสกระทบเข้าก็
นี่แหละ “สวรค์”หรือ“ลัคคะ” ซึ่งก็คือ “สว + อรรค”หรือ“ส + อัคค”

นั่นคือ “เรา + เลิศ” หรือ“เรา + สูงสุด”

กล่าวคือ ใครก็ตาม ตรวจตนเอง ให้ได้ ว่า ตนเองยังติด
ความชั่วใด ที่เราเข้าใจว่านี่คือชั่ว ..เอากายกรรม กับวจีกรรม ก่อน

และเริ่มด้วยเชิง“ผลัก”(โทสะ = ลบ)ก่อน

นั่นคือ ผู้ยัง“ยึดแรง”ในการทำร้ายชีวิตผู้อื่น ถึงขั้นฆ่าก็ดี
ทำร้ายก็ดี ให้เขาทุกข์ทรมานก็ดี แล้วสะใจ นี่คือ ศีลข้อ ๑ ต้องหยุด

ที่นี่ เชิง“ดูต”(โลภ = บวก) ผู้ยัง“มุ่งแย่ง” ของที่ไม่ใช่ของเรา
ของที่เราไม่มีสิทธิ์ ก็แย่งถึงขั้นฆ่าก็ดี ทำร้ายก็ดี ให้เขาทุกข์ทรมาน
ก็ดีแล้วเอามาเป็นเรา-เป็นของเราได้ ก็รู้สึกเป็นรสสุข(โลภะ)อยู่

อย่างนี้“รสสุข”นี่คือ ศิลข้อ ๒ ก็ต้องทำให้หมดไปจากใจ

ผู้ยัง“ยึดแรง”ในความรัก-ราคะในโฉมผู้อื่น ในร่างผู้อื่น มาให้ตนเสพล้มผัสต่างๆ(ราคะ) ก็เป็นรสสุข นี่คือ ศิลข้อ ๓ ต้องทำให้หมดไปจากใจ ไม่เสพรสจากสัมผัสเสียดลี้ไต่

ทำได้จริง อย่างนี้ก็หมดไปได้จริงๆ

หรือเลวร้ายกว่านั้น คือ ใช้เล่ห์ด้วยเชิงฉลาด หลอกซับซ้อนซ่อนลวงสารพัด เก่งฉรรรจฉกาจ ให้เขาหลงผิดในสิ่งที่ผิดว่าถูกซ้ำหลงเกิดพุนผู้หลอกกว่ายอด ว่าเก่งเยี่ยมซึ่ง“ละเมิดของหวงผู้อื่น” สารพัดลิ่งหวง ก็หยุดละเมิด ทั้งทางกายกรรม ทางวชิกรรม

นี่ศิลปข้อ ๓ ต้องทำให้หมดไปจากใจ

ใครยัง“โกหก” ก็หยุดได้ นี่คือ ศิลข้อ ๔

ยัง“ต้องเสพลุขโดยการสัมผัสทางตาหูจมูกลิ้นกายกับลิ่งภายนอกนั้นอยู่” และตนเห็นว่า“ต่ำแล้ว”สำหรับตนแต่ละคน นี่คือ “อบาย”ข้อ ๕ คือยัง“มัวเมาขึ้นสู่รา” ก็หยุดเว้นขาด ไม่สัมผัสสภายนอก ละล้างเหตุภายในที่ยังอยากเสพของตนในใจให้ได้ จนทำได้ตามหลัก“ปหาน ๕”(หลักของบุญ) กระทั่ง“ประหาร”สำเร็จเสร็จจบบริบูรณ์

ขอเอา“นายไชยบูลย์”หรือ“ธัมมชโย” เป็นกรณีตัวอย่าง จะเห็นได้ชัดแจ่มแจ้ง

นายไชยบูลย์แสดงออกเป็น“ปาตุลัจจะ”(ความจริงอันปรากฏ-phenomenon)ที่เห็นได้ หยิบมาพูดถึงได้ เพราะได้กระทำจริง ปรากฏภาวะนั้นจริง

กล่าวคือ เขาได้แสดงตัวตนของเขา “ใหญ่”(อัคร) ใหญ่ยิ่งกว่าใครๆหมดในแผ่นดินนี้ ในแผ่นดินที่เป็น“ประชาธิปไตย อันมี

พระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข”

ซึ่งเป็น“ประชาธิปไตย”ของมนุษย์ชนิดหนึ่งในโลกใบนี้
ถือกำเนิดเกิดจากประเทศอังกฤษ เดียวนี้อังกฤษก็ยังคงเป็น
ประชาธิปไตยชนิดนี้โดยแท้

แม้ทุกวันนี้ก็ยังชื่อว่า“ประชาธิปไตย” จริงของโลกชนิดแรก
(ประชาธิปไตย “๒ ขา” ตามสำนวนของอาตมาเอง ที่เคยใช้เรียกมาตามประสา
อาตมา ที่ใช้สื่อความหมายเจตนาให้ชัดๆอย่างจริงจัง ซึ่งได้พูดมาแล้วหลาย
ครั้งคราในที่สาธารณะ)

“ประชาธิปไตย ๒ ขา”คือประชาธิปไตยต้นแบบของโลก
แท้ ซึ่งมีครบทั้ง“รูปและนามหรือทั้งกายและใจ” อันล้นบูรณ์
สุด“ธรรมะ ๒”

พระเจ้าแผ่นดินทรงเป็น“หัวใจ หรือวิญญาณ”ของแผ่นดิน
ที่ใครยังอาจคิดใหญ่กว่าในแผ่นดินนี้ มิได้ คนไทยเขาไม่ละเมิด

แต่นายไชยบูลย์ ได้แสดงความไม่รักดีอย่างชัดแจ้ง ไม่ยอม
ปฏิบัติตนตามกฎหมาย ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาล ศาลคือราชอำนาจ
ศาลคือราชปรมาภิไธย คือพระมหากษัตริย์คุณยิ่งใหญ่ คนไทยน้อม
ใส่เกล้า

ใครๆเห็นเขานุ่งห่มเหลือง โกนหัว แม้แต่เจ้าหน้าที่
ข้าราชการ ก็หลงเข้าใจว่า เขาเป็นพระ เป็นภิกษุ ก็เกรงใจ
เกรงกลัวให้เกียรติ ไม่กล้าทำกับเขาเช่นคนไทยทั่วไป นี่ก็เป็น
“ผลชั่ว”ที่นายไชยบูลย์ทำได้สำเร็จ

ขอยืนยันว่า นายไชยบูลย์ไม่ใช่ภิกษุในศาสนาพุทธ ทั้ง
ปาราชิกแล้ว ทั้งทำลายหลักธรรมวินัยพระพุทธเจ้าอยู่ทุกเมื่อ

เชื่อกัน นอกรีตอย่างไม่เคยมีใครทำได้ขนาดนี้มาก่อน แม้แต่
กฎหมายบ้านเมืองเขาก็ไม่นับถือ เขาทำได้ อย่างที่เห็นๆ กฎหมาย
ไม่มีน้ำยา เจ้าหน้าที่ข้าราชการทำอะไรเขาไม่ได้

นายไชยบุญย์ปฏิเสธ ไม่เคารพ ไม่ยอมรับคำสั่งศาล
ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาล

เกิดมาอายุปูนนี้แล้วยังไม่เคยเห็นใคร “บังอาจ” แสดงอำนาจ
บาตรใหญ่ กับแม้แต่พระเจ้าอยู่หัวถึงขนาดนี้ เขากล้าบังอาจจริงๆ

เห็น“อวดตา”ที่“ใหญ่”(อค์ค)ของเขาได้ เพราะเขาได้
แสดงออกมาแล้วจริงใจแรงชัดเจนน เขาแสดงความใหญ่กว่าใคร
หมดในแผ่นดินนี้ แม้แต่พระเจ้าแผ่นดิน เขาก็กล้าทำ

เขากล้า“อำนาจ”ใหญ่กว่าใครหมดแล้ว เขากล่าวด้วยว่า เขา
“ไม่เชื่อใจใคร” การแสดงออกของเขานั้น ยืนยันอยู่ได้ๆ แม้แต่
พระเจ้าแผ่นดิน เขาก็ไม่เชื่อ ไม่นับถือ

นี่คือ “ผิบุญ”แล้ว ไซ้มัย? เห็นชัดมัย?

ที่พูดนี้ไม่ใช่การกล่าวหา แต่เป็นจริงยิ่งกว่าการกล่าวหา
เพราะพูดตามที่มีพฤติกรรมปรากฏของนายไชยบุญย์ที่ได้ทำแล้ว
ตามที่เขาเห็นและเป็นอยู่จริง ไม่ได้หาความเลย

เขายึดครอง“อำนาจ”เป็นใหญ่แล้วหนึ่งในแผ่นดินนี้
เขาทำตนใหญ่สุดจริงๆ

หากเขาไม่ยอมเคารพแม้แต่“พระเจ้าแผ่นดิน”ของประเทศ
นี้เขาก็ไม่ควรจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้ แผ่นดินที่มี“ประชาธิปไตย
อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข”

ไม่ใช่..“นายไชยบุญย์เป็นประมุข”

เขาไม่ควรมีชีวิตอยู่ในแผ่นดินนี้ จริงๆ

เขาแสดง“ความใหญ่”(อัคร)ของเขาออกมาให้เห็นว่าเขาไม่ยอมลงให้แม้แต่พระเจ้าแผ่นดินของประเทศนี้แล้ว ความยิ่งใหญ่ของเขาเข้าข่าย“ผีบุญ”..ไหม? โปรดพิจารณาดู

เขาช่องสุมพลเมืองด้วยการสะกดจิตได้จริง เป็นพลเมืองใต้อำนาจ(อธิปไตย)ของเขา ที่เทิดทูนบูชาเขาจริงๆ เขามีกองกำลังที่ช่องสุมจริงๆ เขาคือหัวหน้ากองกำลังนี้

เขาได้แสดงพลังอำนาจด้วยกองกำลังนี้มาแล้ว หลายกาละมีประสิทธิภาพด้วย

เขาแบ่งอำนาจบาตรใหญ่ที่เห็นแล้วว่า “ใหญ่”กว่าใครๆ ในประเทศนี้ ตามที่เขา“มักใหญ่”อยู่ในจิตที่เขาจะเป็นเหนือกว่า “ต้นธาตุ-ต้นธรรม”ตามวิมานในฝันของเขา

“อัคร”ของเขา“ใหญ่”(อัคร)จริงอย่างนี้ และแถมเขาก็ได้แสดงออกปรากฏจริงแล้วด้วย(ปาตุสัจจะ,phynomenon) “กรรม”เป็นอันทำสำเร็จแล้ว เขาก็ควรจะได้รับผลกระทบตามที่เขาทำจริงนี้แล้ว แต่ผลกระทบก็ยังดูช้าอยู่!!!

เขาเป็น“คน”ก็จริง แต่เลือดและวิญญาณของเขาอยู่ในระดับ“จาตุมหาราช ๔”เต็มรูป

เขาเป็นทั้ง“จอมผี-จอมมารมายา-จอมเดรัจฉาน-จอมยักษ์”ที่ต้องนับเป็นชั้น “จอม”เพราะเขามีประสิทธิภาพปรากฏจริง ๆ

เห็นไหม..ถึงขนาดติดต่อกับโอบามา ส่อความไฟที่จะเป็น “ประชาธิปไตย”ขาเดียวของเขา ให้เห็นได้อยู่ชัด

ซึ่ง“ประชาธิปไตย”ขาเดียวนั้น เป็น“ประชาธิปไตย”ที่ไม่มี

การสืบสายสันตติวงศ์แห่ง“วิญญาน”ที่ตกผลึกสืบทอดตาม กฎ
มณเฑียรบาล อันเป็นเรื่องของวิญญานในความเป็นสังคมมนุษยชาติ
ที่ยิ่งใหญ่

ประชาธิปไตย ๒ ขา มีมาแต่โบราณกาล ตั้งแต่คนรวมตัว
กันเป็นกลุ่มเป็นเผ่า ก็เริ่มมี“หัวหน้าเผ่า”ที่ต่างยึดถือและใช้
จิตวิญญานเป็นรากเหง้าแห่งการอยู่ร่วมของมวลชนกันทั้งสิ้น
และ“จิตวิญญาน”นี้แหละ ที่ผูกพันสัมพันธ์ลึกซึ้งกันและกัน ต่าง
เป็นประโยชน์ยิ่งแก่กันสุดวิเศษมาแต่ไหนแต่ไร ของความเป็นคน
แม้ทุกวันนี้มนุษยชาติจะได้วิวัฒนาการพัฒนาด้วยปัญญา ก้าวหน้ามา
มาก “ประชาธิปไตย ๒ ขา”ที่จริงก็ยิ่งเด่นชัด

ประชาธิปไตย ขาเดียวนั้น เกิดมาที่หลังประชาธิปไตยแท้
เป็นประชาธิปไตยแปลงไปจากประชาธิปไตยต้นกำเนิด เป็น
ประชาธิปไตยไม่เต็มเต็งครบ“ความเป็นจิตนิยาม” ครบความ
เป็น“กาย”ของสัตว์โลก ที่ประยุกต์ขึ้นจากประชาธิปไตย ๒ ขา

เป็นประชาธิปไตยที่ไม่สมดุลเป็นวงพลวัต ไม่เหมือน
ประชาธิปไตยอันมี“ราชประชาสมาศัย”(พระราชากับประชาชนพึงมี
อรรถาสัยต่อกันสม่าเสมอ) ที่ลัมบุรณท์แท้ ซึ่งเป็น“สาธารณโภคี” อันมี
ลากโดยธรรม(ลาภธัมมิกา)บริบูรณ์

เพราะประชาธิปไตยขาเดียวนั้น เป็นระบบ CEO จึงมีผู้
“อยากใหญ่”เป็นผู้มีอำนาจสูงสุดเด็ดขาดแต่ผู้เดียวอยู่เสมอ

ผู้เป็นใหญ่สูงสุดที่ไม่ยอมแพ้ ที่ไม่ยอมเสียสละ ที่ไม่มักน้อย
ที่ไม่สันโดษ ด้วยจิตวิญญานอันเป็น“อาริยะ”จริง

จิตวิญญานเป็นอาริยะตามแบบพุทธจริงเท่านั้น “วิญญาน

พุทธ”จะเป็นคนมีธาตุอิสระ ที่“รู้เอง-รู้สึกเอง”ของตนเองทั้งสิ้น
ดังนั้น เมื่อ“วิญญูณ”ของประชาชนเองกับ “วิญญูณ”ของพระเจ้า
แผ่นดินของเขาสัมผัสจิต ผณีใจประสานกันเป็นหนึ่งเดียวกันด้วย
“ความรู้และรู้สึก”อันประเสริฐและอิสระเอกภาพแท้ เป็น“ราช-
ประชาลัมมาคัย”จริง

จึงนับเป็น“ประชาธิปไตย”ที่ยิ่งใหญ่ลัมมบูรณ์ อันมีครบ
“ธรรมะ ๒”ได้แก่“รูปกับนาม หรือกายกับใจ”ต่างช่วยกัน-เกื้อกูล
กันด้วยความรักที่ไม่มีตัวตนทั้ง ๒ ฝ่าย ซึ่งเป็นธรรมชาติของสัตว์โลก
ที่มีคุณชาติของธรรมะสูงส่งได้ถึงขั้นมี“คุณวิเศษ”(อุดตริมนุสสรธรรม)
เป็น“อารยชน”ที่สามารถทำ“ประชาธิปไตย”อันเป็น“พหุชนพิตยาะ-
พหุชนสุชายะ-โลกานุกัมมปายะ”ของมนุษย์โลกุตระกันได้จริงๆ

ส่วนประชาธิปไตยที่เป็นประชาธิปไตยเพียงแค่“อุตุนิยาม”
หรืออนุโลมอย่างดีก็แค่ “ประชาธิปไตยพิชนิยาม” หากจะนับว่ามี
“สัญญา”ของคน(สูงกว่าสัญญาของพิช) ก็ได้ แต่เป็นได้แค่เวไนยสัตว์
คือสัตว์ที่สอนไม่ได้ เพราะ“โง่”มากอยู่ หรือโง่หนักจนเกินจะสอน
สอนยังโง่ก็สูญเปล่าโดยแท้

เพราะ“ความรู้สึก”(เวทนา)จริงๆของประชาชนคนไทยนั้น
เขาเป็นประชาชนของแผ่นดินที่“มีเลือด”ในร่างเทิดทูนรักดีต่อ
“เจ้าของร่าง”คือพระมหากษัตริย์ โดยเฉพาะ ร.๙ พระองค์นี้ซึ่งเป็น
พระโพธิสัตว์แท้ แต่นายไชยบูลย์ไม่รักดีไม่รู้จักจริง

ซึ่งเห็นได้จริง ตามที่เป็นอยู่แท้

นายไชยบูลย์ไม่เชื่อใครในประเทศไทยไม่ว่าใคร ไม่วางใจ
ศาล ไม่ยกให้ใครทั้งนั้น แม้แต่ในหลวง เขาทำตนอยู่เหนือกฎหมาย

นายไชยบุญย์ทำตน“ไม่มีเลือดไทย”ในร่าง อันเป็น“ชีวิต”
ของตน เขาจึงไม่ใช่ “คน”!! ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินไทย

แม้จะนับว่า เป็นเลือด เขาก็มีเลือดในกรุป“คนโง่”เดียวกัน
กลุ่มหนึ่ง ที่ถูกเขาสะกดจิตได้ ซึ่งเป็นชีวิตคนกลุ่มที่มี“วิญญาณลัตว์
โอปปาติกะ”ผู้ยังไม่เจริญพวกหนึ่งเท่านั้น

“เลือด”ในร่างมนุษย์ หมายถึง ประชากรทั้งประเทศ
นายไชยบุญย์แยกเอาคนเลือดโง่ๆส่วนหนึ่งไปได้ ก็เป็นเลือดลัตว์
ส่วนหนึ่ง

ส่วนนั้นก็คือ “ผี-มารมายา-เดรัจฉาน-ยักษ์” ซึ่งเขาเป็น
ลัตว์ทั้ง ๔ นี้ได้อย่างเก่งยิ่ง เก่งที่เป็นวิญญาณยักษ์-มาร

“ความเป็นลัตว์ทั้ง ๔” เต็มพิภพ ก็คือ เป็นจาคุมหาราชครบ
“ความอยากใหญ่” ของเขาจริงๆ ยิ่งกว่าที่เขาฝัน“ตันธาตุ-ตันธรรม”

คำว่า“ธาตุ”ว่า“ธรรม”แบบ“ธรรมกาย”ของเขานั้นแหละ(เขา
ไม่รู้ความเป็น“กาย”หรอก เขาจึงมีแค่“กาย”เท่านั้น ที่พูดนี้ได้ใส่ความเขาเลย)

เขาเป็นคน“มกัใหญ่”(มหัพัจฉะ) ครบทุกกระบวนท่า โดย
เอา“คราบภิกษุศาสนาพุทธ”ไปคลุมร่างหลอกมวลประชาชนทั้งโลก

เขาไม่ใช่“ภิกษุ”ในศาสนาพุทธเลย แม้แค่เขา“ห่มสีเหลือง”
นี้ก็ไม่ใช่ภิกษุพุทธแล้วซึ่งวินัยห้ามไม่ให้ใช้ (วินัยบัญญัติ เล่ม ๕ ข้อ ๑๖๙)

โดยเฉพาะ“ความมกัใหญ่”(มหัพัจฉะ)นั้นเขาได้ทำเต็มรูปเต็ม
นามจริงๆ เขาทำมาให้เห็นและเป็นอยู่บริบูรณ์ครบ“อภิขมา-
วิสมโลภะ”ทั้งลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุขครบเครื่อง

เมื่อয়จริงๆ!!! จะต้องสาธยายอีกมาก...

เขาไม่ยอมรับ“ความรู้สึกของคนไทย” (วิญญาณคนไทยที่เคารพ

ภักดีพระเจ้าอยู่หัวของเขา) เขาเอาใจประชาชนคนไทยส่วนใหญ่ไปทิ้งไว้ไหน? ที่จริงเขาหลงว่าเขามีมวลชนมาก! แท้ๆเขามีกระหีบเดียว

แม้เขาจะเป็น“ศิบุญ”ใหญ่ ทำเพื่อหามวลชนทั่วโลกจริงๆ เห็นพุดติจากกาย-จากใจของเขาไหม? ว่าเขาช่องสุ่มประชาชนคนทุกชาติ เขาไม่เอาแค่เฉพาะคนไทยนะ เขาหว่านไปทั่วโลก เท่าที่เขาทำได้ เห็นมั๊ย? แต่ก็ได้แค่นั้น เขาพยายามทำสุดฤทธิ์จริงๆนะ

เขาเหยียดหยาม“สมอง”(รัฐบาล)ของประเทศไทย เหยียด-หยาม“น้ำใจ”(เวทนา)ของประชาชนคนไทยทั้งหลายที่ต่างมีความจงรักภักดีเทิดทูนต่อ“พระเจ้าแผ่นดิน”

“ไชยบุญลย์”ใหญ่มาก มักใหญ่มากจริงๆ

อาตมาอายุปูนนี้ ก็พอจะเห็นคนมักใหญ่ใฝ่สูงมาบ้างแล้วแหละจนอายุปูนนี้ แต่ยังไม่เคยเห็นใครที่มี“อตตะ”ใหญ่ มักใหญ่ใฝ่สูงกันถึงขนาดนี้ เขาคบกับนายทักษิณที่มี“อตตะ”แบบเดียวกัน เป็นแฝดกันมาแท้ๆ ที่จริงนั้นนี่คือความจริงประจำยุคคือเทวทัตแท้

เขา“แพ้ย”ไม่ได้ เขา“ยอม”ไม่ได้ เขาจะเป็นคนไม่มีความผิด เพราะเขายิ่งกว่า“พระเจ้า”ง!!!!!!

ที่แท้...เขามีแต่เปลือกนอกของทุกพืชทุกสัตว์ที่คลุมตัวเขาอยู่ แล้วบอกว่า“เขาดี-เขาประเสริฐ”กว่าใครๆทั้งโลก เขามีแค่เปลือกของพืชของสัตว์เท่านั้น ที่หลอกลวง“คน”ให้หลงตายใจ ว่าเขายิ่งใหญ่ ด้วย“คุณวิเศษ”เก๋ๆ ด้วย“ความดี”ตื้นๆเท่านั้น ให้ใครๆเข้าใจว่าเขาเป็นคนที่ยิ่งใหญ่ “จิตนิยาม”ของเขาแค่ลัทธิที่หลอกลวงคนว่าเขาสุดดี

แต่แท้จริงเขาเป็นแค่พืชแค่สัตว์เท่านั้น เขาไม่ใช่“คน”หรอก

เพราะเขา“ซื้อ”แค่พืช เขา“ฉลาด”แค่สัตว์ มี“ปัญญา”ยังไม่ถึงคน
เขาทำทีเป็นคนไม่ทำร้ายใคร เขาไม่รุกรานใคร เขาสงบ
เขาหยุด เขานิ่ง โดยหลอกว่าเขาเป็น“พระ”ในศาสนาพุทธ แต่เขา
ไม่มีความรู้เลย แม้คำว่า “กาย”ในพุทธศาสนาที่เขาหลอกคนว่าเขา
เป็น“ธรรมกาย”(แต่“กาย”ของพระพุทธเจ้าแท้นั้น เขาไม่รู้จักเลย
“ธรรมกาย”คือพระฉายาพระพุทธเจ้าจริงๆ มี“พุทธคุณ ๙” ส่วน
นายไชยบุญนั้นโกหกคนแท้นี้แม้คำว่า“กาย” เขาก็ไม่ว่าใหญ่กว่า
พระพุทธเจ้าทุกพระองค์โน่นแน่ะ!!! ..รับไหวมั๊ย?)

โดยเฉพาะคำว่า“บุญ”ที่ลั้มนามาปฏิวัติ เขาก็“มีฉันทิปฏิวัติ”
เต็มบ้อง แล้วเอา“บุญ”มาทำ“บาป” มาค้ามาขาย มาเช่า มาประกัน
ชีวิต มาเสี่ยงทาย มาเข้าตลาดหุ้น มาร่วมสหกรณ์

เขาเอาคำว่า“บุญ”นี้แหละมาใช้“หากิน”หลอกค้า“บุญ”
ขาย“บุญ” เช่า“บุญ” แพงหวายใน“บุญ” เล่นหุ้นใน“บุญ” ประกันชีวิต
ไว้กับ“บุญ” เขาทำการตลาดค้า“บุญ”ได้เก่งกาจกว่าประดา“นายทุน”
จึงต่ำสุดในภพทั้งหลาย เพราะเขาเอาตั้งแต่“อบายภพ”ที่เดียวมาขาย
กันอย่างหนักเพราะปุณฺชนยังไม่มีภูมิรู้แม้แต่“อบายมุข”ซึ่งเป็น
“อบายภูมิ”ที่หลง“สวรรค์เท็จหรือสุขที่เป็นภพอยู่”จึงยังติดสุขอัน
เป็น“ภพ”อยู่ ยิ่งล้วนเป็น“ภพ”ทั้ง“กามภพ-รูปภพ-อรุภพ”มาหลอก
ค้าหลอกขาย หลอกเช่า หลอกประกันชีวิต หลอกในตลาดหุ้น หลอก
ใน“ตลาดทุน”ที่หลง“ยึด”วิญญาณอย่างมงายมิตบอดสนิท

เขาไม่มีความรู้สึกกะพิกเลยว่...“ภพ”คืออย่างไร?

ยิ่งเรื่อง“บุญ”ทำกิจแล้ว “บุญ”ก็หายสูญไป ยิ่งไม่รู้ใหญ่
“บุญ”กำจัดทั้ง“กายนอก-กายใน” ทั้ง“รูปจิต-อรุจิต” ให้

“วิบัติ”ได้สำเร็จผล

“บุญ”เป็นแค่อาวุธในการ“กำจัดกิเลส”เท่านั้น หหมดหน้าที่ “บุญ”ก็หายวับไปทันที เพราะจบกิจแล้ว “บุญ”ไม่ต้องทำหน้าที่อีก

หากผู้ใดทำให้“จิตตนกำจัดบาปหมดอกุศลจิตสิ้น บุญก็หมดสิ้นไปด้วยทันที”(บุญญาปาปปริกษิโณ) “บุญ”คือ กิจที่ทำ“วิบัติ”ให้กับอกุศลจิตหรือบาปของตนโดยตรง

“บุญ”ไม่ใช่“วิมานสวรรค์” “บุญ”เป็นพลังงานที่มีประสิทธิภาพ ทำลายกิเลสได้เท่านั้น ทำลายกิเลสหมดไป “บุญ”ก็หมดหน้าที่หมดตนเองไปพร้อมกันทันที ไม่มี“บุญ”นั้นอยู่ในที่ไหนอีก “บุญ”ไม่ใช่สิ่งของหรือทรัพย์สินสมบัติที่จะสะสมเพิ่มขึ้นๆได้

“บุญ”สะสมไม่ได้ “บุญ”ไม่ใช่“สมบัติ”(สิ่งที่มีในครอบครอง, สิ่งที่มีเพิ่มขึ้นๆ) แต่“บุญ”คือเครื่องมือทำ“วิบัติ”(การถึงความเสื่อม, ความสูญเสียจนหมดสิ้นไป)เท่านั้น ไม่มีคุณสมบัติ“สมบัติ”แต่อย่างใด

ผู้ที่ทำกรรมเกิด“ส่วนบุญ”(บุญญาภาคิยา)ก็คือ การทำหน้าที่นั้น “เกิดผลชำระกิเลสบางส่วนได้บ้างแล้ว” หมายความว่า อกุศลจิตบางส่วนถูกกำจัดลงได้บ้าง(กิเลสยังไม่หมดตัวตนสิ้นเกลี้ยง) คนผู้นี้ก็เป็น“เศษบุคคล” เป็นผู้มีผลแต่ยังมี“สาสวะ”อยู่ ยังไม่หมด“อาสวะ”

กล่าวคือ เป็นผู้ที่ทำให้“กิเลส”บางส่วนลดไปๆ ตามลำดับ จนกว่ากิเลสจะหมดเกลี้ยง ก็เป็นผู้“หมดสิ้นอาสวะ”ครบถ้วน ซึ่งเป็นผู้ลดไปๆ ไม่ใช่คนผู้ได้อะไรเป็นสิ่งเป็นอันยังขึ้นๆเต็ดขาด

ภาวะของผู้มีกรรมกิริยาที่“ได้บุญ”คือ“เสียไป” จะมี“ได้”อะไรขึ้นมาเพิ่มขึ้น” ฟังอ่านให้ชัดๆคมๆ

เพราะถ้าใคร“ทำบุญ”ได้ผล ผลของ“บุญ”คือ สูญสิ้นออก

ไป“ผลบุญ”ไม่ใช่ยิ่งเกิดขึ้น ยิ่งมีเพิ่มขึ้น แต่“ผลบุญ”คือ ยิ่งลดไป-สิ้นไป-กระทั่งสูญเป็นที่สุดต่างหาก

“บุญ”ต้องล้มมาทิวลิปี้ ดังว่านี้

แต่นายไชยบุญนั้นเขาไม่รู้เลย เขาไม่มีไหวพริบที่จะรู้ด้วยซ้ำแม้あたมาจะอธิบายเขาก็ไม่ฟัง แม้ฟังเขาก็ไม่เชื่อ เขา“หลงอัตตา”ของเขาเองยิ่งกว่าใดอะไรทั้งหมดในเอกภพนี้ เขามีตบอดจนเกินจะเยียวยาแล้ว

เขาไม่รู้จัก“เวทนา”เลย เขาเป็นคนมีตบอดต่อ“เวทนา”สนิท แต่เขาหลง“เสพรสเวทนา”บำเรอตนอยู่อย่าง“ดำฤชณา”หรือยิ่งกว่าคนติดเฮโรอีนอาการหนัก เขาใจดำกับผู้อื่น เขาจึงอำมหิตเลวร้ายที่สุด เขาทำลายคนได้อย่างไม่รู้ว่าคนมี“เวทนา”มีความรู้สึกมีทุกข์มีร้อน เพราะเขาเอง“มีเปรียบ”ได้บำเรอตน และเขาเองก็“โง่”กับภาวะ“เวทนา”สนิทอีกด้วย เขาจึงเป็นคน“นำเวทนา”สุดๆ

เขาขุดริดคน ให้คนหมดเนื้อหมดตัวอย่างไม่รู้ลึกรู้สว่า“ใครจะทุกข์เวทนา”เพราะหมดเนื้อหมดตัวเดือดร้อนปานใด เขาไม่รู้ไม่ชี้ เขาคือคนมีตบอดต่อ“เวทนา”ของคนอื่นอย่าง“ใจดำอำมหิต”จริงๆดังว่านี้ อย่างที่เห็นและเป็นอยู่ มิใช่การใส่ความหาเรื่อง

กรณีเขาอยู่ในแผ่นดินนี้ แต่ยกตนใหญ่กว่า“เจ้าแผ่นดิน”นี้ นีลิ..เข้าข่าย“ผีบุญ”ชัด

ความเป็น“เวทนา”นี้ ผู้มีความรู้สูงขึ้น จะรู้ยิ่งว่า “เวทนา”คือ ความรู้สึกต่อการรับรู้ ซึ่งมี“รสแท้”รสเดียวเท่านั้น

ถ้ามี“รส ๒”เกิดขึ้น“รส ๒”นั้นคือมี“รสแท้”รสหนึ่งกับ“รสเก้”อีกรสหนึ่ง ที่ชาวพุทธผู้ล้มมาทิวลิปี้จะต้องกำจัด(ปหาน)

ต้องแยกแยะให้ชัด “รลเก้” คือความไม่จริงคือ“เหตุ” โดยกำจัดจน
สิ้นเกลี้ยง“เหตุ”ของมันทีเดียว

แต่ผู้“อวิชชา”จะหลงเป็น“รลทิพย์หรือรลสวรรค์”กัน เพราะ
โง่ต่อ“รลนรก”แปลงตัวหลอกคนผู้“อวิชชา”สำเร็จมาชั่วกัปป์กัลป์

“รล”นี้แหละที่ชื่อว่า“เทพบุตรมาร”ที่มันเป็นลูกของ“มาร”
ตัวแท้“เกิด”อยู่ในใจคนตลอดเวลาของผู้อวิชชา คลอดแล้วคลอด
อีก ไม่หย่อนไม่หยุด ไม่ยอมสร้างซาหลงเลยในคนยัง“โง่”ตลอดกาล
นานมาชั่วกัปป์กัลป์ เพราะถูกหลอกว่าเป็น“เทพ”นั่นเอง

นายไชยบุญคนนี่คือผู้หลง“สวรรค์รลทิพย์”ดังว่านี้ ไม่รู้จัก
“การสะกดจิต”แต่“ทำสะกดจิต”เก่งด้วยโดยไม่รู้ว่าตนทำ“วิชาเดรัจฉาน”
และหลงมันหนักเพราะมันทำให้เขาได้“เสพรลทิพย์”ที่ตนติดสนิทด้วย
อวิชชา หลงว่าตนเป็น“เทพ”

(จบฉบับที่ ๓๑๕)

ฉบับที่ ๓๑๖ พุทธศักราช ๒๕๕๔

ฉบับที่แล้ว ๓๑๕ เรากำลังพูดถึงนายไชยบุญ(อดีตภมฺมชโย)
เจ้าสำนักงานบิน“ธรรมกรวย”(อันว่า“กรวย”คำนี้หมายถึง รูปทรง“กรวย”
ที่มันมีปากบานออกไปไม่มีวันจะสิ้นสุดการยาวยื้นบานออกไป เพราะมันตรงกับ
“ความรู้และความจริง”ของสำนักนี้นั่นเอง) เราอาศัยรูปลักษณ์ของ“กรวย”

และเป็น“กรวย”ที่มีปากยื่นปากยาวออกไป อย่างไม่สิ้นไม่สุด แบบ “นอนสต็อป”(nonstop)ทั้งคำว่า“เวลากาละ”กันไปเลยทีเดียว

สำนักงานบินนี้เขาพากันปฏิบัติธรรมแบบก่อ“ภพ”สร้าง “ชาติ”ใส่จิตตนเอง ชนิดที่เป็น“กรวย”ปากยื่นยาวออกไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด นิรันดร เป็นสัสสตทิวฏฐิไปเลย ไม่มีความจบ มีแต่ไป..ไป ..ไปตะพึด ไม่มีเวลาจบ เขาพากันมี“ภพ”ไม่จบด้วย“เวลากาละ”

พุทธนั้นมีจุดหมายดับ“ภพ”จบ“ชาติ”

แต่ตลอดเวลาของสำนักงานบินนั้นมีแต่สร้าง“วิมาน สวรรค์”หลอกให้คนติดยึดประพฤติปฏิบัติเพื่อได้“สวรรค์”กันไม่รู้จบ

และ“สวรรค์”นั้นที่แท้ก็เป็นแค่“ภพ”ที่“จิตเกิด”(ชาติ) “วิมาน”ขึ้นในจิตใจ ตามที่เขายัง“หลงผิด”กัน เขาจึงไม่มีทางพ้น “อวิชชา”ที่จะสิ้น“ภพ”จบ“ชาติ”

“สวรรค์”แท้จริงก็คือ “ภพ” ซึ่งผู้ยังมี“ภพ”อยู่แม้จะเป็น “สวรรค์”ก็ตาม ย่อมมี“นรก”เป็น“ธรรมะ ๒”คู่กันอยู่นั้น แท้ๆแล้วก็คือ ภาวะที่มันแค่ลมๆแล้งๆ ซึ่งประดาคน“สมมุติ” กันขึ้นว่า เป็น“สัจจะ”(สมมุติสัจจะ) แล้วก็ทำความรู้สึกของตนให้ “เป็นจริง”ขึ้นตามนั้น จน“รู้สึกว่าเป็นจริง” แล้ว“จำได้” เรียก“อาการ” นี้ว่า“สัญญา” ก็เป็น“ภพ”ที่เนรมิตขึ้นด้วยอวิชชา(นิรมานกาย)

และที่สำคัญคือ ตอกย้ำ“สัญญา”สั่งสมให้ติดให้ยึดไว้ในใจ กระทั่ง“ติดยึด”ว่า“เที่ยง”(สัญญายะ นิจจานิ) “อาการ”นี้แลคือ“อุปาทาน”

ซึ่งถ้ายึดมั่นถือมั่นว่า เป็นจริงที่เที่ยงแท้ เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ขาดไปจากตนไม่ได้ ต้องเป็นต้องมียูนิรันดร ก็เป็น “กิเลสาสวะ” อะไรก็ตาม ที่คนยึดว่ามีอยู่“นิรันดร” สิ่งนั้นคือ“อนุสัย”

แม้แต่“ความดีสุด-สูงส่ง-วิเศษสุด”ปานใดก็ตาม เช่น “พระเจ้า”(God)

“พระเจ้า”หรือ God นั้นคือ “จิตนิยาม” หรือที่เรียกว่า “พระจิตวิญญาณ”นั้นแหละ และเป็น“พระจิตวิญญาณ”ที่พิสูจน์ได้ใน“คุณวิเศษ”ของพุทธ “คุณวิเศษสูงสุดของพระเจ้า” คนปฏิบัติให้เกิดในตนได้ ซึ่งเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับ“พระเจ้า” ตั้งแต่ชีวิตยังเป็นๆนี้ “จิตวิญญาณ”มี“คุณวิเศษ”ระดับ“พรหม”คือพระเจ้าอันพิสูจน์ได้ และแสดงพฤติกรรมจริงปรากฏให้โลกมนุษย์เห็นได้

เรื่องเหล่านี้ นายไชยบุญซึ่งเป็น“นักอ่าน”ตัวยงได้อ่านมา มาก รู้มาก ก็“หลงตน” ทำตนเป็น“ศาสดาตัวเบ้ม” หลอกมนุษย์โลก ดังที่เขาได้ทำนั้นแหละ ล้วนคือความไม่จริง-ความหลอกลวง

ซึ่ง“ศาสดาตัวเบ้ม”ของสำนักงานบิน(นายไชยบุญ)ที่เขาใช้ วาทกรรมเรียกตนเองเพ่สุดๆ ว่า“อาจารย์ไม่ใหญ่” จริตวาทีนี้ คือ“เล่ห์ลั่น”(tactics)อันคายแบบแปลนของนาย“ไชยบุญ” หรือสมิ“ธัมมชโย” คนผู้นี้มีชื่อแท้นายาจริงก็ยั้ง“หลอก”คนว่า เป็น “ผู้เต็มไปด้วยความชนะ-ผู้มีชัยชนะทางธรรม”

แต่แท้จริงเขาแพ้ หรือชนะกันแน่...?

“ความบริสุทธิ์เท่านั้น ที่จะชนะทุกสิ่ง ทั้งโลก ในที่สุด”

นายไชยบุญ หรือสมิธัมมชโย บริสุทธิ์จริง หรือเปล่า?

ซึ่งหลักฐานทั้งมวลในสิ่งที่เขาทำและคำพูดทั้งหลายที่เขา ใช้ล้วนสื่อแสดงให้เห็นถึงความตลบตะแลงตอแหลลอยในนั้นทั้งสิ้น

เช่น พูดไป-ทำไป จะให้คนเข้าใจว่า “เล่น” เหลาะๆหละๆ เพ้อๆฝันๆ แต่เอาจริงเอาแท้นั้น ทำคนหลงใหลมกมายจริงๆ

พูดก็อย่างหนึ่ง ทำก็อย่างหนึ่ง... “โรงเรียนฝันในฝัน”

บ้างแหละ เป็น“ครูไม่ใหญ่”บ้างละ เป็นภาษา“ซ่อนหลอก”ไว้ทั้งสิ้น..
เห็นความไม่จริงใจ ชัดเจนมั๊ย?

พูดเล่น พูดหลอก แต่เอา“เงิน”คนจริงๆ เอาชนิดที่สนิท
เนียนด้วยนะ คือ เงินนั้น เป็น“เงินที่ทำทาน” เงินที่ให้แล้วให้เลย

แล้วเอาไปผลาญสารพัด เป็น“ของเล่นหลอกเด็ก”ทั้งนั้น
..ใหญ่นะ ..สวยนะ แต่ใหญ่และสวยอย่างวิถิตการผลาญพร่ำวัตถุ
ทรัพย์สิ้นเงินทองฉิบหายวายป่วงจริงๆ

คนไร้เดียงสา อวิชชากังมงาย หลงเชื่อ ดังที่เป็นและเห็น
อยู่นี่คือ จำนวนมวลคนไร้เดียงสา ด้อยปัญญา พวกกันทำให้เห็นอยู่แท้

เขาพูดเหมือนฝันๆเพ้อๆ แต่ทำจริงมันมีแห่งวัตถุ มี
เลอะเทอะไปทั่ว ทั้งในประเทศ นอกประเทศ ซึ่งใช้เงินมหาศาล
หลอกขูดรีดเงินคนมาได้ก็เอามาผลาญ สารพัดสิ่ง ออกแบบ
ก่อสร้างฟลิ๊กกิกก็โอ แผลกประหลาดขึ้นมาในโลก-อวดใหญ่อวดโต
อวดสวยที่แสนเขย จะว่าเป็นศิลปะ ก็แสนจะแข็งโด้ เส้นสายสีลัน
ก็ตลกกว่าจั่วผสมดิสโก้ฮิปปี้ ล้วนผลาญพร่ำ-ตั้งโรงเรียนฝันในฝัน-
เป็นครูไม่ใหญ่-ตื้นขึ้นมาหาหนึ่งที-แล้วฝันเป็นตุเป็นตะ ..พูดไปบ้าง
บอๆ..อีเดียวต

พูดเชิง“เล่น”แต่เจตนาให้คนหลงเชื่อว่า“จริง” สะกดจิต
เอาด้วย หลอกด้วย ใช้เล่ห์กลสารพัด คนโง่ โดยเฉพาะถูกสะกดจิต
ก็หลงไหล มงาย เชื่อถือ เป็นทาสผู้ปล่อยไม่ไป คนก็ช่างกระไร..
โง่เง่าให้เขาหลอกได้ เป็นตุเป็นตะ เป็นไปตามที่เขาใช้จิตการวาท-
กรรม ซึ่งก็มีคน“โง่หนัก”อยู่กลุ่มหนึ่ง แต่ก็มากพอดู ทว่าถึง
อย่างไรก็ไม่ใช้คนไทยส่วนใหญ่ของประเทศเด็ดขาด มีพม่า-เขมร

เยอะแยะทั้งฝรั่ง

คนไทยที่มีวิญญูญาณไทยแท้ส่วนมาก ไม่ใช่คนโง่ที่จะให้นายไชยบุญหลอกได้แน่ คนไทยส่วนน้อยจริงๆ ที่ถูกหลอก

นายไชยบุญใช้“การสะกดจิต”(hypnosis หรือ meditation)ที่เขาทำได้ตรงตามวิธีการสะกดจิต..เป๊ะ! เขาจึงมีผลได้มวลคนถูกสะกด

การหลับตาเพ่งเข้าไปสะกดจิตตนให้จดจ่ออยู่ที่จุดหนึ่ง จุดเดียวกดให้แนบแน่นแน่วแน่นอย่างสนิท คือ meditation นี่แหละเป็นการสะกดจิต ทั้งสะกดจิตตนเอง เกิดพลังงานทางจิต มีประสิทธิภาพ และทั้งให้คนอื่นสะกดจิต แล้วสั่งการให้ทำตามได้ง่ายดาย เป็นทาสผู้ไม่มีความคิดเป็นของตนเอง ปฏิบัติตามนายสั่งทุกอย่าง

นายไชยบุญทำทั้งสองอย่าง เพื่อเอาประโยชน์ได้อย่างมหาศาล ดังที่เห็นอยู่

เขาหลอกคน ตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสทุกอย่าง เป็นต้นว่าหลอกในเรื่อง“ทาน”

เขาสามารถสะกดจิตสั่งการ ปลุกกระดมให้คนมา“ทำทาน” เข้าไปๆ ให้ติด-ให้ยึดมั่นถือมั่น-ให้หลง(โมหะ)ว่า ทำทานแล้วได้“ภพ-ชาติ”เป็นของจริง แล้วให้คนมา“ทำทาน”กับตนเอง แล้วจะได้“สวรรค์”ทั้ง ๖ ชั้น โกหกว่านี่คือ“บุญ”ซ้ำเข้าไปอีกซ้ำซ้อน

สวรรค์คือ“ภพ”อย่าลืมนะ! “ภพ”จริงๆ คือ อากาโรของใจที่ยัง“มีอยู่”ในขณะปัจจุบันนี้ จึงจะเรียกว่า“จริง” เพราะมีในปัจจุบัน และสามารถยืนยันกับผู้อื่นร่วมสัมผัสได้ด้วย แล้วแถม“บุญ”หลอกอีก แต่“ภพในอนาคต”นั้น ยังไม่เกิด ยังไม่มี ..ใช่มั๊ย? ยังเพื่อฝัน

อยู่เท่านั้น ยังไม่มีใครรู้ใครเห็นเลยว่า “อนาคต” ที่ว่านั้น มันเป็นอย่าง
ที่พูดหรือเปล่า? จะเป็นได้หรือเปล่า? หรือว่ามีแต่ “โม้” เกินความจริง!!!
และคำว่า “บุญ” นั้นไม่รู้ “ความจริง” ทั้งผู้หลอกทั้งผู้ถูกหลอก

ยากันอีกทีนะว่า “ภพ” คือ อากาโรที่ “ยังมีอยู่ในใจ” ขณะนี้
เป็น “หทัยรูป” อยู่ที่จิตคน ส่วนคำว่า “บุญ” คืออาวุธฆ่ากิเลส

ส่วน “ชาติ” ก็คือ “อากาโรนั้นๆ” ที่ยัง “มีอยู่” ในใจ มีอยู่ใน
ขณะปัจจุบันนี้แหละนี่

ขอเน้น.. “ยังมีอยู่” นะ! เป็น “ชีวิตรูป” ให้เราสามารถกระทบ
สัมผัสเห็น “อากาโร” ที่ยังมี “อินทริย์” (พลังงานที่เคลื่อนให้รู้อยู่) นั้นๆ ใน
ปัจจุบันโทนโท โต้งๆ อยู่ ยังไม่หายไป

แต่นายไชยบุญหลอกคนนั้นเอาทั้งสิ่งที่เป็น “อดีต” ที่คน
ระลึกได้ตามไม่ได้ (และนายไชยบุญพูดนั้นจริงหรือเปล่านั้นไม่มีใครรู้) โดย
เฉพาะเอา “อนาคต” มาหลอกทั้งนั้น (อนาคตคือ ภาวะที่ยังไม่มีแน่ๆ กว่า
อดีตกว่าปัจจุบัน) ยังไม่มีอะไรปรากฏ ยังไม่มีโอกาสพิสูจน์ได้เลย แต่
กว่าจะพิสูจน์ได้ ต่างก็ตายจากกันไปก่อนทั้งนั้น เพราะที่เขา
หลอกไว้ นั่นคือ ความเป็น “อนาคต” ทั้งสิ้น ยังมาไม่ถึงทั้งนั้น แล้ว
ใครจะไปเอาผิดเขาคนเดียวไม่ได้นะ ก็ต้องเอาผิดตัวเองด้วย เพราะ
เขาก็บอกแล้วว่า “วิมานในอนาคต” แต่คนแห่ไปเชื่อเขาเอง!

“คต” เป็นของจริงนะ!!! ทั้งๆ ที่อนาคตคือ สิ่งที่ยังไม่มีจริง
เลยสักอนาคต และสิ่งที่นายไชยบุญหลอกนั้น เป็นสิ่งที่เขาวาดปั้น
ขึ้นมาเองลมๆแล้งๆ แต่เขาเอากิเลสคนเป็นตัวตั้ง แล้วพูดเพ้อพก
ปั้นสร้างขึ้นให้ถูกกิเลสคน ใครอยากได้อะไรอย่างไร เขาก็พยายาม
หลอกตามนั้นทั้งนั้น ว่า มีหมด

ผู้หลงทำ“ภพเทวดา”ใส่ตน
ผู้นั้นก็คือผู้ยังมี“ภพนรก”
อยู่ในตน ไม่หมดไปจากใจ
เพราะมันเป็นธรรมชาติ ๒
(ธาตุคู่, เมถุน)

เป็นการหลอกเด็กๆไว้เตียงสา ยิ่งง ยิ่งงั้นเลย ซึ่งจริงๆก็
คือพากัน“อวิชชา”แท้ๆ

เขาหลอกว่า ขอให้“ทำทาน”เลย ทานให้เขานี้แหละ ทาน
หมดตัวเลย ตายเป็นตาย ทานไม่เหลือ รับรอง“ได้คืนแน่ แต่ในอนาคต”
โน่นนะ!!!! (จริงไม่จริงไม่มีใครรู้) “ทาน”ให้แก่เขานี้ เขาสามารถบันดาลให้
ได้นะ เพราะเขาสูงส่งมาก สูงส่งเป็นต้นธาตุต้นธรรม ยิ่งกว่า
พระพุทธรูปเจ้าทั้งหลายด้วย ดังนั้น ทานให้เขานี้แหละแล้วจะได้“ผล”
เป็น“วิมานในอนาคต”ตามที่เขาสรรหามาพูดหลอกว่า สวยงาม หรรษา
ใหญ่โตมหาศาลพิลันพิลิกน่าอยากได้ อยากมี อยากเป็น ตามกิเลสคน

“อนาคต”คือ ความยังไม่เกิดขึ้นในโลก เป็นเพียง“ภาพ
เพื่อฝัน”เท่านั้น ยังไม่มีในโลก บัณฑิตกรรมว่า“โรงเรียนในฝัน”

ซึ่งจะปั้นสร้างให้มากให้ใหญ่ให้แปลกให้สวยถูกใจอย่างไร
ก็ได้ แต่หลอกหลายสารพัดเพื่อไป มันแค่“คิดได้”เท่านั้น แต่เป็น
จริงในโลกไม่ได้ มันสนองกิเลสอยากใหญ่ อยากสวย อยากหรรษา
อยากมโหฬารพันลึกของคนผู้“มักมาก”(มัพฺปิฉณฺมะมฺหิจฉตา)

ที่ตรงตามพระพุทธรูปเจ้าตรัสไว้อย่างยิ่งคือ หลอกให้หลง
ติดยึด“สวรรค์ ๖ ชั้น” ทุกชั้น แต่ละชั้น ครบทั้ง ๖ ชั้น ได้สำเร็จ
แล้ว เขาก็ล้าทับกันอย่างหนักเลยว่า ให้ทำใจในใจเกิด“ความปลื้ม”
(อัตตมณฑา)เข้าไปๆๆให้มากๆๆ คนอวิชชาทำตาม ก็งักันหมด

แล้วก็ล้าทับคำว่า“ปลื้ม!!!”อัดเอา“ภพ-ชาติ”เข้าไปใส่ใจ
หนักจัดแน่นชนิดหนาเตอะเป็นอนุสัยอย่างประมาณไม่ได้

การตอกย้ำ“ความปลื้ม”(อัตตมณฑาโสมนัสสา)ใส่จิตตน นั่นคือ
การล้าทับให้มี“ความเกิด”ที่เรียกว่า “ชาติ”เป็นเทวดาใน“ภพ”

ที่เรียกสูงสุดว่า“ปรณิมิตวสวัตติ” ก็ยังมี“ภพ”ลึกสุดๆเนียนแน่น ยิ่งขึ้นๆๆ ด้วย“อวิชชา”แท้ ล้วนเป็น“สวรค์เก้”(นิรมาณกาย)

“ความปลื้ม”นี้ ที่บาสีว่า“อัทตมนตาโสมนัสสา”นั้น ก็ยืนยัน พยัญชนะชัดเจนอยู่แล้วโต้งๆว่า มัน“อัทตา”(อัทต)แท้ๆ ซึ่งอยู่ที่ “ใจ”(มน)นี้ และตืออกดีใจให้ยิ่งๆ(โสมนัสสา)เข้าไปอีกให้หนักให้จัดๆ

เพราะหากใคร“เริ่มมีการได้”ขึ้นในจิตแล้วเกิด“อาการ” เป็น“ความปลื้ม” และยิ่งตอกย้ำ“ความปลื้ม”นั้นใสจิต ยิ่งกระหน่ำ แน่นเข้าไปๆอึดๆจัดๆแรงๆเข้าไปก็เป็น“อัทตมนตาโสมนัสสา” คือ “ใจที่เป็นอัทตา”นั้นก็ยิ่งๆๆ-ยิด“รสชอบใจ”หนักขึ้นนั่นเอง

ที่ผู้ไม่รู้ คือ ผู้“อวิชชา”อยู่ จะหลงตอกกระหน่ำซ้ำด้วย “อาการ”ชนิดนี้ใสจิตตนเอง จึงเท่ากับตอก“อวิชชา”ให้หนักให้แน่นเข้าไปๆเป็น“ภพ”ขั้นที่ ๖ หลังจากตอก“ภพ”ใสจิตนตั้งแต่ต้นมาถึง ๕ ขั้น ทุกลำดับแล้ว เพิ่มเป็น“สวรค์”ขั้นที่ ๗ ขึ้นอีกทีเดียว

แล้วก็มาตอกกระหน่ำซ้ำสุดๆกันอีกให้กิเลสหนาแน่นขึ้นๆๆ จึงยังเป็นผู้ได้“ภพ”ทั้งแน่นทั้งหนาทั้งหนักทั้งหนึบจัดมาก ขึ้นไปอีกสุดๆจริงๆ

มันไม่เป็นการลดละ หน่ายคล้าย“ภพ-ชาติ”ให้แก่นตนเองเลย ตั้งแต่“ภพ”แรก คือ ตั้งแต่จาตุมหาราช มาเรื่อยทั้งซบซ้อน หมุนรอบเชิงซ้อน(ปฏิสังสัคคะ)ทั้งยำแล้วย่ำอีกชั้น ๒-๓-๔-๕-๖-๗

นี่คือ การปฏิบัติผิดที่มีฉฉาทิฏฐิแท้ๆจริงๆ อัดแน่นเต็มที ๑๐๐ %

“ภพ”คือ “อาการที่‘ยังมีอยู่’ในใจ เป็น“ภาวรูป” ซึ่งผู้เรียน รู้ตามพระวณะที่ตรัสไว้ของพระพุทธเจ้า จนสามารถ“จับอาการ” ที่เป็น“ชาติ” ที่เป็น“ภพ”นี้ได้ ภาวะนั้นคือ “หทัยรูป” หลงกันว่าเป็น

แดนที่น่าได้นามีน่าเป็น จึงมี“ภพเทวดา ๖ ชั้น ๗ ชั้น” ฯลฯ ทับทวี
ไม่มีสิ้นสุด“ภพ-ชาติ”แท้ๆที่คนหลงยึด หลงอยากได้

“ภพ”ในโลกของคนที่หลงอยากเป็นอยากมีอยากได้ทั้งหมด
ทั้งมวลของปุถุชน ผู้ยังหลง(โมหะ)หรือยังอวิชชาอยู่ทั้งหลายที่เคยมี
ก็แค่“ ๖ ภพ”ในความหลงในความงมงาย(อวิชชา)ของประดาคน
ผู้“อวิชชา” อยากเป็นอยากมีอยากได้ แต่ถึงวันนี้สร้างเติมนับไม่ถ้วน
ผู้หลงทำ“ภพเทวดา”ใส่ตน ผู้นั้นก็คือผู้ยังมี“ภพนรก”
อยู่ในตน ไม่หมดไปจากใจเพราะมันเป็นธรรมชาติ ๒ (ธาตุคู่เมถุน)

และจริงที่สุดว่า ไม่มีใคร“อยากได้นรก” มาให้ตนเด็ดขาด
แต่ขณะใดคน“หวังสวรรค์”ขึ้นมา(สาเปกโข) ขณะนั้น“นรก”ก็ตามติด
ขึ้นมาด้วย เมื่อคนผู้นั้นไม่รู้จัก“สวรรค์”ว่าเป็น“ของเก๊(อลิเกะ)”แล้ว
“หวังสวรรค์”ขึ้นใส่ใจตน นี่แหละ“ภพ”ก็เกิดขึ้นทันที ณ บัดนั้น

ดังนั้น จึงพึงเรียนรู้“เหตุ”ดีให้ได้ แล้วทำ“เหตุ”นั้นให้เต็ม
สมรรถนะเกิด นั่นคือไม่ต้อง“หวัง”เลย สร้างแต่“เหตุ”นั้นให้เต็มก็พอ

“เหตุ”ที่เต็มบริบูรณ์ ก็คือ“ผล”นั่นเอง

จึงไม่ต้องให้มีอาการ“หวัง”ขึ้นในจิต

ฉะนั้น “อุเปกโข” ซึ่งมีใช้“สาเปกโข” เห็นชัดมั๊ย?

“เปกข”หรือ“เปกโข” คือ ภาวะของผู้เพ่งดู ผู้มองหา ผู้ที่เห็น

ส่วน “อุ”นั่นคือ พ้น เหนือ บน ขึ้น นอก

“สา”คือ ภริยา,สุนัข (ภาวะไม่ควรเป็นไม่ควรมี)

อุเปกโขคือ ผู้“พ้นจากภาวะไม่ควรมี”นั้น

สาเปกโขนั่นคือ ผู้ยังไม่พ้นภาวะที่ไม่ควรมี จึงเท่ากับ ผู้ยัง
มียังเป็น ยังมีหวังอยู่

อุปเมฆา จึงเป็นการพ้นไปจากภาวะหวังนั้นแล้ว เหนือไป
จากภาวะมีหรือเป็นนั้นๆ หลุดพ้นไปจากภาวะนั้นแล้ว จึงเป็นผู้ว่าง
จาก“ภพ”นั้นๆไปแล้วจริง

เป็นผู้“ไม่มีภพ-เหนือภพไปแล้ว”

ผู้ปรารถนา“ความไม่มีภพ”หรือ“ความเป็นสหายแห่งพรหม”
ก็ต้อง“ทำใจในใจ”ให้เป็น“พรหม”ให้ได้อย่างสัมมาทิฐิเช่นนี้

ผู้หมดสิ้นเกลี้ยง“ภพเทวดา”ในใจตน ผู้นั้นคือ สหายแห่ง
พรหม หรือคือ อรหันต์

ถ้าไม่“สัมมาทิฐิ” แล้ว“สัมมาปฏิบัติ” จนกระทั่งบรรลุ
“สัมมาปฏิเวธ” ..ก็ไม่มีจริง

ที่จริง..“ภพเทวดา”มัน“ไม่มีตัวตนจริง”เลย มัน“อนัตตา”
จริงแท้ต่างหาก มันเป็น“ชาติ”ที่กำหนดขึ้นใน“อนาคต”ใน
“ปัจจุบัน”แค่นั้น แล้วหลงผนึกแน่นใส่“อนุสัย”ไว้ด้วยความโง่คือ
“อวิชชา”เป็น“อดีต” จึงเป็น“ผู้มี”

ยังไม่เป็น“ผู้ว่าง” เห็นความจริงนี้มีัย?

หากเป็นปัจจุบันที่“สัมผัส”อยู่ในขณะนี้ ก็มีความรู้สึกหลายๆ
อยู่ว่าเป็น“สุข”ขณะนี้ สมมุติของคุณมีอาการว่า“สุข” แต่ผู้ไม่“สุข”
ด้วย เขากลับ“ทุกข์” เขาก็“จริง”ของเขา ซึ่ง“สุข-ทุกข์”นี้เมื่อหมด
เวลาแล้ว มันก็หายไปทั้งคู่ มันมีอยู่ที่ไหนกัน เว้นแต่ว่าใครยึดไว้ใน
“ความจำ”ของ“จิตนิยาม”แต่ละคนเท่านั้น

“สุขหรือทุกข์”มันจึงไม่มีอะไรจริงอันไหนแท้ มันจึง“เท็จ”
ทั้งคู่ หรือไปยึด“จริง”กันเองแต่ละคนต่างหาก มัน“สมมุติ”จริงๆ

ดังนั้น “สุข”ก็คือ “สุขเท็จ”(สุข + อลิกะ = สุขัลลิกะ) สุขไม่จริง

สุขไม่ใช่ของแท้อะไร มันเป็นแค่“อารมณ์ลวง” ที่ต่างคนต่าง
“สมมุติ”เอาของตนๆ ที่แตกต่างกันไป เป็นความหลงยึด

สุข แปลว่า ดี ; ข แปลว่า ว่าง

คำว่า “สุข”จึงแปลว่า ว่างนั้นแหละดี

ดังนั้น “สุข”ที่มันอร่อย,สนุก ฯลฯ คือ ไม่ว่าง จึงเป็น“เท็จ”
เป็น“อารมณ์แก้หรือลวง”

“อารมณ์ลวงหรือความรู้สึกแก้”(เคหสิตเวทนา)นี้แหละที่เรา
จะต้องทำให้มันหมดสิ้นไปจากจิตเรา เพราะจริงๆนั้น“มันไม่เที่ยง-
มันเป็นทุกข์” เพราะแท้ๆแล้ว“มันไม่มีตัวตนจริง”หรือ คนที่“ยึด
ว่างจริง”จึงมีสุขมีทุกข์

ที่แท้ เกิดจากสัมผัส ที่มันมีเหตุปัจจัยเท่านั้น ชาติจาก
“สัมผัส”นั้น มันก็หายไป

ผู้ที่เห็นว่า“ไร้สาระ” ก็ไม่ต้องไปเสียเวลา เสียแรงงาน
เสียทุนรอนอะไรให้กับมัน

สุข คือ อารมณ์หรือความรู้สึก(เวทนา)ที่ใคร“หลงยึด”ให้มี
เฉพาะตนเป็น“สัญญาะ นิจจาณี”ของใครของมัน เท่านั้นจริงๆ

จึงเป็น“เท็จ”(อลิกะ = เท็จ) สำหรับผู้เห็นต่าง เห็นแยกกัน
สำหรับผู้อื่นหรือสากล

ผู้มี“ความรู้สึก”นั้นว่าเป็น“เท็จ” ย่อมเห็นว่า“ไร้สาระ”ก็ไม่
เอาไม่สนใจ เมื่อศึกษาดีแล้วจึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความจริงนั้นๆได้แท้

ใครไม่สนใจศึกษา ปฏิบัติพิสูจน์ เขาก็“สูญเปล่าธรรมดา”
เขาก็ไม่ได้ความจริง

“สูญเปล่าธรรมดา”คือ อะไร?

คือ ไม่ได้ทำจิตให้เกิดกระบวนการเรียนรู้จากการวิเคราะห์
วิจัย“ธรรมะ ๒”อันเป็นองค์ประชุมของ“รูปกับนาม”ที่เรียกว่า
“กาย”ได้แก่ ๑.“ภาวะที่ถูกรู้”คือ“รูป”(object)และ ๒.“ภาวะของธาตุ
รู้ของเรา”คือ“นาม”(subject) นี่คือ“ธรรมะ ๒”(เทว ธัมมา)ที่ไม่ได้เรียน
รู้“กายในกาย” จึงเป็น“ความสูญเปล่า”ข้อที่ ๑

ข้อที่ ๒ ไม่ได้เรียนรู้“เวทนาในเวทนา”

ข้อที่ ๓ ไม่ได้เรียนรู้“จิตในจิต”

เขาจึงไม่มีสิทธิ์รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิต”หรือ“วิญญาน” หรือ
“มโน”ซึ่ง“ทรงไว้”ในความเป็น“นามธรรม”และยังเป็น“ธรรมะ ๒”
ที่จะต้อง“วิจัยธรรม”นี้(ธัมมวิจัยสัมโพชฌงค์)เพื่อ“จัดการกำจัดกิเลส”
(ปัญญากัลลังการ)ให้เกิดผลเป็น“อุเบกขาสัมโพชฌงค์”สำเร็จภาวะ
“เอกัคคตาธรรม”ก็ไม่ได้ทำ ไม่ได้ปฏิบัติเลย จึงได้แต่เป็นทาส“จิต”
งมงายอยู่กับ“จิต”ที่เป็น“อกุศล”มันนำพาไปอย่างเต็มไปด้วย
“อธิปไตย(อำนาจบาตรใหญ่ของกิเลส)เพราะไร้“ปัญญาอันอุดตระ”คือ
อยู่เหนือหรือเป็น“นายจิต”

เพราะจิตเขาจะมีแต่บานปลายออกไปเป็นภพเป็นชาติของ
“วิมานสวรรค์”ตามที่เขา“ตั้งจิตปรารถนา”กัน ว่าจะรวยๆ-จะสวยๆ
-จะใหญ่ๆ-ที่จะเสฟสุขๆ-จะมีอำนาจที่สุดในโลก จึง“มีอัตตา”ที่เป็น
“ตัณหา-อุปาทาน”ไม่มีจบเลยจริงๆ

ดังนั้น ในทุกขณะของเวลาเขาจึงไม่มีความลดละ หน่าย
คลาย เพื่อที่จะหมดสิ้นภพจบชาติ แต่อย่างใดเลย

มีแต่พากัน“ประพฤติอย่างกับเล่นลิเกหรือจ๊ว”(dramatics)
สร้างภาพ“ความเป็นระเบียบเรียบร้อยยิ่งล้น-ประดิดประดอย

ประดับประดาสวยงามสดงดงามเหลือหลาย-ร่ำรวยมโหฬารมหาศาล
สุดๆ-หรรษาเรื่อล้งการยิ่งใหญ่ไพศาลพันลึก-เป็นผู้ดีแสนสุภาพยิ่ง
ยอดหาที่ติมิได้ ฯลฯ” ซึ่งเห็นได้ชัดว่า ประมวลเอา“ความดี..พ้นๆ”-
เอา“ความงาม..ตื้นๆ”-เอา“ความลึก..ล้นๆ” และเอา“วิมาน..เพ้อๆ”
เต็มไปด้วย“ความเวอร์..สุดๆ” รู้กันได้ง่ายๆต่างๆ มาสร้างภาพโชว์
เสียจนเวอร์ มหาเวอร์ ชนิดที่ไม่เหลือธรรมชาติของรูปลักษณ์ลีลา
ลีลันของปกติคน-ธรรมดาชน-สามัญสังคมเลย มีแต่เพริศพริ้งฟุ้งฟุ้ง

ที่อาตมาพูดนี้ ไม่ใช่เป็นการประชดประชันอะไร แต่เป็นการ
พยายามใช้ภาษาให้สื่อความหมายตรงสภาพที่สุด ให้ตรงสภาวะ-
ธรรมทุกชนิด ถึงจุดแท้ เท่านั้นเอง

เพื่อการศึกษา ตั้งใจศึกษากันดีๆ

[อาตมาต้องขอภัยต่อผู้ที่ติดใจในการใช้สรรพนามเรียกขานเขาว่า
“นายไชยบูลย์”เพราะเขาปาราชิกเป็น“สามี”แล้วจริง เขาไม่ใช่ภิกษุแล้ว อาตมา
เลื่องความจริงนี้ไม่ได้ เพราะมันมีหลักฐานยืนยันถึง ๒ กรณี คือ ปาราชิกข้อโง่
ทรัพย์ ๑ กับข้ออวดอุตตริมนุสสธรรมที่ไม่มีในตนอีก ๑]

ที่อาตมาเรียก“ธรรมกรวย” ก็เพราะความเป็น“กรวย”
นั้นมันไม่ใช่“กาย” มันตรงกันข้ามกับคำว่า“กาย”ที่พระพุทธเจ้า
ทรงสอนกัน ๓๖๐ องศาชัดแท้ที่เดียวที่บานหมุนยื่นยาวออกไป
ไม่มีที่สิ้นสุด ทั้งรูปร่างของความเป็น“กรวย”มันก็แสดงรูปลักษณะ
มีปากบานยืดยาวออกไป และสามารถที่จะมีแรงหมุนบานออกไป
อย่างไม่มีที่สิ้นสุด อันตรงกันกับพฤติกรรมะที่ชาวสำนักงานบินทั้ง
หลายปฏิบัติประพฤติกินอยู่อย่างยิ่ง

และความเป็น“กรวย”ของชาวงานบินนั้นไม่มี“นามธรรม”

ที่เป็น“ธาตุรู้”เลยตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า“จิตบ้าง,มโนบ้าง, วิทยญาณบ้าง”อยู่ในความเป็น“กาย”แม้แต่ลักษณะน้อยด้วย(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐)เป็นอุกกาบาตที่เลวร้ายอยู่ในอวกาศ

กล่าวคือ สำนักงานบินนี้ ประพฤติปฏิบัติกันอย่างมี “แต่สร้างรูปที่ไร้ความรู้”ลักษณะเข้าข่ายความเป็น“กรวย”เท่านั้น ซึ่งภาษาที่ใช้คือ“กรวย”นี้ มันมีอักษร ก. เดียวกันกับคำว่า “กาย”ด้วย จึงใช้นำมาให้เทียบได้ง่ายดี ว่า“กรวย”นั้นไม่ใช่“กาย” ดอกกะ “ธรรมกาย”จึงเป็นแค่“ธรรมกรวย”

เพราะสภาวะของความเป็น“กรวย”กับความเป็น“กาย” มันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่จะใช้ชี้ให้เห็นได้ดี ว่ามันเกี่ยวข้องกับ“รูป”ของความเป็น“กรวย” และมันเกี่ยวข้องกับ“นาม”ความเป็น“กาย”ได้ชัดเจนดีด้วย

จะได้สำนึกสำเหนียกว่า จริงๆนั้นที่สำนักงานบินกำลัง ปฏิบัติตนและได้ผลเป็นอยู่คือ“กรวย” หรือคือ“กาย”กันแน่?

ในความเป็น“กาย”ของชาวงานบินปฏิบัติอยู่นั้นเขาได้แค่ วัตถุที่มีแต่“ร่าง”(สรีระ)อันประกอบด้วยดินน้ำไฟลมที่เป็น “มหาภูต ๔”เท่านั้น มันไม่มีการเรียนรู้“กาย”ที่เป็น“นามธรรม”รวม อยู่ด้วยเลย ซ้ำมีหนำซ้ำยัง“นามธรรม”ปนปี้ให้เป็น“กรวย”ปาก บานยื่นยาวไปกับดินน้ำไฟลมเสียอีก จึงเป็นได้แค่“อุตุนิยาม” อัน เป็นองค์ประชุมของวัตถุล้วนๆที่ไม่ใช่“กาย” จึงมิจฉาติฎฐิ ไม่เป็น ศาสนาพุทธเลย

เพราะการปฏิบัติกับความเป็น“กาย”ของชาวงานบิน หรือ ของชาวพุทธสำนักอื่นๆทั้งหลายที่ยังมิจฉาติฎฐิ ยังยึด “กาย”เป็น

แค่วัตถุล้วนๆ แม้แต่“การทำใจในใจ”(มนสิการ)เบื้องต้นแท้ๆในการปฏิบัติของพุทธนั้นก็ยังมี“ชาติ”(การเกิดของจิตหยั่งลงเป็นภพอยู่) เนื่องจากยังหลงใหลความใหญ่-ความรวย-ความมากไม่มีที่สิ้นสุดอยู่ ซึ่งเต็มไปด้วยการหวังใน“ภพ”(สาเปกโข) ดังจะเห็นได้ว่า การศึกษาและปฏิบัติของชาว जानบินและสำนักชาวพุทธทั้งหลายที่มีฉกาทิภูมิไม่มีการเรียนรู้ไปตาม“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”กันเลย

ซึ่งการปฏิบัติธรรมของพุทธที่เป็น “โลกุตระ” นั้น ต้องมีทั้ง “วิตก-วิจารณ์-วิจย”(analyze)กันเป็น “๓ เล้า” ที่เริ่มตั้งแต่ “กายในกาย” เป็นขั้นต้นไป เป็นข้อแรก จึงจะแยกกายในกายได้ ว่าภาวะอาการอย่างไรเป็นกาย-ภาวะอาการอย่างไรเป็นจิต

วิตก คือ จิตที่เริ่มก่อ เริ่มดำริขึ้นมา

วิจารณ์ คือ พฤติหรืออาการที่จิตเป็นอยู่

วิจย คือ แยกแยะอาการของจิตให้ได้

ดูกันให้ดีเถิด สำนัก जानบินและชาวพุทธยุคนี้ทั้งหลาย ไม่มี “วิตก-วิจารณ์-วิจย” แต่อย่างใดเลย

เพราะการปฏิบัติที่จะให้เกิดความเป็น “สมาธิ” ของสำนัก जानบิน “ธรรมกรวย” หรือในสำนักชาวพุทธทั้งหลายแม้ในเมืองไทย ก็ปฏิบัติแบบ “สะกดจิต”(hypnotize)กันถ่ายเดียวทั้งนั้น ไม่เรียน “กาย” ซ้ำมิหนำซ้ำใจผิดความเป็น “กาย” เป็นแค่ “อุตุนิยาม” เสียอีก

รายละเอียดของ “รูป ๒๘” ก็ไม่เรียนรู้ จึงไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ในความเป็นรูป ๒๘” อย่างละเอียดบริบูรณ์ครบครันก่อน ซึ่งเป็นภายนอก เบื้องต้น เพราะสอບตกตั้งแต่ปฏิบัติอย่าง “ไม่มีสัมผัสภายนอก” มาแต่ต้น

เห็น“ความมหัศจรรย์”ของความเป็นลำดับ ที่ราบเรียบ
ลาดลุ่มเหมือนฝั่งทะเล ไม่ตะปุ่มตะป่ำ ไม่โขลกเขลก ไม่ขรุขระ
ไม่โตไม่เต ไม่สูงไม่ต่ำ ไม่สะดุด ไม่เหลือจุด ไม่เหลือเศษละอองธุลี
สีล้นหม่นมัวใดเลย..บ้างมั๊ยล่ะ?

ชาวเผ่อง สะอาดสนิท ไสสว่าง วาวประกาย สยายราศี
มีฉัพพรรณ ครันครบ“ ๖ ส.”ทีเดียว

นั่นคือ “สะอาด-สว่าง-สงบ-สุภาพ-สามัคคี-สัมบูรณ์”
เห็นได้ปรากฏจริง

ส่วน“กาย”คือ การมีทั้ง“รูป”ทั้ง“นาม” เป็น“ธรรมะ ๒”
ที่พระพุทธเจ้าทรงเน้นเจาะเข้าที่“จิตบ้าง-มโนบ้าง-วิญญาณบ้าง”
เป็นสำคัญในการปฏิบัติ(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐)แล้วปฏิบัติ
กันตามแบบ“ระบบวิจัย”(analysis system) อันมี“๓ เล้า”ของ
“สติปัฏฐาน ๔ -สัมมปชาน ๔ -อิทธิบาท ๔” ซึ่งปฏิบัติสะสม
กระบวนการทั้งหลายด้วย“สติสัมปชัญญะ”(อันมีสัมปชานะ-สัมปาเทติ
-สัมปชลติ ฯลฯ)ต่อเนื่องกันไปให้เต็มครบ โดยมีสำรวมอินทรีย์ ๖-และ
มีฉันทะ,วิริยะ,จิตตะ,วิมังสา ร่วมเต็มขบวน

จึงจะเป็นไปตามที่พระพุทธองค์ตรัสว่า “แต่ตถาคตเรียก
‘ร่างกาย’อันเป็นที่ประชุมแห่งมหาภูตทั้ง ๔ นี้ว่า จิตบ้าง มโนบ้าง
วิญญาณบ้าง” นั้นต้องปฏิบัติให้ถูกต้อง

ฉะนี้เอง การปฏิบัติธรรมที่ผู้อบรมฝึกฝนเรียนรู้เข้าไปที่
“กาย”นั้นจะต้องหมายเอา“ในภายใน”ของความเป็น“กาย”หรือ
ธรรมะ ๒ จะต้องเรียนรู้“ใน”องค์ประชุมของรูปกับนาม ที่เรียกว่า
“กาย” ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงลึกละเอียด “ใน”ความเป็น“รูป ๒๘”

กับ“นาม ๕” ก็ต้องเรียนรู้กันที่“จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง”

ซึ่งการพิจารณา“รูป ๒๘”นี้หมายถึงสภาวะที่“ถูกรู้”(object) และมี“ตัวธาตุรู้”(subject)อันเป็น“ธรรมะ ๒”ผู้กำลังปฏิบัตินั้นจะต้องเรียนรู้ปฏิบัติด้วย“นาม ๕” อันได้แก่ “เวทนา-สัญญา-เจตนา-ผัสสะ-มนสิการ” จึงจะสามารถปฏิบัติได้ครบครัน

“เวทนา”คือ อารมณ์ของความรู้สึก ซึ่งเป็น“ตัวกรรมฐาน”ที่จะเรียนรู้ไปตลอดตั้งแต่ต้นจนจบ และต้องมี“ผัสสะ”เสมอในการปฏิบัติ เว้นผัสสะแล้วไม่มีฐานให้ปฏิบัติ

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ตั้งแต่ข้อ ๗๗ จนถึงข้อ ๘๙ ว่า

“เว้นผัสสะแล้วจะรู้สึกได้ นั้นไม่เป็นฐานะที่จะมีได้”

ต้องมี“ผัสสะ”เสมอในการปฏิบัติ ซึ่ง“ผัสสะ”นี้เป็น“ต้นเหตุ”(สมุทัย) จึงจะเกิด“เวทนา”คือ มี“ความรู้สึก”ได้เป็น“ฐาน”ปฏิบัติ

“ผัสสะ”จึงเป็น“สมุทัย”(เหตุ)ก่อนจะเกิด “เวทนา”ให้อ่านรู้ ปฏิบัติต้องปฏิบัติเช่นนี้จึงจะมี“ฐานหรือที่ตั้ง”ให้ปฏิบัติ มียินยันในพระไตรปิฎก ทัวไป (เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘ “มุลสูตร”มียินยัน “ผัสสะเป็นสมุทัย”.. เป็น“เหตุ” เห็นมั้ย?)

จึงจะ“จัดการกับใจในใจ(อกฺขังขาร) หรือทำใจในใจ(มนสิการิต)” นี่คือ “มนสิการ”(การทำใจในใจ) ตามแบบพุทธ

โดยใช้“สัญญา” คือ ธาตุกำหนดรู้ เป็นตัวอ่าน“รูป” อ่าน“นาม”ทั้งหลาย

แล้วจัดการกับ“เจตนา”ที่มีกิเลส ตัณหา ได้แก่ เจตนา ๓ คือ กามตัณหา-ภวตัณหา-วิภวตัณหา

หากมีสัมมาทิฐิ ก็จะสัมมาปฏิบัติได้ ง่าย-ลึก-รอบดี ด้วย
“นาม ๕”นี้..ขออย่าว่า“นาม ๕”นั้นมี“ผัสสะ”เป็น ๑ ใน ๕ นะ!

เพราะฉะนั้น การปฏิบัติ“หลับตา”เข้าไปอยู่ในภายใน ไม่มี
“ผัสสะ”จึงไม่ใช่การปฏิบัติแบบพุทธ ไม่ว่าสำนักปฏิบัติไหนที่ปฏิบัติ
แบบพุทธ ต้องมี“ผัสสะ”เป็นปัจจัยจึงจะถูก

หากไม่มี“ผัสสะ ๖”อยู่ในการปฏิบัติ การปฏิบัตินั้น“โมฆะ”
เป็น“มิจฉาทิฐิ”ในศาสนาพุทธ อย่างสำคัญยิ่งยวดที่สุด

โดยเฉพาะ“มิจฉาทิฐิ” อย่างสำนักจวนบิน ที่มีแต่
ภาวะ“หมุนรอบเชิงซ้อน” เป็น“ปากกรวย” ซึ่งหมุนรอบเชิงซ้อน
เกินกว่า ๓๖๐ องศาที่ปากบานออกไปๆๆๆๆ

และ ๓๖๐ นี่มันหมายถึง ยิ่งกว่า ๑๘๐ องศาอย่างซับซ้อน
นะคือมันมี“ความหมุนวนไปอีก”รอบหลายทบหลายรอบยิ่งๆๆ

ความตรงกันข้ามที่เรียกว่า ๓๖๐ องศาจึงหมายความว่า
มันตรงกันข้ามชนิดที่“หมุนรอบเชิงซ้อน”(ปฏิสนธิ์คคะ = ความหลงผิด
ว่าสวรรค์ แต่ไม่ใช่สวรรค์อย่างวนกลับไปกลับมา)กันกลับมากลับไปอีกรอบ
แล้วรอบเล่า หลายรอบมาก วนไปกลับไปกลับมา จนคนจับ“จุดที่
ถูกต้องตรงแท้”ไม่ได้ง่ายๆเลย มันวนปนเปื้อนซับซ้อนเป็นไทม์ยุง

และยิ่งหมุนวนบานขยายปากกรวยออกไปๆ ดังลงทิศต่ำ
ผิดยิ่งๆ เสื่อมยิ่งๆ ก็ยิ่งเป็นไทม์ยุงที่สา่งไม่ได้เลย

ความเป็น“กรวย”นี้แหละคือภาวะแท้ๆทั้งหมดประดามีของ
ทั้ง“ความโง่และความเท็จ”ที่“สมิไชยบูลย์”เขาพยายามเผยแพร่
ครอบงำสังคม เขาตั้งใจครอบงำโลกทั้งโลกปานั้นเลย เขา
ประพฤติดุปฏิบัติจริงๆ เพื่อให้เกิดให้เป็นตามที่เขามุ่งหมาย“มักใหญ่”

นายไชยบุญเฮา“มักใหญ่”(มหิฉณะ)ชนิดที่ไม่มีสิ้นสุด ไม่มี
ประมาณเป็น“กรวย”ปากบานไปไม่มีที่สิ้นสุด-หาที่สุดมิได้(อัมปมัญญา)

จึงขอนำคำว่า“กรวย”นี้มาใช้แทนคำว่า “กาย” เพื่อชี้ให้
ชัดเจนขึ้นในการศึกษา

ซึ่ง“ความรู้และความจริง”ที่มีฉาติปฏิฐิทั้งหมดของ“ธรรม
กรวย”นี้มันตรงกันข้ามกับความเป็น“ธรรมกาย”ที่พระพุทธเจ้าตรัส
ว่า“ธรรมกาย”นั้นเป็นชื่อของพระองค์ ซึ่ง“เป็นกาย-เป็นธรรม”
ของพระองค์ครบ“ธรรมะ ๒”(รูป+นาม)

เป็นต้นว่า สมิไชยบุญเฮาเห็น“ภพเทวดา ๖”เป็น“สวรรค์”
อย่างมันจิตปักใจ แต่โดยสัจจะมันคือ“นรก”จริงๆ คือ“ของเก้”แท้ๆ

เขาไม่รู้ตัวเลยว่า เขาเป็นคนมี“โทษสมบัติ”ถึงขั้นครบ ๖
ประการ คือคน“ไม่มีวรรณะ ๖ ประการ”(อวัณณัง ซึ่งได้แก่ ความเป็น
คนเลี้ยงยาก-ความเป็นคนบำรุงยาก-ความเป็นคนมักมาก-ความเป็นคนไม่สันโดษ-
ความเกี้ยวเกาะ-ความเกียจคร้าน)

“ความเป็นคนเลี้ยงยาก”(ทุพภระ) หมายถึง เป็นคนกินยาก
อยู่ยาก ไปยาก มายาก นั่งยาก นอนยาก มียาก เป็นยาก เรื่อง
มาก ยึดตัวเองเป็นใหญ่ ไม่เอาตามใคร ไม่เห็นตามใคร เห็นแต่
ของตัวเอง ดื้อดึง ดันทุรัง ไม่ลงให้ใครเด็ดขาด อัดตาดัดหนักมาก

ดังที่ นายไชยบุญยกำลังดื้อด้านดิ่งดันตอกฎหมาย ต่อศาล
อยู่ขณะนี้ นี่เลยแหละ

(จบฉบับที่ ๓๑๖)

ฉบับที่ ๓๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๙

ฉบับที่แล้ว ๓๑๖ เรากำลังพูดถึงนายไชยบุญย์(อดีตธัมมชโย) เจ้าสำนักงานบิน“ธรรมกรวย”(อันว่า“กรวย”คำนี้ หมายถึง รูปทรงที่เป็น “กรวย” ที่มันมีปากบานออกไปไม่มีวันจะสิ้นสุดการยาวยื้นบานออกไป เพราะมัน ตรงกับ“ความโง่และความเพ้อ”ที่สำนักนี้ใช้ตลอด) เราอาศัยรูปลักษณะของ “กรวย” และเป็น“กรวย”ที่มีปากยื้นปากยาวออกไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด แบบ“นัสนัสตอป”(nonstop) ทั้งคำว่า“กาลเวลา”กันไปเลยทีเดียว“รูปและนามในความเป็นกรวย”ทั้งหมดนั้นแหละคือ“ความจริงกับความรู้”ประดามีของ“สมิไชยบุญย์” ซึ่งในการศึกษาเราก็ขออาศัยตัวอย่างนี้มาใช้ยืนยันเท่านั้น ว่า ในโลกนี้มีคนทำฉะนี้จริง

ซึ่งเป็นตัวอย่างที่นานๆในโลกจะมีคนกล้าหน้าด้านทานทน ดึงดันทำผิดทำชั่วกันทั้งคติโลกและทั้งคติธรรมหนักหนาสาหัสได้ ปานฉะนี้ แต่เขาโง่งมจนไม่รู้สึกละเลยจริงๆ

ต้องขออภัยต่อผู้อ่านทั้งหลายอย่างมากด้วย ที่อาตมาใช้ ภาษาใน“การดำหนิ”(นิคหะ)ผู้ทำลายศาสนา ซึ่งเอ่ยเป็นภาษา “ดำหนิ” เป็น“การข่ม” เป็น“การกล่าวโทษ”จริงๆ ผู้อ่านก็ได้อ่าน ชัดๆว่า เป็นภาษาที่บอกถึงความไม่ดีไม่งาม เลื่อมทราวมต่างๆ มากมายของนายไชยบุญย์หรือของสำนักธรรมกาย ซึ่งพูดชัดๆตรงตามความเป็นจริงที่เป็นที่มีของเขา

ผู้อ่านบางคนก็อาจจะว่าอาตมา“ด่า” นายไชยบุญย์ หรือด่า

สมัยรัชสมัยของ รามคำแหง มากเกินไป ยืนยันว่า “ไม่” เลย

ที่จริงอาตมา “ตำหนิ” (นิคฺคหะ) ตามธรรมเนียมซึ่งเป็นการแสดงธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงสอนให้ทำตามปกติ คือ การติเตียนคนซึ่งควรแก่การติเตียนหรือชม อัน...พึงติเตียนหรือชม (นิคฺคหะตฺตพฺพ) โดยใช้ภาษาให้ตรงตามความเป็นจริงที่เขาเป็น เขาทำอยู่ จะได้ชัดๆ

“คนชั่ว” ที่ทำชั่วยิ่งขึ้น เนื่องมาจาก ในใจของเขาเต็มไปด้วย “กิเลสโลภ” เห็นแก่ได้มาให้ตนยิ่งขึ้นๆ นั้น เขาจะแสดงตนออกไปด้วยกายกรรม วาจากรรม ให้คนเข้าใจว่า “เขาเป็นคนดี-เขากำลังทำความดียิ่งขึ้น” ด้วยความคิดปรุงแต่งที่ดัดจริตประติดประต่อย แสดงอาการทางกาย (กายวิริยญฺติ) และอาการทางวาจา (วาจาวิริยญฺติ) ให้กลบเกลื่อน “ความชั่ว” ของเขาให้เก่งที่สุดเท่าที่เขาจะทำได้

จึงยังเป็น “กายกรรม-วาจากรรม” ที่ “ชั่ว” ชับซ้อน ชนิดที่เลวร้ายบรรยายยากมาก เพราะมัน “ดูดี” ที่ “คุณความเลว” ยิ่งขึ้นๆ

แค่ “บวกลบ” คนที่โกงก็จะหลงเชื่อ เห็นว่า “ดี” ตามกันได้สำเร็จ แต่ยังหลอกคนที่ฉลาดรู้ทัน ไม่ได้ “คนชั่ว” ก็จะเลวยิ่งขึ้น เป็น “คุณ” เป็น “ยกกำลัง” ด้วยการคิดปรุงแต่งประติดประต่อยดัดจริต แสดงอาการทางกาย (กายวิริยญฺติ) และอาการทางวาจา (วาจาวิริยญฺติ) ให้ “ดูดี” ยิ่งขึ้นกลบเกลื่อน “ความชั่ว” ของเขาเก่งยิ่งขึ้นๆ เสมอ

ดังนั้น คนผู้ยิ่ง “ชั่วกว่า” ร้ายกาจกว่าจะใช้เล่ห์ฉลาดยิ่งขึ้นๆ ทำให้ “ดูดี” ที่ “คุณเลว-ยกกำลังเลว” ทับทวีเป็น “มหาเลว” ยิ่งขึ้นๆ ก็จะยิ่ง “ดูดี” ยกกำลัง “อภิมหาเลว” ที่ร้ายแรงยิ่งขึ้นไปอีกๆๆๆ ซึ่งอาตมากำลัง “ตำหนิ” (นิคฺคหะ) เขา แต่ผู้เข้าใจ “พฤติกรรม” ของอาตมาไม่ได้ เพราะไม่รู้ที่อาตมาใช้ “ธรรมวิธี” ของพระพุทธเจ้า

ผู้ไม่เข้าใจเรื่องศาสนาพุทธที่เรียนรู้“ความบริสุทธิ์ทางจิตใจ” และความบริสุทธิ์ทาง“กายวิญญูติ-วจิวิญญูติ” แล้วแสดงความบริสุทธิ์ ทั้ง“กาย-วาจา-ใจ”เป็นหนึ่งเดียวตรงกัน มันก็ซื่อๆ ตรงๆ แข็งๆ แรงๆ เป็น“ความจริงใจ”ที่แสดงความจริงอย่างสุดๆ จึง“ดูค่อนข้าง”ไปข้างไม้อ่อนโยน ไม่นิ่มนวลสุภาพ แต่ก็ชัดเจนจริงใจ มันใจจริงๆ

ว่า...“ความบริสุทธิ์เท่านั้น ที่จะชนะทุกสิ่งทั้งโลก ในที่สุด” แม้จะใช้เวลายาวนาน

คนเข้าใจอาตมาผิดมาก ว่า โกรธเคืองหรือเกลียดชัง นายไชยบุญย์ไม่ชอบใจสำนักธรรมกาย หรือทำไม่ดีต่อนายไชยบุญย์-ทำร้ายนายไชยบุญย์ ดูเป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสมไม่ควรอย่างยิ่ง

ถ้าจะพูดให้ถูกต้อง“สักจะ”แท้แล้ว เท่าที่อาตมาพูดด้วย ภาษาทั้งหลายออกมานั้น มันสื่อ“ความจริง”ที่เป็น“สภาวะผิดหรือ ต่ำหยาบที่ร้ายต่อทั้งโลกทั้งธรรม”ของสมิไชยบุญย์นี้ มันสื่อออกมา ได้ไม่ถึงร้อยเชิงชั้นที่สลับกลับกลอกยกย่อนซับซ้อนไปมาของ “สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน”ที่นายไชยบุญย์เขาประมวลเอา“ความง่าย” ที่คนเข้าใจได้ ของ“กายวิญญูติ-วจิวิญญูติ”แสดงหลอกคน

คนจึง“หลง”ได้ง่าย เพราะเขาเก่งยิ่งใน“เล่ห์กล”(tactics) เชิงนี้ ตามที่เขาได้สั่งสมความเก่งชนิดนี้มาหลายกัปป์หลายกัลป์ เขาจึงมิได้จริงโดยการเป็น“เจ้าของ”เล่ห์กลชนิดนี้จริง ไม่มีใคร บังอาจลอกเลียน ไม่มีใครมี“พรนรก”(bad talent)ขั้นพิเศษออกปานนี้ ได้เท่าเขา ใครทำเทียมเขาไม่ได้เด็ดขาด

เขา“ทำผิดพลาด”ชั่วหนักหนาสาหัสสุดๆ ต่อศาสนาพุทธ
อาตมาจำเป็นจริงๆที่จะต้อง“ตำหนิ”เขา อาตมาทำตามคำ

สอนของพระพุทธเจ้าอาตมาทำหน้าที่“ปฏิโกสนา”(คำอย่างจังๆ-คำอย่างเต็มที่)ตามฐานะที่เขาใช้ชื่อว่าพุทธ อาตมาก็ชื่อว่าพุทธ

อาตมาถือว่า เขายังใช้“รูปลักษณ์”หรือใช้“ฉายา”เรียกตนว่า“พุทธ”อยู่ ก็ต้องนับว่ายังมี“ส่วนร่วมเป็นพุทธกันอยู่”(พุทธสังวาส)

และอาตมาก็ยังไม่ได้ละลาบละล้งไปถึงขั้น“อุกโกฏนา”คือ ยังไม่ใช้การรื้อฟื้นคดี แต่อย่างใด เพราะ“คดี”ของเขายังตัดสินไม่ครบถ้วน ยังต้องช่วยกันเร่งรัดจัดการด้วยซ้ำ

ก็ขอยืนยันด้วยความจริงใจอย่างที่สุดว่า อาตมาไม่ได้โกรธเกลียดนายไชยบุญเลย แต่คนเข้าใจใน“ความเมตตานายไชยบุญ”ของอาตมา ที่สื่อออกมานี้ ไม่ได้ เท่านั้น

อาตมา“ตำหนิติเตียน”นายไชยบุญจริงๆ เพราะเขาทำผิดมากจริง เขานำตำหนิอย่างมาก อาตมาก็ตำหนิเขามาก ตำหนิเขาหนัก ตำหนิเขาแรง เพราะเขาทำผิดแรงผิดหนักจริงๆ ก็ต้องกล่าวจริงให้ตรงตามคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งนั้น เป็นการช่วยเขาแท้ๆ

เขาทำบาป“มากกว่ามาก”เกินไปแล้ว

เช่น เขาสอนคนให้“มักใหญ่-มักมาก” (มหิฉะ) สอนให้คนมี“ความอยากร่ำอยากรวย”(มหิฉตา)ขนาดหนักดังที่เขาทำ เป็นต้น มันหักล้างคำสอนของพระพุทธเจ้าชนิดที่“ทำทลายเย้ยหยัน”ว่าข้าจะสอนอย่างนี้ ใครจะทำไม? พระพุทธเจ้าจะสอนยังงี้ก็เรื่องของพระพุทธเจ้า!! ...อะไรปานนั้นเลย

เขาทำตนใหญ่จริงๆ.....!!!!

โดยเฉพาะเรื่อง“ทาน” เขาสอนชนิดคนละโลกกับพระพุทธเจ้าอย่างไม่แคร์อะไร

เขาแสดงออกโจ่งแจ้ง ไม่อำพราง แสดงโวหาร แสดงวา-
กรรม ให้คนเข้าใจว่า ถ้าใครมา“ทำทาน”กับเขา กับสำนักของเขา
แล้วจะพบ“ความศักดิ์สิทธิ์”ของเขา นำพาให้ผู้ทำทานประสบ
ผลสำเร็จร่ำรวย อย่างมหัศจรรย์ เขาประกาศโป้งๆออกปานนี้

ให้“ตั้งจิตมุ่งมั่นแน่วแน่”เลยว่า จะต้อง“หวัง”ในผลทาน -ให้
“ผูกพัน”กับผลทาน -ให้“ลัษณบารมี”ในผลทาน -แล้วจะเป็น
“เลียบยงให้ตนไปเมื่อตายไปชาติหน้า”อีกตลอดไป

เขาสอนอย่างนี้ “หักล้าง”คำสอนของพระพุทธเจ้าสิ้นเชิง
(‘ทานสูตร’ ในเล่ม ๒๓ ข้อ ๔๙)

เขาอวดวิเศษที่นอกกริต ทั้งยกตนใหญ่กว่าใครหมด ทั้งหัก
ล้างคำสอนพระพุทธเจ้า เลอะไปด้วย“ไตร่จณานกถา-ไตร่จณานวิชา”
โด่งๆ ไม่มีอาย ไม่รู้แม้แต่“ศีล” ย่ำยี“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”สุดๆ

เขาละเมิดหมดตั้งแต่“จุลศีล”ไปทีเดียว เช่น ข้อ ๑ “ละการ
ฆ่าสัตว์ เว้นขาดจากการฆ่าสัตว์ วางทณพะ วางคาสตรา มีความ
ละอาย มีความเอ็นดู มีความกรุณา หวังประโยชน์แก่สัตว์ทั้งปวงอยู่”

อาตมาไม่รู้ณะว่าเขาจะฆ่าสัตว์หรือเปล่า หรือจะฆ่าคนหรือ
เปล่า ไม่ฆ่าเองแต่จะสั่งฆ่าหรือเปล่า อาตมาไม่รู้หรือหาก ไม่มี
หลักฐานเรื่องนี้ แต่เห็นความใจดำอำมหิตสุดๆของเขอย่าง
ชัดแจ้งชัดเจนเหลือเกินที่เขาทำร้ายคนทรมาณคน เอาเปรียบคน
อย่างไม่แคร์ใดเลย

เขา“ใจ”ดำอำมหิตสุดโหดเกินมนุษย์ ทำร้ายคนด้วย
“พลังโลภจัด”สุดๆ อย่างเห็นๆ

เขาขูดรีดเงินทองจากคนหนักหนาสาหัส ด้วยเล่ห์เหลี่ยม

วิธีชั่วเลว อย่างไม่เคยเห็นใครจะทำได้เก่ง“ซิบหาย”(หายนะ)ขนาดนี้
มาก่อน จนคนต้องหมดเนื้อหมดตัว แล้วเขาก็ไม่เคยไยดี เขาทำ
ปานฉะนี้ทุกคนก็เห็นก็รู้กันถ้วนทั่ว

มันเท่ากับ“เขา‘ฆ่า’คนตายทั้งเป็น” ซึ่งร้ายกาจยิ่งกว่า
“ฆ่าคนตายทั้งตาย”เป็นไหนๆ

มันจึงเป็น“วิธีฆ่าคนตายทั้งเป็นที่ร้ายกาจยิ่งกว่าการฆ่าคน
ให้ตายทั้งตาย” ซึ่งเป็นวิธีการ“เชิงซ้อนที่ซับซ้อน”ไม่รู้กี่ชั้นกี่ดลบทที่
หลงให้คนหลงว่า“เขาทำดี-หวังดีต่อคนทั้งหลาย” มันลบล้างซับซ้อน
หนักหนาจนนำมาคลีคลายขยายหาความเป็นลำดับให้เห็นง่าย
ไม่ได้ หรือหาเงื่อนไขต้นมวบอกลำบากสุดยาก ตามที่อาตมาได้กำลัง
พยายามอยู่นี้แล

“จุลศีล”ข้อ ๒ ละการลักทรัพย์ เว้นขาดจากการลักทรัพย์
รับแต่ของที่เขาให้ ต้องการแต่ของที่เขาให้ ไม่ประพฤติตนเป็นขโมย
เป็นผู้สะอาดอยู่

เขาเป็นผู้สะอาดมั๊ย? เขาไม่ประพฤติตนเป็นขโมยมั๊ย? เขา
ต้องการแต่ของที่เขาให้มั๊ย? เขารับแต่ของที่เขาให้มั๊ย? เขา
เว้นขาดจากการลักทรัพย์มั๊ย? เขาละการลักทรัพย์มั๊ย?

ประเทศนี้จะไขความจริงนี้ออกมาให้ชัดเจนกระจ่างได้มั๊ย?
เมื่อไหร่?

ไม่ว่า“จุลศีล”ข้ออื่นๆ ใดๆ เขาไม่เคยคำนึงว่าเขาจะต้อง
“สังวรศีล”เขาละเมิดทั้งนั้น แม้แต่“ละกรรมเป็นข้าศึกแก่พรหมจรรย์-
เว้นขาดจากการพูดเท็จ-ละคำส่อเสียด(คำส่อเสียดนี้เขาร้ายกาจขนาดยุให้
บริวาร“บอยคอตสังคมอื่นหมด” ด้วยการสะกดจิตและใช้“โวหาร”ครอบงำให้เห็น

ว่าโลกนี้มีแต่“พวกเขา”เท่านั้นเป็น“คนดี-คนถูก” ด้วยวลีง่ายๆว่า“ช่องนี้ช่องเดียว” แล้วอย่าไปสนใจคนอื่นคณะอื่นทั้งหลาย ใครเขาจะตำจะว่า ต้อง“ปล่อยวาง”หมด มันเป็นยอดธรรมะนะ “การวาง”นี่!!!! อย่าไปแลคนอื่น เพราะคนอื่นทั้งหลาย “โง่”หมด ทุกคนนอกจากพวกเขา“ผิดหมด ต่ำหมด” เขาฉลาดปานนี้)

เห็น“อภิมหาฤทธิ์เดช”ของ“ช่องนี้ช่องเดียว” กับ“การสะกดจิต”ที่มีประสิทธิภาพมัย?

ทั้งนั้นๆ ไม่ว่า“จุลศิลป์-มัชฌิมศิลป์-มหาศิลป์”ข้อไหน เขาไม่แยแส เพราะ“เขาเป็นคนไม่ลังวรศิลป์” เขาเพ้อเจ้อ ไม่อิงหลักไม่อิงธรรมพระพุทธเจ้า เขาประดับตกแต่งทั้งร่างกาย ทั้งดอกไม้ของหอม เอามาประดับประดาประดอยทำเล่นอย่างผลาญพร้าสาหัสเพื่อความยิ่งใหญ่ จะซบหายวายป่วงอย่างไร เขาทำฉิบหายได้อย่างไม่มีหระ

ยิ่งศิลป์ข้อ“เว้นขาดจากการรับเงินรับทอง-เว้นขาดจากการรับร่ำนาที่ดิน” ศิลข้อนี้ เป็นชนนักปักคอเขาอยู่จนปานนี้ เขาก็ยังยึดติดต่อรัฐ ต่อเจ้าหน้าที่ประเทศ ต่อใครที่ใหญ่ที่สุด มีอำนาจที่สุด เขาทำหายไปหมดอย่างที่เขาเห็นๆ เขาไม่ยอมตามคำสั่งศาล เขาถือต่อข้อหาของศาล เขาไม่ยอมให้จับตามคำสั่งศาล เขาอยู่อย่างผู้มีอำนาจเหนือใครในประเทศนี้ โดยไม่มีใครสามารถทำอะไรเขาได้

ใครจะใหญ่กว่าเขา หา..!!!!???

เมื่อยนะนี้ แค่อสาธยายมาแค่นี้ก็..

ยิ่ง“มหาศิลป์”อันเป็นเรื่องของเดรัจฉานกถา(การพูดที่ยังพาจมไปในโลกต่ำลงๆเสื่อมลงๆ) และเดรัจฉานวิชา(การพาทำพาประพฤติไปได้ภพชาติของสวรงค์ของนรยิ่งๆขึ้น โดยไม่ละภพ ไม่ลดชาติ)

ผู้รู้ทางพุทธธรรมเป็นที่นับถืออย่างยิ่งในวงการพุทธศาสนา

เช่น ท่านเจ้าคุณพรหมคุณาภรณ์ทักท้วงก็แล้ว ตำหนิก็แล้ว ๖

เขายังคงต่อต้านต้นทุรังเอา“กิเลส”ของคนปุถุชนทั้งหลาย เป็นที่ตั้ง แล้วก็ใช้คราบแห่งความเป็นนักบวชของพุทธศาสนา เขาสะกดจิตคน คือบังำความคิด ล้วงตับกินไส้คน อยู่อย่าง หน้าด้านเป็นที่สุด

เขาจะรู้ตัวหรือไม่รู้ตัวก็ตาม ว่าเขา“สะกดจิต”(hypnotise) แต่เขาสะกดจิตคือบังำความคิดคนเหล่านั้นจริงๆ จนเขาได้ผลไง!!!

เขาสรรหา“เล่ห์กล”สารพัดมาหลอกคนให้หลงเชื่อว่า“เขาคักดีลึลึ”มีฤทธิ์เดชทำให้คน“ร่ำรวย”ได้ ประสบผลสำเร็จในโลกธรรม อันหมายถึง ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข นั่นเองอย่างไม่น่าเชื่อ

คนผู้รู้รู้ว่า ทุกอย่างมาแต่“เหตุ” ก็ทิ้ง

ซึ่งแท้ๆแล้ว “ผล”ที่เขาได้นั้นมาจาก “เหตุ”คือ เจริญฉาน กถา-เจริญฉานวิชา ที่เขา“จูงใจคน”ด้วย“วิธีสะกดจิต” แล้วคนผู้ถูกสะกดก็หลงเชื่อฟังนับถือเขาอย่าง“คนมีเดช-คนมีคุณ-คนเป็นพระเจ้า”สุดวิเศษ

เพราะนายไชยบุญนั้นไม่รู้เรื่องของ“กาย”ของ“จิต” นายไชยบุญไม่รู้ความเป็นจริงของ“รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ”เลย สมิไชยบุญมีตจมงามายไปกับ“รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ”ต่างหาก

สมิไชยบุญจึงสอนตรงกันข้ามกับคำสอนของพระพุทธเจ้า ๑๘๐ องค์ พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าทรงสอนให้คนเป็น“อาริยะ” เป็น“โลกุตระ” ลดละจากจากการยึดติด“ภาพ”สอนให้“ดับชาติ”

แต่นายไชยบูลย์สอนให้คนมีจิตเป็น “เปรต” ผู้ที่นกระหายหิว “ความรวย” ทำให้คนให้ “ติดภพ-ยึดชาติ” เกิดแล้ว เกิดอีก ไม่มี ลัทธิภพชาติ ยิ่งพากันอวิชชา-มิจฉาทิฎฐิ

นายไชยบูลย์โกหกคนว่า ผู้มีภพ มีชาติไปสู่สรวงสวรรค์นี้แหละคือ “ผู้มีบารมี” บารมีนี้จะพาไป “นิพพาน” ซึ่งมันเป็นภพ-ชาติ

“นิพพาน” คือ ความลัทธิภพชาติ

พระพุทธเจ้าทรงสอนให้คน “ลัทธิภพชาติ” โดยเฉพาะให้ “ลัทธิบุญลัทธิบาป” (บุญบาปปริกษิณ) เป็นอรหันต์ แต่เขาดันสอนให้คน “ยึดภพยึดชาติ” ให้ “พอกบุญพวนบาป”

โดยเฉพาะเขาไม่มี “ความฉลาด” แม้แต่น้อย ที่จะรู้ว่า พระพุทธเจ้าทรงสอนให้คน “ลัทธิบุญลัทธิบาป” โดยลดภพ-ลดชาติได้ ก็เป็น “ส่วนบุญ” (บุญญาภคิยา) หรือ “กำจัดบาปลดบุญ” ไปตามลำดับ เป็น “เสขบุคคล” ซึ่งผู้ชำระ “บาป” ลดลง “บุญ” ก็น้อยลงไปตาม

เมื่อเป็น “อเสขบุคคล” ก็เป็นผู้ “ลัทธิบุญลัทธิบาป” เป็นคน “ไม่มี บุญไม่มีบาป” (บุญบาปปริกษิณ) อีกต่อไปแล้ว สมัยไชยบูลย์ไม่มีทางรู้

ผู้เป็น “อเสขบุคคล” คืออรหันต์ ไม่ต้อง “ทำบุญ” กันอีกแล้ว ตนไม่ต้องใช้ “บุญ” อีกต่อไปแล้ว เพราะตนได้ชำระ “บาป” หหมด ลัทธิเกลี้ยงแล้ว หน้าที่ของ “บุญ” ก็เสร็จจบแล้ว

ชำระจิตของตนสะอาดหมดจด (สจิตตปริโยทปนัง) แล้วถึงขั้น “นิจจัง-ฐวัง-ลัสสตัง-อวิปริณามธัมมัง-อสังหิรัง-อสังกุปปัง” ก็ “ไม่ทำบาปทั้งปวงอีก” (ลัทธิพปาปัสส อกรรมง)

ดังนั้น อรหันต์ผู้ยังมี “การกระทำ” (กรรม) ใดๆ อยู่ ยังไม่ ปรินิพพานเป็นปริโยสานสุดท้ายไปจากโลก “การกระทำ” ของ

อรหันต์ทุกภพจะจึงเป็น“กุศล”ทั้งนั้น ซึ่งไม่ใช่“บุญ”แล้ว ตามโอวาท
ปาติโมกข์ที่ว่า “สัพพปาปัสสะ อกรรมัง กุสลัสสุปปัลมปทา”

สังเกตให้ดี “การกระทำของผู้หมดสิ้นบุญสิ้นบาปแล้ว”คือ
อรหันต์ จึงมีแต่“กุศล” ไม่ใช่“มีบุญ” บุญหมดไปแล้ว งอกอีกไม่ได้

เพราะมัน“หมดบุญหมดบาป”(บุญญปาปปริกฺขิณ)แล้ว การ
กระทำใดๆอีกจึงไม่เป็น“บุญ”ใดได้อีกต่อไป รู้“บุญ”ให้ดีให้ถูกๆ

เพราะไม่ต้องใช้“บุญ”อีกต่อไปแล้ว เป็นผู้“จบกิจ” บรรลุ
อรหันต์เรียบร้อยแล้ว

อรหันต์จึงเป็นผู้“หมดสิ้นบุญ”(บุญญปริกฺขิณ) ไม่ใช่เป็นผู้มี
“บุญ” เพราะ“บุญ”ไม่ใช่สิ่งที่ทำได้ผลแล้ว ยิ่งได้ ยิ่งมีมาก แต่หมดยิ่ง

เรื่อง“บุญ”ที่อาตมากำลัง“เปิดเผย” ความจริง ซึ่งชาว
พุทธทั้งหลายเข้าใจผิดกันหรือ“มิจฉาทิฏฐิ”นี้ เป็นเรื่องสำคัญมาก
ก็เพราะคำว่า“บุญ”ที่มิจฉาทิฏฐินี้แหละที่ทำให้ศาสนาพุทธเสื่อม
หนักมากจนย่าแยะในวงการพุทธทุกวันนี้ พุทธจึงมีแต่สร้างกิเลส

“บุญ”คำนี้ไม่ใช่“กิเลส”ที่จะ“ได้มา”เลย แต่“บุญ”เป็นสิ่งที่
ถ้าใคร“ทำบุญ”เกิดผลบุญ หรือมี“ส่วนบุญ”(บุญญภาคิยา,บุญญภาค)
เกิดขึ้น ผู้นั้นยังจะ“สิ้นกิเลสไป” จนที่สุด“หมดบุญ”

มีหลักฐานยืนยันชัดเจนว่า “บุญ”นั้น ไม่ใช่“สมบัติ”(สิ่งที่
“ได้มา”ด้วยดี)ที่คนจะสะสมให้มีมากขึ้นๆ “บุญ”สะสมให้มี“อุปatti”ไม่ได้

แต่ผู้ทำ“บุญ”คือผู้ทำ“วิบัติ”(สิ่งที่“เสียไป,หมดไป”ด้วยดี)
ทำ“บาป”นั่นเองให้“วิบัติ”ไปจากจิตสันดานของตน ผู้มี“กิเลส”
จึงต้องมี“บุญ”เพื่อไม่ให้เกิด“อุปatti”สะสมขึ้นเป็น“สมบัติ”

ผู้ได้“ส่วนบุญ”คือ ผู้“กิเลส”เสียไป กิเลสลดลงตามลำดับ

ผู้“กิเลส”หมด ก็“หมดบุญ”

“ส่วนบุญ”(บุญภาค,บุญภาคียา)จึงเอาไปแบ่งให้ใครๆไม่ได้ เพราะ“บุญ”เป็น“กรรม(การกระทำของตน)”เท่านั้น(กัมมัสสกะ)ตนเท่านั้น ที่เป็น“ทายาทของกรรม”(กัมมทายาท) จะเอา “การกระทำของตนที่เป็นของตน”(กัมมัสสกะ)ไปให้เป็น“การกระทำของคนอื่น”ได้อย่างไร?

“ตนกระทำ”มันก็“ตนเป็นผู้ทำ” แล้วคนอื่นมันจะแบ่งเอา “การกระทำ”ของตนไปเป็น“การกระทำของผู้อื่น” “ทำ”ได้อย่างไร?

ก็“การกระทำ”(กรรม)มันของใครก็ของคนนั้น“ทำ” แล้วเราจะแบ่ง“การกระทำ”ของเราที่เราเป็นผู้“ทำ”เองแท้ๆแล้วนั้น ..ไปให้เป็น“การกระทำของผู้อื่น” แบ่งยังไง?!!!!

ตอบหน่อยซี?

“การกระทำ”คือ “กรรม”นั้น ส่วนที่เป็น“สมบัติ”ของตนคือ “กุศล” แต่“การกระทำ”ที่มีส่วนเป็น“วิบัติ”ไปจากตน จึงจะคือ“บุญ” เข้าใจดีขึ้นมั๊ย?

และแค่คำว่า“กรรม”นี้ ก็ยังเป็นได้ทั้ง“บาป”และทั้ง“บุญ” ถ้า“กรรม”ใดทำกิเลสลดได้กรรมนั้นเป็น“บุญ” “บุญ”ต้องกิเลสลด ดังนั้น ผู้ทำ“กรรม”ตรงตามลัทธิมาติญฺฐิและสำเร็จเป็น “บุญ”ได้ แต่ละสังโยชน์ ผู้นี้ก็มี“ส่วนบุญ”(บุญภาค) เป็นผู้ลด“บาป”ของตน หมด“บาป”ไปเป็นส่วนๆ “บุญ”คือเสียไป

“บุญ”มิใช่ได้มา ถ้าใครยังคิดจะแบ่ง “ส่วนบุญ”ที่หมายถึง “ส่วนเสียไป”อันเราทำให้“เสียไป”ได้สำเร็จ กิเลสจึงจะ“ลด”

ไอ้ที่“ลด”ไปได้ คือ มัน“ออกไป”จากตน(เนกขัมมะ) มัน“ไม่มี”ในตนไปตามลำดับ จนที่สุดทำให้“กิเลส”หมดสิ้นจากจิตตน

ผู้นี้ก็“ไม่มีบุญไม่มีบาป”(บุญบาปปรกติ)อีก
ผู้“ไม่มี”ในตนแล้ว จะเอา“ความไม่มี”ทั้ง“บุญ”ทั้ง“บาป”
ที่ไหน ไปให้ใครๆ

เห็นมัยว่า ผู้ที่ยังมีการ“แบ่งส่วนบุญ” ไปให้ใครๆอยู่ จึงเป็น
“มิจฉาทิฐิ”ไฉ่ๆ

เพราะ“ส่วนบุญ”คือ ส่วนที่หมดไปๆ

อย่าอุตริ“แบ่งส่วนบุญ”ให้คนนั้นคนนี้เป็นอันขาด เพราะ
“บุญ”คือวิบัติ มิใช่สมบัติที่จะนำมา“แบ่งส่วน”ให้ใครต่อใครได้

ซึ่ง“บุญ”นี้มีหน้าที่“ชำระกิเลส”เท่านั้นหรือ“กำจัดบาป”ที่มี
ในจิตสันดานให้สะอาดหมดจด”(สันดานัง ปุนาติ วิสเรติ) เป็น“วิบัติ”แท้ๆ

คำว่า “บุญ”หรือ“บุญญ”นี้มีหลักฐานหลงเหลืออยู่ใน
พจนานุกรม บาลี-ไทย-อังกฤษ ฉบับภูมิพโลภิกขุ(เล่ม ๕ หน้า ๒๔๑๖
บรรทัดที่ ๓ จากบนลงมา) ซึ่งเป็น“หลักฐาน”ที่สำคัญมาก แม้ใน
พจนานุกรมนั้นเองผู้ทำพจนานุกรมเองก็ไม่แน่ใจว่าจะเป็นจริง ถึง
กับเปรยไว้ว่า “คำอธิบายนี้แปลกทีเดียว” ปานนั้นเลย ในความรู้
เรื่อง“บุญ”ที่เหลืออยู่

ถ้าอาตมาไม่นำมายืนยันด้วยความมั่นใจ ในยุคนี้ “บุญ”ก็
จะถูกคนผู้ไม่รู้หรือหลงผิดว่า“บุญ”คือ“กุศล”ซึ่งเป็นความหมาย
ออกนอกปริตพุทธไปอย่างถาวรจนกว่าจะสิ้นพุทธศาสนาของ
พระพุทธเจ้าสมณโคตมแน่ๆ

เพราะในวงการพุทธศาสนาทุกวันนี้ ได้เข้าใจผิด(มิจฉาทิฐิ)
ไปสนิทแล้วว่า “บุญ”ที่จากบาลีว่า“บุญญ”นี้ เป็น“สิ่งที่ได้มา”สะสม
ถ้าไม่มีหลักฐานนี้ อาตมาก็คงยากมากกว่านี้ ที่จะยืนยันกับ

ชาวพุทธทั้งหลายได้ว่า “บุญ” หมายถึง “สิ่งที่เสียไป” ต่างหาก

ดังนั้น “อภิสังขาร ๓” ได้แก่ ปุญญาภิสังขาร-อปุญญา-ภิสังขาร-อาเนญขาภิสังขาร จะแปล “อปุญญาภิสังขาร” ว่า อภิสังขารที่เป็นปฏิปักษ์ต่อบุญ คือ บาปนั้นไม่ได้

ตีความ “อปุญญา” วนกลับไปเป็น “บาป” นั้นผิดแน่ๆ เพราะ ที่ถูก “อปุญญา” คือ ไม่เป็น “บุญ” ต่างหาก หรือ “บุญไม่มีแล้ว”

ดังนั้น คนที่หมดบุญหรือไม่มีบุญแล้ว คือผู้ไม่ทำบาปทั้งปวง แล้ว ผู้นี้ทำกรรมใด “ทำทีใด” ก็ได้แต่กุศล(กุศลัสสอุปสัมปทา)เท่านั้น ไม่มี “บุญ” ใด “เกิดผลอีก” เลย “บุญ” หมดแล้ว

ซึ่งนายไชยบูลย์ และคนอื่นที่ “รู้ผิด” อยู่ทั้งหลาย ได้นำเอา คำว่า “บุญ” นี้เองไปบัญญัติทำให้ศาสนาพุทธเลอะไปหมด เพราะยัง ไม่มีสัมมาทิฐิพอที่จะรู้ชัดเจน ถองแท้กันเลยว่า “บุญ” แท้ๆ นั้น แปลว่าอะไร หมายถึงอะไร

นายไชยบูลย์จึงเอาแต่กระหน่ำซ้ำย้ำให้คน “สะสมบุญ” อันหมายถึง ยิ่งจะมีมากๆ จะรวยๆ ยังมี “บุญใหญ่-บุญมากขึ้นๆ” โดยเอาคำว่า “บุญ” นี้เอง ไปใช้เป็นเครื่องมือหลอกคน ให้หลงมกมาย สร้างภพ-สร้างชาติ สอนให้คน “สั่งสม” ภพชาติ ไม่มีทางหลุดพ้น

ทั้งๆ ที่ศาสนาพุทธของพระพุทธเจ้านั้นทรงสอนให้คน “ดับภพจบชาติ” ต่างหาก

ชัดเจนมัยว่า คำสอนของพระพุทธเจ้ามันคนละฟากฟ้า คนละกันเหวกันเลย กับคำสอนของนายไชยบูลย์

โดยเขาไม่แคร้เลยว่า พระพุทธเจ้าจะสอนยังงี้ ก็เรื่องของ พระพุทธเจ้า กรูสอนอย่างนี้คนชอบ คนมานับถือ คนมาสนับสนุน

ครูก็ต้องทำตามกิเลสของคน เพราะครูได้ลูกค้า ครูทำมาหาได้
ร่ำรวยเห็นทันตา เห็นมั้ย? ...นี่คือ พฤติกรรมของลัทธิชาตินิยม

แล้วเขาก็ใช้อำนาจเงินกว้านซื้อ“วงการศาสนา”ได้จนกระทั่ง
ศาสนาพุทธกระแสน้ำหลักตกอยู่ในอุ้งมือของเขา ..เห็นมั๊ยๆ หือ!!!

เมื่อเขาสอน เขาประกาศธรรมในนามของศาสนาพุทธ
ตาม“มิจฉาทิฎฐิ”ของเขาอย่างนี้ อาตมาก็เป็นสมณะในศาสนาพุทธ
ก็ต้องติติง ตำหนิกันได้ ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ที่ต้องช่วยกัน
รักษารักรักษาวินัย อย่าให้“ชาวพุทธ”สอนผิด ประกาศคำสอน
ของพระพุทธเจ้าผิด

อาตมาพูดความจริงตามเนื้อผ้า ใช้ภาษาให้ตรงตาม“ความ
ชั่วหนักร”ของเขา ภาษาคำพูดที่ตีมันจึงหนัก จึงตำหนายตามความ
ชั่วของเขานั้นแหละ แล้วจะให้อาตมา“สื่อความจริง”ด้วยภาษาที่
“เบา”ไปจากเขาเป็นหรือเขาหยาบ-เขาดำ-เขาชั่วกัน ยังไง?

ถ้าไม่พูดหยาบตรงความหยาบ จะให้สื่อด้วยภาษาอะไรดี
มันจึงจะ“ตรง”กับความหยาบตำชั่วหนักรนั้นได้ถูกตรงกับ“ความจริง”

อาตมาจึงจำเป็นต้องสื่อด้วยท่าทาง(นัจจะ) ด้วยสำเนียง
ลุ่มเสียง(คิตะ) แม้แต่ภาษาคำพูดที่กลั่นกรองสรรหามาสื่อมาพูด
(วาหิตะ) ก็แสดง“วจิวิญญูติ-กายวิญญูติ”ตามที่เราเห็นว่า ตรงกับ
“ความจริง”มากที่สุด คนจะได้รู้แจ้งรู้จริงตรงตาม“ความเป็นจริง”..ไง!

“ใจในใจ”ของอาตมาจิตเป็นกลางจริงๆ ไม่มีอาการโกรธ
หรือไม่ชอบเขา ...จะเชื่ออาตมามั้ยละ ว่า อาตมาไม่มีอกุศลจิตพวก
นั้น เชื่อมั้ยละว่าอาตมาอ่านจิตตนเองออก

(๑) ในใจของอาตมามี“อภัยกฤต”จริงๆ คือ ไม่เป็นทั้งกุศล

และไม่เป็นทั้งอกุศล

(๒) ในใจของอาตมามี“สุญญะ”จริงๆ คือ มันไม่มีอคติใดๆ แฝง โลกก็ไม่เป็นใจ, โกรธก็ไม่มาวิต, หลงก็ไม่หมองอารมณ์เลย สะอาดว่างโล่งโปร่งตลอดทั่วถ้วนหัวใจจริงๆ

(๓) ในใจของอาตมามี“อุเบกขา”จริงๆ คือ จิตมันเป็นกลาง ไม่เอียงเอนไปข้างสุขข้างทุกข์ใด จิตอทุกขมสุขขบริสุทธิอยู่ “สงบ” เพราะไม่มีกิเลส ซึ่งมีใช้จิตที่ถูกสะกดให้ไม่คิด ให้อยู่นิ่งๆ ไม่ทำงานใด แต่“จิตสงบ”แบบนี้ยังมีพลังทำงานดี จิตเร็วฉับคล่องแคล่ว ด้วย“มฤ”ของตนเท่าที่ตนมี“ไหวพริบปฏิภาณ”ก็ว่องไว-“ปรับจิตใจ” ก็ทำได้เร็วตาม바ารมิตน การงานจึงเป็น“กัมมัฏฺฐตา”

ซึ่ง“อุเบกขา”นี้จะมี“คุณวิเศษ ๕”ได้แก่ ๑. ปริสุทธา ๒. ปริโยทตา ๓. มฤ ๔. กัมมัฏฺฐา ๕. ปภัสรา เป็นธรรมที่วิวัฒน์ พัฒนาไปได้อยู่เรื่อยๆ ตามความอดสาหะของผู้พากเพียร

“มฤ”เป็นธาตุ ๑ ใน ๕ ของ“อุเบกขา ๕”นี้คือ จิตวิเศษ จิตหัวอ่อน ที่ทั้งรู้ไวเร็ว ทั้งดัดง่าย

“อุเบกขา”จึงวิวัฒน์พัฒนาพลังงานจิตเจตสิกของโพธิสัตว์ แต่ละท่านไปต่อเรื่อยๆ จะเก่งมากเก่งน้อยก็ตามบารมีของตนๆ จนกว่าจะบรรลู่“สัพพัญญู”สูงสุดเป็นพระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง ก็จะเป็นได้สูงสุดเท่ากัน เช่นเดียวกันเป็นหนึ่งเท่านั้น

ซึ่ง“เป็นหนึ่งเท่านั้น”นี้คือ “เอกลักษณะ” เฉพาะที่มีในศาสนา พุทธหนึ่งเดียวในโลก

และ“เอกลักษณะ”นี้ก็เป็น“๑ ลักษณะใน ๔ ลักษณะ”ของ พุทธ“๔ ลักษณะ”ได้แก่

๑) อัตตลักษณะ = ลักษณะที่มีในตน ของใครก็เฉพาะของคน
นั้น เป็นของคนอื่นไม่ได้ เพราะเป็น“กัมมัสสกตา-กัมมทายาท-
กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ”

และ“อัตตลักษณะ”นี้ สูงสุดยังสามารถทำ“ลักษณะ ๒”ได้
ด้วยตนเองอีกด้วย

ได้แก่ ลักษณะของ“อุปจยะ”นี้ ๑ คือ ประสงค์จะทำให้เกิด
ด้วยตนเองก็ได้ กับ ลักษณะของ“สันตติ”นี้ ๒ คือ ประสงค์จะไม่
ทำให้เกิด ก็ไม่ต่อสันตติ(ไม่ให้มี“ความสืบทอ”) หรือจะให้เกิดก็ต่อสันตติ
ด้วยตนเองก็ได้

๒) เอกลักษณะ = ลักษณะหนึ่งเดียวที่มี“คุณวิเศษ”(อุตตริ
มนุสสธรรม)เช่นนี้มีเฉพาะของพุทธเท่านั้น ไม่มีในศาสนาอื่น

๓) ปัจจัตตลักษณะ = ลักษณะที่คนทำให้เกิดได้เฉพาะตน
เท่านั้นจึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในตนของตนได้แท้ คนอื่นรู้แทนไม่ได้ นี่
คือ ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญู หิ จริงๆ

๔) พุทธลักษณะ = ลักษณะของพุทธโดยเฉพาะ เป็น“โลกุตระ”
มีศาสนาเดียวในโลก ที่พระพุทธรเจ้าทุกพระองค์ตรัสรู้ได้ด้วยตนเอง
(สัมมาสัมพุทธโธ) ตามแบบซึ่งมี“พุทธคุณ ๙” เป็นต้น พระพุทธรเจ้าทุก
พระองค์ต้องมีต้องเป็นได้ ถึงได้ในจุดนี้ ที่สูงและไกล ห่างจากความ
สามารถอื่นๆชนิดที่ไม่มีผู้ใดที่ปฏิบัติด้วย“ทฤษฎี”อื่นจะสามารถ
ทำได้เท่าเทียม

นี่คือ ความจริง ที่จริงใจ ไม่มีอคติ ไม่มีหลงตน ไม่มุ่งชม
ใคร ไม่ใช่ฟุ้งซ่านเพื่อเจ้อ

ถ้าไม่เชื่อ อาตมาก็จนปัญญาแล้ว ก็เป็นอันหมดคำพูดที่

จะแจ้งความจริงแก่กัน

ก็ขอพูด“ความจริง”ที่บริสุทธิ์ใจจริงใจของอาตมาแท้ๆ
เท่านี้ก่อนก็แล้วกัน

ศาสนาพุทธนั้นพระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ชัดว่า “ดำนิผู้ควร
ดำนิ ชมผู้ควรชม” (นิคฺคณฺเห นิคฺคหารํ ปํคฺคณฺเห ปํคฺคหารํ : พระ
ไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๒๔๔๒)

ดังนั้น สิ่งที่ควรดำนิกันชัดเจนต่างๆตามที่สมัยขบถได้
ทำขึ้น ได้ประพฤติ ต่ำหยาบซับซ้อนชนิดที่คนรู้ทันได้ยากปานนี้
ทำความเสียหายหนักหนาสาหัสกันเหลือหลายอย่างนี้ ใครไม่ดำนิ
อาตมาก็ว่า ผู้นั้นไม่รู้ แม้รู้ก็ไม่กล้า ผู้ไม่กล้าก็คือ ผู้ยังไม่แข็งแรง
พอที่จะทำ ถ้าแข็งแรงพอที่จะทำ ผู้นั้นก็ต้องทำ ไม่เช่นนั้นผู้นั้น
ก็ไม่รักไม่ปกป้องศาสนาเท่านั้นเอง เป็นคนอกตัญญูต่อศาสนา

ในขณะที่เห็นอยู่ไหนที่ว่า คนผู้นี้กำลังทำร้ายศาสนาพุทธ
อันมีพระคุณล้นหัวของตนอย่างหาอะไรเทียบไม่ได้อยู่หลังๆ แต่เรา
ก็ทำเหมือนไม่เห็น ไม่มีอะไร เราไม่ได้ไปตบไปตีเขา เพียงแต่พูด
บอกความจริงว่าเป็นความจริง ความไม่จริงเป็นความไม่จริง ให้ตรง
ให้ชัดเจน ให้รู้ครบถ้วน แม่นแท้เท่านั้น

ถ้าไม่ดำนิ ก็เท่ากับเราไม่มี“เมตตา”ที่จริง ผู้มีอชฌาสัย
แห่ง“ความกรุณา”จริง จะไม่เมินหรือไม่ดูตาย จะติ ทนไม่ได้ที่จะ
กตัญญูทเวที่ต่อพระพุทธเจ้า ต่อพุทธศาสนาแท้

ที่ตินี้ก็แค่พูดบอกความจริงเท่านั้น ว่า เขาผิดไปแล้วนะ หยุด
เถอะ แก้ไขเถอะ ก็แค่พูดบอกเท่านั้น มันกระแทกเนื้อตัวที่ไหนกัน

เราไปทำกระทบเขา(สัมผัส)จนกระทั่งเจ็บตัวที่ไหน เขาเห็น

แค่ด้วยตาผ่านแสง เขาได้ยินแค่เสียงพูดผ่านลม เขาจะแตะกลิ่นก็ไม่มี จะกระทบลิ้นก็ไม่ถึงอย่างนั้น

แต่“ใจ”ของเขาต่างหากที่จะยอมรับผิดชอบหรือไม่? จะสำนึกหรือไม่? จะแก้ไขตนไหม?

อาตมา“เห็นควร”ว่า ต้องบอก สงสารเขา-เวทนาเขา ไม่อยากให้เขาต้องตกหนักลึกลงไปมากกว่านี้ แต่นี้ก็หนักก็ลึกมากเกินกว่าคนควรจะมากจะลึกไปแล้ว พอที่เกิด

ความเห็นของอาตมาเป็นอย่างนั้นะ

(จบฉบับที่ ๓๑๗)

ฉบับที่ ๓๑๘ มกราคม ๒๕๖๐

เราคิดอะไร? ฉบับ ๓๑๗ ที่ผ่านมา อาตมาได้ตอบความที่มีผู้เข้าใจเอาเองว่า อาตมา“ดำ”สมีไชยบุญ หรือ“หาว่า”อาตมาพูดไม่ดีพูดหยาบคาย พูดรุนแรง คือไม่ควรพูดอย่างนี้กับ“สมีไชยบุญ”นั้นแหละ

อาตมาก็พยายามไข“ความจริง”ให้รู้ชัดเจนด้วยความพยายามจริงๆต่างหาก เพื่อ“สื่อ”ด้วยสำนวนภาษาให้“ตรง”ต่อความจริงที่สมีไชยบุญเป็นหรือประพฤติดูอยู่จริง

ผู้อ่านหรือผู้ฟังจึงจะ“รู้”ได้ชัดเจนแจ่มแจ้งลงไปถึง“ความจริง”ที่สมีไชยบุญเป็นหรือประพฤติดูอยู่จริงๆ

อาตมาไม่ได้“ดำ”เขา ไม่ได้“หยาบคาย”ต่อเขา ไม่ได้
“พูดในสิ่งที่ไม่ควร”ให้แก่เขาเลย

แต่ทำอย่าง“รุนแรง”กับเขานั้นจริง

“ใช่”!!! เพราะเขาผิดร้ายแรง พูดถึงมันจึงรุนแรง

อาตมา“พูด”หรือใช้“โวหาร”จริง เพื่อสื่อความจริง“ในสิ่ง
ที่ควรเตือนเขา”ให้แก่เขาได้รู้ตัว ถึงภัย ถึงความหายนะมันเกิด
อยู่กับตัวเขา รีบให้เขารู้ตัวเร็วๆ และเพื่อไปให้แก่ชาวพุทธทั้งหลาย
ด้วยจะได้รู้แจ้งหยั่งลงไปถึง“ความจริง”ให้ชัดๆตามความจริงนั้น
“ให้ถูก-ให้ถึงแก่นแท้ของความจริง”นั้นๆ

เพราะนี่มัน“ชั่ว”นะ! นี่มัน“เลวร้ายบรรลัย”นะ! มันต้องรีบ
ต้องแรง ต้องดัง ต้องรุนแรงอย่างเร็วจึงแรง

เขาจะได้ตกใจ จะได้รู้ตัว เขาจะได้ตื่น เขาหลับใหลหลงมึน
อยู่จริงๆ

อย่างนี้ต่างหาก ที่อาตมาเจตนา

ดังนั้นที่เห็นว่าการกระทำของอาตมา “รุนแรง”นั้น จึงจริง
ที่สุดเพราะอาตมา“รุน” ทั้ง“รุน”ทั้ง“แรง”ไง! จึงเห็นภาวะนี้“รุนแรง”

“รุน”คือ ดุน ดัน ผลักออกไปให้“แรง” จะได้มีประสิทธิภาพ
กระเทือน รู้สึกตัว หรือให้ถึงคนผู้ฟังอื่นๆด้วย ทั้งผู้ที่ประพฤติด
นั้นด้วย จะได้ร่วมช่วยบอกเขาอีกแรงหนึ่ง

จึงชัดเจนมัยว่าอาตมานั้น ทั้ง“ท่าทาง” (นัยจะ) เน้นทั้ง
“ลุ่มเสียงลำเนียง”(ศิตะ) เน้นทั้งการสรรหาคัดเลือก“ภาษามาสื่อให้
ตรงกับความจริงของเขา”ที่สุดที่เขาเป็น เขาทำ เขาประพฤติ”
(วาทิตะ)จะได้รู้แจ้ง“ความจริง”ที่ชั่วที่เลวนั้น มันดำชั่วหนักหนาสาหัสนะ

ใครเห็นว่าเป็น“ด่า”ก็ดี เป็น“หยาบ”ก็ดี แต่ขอยืนยันว่า
ไม่ใช่ด่าไม่ใช่หยาบที่มีใจโกรธเลย จริงๆใจเมตตาต่างหาก

มันตรง ตามความต่ำช้านั่นๆนั่นเอง จึงแรง จึงน่ากลัว จึง
เป็นภาวะที่ไม่น่าทำ สำหรับผู้ไม่เข้าใจ และเห็นว่ามันน่าทำ

แต่มันคือ“การลือลจจะ”แท้ๆ ตรงๆ

เพราะ“การด่า”หรือ“ความหยาบคาย” นั้น เป็น“กิริยา”ของ
คนที่แสดงออกมาต้องมีกิเลสเป็น“เหตุ” จึงจะชื่อว่าด่าหรือหยาบ

แต่อตมาแสดงคำพูดภาษาหรือท่าทางออกมาโดยไม่มี
“กิเลส”เป็น“เหตุ”บงการท่าทาง-คำพูดที่แสดงออกมานี้เลย

อตมาแสดงด้วย“ความจริงใจ” และ “ความบริสุทธิ์ใจ
สะอาดใจ” ที่ประกอบไปด้วยความปรารถนาดี ไม่เพื่อจะได้ลาภ ได้
ยศ ได้สรรเสริญ หรือได้บิรवार ได้คนมานิยมชมชอบ ได้ให้คนเห็น
ว่า อตมาเป็นคนเก่ง เป็นผู้วิเศษ เป็นผู้มีความสามารถอย่างนั้นอย่างนี้

ขอภัยจริงๆที่ต้องพูดว่า อตมาไม่ได้พูดด้วย“กิเลส”ใดๆ
หรือด้วย“อคติ”ใดๆ อตมาพูดด้วย“ใจบริสุทธิ์จากอกุศล”จริงๆ

ใครจะเชื่ออตมา จะเห็นเหมือนกับอตมาหรือไม่ ก็ย่อม
เป็นไปได้ อตมาเห็นอย่างนี้ จริงใจอย่างนี้ ก็ขอพูดอย่างนี้เถิด

เพราะฉะนั้น อตมาก็“เห็นควร”ตามมหาปเทส ๔ เท่าที่ภูมิ
ของอตมา ว่า “ควร” อตมาจึงทำตามภูมิของอตมา ว่า ควรทำ

ผู้เห็นว่า ไม่ควรทำ ก็ของใครของมัน

อตมาว่า นายไชยบุญเขาไม่รู้ตัวเองเลยสักนิดสักน้อยว่า
เขา“หลงผิด”(มิจฉาทิฐิ) เพราะเขาปักมั่น“ความฉลาดของตน” แต่
เขาไม่มี“ปัญญา”รู้“ความโง่เขลาที่เป็น“อวิชชา ๘”

๑. ไม่รู้ทุกข์(ทุกข อัญญาณัง)
๒. ไม่รู้เหตุให้เกิดทุกข์(ทุกขสมุทัย อัญญาณัง)
๓. ไม่รู้ความดับทุกข์(ทุกขนิโรธ อัญญาณัง)
๔. ไม่รู้ข้อปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์(ทุกขนิโรธคามินีปฏิปทา

อัญญาณัง)

๕. ไม่รู้ในส่วนอดีต(ปุพพันเต อัญญาณัง)
๖. ไม่รู้ในส่วนอนาคต(อปันเต อัญญาณัง)
๗. ไม่รู้ทั้งในส่วนอดีตและทั้งในส่วนอนาคต(ปุพพันตาปันเต

อัญญาณัง)

๘. ไม่รู้ใน“ปัจจุสมุปบาท” ว่า สิ่งทั้งหลายอาศัยกันและกันเกิดขึ้น(อิทัปปัจจยตาปัจจุสมุปบันเนสุ)

นี่คือ “๘ อวิชชา”(พตปฏ. เล่ม ๓๔ ข้อ ๗๑๒)

ธัมมชโยไม่มี“ปัญญา”ในปรมัตถธรรมเหล่านี้ แต่เขา “ฉลาด”จะตาย ฉลาดเป็นกรด ฉลาดหาตัวเทียบยาก ถ้าเขาไม่มี “ความเฉลียวฉลาด”เขาสรางอาณาจักรไม่ได้ขนาดนี้หรอก

ซึ่งเป็น“ความฉลาด”ที่ภาษาบาลีแท้ๆคือ “เฉโก”(ฉลาดเลวฉลาดด้วยกิเลส)นั่นเองจริงๆ

“ความฉลาดเฉโก”ของเขาจึงเป็นภัยแก่เขา อย่างที่เป็น เห็นอยู่หลายๆในโลกปัจจุบันนี้

“เฉกะ”หรือ“เฉโก”แปลว่า ฉลาด,เฉียบแหลม ถ้าเป็น คำนามคือ“เฉกตา” ก็แปลว่า ความฉลาดเฉียบแหลม

ความฉลาดเฉียบแหลม ที่เป็น“เฉกตา” หรือเฉกะที่แปลว่า “ฉลาด”นี้ เป็น“ความเฉลียวฉลาด”ที่ต่างไปจากคำว่า“ปัญญา”อย่าง

มีนัยสำคัญยิ่ง ชนิดตรงกันข้ามกันคนละขั้วเลย

กล่าวคือ “เณกะ-เณกา-เณกตา” นั้น เป็นความฉลาดที่สร้างความเป็น “โลกียารมณ” ให้ตนเองเสพ ซึ่ง “โลกียารมณ” นั้นไม่ว่าจะเป็น “อารมณโลภกัฏฐิ ราคะกัฏฐิ หรืออารมณโอรธกัฏฐิ” แล้วตนก็ “หลง” (โมหะ) ยึดอารมณนั้นๆ สัมผัสลงพนักไว้ในอนุสัยของตน ด้วย “อวิชชา” คนปุถุชนจึงต้องจมอยู่ และเวียนวนไปกับ “ทุกขอาริยสัจ” (ทุกข์จริงเพราะหลงยึดเป็นตน, เป็นของตน) และวนเวียนอยู่กับ “สุขัลลิกะ” (สุขแก้, สุขเท็จ เพราะหลงเสพความไม่เที่ยง, ความไม่มีตัวตนจริง)

“ทุกขอาริยสัจ” คือ ทุกข์ที่เป็นของคนที่เชื่อว่าเป็น “ปุถุชน” ทุกคนมีอยู่ในโลก ซึ่งผู้มี “ความฉลาด” ที่เชื่อว่า “เณกะ” จะไม่รู้จัก และไม่รู้จักแจ้งรู้จริงใน “ความจริงที่เป็นทุกข์” (ทุกข์สัจ)

ซึ่ง “ทุกข์สัจ” (ความจริงที่เป็นทุกข์) นี้ ผู้มี “ความฉลาดแบบเณกะ” จะหลง (โมหะ) และไม่มีความรู้ (อวิชชา) เพราะยังไม่มี “ปัญญา” (ความฉลาดโลกุตระ) แม้แค่ “รู้จัก” จึงไม่ต้องไปพูดถึงขั้น “รู้แจ้ง” และ “รู้จริง” ในความเป็นปุถุชน

เป็นต้นว่า “ปุถุชน” คือผู้มีความรู้หรือมีความฉลาดที่เป็น “เณกะ” ทุกคน ยังไม่ “ลัมมาทิฏฐิ” ตามแบบศาสนาพุทธ เมื่อ “ตากระทบรูปหรือทุกระทบเสียง” เป็นต้น ซึ่งจะเกิด “ภาวะ” (สิ่งปรากฏ) ให้เจ้าของ “ตา” หรือ “หู” รับรู้ใน “ภาวะรูป ๒” ขึ้นมา แต่เจ้าตัวผู้มี “ความฉลาด” แบบ “เณกะ” ก็จะใช้ความฉลาดที่เป็น “เณกะ” นี้เข้าไป “มุ่นมัวเมา” (สรา, เมรยะ, มัชชะ, มทะ, ปมาทะ) อยู่กับ “รสสุขแท้ของกาม” (กามสุขัลลิกานุโยค) และหลงสัมผัสลงเป็น “ตัว” (อัตตา) เป็น “ตนของตน” (อัตตนิยา) ให้เกิดความทุกข์ยากลำบากแก่ตน”

(อรรถกถาสถาปนียะ)อีก ด้วย“อวิชชา”อยู่เป็นปกติธรรมดา..ธรรมดา

“ธรรมะ ๒”นี้(กามลัทธิสถาปนียะ กับอรรถกถาสถาปนียะ)จะต้องศึกษาเรียนรู้ด้วยทฤษฎีของพระพุทธเจ้าคือ “โพธิปักขิยธรรม ๓๗” ซึ่งจะต้องเริ่มต้นรู้จักความเป็น“กาย”เป็นขั้นแรก แล้วพิจารณาความเป็น“กาย”อย่างลัมมาทัญญู และปฏิบัติกับความเป็น“กาย”อย่าง“ลัมมาปฏิบัติ” จึงจะบรรลุปฏิเวธธรรม

“การรูป”ที่เรียกว่า“กาย” คือ อย่างไร?

ซึ่งประกอบไปด้วย“ธรรมะ ๒”(เทว ธัมมา) ได้แก่ “รูป”(ภาวะที่ถูกรู้=object)กับ“นาม”(ภาวะเป็นผู้รู้=subject) แล้วผู้นั้นก็จะมี“สติ”และใช้“ลัมปชัญญะ”พิจารณาต่อเนื่องไป และยังมี“ลัมปาเทติ(จัดแจง) และลัมปชชลติ(ให้ถึงพร้อม) จนถึงขั้นลัมปชชลิตะ(ใหม่ใหม่สลายกิเลส) จนกว่าจะบรรลุถึงขั้น“ลัมปัตตะ”(ถึงพร้อมแล้ว)ซึ่งมี“ปัญญา” เป็น“ความรู้ไปพร้อม”เห็นตามตลอดเจริญ“ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ”

ผู้รู้“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”นั้นต้องลัมมาทัญญูก่อนลัมมาปฏิบัติ แล้วปฏิบัติให้เกิดผลตามลำดับจะ“ลัด”ไม่ได้ “โลกุตระภูมิ”มีลำดับอย่างน่าอัศจรรย์ มิใช่เรื่องเรียนลัดกันอย่างมักง่าย

ส่วน“อารยชน”ผู้มีความรู้ที่มี“ปัญญา”ในแบบพุทธศาสนาอย่าง“ลัมมาทัญญู” เมื่อ “ตากระทบรูป หรือหูกระทบเสียง”เป็นต้น ก็เกิด“ภาวะ”(ส่งปรากฏ)ให้เจ้าของ“ตาหรือหู” รับรู้ใน“การรูป”ขึ้นมา ภาวะนี้เรียกว่า“กาย” ซึ่งประกอบไปด้วย“ธรรมะ ๒”(เทว ธัมมา) คือ “รูป”(ภาวะที่ถูกรู้ = object)กับ“นาม”(ภาวะเป็นผู้รู้ = subject) แล้วผู้นั้นก็จะมี“สติ” และใช้“ปัญญา”พิจารณา“กายในกาย-เวทนา

ในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”เป็น จึงจะเกิด“โลกุตระภูมิ”ไป
ตามลำดับอย่างแท้จริง

ที่ว่าพิจารณาและจัดการ(อภิสังขาร) “ทำใจในใจ”(มนสิการ) ให้ได้ “โยนิโสมนสิการ”จึงไม่ใช่เรื่องพิจารณาแค่ขบคิดอันเป็น “ตรรกะ” แต่เป็น“การจัดการ”ให้มันเจริญอย่างมี“ของจริงตามความเป็นจริง”อยู่ต่างๆ เป็น“ภาวะของการทำใจในใจของเราให้อภิวัตถ์พัฒนา”อยู่ที่เดียว ซึ่งมี“ปัญญา”ที่เห็นแจ้งตามที่ได้สัมผัส “สภาวะธรรม”อันเกิดอยู่ในขณะนั้นๆ

“มนสิการ”นี่เป็น“การกระทำกับกายสังขาร-วลีสังขาร-มโนสังขาร”กันแท้ๆ

“โยนิโสมนสิการ”จึงมีใช่แค่“การขบคิดพิจารณา”เท่านั้น แต่เป็น“การสัมผัสตัวตนของสภาวะที่เป็น ‘กาย’นั้นๆ ‘อตตานั้นๆ’” แล้วมี“การจัดการกับกายนั้นๆ-อตตานั้นๆ” ด้วยความมี“ปัญญา”กำกับ“การกระทำ”นั้นอย่างครบครันละเอียดลออถูกต้องถ่องแท้ อยู่ตรงที่“ทำจิตให้ตาย-ให้เกิด”(สัมภาวะ)กันเลย

จึงเรียกได้ว่า “การทำใจในใจ”(มนสิการ) อย่าง“ถ่องแท้หรือลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส)

“กาย”นั้นคือ“กามจิต ๕”ที่เกี่ยวกับรูป-เสียง-กลิ่น-รส-โผฏฐัพพะ สัมผัสภายนอก

ส่วน“อตตานั้น”คือ จัดการตรงตัวตน ของ“รูปจิต”แล้วก็ต่อไปถึง“อรูปจิต”กันทีเดียว

จึงชื่อว่ามี“วิปัสสนาญาณ”คือ เป็นผู้มี“ปัญญา”ตามแบบพุทธอย่าง‘สัมมาทิฐิ’ที่สัมผัส“กายของตน”(สัkkาย)อยู่“โดย

ถ่องแท้”(โยนิโส) และจัดการทำกับความเป็น“อิตตา”ของตนอย่างมี
“มโนมยิทธิญาณ-อิทธิวิธญาณ”กันจริงๆ เรียกว่า“โยนิโสมนสิการ”

“ปุถุชน”ทุกคนนั้น โดยพื้นฐานยังมีใช้คนมี“ปัญญา” เป็น
คนมีแค่“เฉโก”ทั้งนั้นมาก่อน ปกติมี“อวิชชา”เป็นพื้นฐานมาแต่เกิด

แม้บางคนจะเฉลียวฉลาดมาก-ฉลาดเยี่ยม แต่“ความฉลาด”
ของปุถุชนคือ “เฉโกหรือเฉกา”ทั้งนั้น ยังไม่ใช่“ปัญญา”เด็ดขาด

แต่ศัพท์คำว่า “เฉโกหรือเฉกาหรือเฉกตา”คือ“ความฉลาด
แบบมีกิเลส” มันจึง“ฉลาดเลว-ฉลาดชั่ว”ไง! จึงถูกปุถุชนทั้งหลาย
รังเกียจ คำว่า“เฉโกหรือเฉกา”ก็“ถูกทิ้ง”ไปอย่างไม่แยแส

โดยคนพากัน“หลง(ผิด)”คือ“โมหะ”ซึ่งชอบ“ปัญญา”กว่า
ซึ่งเป็น“ความฉลาด”แบบ “โลกุตระ”แท้ๆ จึงฉวยเอา“ปัญญา”แทน
“เฉโกหรือเฉกา”กันหน้าตาเฉย นานแสนนานมาแล้ว

เพราะใครก็รู้ว่าฉลาดอย่าง“เฉกา”นั้นมันชั่ว มันฉลาดโกง
มันฉลาดมีกิเลส คนจึงไม่นิยม และไม่ชอบที่จะ“ได้รับคำชมว่าตน
“เฉโก-เฉกะ-เฉกา” เพราะมัน“ฉลาดชั่วโกง”แท้ๆ

คำว่า“เฉกะ-เฉกา”จึง“ถูกทิ้ง”มาเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงวันนี้
มันได้“ถูกทิ้ง”จนคนไม่รู้จักมันแล้วว่า มันคือความฉลาดที่“ปุถุชนมี
กันจริงๆ” ตามความเป็น“โลกียะ”สามัญของคน

คนหลงผิดไปยึดเอาคำว่า“ปัญญา”แค่นั้นที่แปลว่า“ฉลาด”
ทั้งๆที่“ปัญญา”มันฉลาดแบบไหน? ต่างกับคำว่า“เฉกา”อย่างไร?
คนยุคนี้ทั้งหลายเขาไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันแล้ว

หรือยังถ้าใครเข้าใจด้วยซ้ำว่า “ฉลาด” อย่าง“ปัญญา”
นี่แหละเป็น“โลกุตระ”

แต่เมื่อผู้นั้นเขาเป็นคนชั่ว เขาก็จะ“ขี้โกง” เขาจะ“ตีกิน”
เอาคำว่า“ปัญญา”นี้แหละไปหลอกคนด้วย“ความฉลาดขี้โกง”ของ
ตนอีกซ้ำเข้าไป เพื่อจะได้ลวงคนว่าตนมีโลกุตระธรรม คนจะยิ่งยอม
รับนับถือเขาไป!!!

คนคนนี้จะยิ่ง“ชั่วหนัก”ด้วย“ความเนโก”ยิ่งๆขึ้นเป็นทับทวี
เห็น“สังขะ”แห่ง“เล่ห์เก้-เล่ห์โกง”มั๊ย?

“ฉลาดที่เป็นเนกา”คือ ฉลาดโลภียะ

แต่“ฉลาดที่เป็นปัญญา”นั่นคือ ฉลาดโลกุตระ มั่นคนละ
ฟากฟ้า กับกันเหวเลย

ผู้“ฉลาดโลกุตระ”จะสามารถแยกแยะ

(๑) ความเป็น“ประธาน”(subject) ภาวะที่เป็น“ตัวผู้รู้” เมื่อ
ไปกระทบรู้(ปฏิสัมพันธ์)ขึ้นมา

(๒) ความเป็น“สังขาร”(mental formation) ซึ่งมีทั้งภาวะ
ที่เป็นโลภียะ และภาวะที่เป็นโลกุตระที่พระพุทธรเจ้าจัดแบ่งเป็น
๓ อภิสังขารได้แก่ ปญญาภิสังขาร-อปญญาภิสังขาร-อาเนญชา-
ภิสังขารในศาสนาพุทธ

(๓) ความเป็น“กรรม”(object) ภาวะที่ “ถูกรู้” โดยเป็นภาวะ
ให้“ประธานกำหนดรู้”

ความฉลาดที่เป็น“โลกุตระ”จะสามารถอ่าน“ลักษณะ ๔”
ของแต่ละภาวะได้ด้วย ซึ่ง“ลักษณะ ๔”นั้นก็ ได้แก่ “อัตตลักษณะ-
เอกลักษณะ-ปัจเจกตตลักษณะ-พุทธลักษณะ” ดังที่อาตมาได้ค่อยๆ
สาธยายมาเรื่อยๆ

พออาตมา“ไขความจริง”เหล่านี้ขึ้นมา แต่ประวัติศาสตร์

หรือตำนานมันได้ทั้งหรือห่างไกลมานานมากแล้ว จนกระทั่งไม่มีใคร
ใดจะสามารถ“ระลึกชาติ”ถึงภริกรรมเหล่านี้ได้

และไม่มีบันทึกหลักฐานใดยืนยันไว้ได้ จึงไม่ค่อยมีคนมั่นใจ
ว่าจะเป็น“ความจริง”

อาตมาจึงยากมากที่จะทำให้คนยุคนี้เชื่อถือ แต่อาตมาไม่
ท้อหrok อาตมาทำงานก็ยังมีคนเข้าใจได้อยู่ ไม่สูญเปล่า จะมาก
น้อยก็ตามแต่ลัจะ แม้จะน้อย แต่เข้าถึงอภิสิทธิ์นี้ได้เท่าที่
เหตุปัจจัยของยุคนี้มีอยู่ เท่านี้ก็เอา

อาตมาจะต้องสืบสานพุทธศาสนาที่มีอยู่นี้ไปให้ถึง ๕,๐๐๐
ปีทำให้มีอัตรการก้าวหน้าเต็มสุดความสามารถ ถ้ามีคนช่วยน้อย
ก็หนักหน้อย ถ้ามีคนช่วยมากก็จะเบาแรง ก็ธรรมดา ถ้าใครเห็นว่า
ควรช่วยอาตมา ก็เข้ามาช่วยเลย เป็นพระคุณอย่างยิ่งเลย

อาตมาจึงไม่มี“ปัญหา” เพราะอาตมาพอมี“ปัญญา”เข้าใจ
ความจริงน้อย อาตมาก็พอใจแล้ว ตามที่ได้ที่มีที่เป็น ได้แค่นี้ก็ต้อง
แค่นี้ อาตมาจะตะกละก็จะเหนื่อยซ้ำเข้าไปอีก และจะเสียแคลอรี
ไปอีก ก็ไม่ละ

แต่ถ้ามีคนช่วยมากขึ้น มันก็ได้มากกว่านี้ขึ้นไปอีก แน่นอน
มันก็ดีแน่ๆ ใช่มั้ย?

ใครจะงไม่เอา

“ดี” จึงควรเกิดขึ้นหลายๆ โดยเฉพาะโลกุตระ ถ้าพากันมา
ช่วยกันเพิ่มขึ้นๆ ก็เป็น“คุณ”แก่โลก เป็น“บุญ”แก่ตนโดยแท้ ลัจคม
โลกปัจจุบันนี้น่าสงสารมาก จจริงๆ

สำหรับอาตมาก็ขอทำงานต่อไปอีก ตามความอดุสาหะ

ที่อาตมามี เติบโตตามกำลัง จะพยายามอดทนฝึกงานให้ดีที่สุด
เท่าที่จะรักษา“ขันธ”ที่มีอยู่นี้ให้ทำงานได้นานที่สุด เติบโต ที่จะทำได้
สุดๆ ใครจะร่วมมืออาตมายกมือ!! ยกแล้ว จะ“เอาตัวเป็นๆ”มาขาย?

เราได้พูดถึง“๔ ลัทธิจะลักษณะ” ซึ่งได้แก่ “อัตตลักษณะ-
เอกลักษณะ-ปัจเจกัตตลักษณะ-พุทธลักษณะ” ว่าชาวพุทธทุกคนนี้
ไม่สามารถ ที่จะ“ฉลาด”รู้ลึกซึ้ง ถึงขั้น“ปัญญา”

เพราะรู้ได้อย่างเก่งก็แค่แบบ“เงกา”

ความฉลาดอย่าง“เงกา”ในยุคนี้นี้ ถูกคนทิ้งไปแล้ว คนทั้งหลาย
ได้มาหลงใช้คำว่า“ปัญญา”แทนคำว่า“เงกา”ไปแล้ว ทั้งๆที่
ความเข้าใจของคน มันแค่“เงกา”แค่นั้น มัน“ผิดลัทธิ”ไปแท้ๆ

คำว่า“ปัญญา”ในทุกวันนี้ คนทั้งหลายส่วนมากในยุคนี้นี้จึง
เข้าใจ“ผิดไปจากความจริงแท้” และใช้“ผิด”กันเสียทั้งนั้น
“จริง”มั๊ย?

พอเข้าใจได้มั๊ยว่า “ปุถุชน”ไม่ใช่คนมี“ปัญญา”หรอก เพียง
แค่มี“เงกะ”เท่านั้น

เพราะคำว่า“ปัญญา”เป็น“ความฉลาด”ที่มีคุณสมบัติทาง
“โลกุตระ” มิใช่“โลกียะ”เลย

ปุถุชนมีแต่“ความฉลาด”ที่เป็น“เงกะหรือเงกา” แม้จะ
ฉลาดถึงขั้นจบปริญาเอก -จบเปรียญ ๙ หรือยกกันเป็นปราชญ์
ยกกันเป็นอัจฉริยะเพราะมีคุณสมบัติเป็นคนยอดฉลาดทาง“โลกีย์”
ของปุถุชนปานใดก็ตาม ล้วนคือ “ฉลาดเงกะหรือเงกา”เป็นสามัญ
ยังมิใช่“ปัญญาหรือปัญญา”เลย

เราจะศึกษาเนื้อแท้ๆ(วิมangsa)ของคำว่า “ปัญญา”กับคำว่า

“เนโก-เนกา-เนกตา”ให้รู้แจ้งแทงทะลุกันชัดๆจริงๆแจ่มๆเจ๋งๆ ว่ามันยังงี้? แค่นี้กันแน่?

เริ่มต้นต้องรู้กันก่อนได้อีกว่า จะเป็น “เนโก”ก็ดี “เนกะ”ก็ดีนั้น มันหมายถึงความฉลาดปราดเปรื่องแท้ๆที่ปฤชชนคน“โลกียะ”แต่ละคน ทุกคนมีมาก่อน“โลกุตระธรรม”

“โลกียธรรม”เกิดก่อน“โลกุตระธรรม”

“อวิชชา”เกิดก่อน..“สังขาร”จึงเกิดตาม

ปฤชชนคนทั้งหลายจึงเกิดด้วย“อวิชชา”แท้ๆเป็น“เหตุ”ตรงหลัก“ปฏิจจสมุปบาท” ของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ที่ตรัสรู้

ดังนั้น “สังขาร”ที่เกิดจาก“อวิชชา”เป็น“เหตุ” สำหรับปฤชชนทั้งหลาย ก็คือ “สังขาร”ที่ดำเนินไปด้วย“เนกะ”ของคนอันมี“ตัวเหตุเป็นกิเลส”ในจิต บงการอยู่นั่นเองทั้งสิ้น

สรุป ความเฉลียวฉลาด“โลกียะ”จึงเป็นความเฉลียวฉลาดซึ่งฉลาดด้วย“กิเลส” ที่มันสามารถมากๆ และ“เก่ง”ยิ่งๆ

และมันยังไม่มีกระแสหรือพลังงานแห่งรังสีความเป็น“โลกุตระ”หยั่งลงไปไหนเลย

ยิ่งคนนั้นมี“ความรู้ยอดรู้”เป็น“โลกียะ”ก็ยิ่งจะฉลาดที่“หลงตน-เห็นแก่ตัวหนักหนาสาหัสมากยิ่งขึ้น” ดังที่เห็นพฤติกรรมของคนเก่งๆในสังคม“หรือในโลกสามัญเป็นอยู่กัน

“โลกสามัญเป็นอยู่” อย่างไร?

“โลกสามัญก็เป็นอยู่”อย่างเต็มไปด้วย “อวิชชา”(ความไม่รู้, ความไม่มีวิชา)ที่ก่อ“ทุกข์”ทั้งแก่ตนทั้งแก่ผู้อื่นกระเทือนไปทั้งโลก

อวิชชา นี่คือ“ความไม่มีวิชา” อวิชชาที่แปลกกันสิ้นๆซื่อๆ

คำว่า“ความไม่รู้” หรือ“ความโง่” ก็ยังแคบไป หรือยังไม่ครบถ้วน
ที่จริงนั้น“อวิชชา”ไม่ใช่“ความไม่รู้หรือความโง่”อย่าง
กว้างๆ ไม่มีกรอบ ไม่มีขีดจำกัด ไม่ใช่ขึ้นชื่อว่าไม่รู้ ก็“อวิชชา”ไปหมด
ไม่ใช่เลย ..ไม่ได้หมายถึงอย่างนั้น

“อวิชชา”นี้ที่ชัดแท้นั้นคือ “ความไม่รู้ในอารยสัจ ๔”หรือ
“ความไม่มีวิชาในเรื่องอารยสัจ ๔” ขยายขึ้นอีกก็“ไม่รู้ใน“อวิชชา๘”

อวิชชา ๘ หรือ“อวิชชาสวะ ๘” ได้แก่ ๑. ไม่รู้ทุกข์(ทุกข
อัญญาณัง) ๒. ไม่รู้เหตุให้เกิดทุกข์(ทุกขสมุทัย อัญญาณัง) ๓. ไม่รู้ความ
ดับทุกข์(ทุกขนิโรธ อัญญาณัง) ๔. ไม่รู้ข้อปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์
(ทุกขนิโรธคามินียา ปฏิปทา อัญญาณัง) ๕. ไม่รู้ในส่วนอดีต(ปุพพันเต
อัญญาณัง) ๖. ไม่รู้ในส่วนอนาคต(อปันเต อัญญาณัง) ๗. ไม่รู้ทั้งส่วน
อดีตและอนาคต(ปุพพันตาปรันเต อัญญาณัง) ๘. ไม่รู้ในปฏิจลสมุปบาท
ว่าสิ่งทั้งหลายอาศัยกันและกันเกิดขึ้น(อิทัปปัจจยตา ปฏิจลสมุปบันเนสุ
ธัมเมสุ อัญญาณัง) [พระไตรปิฎกเล่ม ๓๔ “อาสาวโคจณกะ”ข้อ ๓๑๒]

“อวิชชา”นี้มีได้หมายถึง“ความไม่รู้”ที่“ไม่รู้”อะไรต่ออะไร
ต่างๆสารพัดทั่วไปหมด

เช่น ไม่รู้ภาษาไทย ไม่รู้ภาษาอังกฤษ ไม่รู้วิทยาศาสตร์ ไม่รู้
เครื่องยนต์กลไก ไม่รู้การทำสวนทำไร่ ไม่รู้จักรวาลดวงดาว ไม่รู้
วัฒนธรรม ไม่รู้ประเพณีประสา ไม่รู้อะไรไปหมด

แต่“อวิชชา” คือ ความไม่รู้เฉพาะเรื่องจิตใจตัวเองว่า ตน
(อัตตา)เป็นทาส“โลภียะ” นั้นๆอยู่อย่างไร? และไม่มีวิธีจะ“หลุดพ้น”
(วิมุตติ)จากความเป็นทาสนั้นๆ ได้อย่างไร?

คนผู้มีความรู้จักู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนที่เป็นทาสโลภียะ”

ขั้นต้นนั้นๆ(พันลัทธิ) แล้วกำจัด“ตัวตนที่เป็นลัทธิ”นั้นให้
ไม่มีอยู่ในจิตใจเรา หรือให้หมดสิ้นไปจากจิตใจเราได้สำเร็จ ก็เป็น
ผู้“หลุดพ้น”ความเป็น“ทาสโลกียะ”นั้นๆ(วิมุตติ) ใจคนผู้นั้นก็
เป็น“นายของโลกียะ”นั้น ฉะนั้นชื่อว่า ผู้มี“โลกุตระ” เป็นผู้มี“วิชชา”

“วิชชา”คือ ความรู้ชั้น“ปัญญา” มิใช่แค่ชั้น“เนโก”ดังได้
อธิบายผ่านมาแล้ว จึงสามารถอ่านจิต-เจตสิกและแยกจิต-เจตสิก-
แยกกายในกาย-แยกเวทนาในเวทนา-แยกจิตในจิต-แยกธรรมใน
ธรรมได้บริบูรณ์สมบูรณ์

สรุปคือ แยก“กาย”แยก“จิต”ได้ โดยมี“สัญญา”ที่มีคุณภาพ
ถึงขั้นสามารถ“กำหนดรู้” “กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-
-ธรรมในธรรม”ได้อย่าง“สัมมาทิฐิ” โดยเฉพาะกำหนดรู้แยกแยะ
“เวทนาในเวทนา”ที่เป็น“เคหสิตเวทนา” กับ“เนชมมสิตเวทนา”
ออกแท้จริงจึงชื่อว่า“วิชชา ๘” ซึ่งได้แก่“วิปัสสนาญาณ”เป็นต้น
และมี“อัสวักขยญาณ”เป็นที่สุด“ดับ”คือ“นิโรธ”ส่วนที่เป็น
“โลกียเจตสิก”ได้หมดสิ้นเกลี้ยง จึงเหลือแต่“จิต”ที่เป็น“โลกุตรจิต”
ในจิตมี“ปัญญา”เป็น“อุตตระ”คือ“อยู่เหนือ”โลกียะทั้งหลายได้
จริงแท้แน่นอนเด็ดขาด

“โลกียะ”นั้น ..คือใด?

๑.“โลกียะ”คือ ยังเสพสุขกับการได้มาเป็น“ของตน” ก็สนใจ
ตัวกิเลส“โลภ” เช่น การได้ลาภที่เป็นข้าวของวัตถุทั้งหลาย การได้
ยศ การได้สรรเสริญ การได้สรีระรูปโฉม การได้เรี่ยวแรงกำลัง การ
ได้ความสามารถ เชิงนั้นเชิงนี้ การได้ความเก่ง การได้ความรู้ด้าน
นั้นด้านนี้ ฯลฯ แม้แต่การได้อัตตา ก็สุข

ซึ่งมันไม่ใช่“ของตน”(อนัตตา)เลย ทั้งสิ้น

นี่.. กิเลส ที่ชื่อว่า โลก ได้มาเป็นของตน

๒. “โลภียะ”คือ ยัง“เสพสุข”กับการได้“สัมผัส”เสียดสีจาก
ทวาร ๕ แล้วเกิด“รสเก้”พอใจ ชื่นใจ สุขโสมนัสใจยิ่ง ตาม“อุปาทาน”
ที่แต่ละคน“กำหนดยึดของตนเอง”(สัญญาะ นิจจานิ) ที่ตนยึดอยู่ หรือ
ยิ่งเพิ่มรสนำนั่นตนยิ่งสุขสมใจ, ชื่นใจยิ่งอัมเมมเปรมปลื้ม
ต่อไปอีก ไม่พอ ไม่จบ

และที่หลง“จุดสูงสุดยอด”กันของแต่ละคนที่ตนหลงยึดว่า
“จุดสูงสุดยอด” ต้องอย่างนี้ๆ เมื่อ“การปรุงอารมณ์”นั้นได้มาถึง
“จุดสุดยอด”(climax)ตามที่ตน“กำหนดของตนเป็นที่สุดอย่างยิ่งของ
ตนจริงจัง”(สัญญาะ นิจจานิ)

สัตว์โลกที่สร้าง“โมหะ”ใส่จิตตน จะ“ถึงขั้น”หลงยึดจุด
สุดยอด”ดังกล่าวนี้มาตามลำดับ ฉะนั้นแหละ“สุข”ใจที่ชื่อว่ากิเลส“ราคะ”

เป็นการ“เสพรสของการสัมผัสเสียดสี” เหมือน“เราคันที่
ผิวหนัง” เราก็กายที่คันนั้น เกาแล้วก็อรร้อย เป็นรส แรกๆก็ยังไม่
“จุดสุดยอด” ก็พอใจไปเรื่อยๆ เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

ถ้าผิวหนังตรงนั้นมันมี“เหตุ” เช่นมีเชื้ออะไรที่ชวนให้คัน
ของผิวหนัง เราเกามันก็บำบัดตามความต้องการของเชื่อนั้น เกิด
รสพอใจ ถ้าได้เกาถึงขีดที่เชื่อนั้นก็“ร้อนตัวแล้ว” มันก็จะกลายเป็น
รสเจ็บรสแสบไป หรือมันถึงขีดที่มันพอแล้ว เราก็จะเจ็บจะช้าที่ที่
เราเกานั้นก็จะยิ่งแยะเท่านั้น ถ้าไม่หยุด

แต่“เหตุ”คือ“กิเลสราคะ”นั้น มันก็จะมี“ขีดสุด”แห่งรส
อรร้อยของมันเหมือนกัน เรียกว่า“จุดสุดยอด”(climax) เมื่อชื่นใจถึง

“จุดสุดท้าย”ที่ มันก็จะจบทีหนึ่ง แล้วมันก็จะยิ่งพินิจ“ความประทับใจ”
ยิ่งขึ้น คนก็ยังมี “อนุสัย”ยิ่งขึ้นไปอีก นี่คือ อนุสัยเจริญยิ่งๆ

พระพุทธเจ้าเรียกว่า เป็นอุปัทภิกิเลส ลักษณะ“อุปเพงคาปิตี”
คือ พอใจยินดีรุนแรง จน“สุดขีด” กระทั่งออกอาการเกินที่จะ
ควบคุมกิริยานั้นๆของตนได้ ชนิดมีตตำธนาไปกับอารมณ์นั้น

“ความอยากเสพรสอย่างนี้”ก็จะเป็น “ตัณหา”สั่งสมอยู่ใน
“อนุสัย”ต่อไป ไม่หมดไปจากจิตอยู่นั่นเอง ก็จะต้อง“สัมผัส”
เสพรสอย่างนี้ๆ อยู่ไม่มีสิ้นสุด มีแต่จะบานปลายออกไปเรื่อยๆ
ดังที่ชาวโลกมอมเมากันไม่เคยจบ

แท้ๆ..ก็“เกาเพื่อได้คันๆมันๆ”แค่นั้น

คนจึงต้อง“เกา” จึงต้อง“สัมผัสเสียดสี” เพื่อตนได้“เสพรสเก้”
นี้เท่านั้นเอง “โง่”ไม่เสร็จ “โง่”ไม่มีวันจบลงได้

เพราะมันเป็น“อุปาทาน” คือ ยึด“รสที่กำหนดว่าจริงเที่ยง
แท้ของตน”(สัญญาะ นิจจานิ) ซึ่งจะกำหนดเอาเองยิ่งๆขึ้นๆด้วย“โง่”

ถ้าใคร“เกา”ผิวหนังส่วนที่ไม่มีเชื้อ ไม่มี “เหตุ” เกาไปมันก็จะ
จะรู้สึกว่ เกิดอาการสัมผัสอย่างเกานั้นแหละ คือ การสัมผัสเสียดสี
ธรรมดาๆ ไม่ได้มีรสอร่อย หรือสนุกอะไร

หากมีประโยชน์ใดจากการเกานั้น หรือจากการสัมผัสเสียดสี
นั้นซึ่งไม่ใช่สิ่งเลวร้าย ก็เกาก็สัมผัสเพื่อให้เกิดประโยชน์อันควรทำนั้น

ถ้าไม่มีประโยชน์ ก็เท่ากับ“เกา”ฟรีๆ หรือ“สัมผัส”ฟรีๆ
เปล่าประโยชน์ ก็เท่านั้น

หรือถ้าไม่มี“อุปาทาน” หากเกามากเข้าผิวตรงนั้นก็จะชำ
จะอึกเสบ เราก็ยอมไม่ทำ เพราะมี“ปัญญา”

แต่ถ้ามี“เชื่อหรือมีเหตุ” ก็ต้องกำจัด“เหตุ”นั้นให้หมดสิ้น
หมดจนถาวรยั่งยืนให้ได้ ไม่ใช่เอาแต่“เกา”บำบัดแค่นั้น

ถ้าเป็น“เชื่อโรค”ก็กำจัด“เชื่อโรค”นั้นให้ได้ หรือมันเป็น
“เชื่อคนอื่นใด”ที่ไม่ใช่“กิเลส”ก็กำจัด“เชื่อ”นั้น หมด“เหตุ” ก็หมด
“รสคัน” เกาต่อไปก็ไม่มีรสอรรอยจาก“คัน”นั้นแล้ว

“รสคัน”มันก็แค่“รสคัน” จะรู้สึกเย็นหรือร้อน อ่อนหรือแข็ง
แรงหรือเบา มันก็ตามภาวะของการเสียดสีสัมผัสนั้นเท่านั้น จริงๆ
มันไม่มี“รสมัน-รสอรรอย”ที่เป็น“อัสสาทะ”เลย

“รสมัน-รสอรรอย”จึงเป็น“รสเก้”.....!!!!!!

ยัดจัด ก็เกิดรสอรรอยจัด ยัดเบา ก็เกิดรสอรรอยเบา ยัด
ขนาดไหนก็อรรอยขนาดนั้น เท่าที่ใครจะ“โง่”ยุ่งๆเท่าใดๆ

โดยเฉพาะยิ่งมันเป็นรสที่เกิดจาก“ราคะ”นี้แหละที่
พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ต้องกำจัด“เหตุ”นี้

เห็น“โง่”แท้ๆมั้ย?

นอกจาก“รสเท็จ-รสเก้”ที่ตนหลง“ยัด”ไว้ ก็เป็น“อุปาทาน”
คือ “ความหลงยึดติด”เท่านั้น

จงกำจัด“เหตุ” ที่เป็นกิเลส อันเป็น“อกุศลจิต”หรือ“เหตุ”
นั้นๆ จะเชื่ออินทรียวตถุ จะกิเลส ก็กำจัด“เหตุ”นั้นแล

ถ้า“เหตุ”คือกิเลส ได้กำจัดกิเลสให้หมดสิ้นสำเร็จ อย่าง
“สัมมาทิฐิ”กันจริงๆ ก็จบ เป็น“อรหันต์” ไม่ใช่เรื่องลึกลับ

เห็น“ความหลงใหลติดยึดของเก้”มั้ย??

“สัมผัสเสียดสี”ก็เหมือน“การเกา”ฉะนั้น

ไม่มีจบสิ้นได้เลย ถ้าไม่เรียนรู้จนเกิด“พุทธิปัญญา”อย่าง

ล้มมาทิวลิป ปัญญาจึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “อาการ” เหล่านั้นมันไม่
เที่ยง มันมี“ชั่วระยะหนึ่ง”เสมอ จะนานจะยาวก็เป็นได้ แล้วก็
“พักยก”ไปเท่านั้น และจะกลับมาอยากใหม่อีก “สุขเสพรส”
จึงเป็น“รสไม่เที่ยง-ไม่รู้แล้ว”อย่างนี้ เป็น“เหตุแห่งทุกข์”ที่จะต้องอยาก
เพื่อ“เสพสุขเที่ยง”นั้นอยู่อีกชนิดที่ไม่มีรู้สิ้นสุด”ซักที มันเป็น
“ทุกข์อาริยสัจ”ที่ผู้มี“อาริยภูมิ”จึงจะถ่องแท้แจ้งชัดจนเห็น“ลัทธิ”นี้
ได้ แล้วจะหยุด จะเลิกเด็ดขาดได้ ด้วย“ปัญญอันยิ่ง”(วิชานี้เท่านั้น

“โลก” จึงเท่ากับ หลงเอามาเป็น“ตน” ผิงในอนุสัยเลย

ส่วน“ราคะ” คือ การหลง“เสพรส” ต้องบำบัดในปัจจุบัน

“โลก”กับ“ราคะ”มีนัยสำคัญที่ต่างกันด้วยประการอย่างนี้

ผู้มี“ความรู้จิตใจตัวเองว่า ตน(อัตตา)ที่เป็นทาส“โลกิยะ”แล้ว
กำจัดทาสได้หมดสิ้นไปจากจิตใจของเราแล้ว อย่างนี้คือ มี“วิชา”

เราก็คือ“นายของโลกิยะ”นั้นได้จริง

“นายโลกิยะ”นี้ไม่ได้หมายความว่า เป็นผู้ชี้ใช้ เป็นผู้ข่มเหง เป็น
ผู้เอาเปรียบ แต่เป็นผู้สูงกว่าด้วยคุณงามความดี เป็นผู้สูงกว่า
เพราะช่วยเหลือทั้งผู้ด้อยกว่าทั้งผู้สูงกว่า จึงชื่อว่า ผู้เหนือ, ผู้อยู่
บน,ผู้พันเอาเปรียบ มิใช่ผู้ข่ม มิใช่ผู้ชี้ มิใช่ผู้กด แม่ลด แม่เลี้ยว แม่
และ แม่เล็ม แม่เลียบๆเคียดๆ ก็ไม่มี

ผู้ที่มี“จิตเป็นจริง” อยู่ในฐานะ“ให้”ผู้อื่น “สละ”แก่ผู้อื่น
ยิ่งไม่มี“ใจ”ที่“หวัง”ใดๆตอบกลับมาที่ตนเลยนั้นแหละคือ โลกุตระชน

แม้คนยุคนี้จะ“รู้”ความเป็น“โลกุตระ”ตามประสา เพราะได้ยิน
ได้ฟังมากดี ได้เล่าเรียนศึกษามากดี ด้วยบัญญัติ ด้วยตรรกะที่รู้ยิ่งยอ
ขนาดไหนก็ตาม ถ้ามันยังไม่มี“ความรู้”ที่สามารถหยั่งรู้“พลังงาน”ที่

ชื่อว่า “เวทนา” (ความรู้สึก, อารมณ์) แล้วปฏิบัติให้รู้ยิ่งกระทั่งเจาะ “เวทนา” ลงไปใน “เวทนา” ว่า มันมี “อาการ” จริงๆ อย่างไร? ไฉน? แค่นี้?

เช่น “ความรู้สึกสุข” หรือ “ความรู้สึกทุกข์” ว่า มัน “แตกต่าง” (ลิ้ม, เพศ) กันอย่างไร? ชาติรู้ของเราต้อง “สัมผัสอาการ” นั้นๆ และสามารถหยั่งรู้แห่งทะลุสิกรอบคมชัดซึ่มซิบเคล้าเคลียทั่วจนครบถ้วนหมดสิ้น เพราะ “เวทนา” เป็นกรรมฐานแท้หนึ่งเดียวของพุทธ

จึงจะรู้ “เวทนา” (ความรู้สึก) อื่นๆ ใดๆ ทั้งหลาย ก็สามาถมี “พลังรู้” เข้าไป “สัมผัส” รู้ทั่วรู้แนกกันจริงๆ เป็นต้นว่า ความดีใจ, ความเศร้าใจ, ความโกรธ, ความรัก ฯลฯ ซึ่งเป็น “ความ” อะไรต่ออะไรอีกสารพัดหลากหลายมากมายนับความรู้สึก (เวทนา) กันไม่ถ้วนได้เลย

“เวทนา” นี้แหละที่ต้องเรียนรู้ “อาการ” ของมันให้ได้ และจัดการ “ทำเวทนา” นี้เองให้เสร็จจบ ไม่ว่าจะเป็น “ทุกข์” ก็ดี “สุข” ก็ดี หรือ “ไม่สุขไม่ทุกข์” ก็ตาม มันไม่อยู่ที่อื่นใดเลย อย่าไปหลง “กลืน” อยู่

“เว้นจากเวทนา” แล้ว “ทุกข์” (อารยสัจ) ก็ดี หรือ “สุข” (เก้) ก็ดี มันไม่ไป “ตั้งอยู่” ที่ไหนเลยจะในหรือจะนอกมหาเอกภพใดๆ

มีที่ “เวทนา” ของ “จิตนิยาม” นี้แห่งเดียว

ไม่มี “ที่ตั้ง” (ฐาน) ของ “เวทนา” (ความรู้สึกชั้นจิตนิยาม) ที่จะมี “อารมณ์สุข-อารมณ์ทุกข์” หรือ “ไม่สุขไม่ทุกข์” เกิดในที่ไหนๆ เด็ดขาดนอกจากที่ “เวทนา” ของตนๆ นี้เอง

ดังนั้น การจะเรียนรู้ “ทุกข์อารยสัจ” หรือเรียนรู้ “สุขเก้” ก็ต้องเรียนที่ “เวทนา” นี้เท่านั้น ในที่อื่นใด “ไม่มี” ให้เรียนได้ดอก

ผู้จะบรรลุ “นิพพาน” จึงต้องปฏิบัติมี “เวทนา” เป็น “กรรมฐาน” ถ้าไม่มี “เวทนาเป็นกรรมฐาน” ไปมัวมีแต่อื่นๆ เป็น “กรรมฐาน”

ก็อาจจะ“วาง”สิ่งต่างๆนั้นได้ แต่“วางสุข-วางทุกข์”ไม่ได้ เพราะไม่“รู้จักรู้แจ้งรู้จริงอาการของเวทนา” แล้วจะดับ“ความรู้สึกหรือเวทนาที่มันเท่านั้นเป็นตัวสุขตัวทุกข์”ได้ ยังไงกันเล่า?

แล้วจะไปเรียนกันในที่ที่“ไม่ใช่ความรู้สึก” หรือหลงไปมัวแต่“ทำใจตน”(มนสิการิโติ)ให้“ไม่มีความรู้สึก”โดยการสะกดจิตเข้าไปจน“ดับสนิทไม่รู้สึก” หรือ“ไม่ให้นึกไม่ให้เกิดใดๆ”กันตรงๆดื้อๆ ซึ่งเป็นการปฏิบัติแบบ “สะกดจิต”(hypnotize หรือ meditation) จะรู้อะไร?

เห็นไหมว่า มัน“ไม่ใช่การวิจัย”(analysis)จิตวิตก(จิตดำริ)-จิตวิการ(จิตมีพฤติกรรม)เลยแต่อย่างใด มันมีแต่“สะกดจิต”(hypnotize) กดเข้าไปๆ ช่มๆๆ ให้เป็น“หนึ่ง”(เอกธรรม)ชนิดที่ไม่ได้มีลักษณะ“การวิจัย”หรือแยกแยะ“ภายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม” จนกระทั่งสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงจิต ๘๙ เจตสิก ๕๒ รูป ๒๔ เป็นต้น อย่างเป็น“กระบวนการ”(process)เลยแต่อย่างใด

(จบฉบับที่ ๓๑๘)

นักปฏิบัติธรรมควรเลือกอ่านหนังสืออะไรบ้าง?

พ่อท่านโพธิ์รักษ์ : ที่ต้องอ่านแน่นอนคือ หนังสือธรรมะ เพราะเป็นสื่อสรุปรวมให้ความละเอียดลอบเข้าเป้า มีหลักภาษา หลักวิชาสรุปไว้ การแสดงธรรม-เทศนามันมีผลความมากและพลาดได้ แต่หนังสือจะมีการตรวจสอบเรียบเรียงทั้งภาษาและเนื้อหา ได้ข้อสรุปชัดเป็นหลักเกณฑ์ อ่านมีความรู้แล้วต้องเอาความรู้นั้นมาปฏิบัติให้ถ้วนทั่ว จึงเป็นการพิสูจน์ที่ชัดเจนจริง (สาราณโคก ฉบับ “สื่อสัจจะ” พ.ย. ๒๕)

